

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOCANI ATLAT, BAŞ ROL SENİN

William
Goldman

Karacan

YAYINLARI

William Goldman

KOCANI ATLAT, BAŞ ROL SENİN

KARACAN YAYINLARI / 108

ÇAĞDAŞ DİZİ

Yayın Hakkı : William Goldman, Kesim Ajans, Karacan

Dizgi-Baskı : Özdem Kardeşler Matbaası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

WILLIAM GOLDMAN

KOCANI ATLAT, BAŞ ROL SENİN

Türkçesi : Fatma YEŞİM

Karacan
YAYINLARI

I. DIXIE

Dixie, kahve içiyor, düş kuruyor ve Bay Balducci'yi bekliyordu. Kahvaltı odasında, beyaz tenis giysileri içinde, tek başınaydı. Kül tablasındaki izmaritten bir **True** sigarası daha yaktı. Sigarayı artık günde üç pakete çıkarmış, eski filtresiz **Camel** günlerinden bu yana tam üç kat artırmıştı. Çeşitli markaları denerken, bir ara, tümünden bırakmaya çalışmış, başarısına kendi de şaşmıştı.

Ama iki haftada altı kilo alınca, dünyada kanserden de beteri varmış diye yeniden içmeye başlamıştı.

Biraz sonra, «Ethel,» diye seslendi, «biraz daha...» ama sustu, zenci hizmetçi elinde ibrikle içeri girdi. **Cephede Eğlence** filminde, biri bir şey istedi mi, daha duymadan istenilenle sökün eden adamı anımsayarak, «Sağol, Radar,» dedi. Televizyon tutkunu olan Ethel güldü, fincanı doldurup gitti.

Dixie gözlerini oğuşturdu, bir paket düşük kalorili şeker aldı, açtı, fincana boşalttı. Yamaç aşağı bakarken, top makinesini korta süren Mel'i gördü. Her zamanki gibi saçsız, efendi ve sadeydi Mel. Yarı belden yukarısı çıplaktı ve bembeyazdı. Öylesine çalışırdı ki, güneşte yanmaya vakit bulamazdı. Yeşilliklerin ardında kayboluncaya kadar gözlerken, Dixie onun gücüne hayran hayran bakıyordu.

Mel kırk sekizindeydi, Dixie'den dört yaş büyüktü, bir gece önce iyice duman çekmişlerdi. Mel hafta sonları buna bayılırdı, çekirdeksiz Havalı üzümünden yapılan şaraba da avuç dolusu para dökerdi. Çimleri biçtikten sonra, dinlenip keyiflendiği tek şey buydu. Dixie pek hoşlanmasa da, Mel'e etkisini bildiği için severdi. Olmayacağını bilse bile, hep yavaşlasa diye beklerdi. Yavaşlarsa, dururdu. Mel gerçekten Maraton habercisi olmalıydı.

İkisi de kafayı iyice tuttukları vakit, herzamanki gibi, sevmişlerdi. Mel gene, güçlüydü. Sabahın saat birinde Dixie'nin işi tamamdı, Mel'i öptü, iyi geceler diledi, ona da aynı şeyi yapmasını söyleyerek, döndü, uyumaya hazırlandı.

Saat iki buçukta, Mel'in yokluğunu sezdi, uyku sersemi kalıp, arandı. Mel çalışma odasında, kulaklıkları takmış ikinci Brandenburg konçertosunu dinliyordu, bir elinde yarı boş bir Mondavi Cabernet şişesi, öbür elinde yarı dolu bir şarap kadehi, vardı. «Ölmeye mi niyetlendin sen be, saat iki buçuk!»

Mel kulaklıklarından birini kaldırdı, «geç ya,» dedi. «Haydi, güzellik uykunu kaçırma.»

Dilinin kaymasından, Dixie onun biraz fazla kaçırmış olduğunu anlamıştı. «Yanımda olmayınca, sinirim bozuluyor, bilirsin, haydi gel.»

«Gelirin, Dixie. Şunu bitirince.» Şişeyi kaldırdı.

«Bas tıpayı. Yarın bitirirsin.»

Bel Air çevresindeki bütün ünlü doktorlar gibi Mel de California şarabına bayılırdı. Yüzüne bakınca, Dixie yanlış bir şey söylemiş olduğunu anladı. «Bas tıpayı ha? Yahu, bu altmış sekizden. Tıpasını bastırırsam, belki hava kaçırır, yarına sirke olur. Bir de duyuldu mu, Pearsons'da isim bitik demektir.» Şarabı oradan alırdı. Mel başını salladı. «Bir kadeh al.»

«Mel, ya biraz sert bulursam? Ya da biraz koyu?» Şarap konusunda ona takılmaya bayılırdı. «Ya da harmanı biraz baygın, veya azıcık kesik bulursam?» Mel gülmeye başladı. Hiç bir zaman yeterince gülmediği için, Dixie ender de olsa, onu güldürebilince sevinirdi. Parmağıyla, yatak odasına gelmesini işaret etti.

Mel kıpırdamadan oturuyordu, gözlerini Dixie'ye dikmişti. «Vay canına, öyle güzelsin ki...»

Kuşkusuz içten söylemişti. Belki de gerçektir. «Özellikle sabahın iki buçuğunu altı gece. Sen beni bir de dörtte gör. İşte o zaman çıldırtıcı bir güzelliğim olur. Hele gün doğar-

ken, Maria Ouspenskaya bile beni kurtaramaz.»

«Neden sadece 'teşekkür ederim' diyemezsin?»

Dixie başını salladı, omuz silkti, bir şey demedi. Göğüs uçlarının saten geceliğine değdiğini hissediyordu.

«Sana güzellik uykusu gerekmez, hiç bir zaman gerekmemiştir, bundan sonra da gerekmeyecek.»

«Dixie kızım, gözünü aç, gene azdı.»

Mel gülümsedi. «Doğru. Elimde değil.»

«Vah, vah.»

«Önce beni bağlasan, sonra kırbaçlasan, gene istemez misin?»

«Bak, ben bile buna bayılabilirim, ama ne yazık ki lastik mayom temizleyicide, daha gelmedi. Haydi, iyi geceler.» Dixie odadan çıktı, koridorda yürürken, Mel ardından bir kaç kez, «Hey, Dixie, ne olur,» diye seslendi, sonra sustu.

Dixie yatağa girdi, tek başına bir süre yattı. Artık sevişmek istemiyordu, birincisi yeterliydi, gözlerini kapattı, sağına döndü, yastığı kabarttı bir kaç derin nefes aldı.

Ne saçmalıyordu öyle? Mel iyi adamdı, onu seviyordu, üstelik herşeyini ona borçluydu, kalktı, geceliğini çıkarttı, banyoya girdi, dişlerini fırçaladı, kulaklarının arkasına, göğüslerinin altına, ve bir an duraladıktan sonra, tüylerine Joy sürdü. Sonra, çıplak ve sessiz, bara yaklaştı, bir şarap kadehi aldı, çalışma odasına girdi, Mel'in saçsız başını öptü.

Mel doğrulurken, Dixie, «Kıpırdama, don,» dedi. Şömine benzetisi gaz sobasını yaktı, tavandaki ışığı söndürdü, «Haydi vur bana Cabernet şişesiyle, Saçsızım,» dedi.

«Tıpasını bastırayım, gidip yatalım.»

«Her bir damlası içilecek, yoksa kıpırdayamazsın,» Şişeyi aldı, kadehini ağzına kadar doldurdu, oturdu, ocağın ışığı teninde yansıyor.

«Beni çıldırtıyorsun.»

«Umarım,» dedi Dixie.

Mel kadehini diklemeye başladı.

«Bunu yaparsan, iyice sarhoş olursun, ardından geleceklerden hiç bir şey anlamazsın.»

«Anladığımı kim söyledi zaten?»

Bu sözü üstüne, Dixie gülümsedi, yavaş yavaş şarabını içmeye koyuldu. Arkasında şömine, önünde kocası, ansızın kendini sonsuz güvencede hissetti. Sonunda, bıraktı, Mel yanına oturdu, bir süre öpüştüler. Toplam yaşları sekseni buluyordu, gene de

yanyana oturup, öpüşüp birbirlerini okşarken heyecanlanıyorlardı; sonra yatak odasına geçtiler. Dixie kocasını yavaş yavaş soydu, Mel buna bayılırdı. Dixie, her bir pijama düğmesini yavaş yavaş açıyor, alt düğmeleri açamıyor gibi yapıyordu. Bu küçük oyun biter bitmez hemen yatağa yattılar, Mel şarabın ve otların etkisiyle kendine pek hakim değildi ama yüreği pırıl pırlıdı, geldikten sonra da, Dixie onu kollarında tuttu, tâ uyku sininceye dek... Ondan sonra Dixie bu saçsız, bu güzel bebeğini kucağından bırakmadı...

Kahvaltı odasının kapısından Ethel seslendi, «İtalyan geldi.» Haber, Dixie'yi, kahve fincanını tutan eli havadayken yakalamıştı. Ethel hep Bay Balducci'ye «İtalyan» derdi, çünkü evi baştan aşağıya bir başına yönetmek isteyen hizmetçilerden-di, bu iş için de haftada iki yüz elli kâğıt alırdı ve de ederdi, ama Dixie, Bay Balducci'den kendisi alışveriş ettiği için çok canı sıkılırdı.

Dixie hemen yerinden kalktı, Ethel'e kahvaltı tabaklarını toplamasını söyledi. Sonra çarçabuk odadan çıktı, küçük servis mutfağından, ardındaki koca mutfaktan geçti. Arka kapıyı açtı, merdivenlerden indi ve güzelim mavi kamyonun başında, şapkası elinde bekleyen toparlacık adama yaklaştı.

Bay Balducci yarattığı öyküye tam uygundu.

Yerlilerin yakıştırdığı gibi, Güney Kaliforniya'nın en büyük zenginleri, L.A. Times gazetesinin sahipleri Chandler'ler, MCA-Universal stüdyolarının sahipleri Stein ve Wasserman'lar ile Beverly Hills Otel'inin araba parkını yöneten baş kapıcı Smitty ise, Bay Balducci de pek geri sıralarda yer almasa gerekti. Kısacası, dünyanın en güzel ve kuşkusuz en pahalı ürünlerini satardı. Üstelik, Bel Air çevresinde Holmby Hill'in iyi caddelelerinden birinde oturuyorsanız, bu ürünleri seçersiniz diye, yıllan-

miş mavî kamyonuyla, kapınıza getirirdi.

Kamyonun bir yanında meyveler, öbür yanında sebzeler dururdu. Hiç bir şeyin üstünde fiyatı yazılmazdı. Siz dolaşır, dilediğinizi seçerdiniz. Bay Balducci de kocamış kafasını sallardı. Bir şey de yazmazdı, ama siz gidince, mal, kesekâğıtları içinde arka kapınıza bırakılır, ayda bir de muhasebecinize fatura gönderilirdi.

«Aman da güzel Bayan Kern, ah ölicem şimdi.» Bay Balducci, aşağı yukarı kalıplaşmış sözleriyle konuşmayı açıyordu.

Dixie, «Nasıl olur, altmış yıldır bu ülkede yaşadığını söylersin ama hâlâ dilin bozuk, her ay daha da bozulmakta?»

«Ah, şaşkınım ben,» Balducci, Dixie'nin ardından kamyonun sebze yanına geçti.

Dixie önünde sergilenen sebzelere bakıyordu, hiç bir şey, ne Ekim ayında Plaza Athenée oteli, ne ünlü Georgio mağazasındaki kredi hesabı, ne Stone Canyon'un en güzel manzarası onu böylesine coşturamaz, Lake Forest'de, kendini bildi bileli babasına ait olan küçük, karanlık, yoksul bakkal dükkanından ne denli uzaklaştığını başka hiç bir şey ona böylesine doğrulayamazdı.

Bay Balducci, yemek listesini planlamaya bayıldığı için sordu, «Akşam yemeğinde ne var? Kaç kişilik?»

«Altı kişi kadar sanırım. Bu akşam değişiklik olsun diye mangalda ızgara et yapacağız.»

Bay Balducci fasulya filizleri uzattı, «Salataya.» Dixie fasulya filizine bayılmazdı, istemez, dedi. Balducci hâlâ uzatıyordu, «Kokla, tadına bak.»

Dixie tattı, sonra hayretle adama baktı. «Nadir bunlar?»

«Sizin için özel, Japon mantarı. Bak şununla çok iyi gider—Belçika'dan andıva.» Dixie'ye bakıyordu. «Yardım edeyim?» Hep ederdi zaten, Dixie bakarken, o da enginar büyüklüğünde domatesler, kavun büyüklüğünde enginarlar, kırmızı uçlu yeşil salatalar, arugula, dev kırmızı soğanlar, taze dereotu gösteriyordu, Dixie gözlerini avokado'lardan ayıramıyordu, Balducci de onu avokado'lardan ayıracak değildi ya, kamyonun arkasına geçtiler, görülmemiş, duyulmamış güzellikte meyvelerin önündeydiler, Mel Türk incirlerine bayılırdı, ve Ay Tanrım bunları da nereden bulmuştu, yaban çilekleri, Balducci bunlara «frezza da bois» derdi beceremeyerek, sonra koca koca ser üzümleri vardı, bir Avrupa ülkesinden gelmişti ama Bay Balducci adını beceremiyordu, aman nasıl da güzeldi üzümler, Mel bunlara

Brie peyniriyle birlikte bayılırdı, bir de yanında, aptal tortusu çöksün diye günlerdir kıpırdatmadan sakladığı şarap eklenince.

Dixie bu küçük yaşlı adamcıkla biraz fazla dolaşmıştı, hep de öyle yapardı. Beş yıldır evlerine geliyordu, buraya ilk taşındıklarından beri gelirdi, biraz fazla oyalanmaya aldirış ettiği yoktu. Dixie'yi severdi, o da belli ki ondan hoşlanıyordu. Sonunda alışveriş cümbüşü sona erdi, Dixie, her zamanki gibi sonunda pırıl pırıl bir kahkaha attı, Balducci de buna karşılık tvit kasketini salladı, ama ardından, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı, üç yıldır hiç kimsenin yapmadığı bir şeydi yaptığı, belki de bu nedenle Dixie buna hiç hazır olmadığından, böylesine sarıldı.

Balducci'nin yaptığı, Dixie'den imza istemek olmuştu.

Dixie bu işi zaten bir türlü beceremezdi. Rodeo'da bir sokaktan birine giderken, hiç değilse bir defa yolu kesilip imza istemeden yürüyemediği günlerde bile ne yapacağını bilemezdi, hep kızarır, kaçmak isterdi, içinden bir evet dese, ardından imza isteyenin hemen gülererek kaçıp, bir yandan «Bir Nisan» diye bağıracağını sanırdı.

Bu korkusunda haklıydı; ilk on beş yılı pek hazindi. 1940' lar da ve 50'lerde Lake Forest'te yaşamışsanız, ya çok varsıldınız ya da bu varsıllar için çalışırdınız. Kent o zamanlar hâlâ küçük-tü, ve hâlâ Kenilworth kasabasıyla birlikte, Chicago'dan sonra, Kuzey kıyısı boyunca, içinde Yahudi yaşamayan tek yerdi. Varsıllar için çalışıyorsanız, ya ev hizmetlisi ya da esnaftınız. Dük-kân sahipleri de, kendileri için, varsılların aradığından daha az süslü ve pahalı dükkânlar ararlardı. İşte Dixie'nin babasının dükkânı da böyle bir yerdi. Crowder Bakkal Dükkânı karanlıktı, yazları sıcak, başka zamanlarda da buz gibiydi. Dixie-o zamanki adıyla Dorothy Crowder- boş vakitlerinde anasına babasına dükkânda yardım ederdi.

Vakti boldu. Okul tatsızdı, ders dışında bir meraklı yoktu; arkadaşları yoktu; Judy Garland olduğuna değin düşünürdü ama bundan kimseye söz etmemişti.

Ana babası ekşil bir çiftti, cılız dükkânı kapattıktan sonra akşamları yemek boyunca birbirlerine çatarlar, sonra yorgun ve yaralı, uyurlardı.

Dorothy incecikti, sıradan bir kızdı, saçları neredeyse sarıydı, yüzü, neredeyse güzeldi, kendini biraz daha beğenebilseydi, güzel de olabilirdi. On beş yaşındayken boyu bir altmıştan kısay-

dı, dişlerinde teller vardı, daha aybaşı olmamıştı, ortalıkta dola-
nan bir kızdı.

Ertesi yıl her şey değişti... Aybaşı oldu, birden on santim
uzadı, vücudu biçimlendi. Oğlanlar ardına üşüştü. Koridorlar-
da, yürürken onu gözlüyorlardı. Göğüsleri artık büyümüş, kal-
çaları yuvarlanmıştı. Saçının rengini açtı, daha iyi oldu.

Ne yapsa daha iyi oluyordu. Sıradan orta karar bir öğren-
ciydi. evden hâlâ nefret ediyordu, okulun üçüncü yılında, 1957'
de, müzikli bir oyunda rol aldı, neredeyse baş rolü ele geçire-
cekti. Ertesi yıl baş rolü aldı, **Showboat** oyununda Jullie rolünü
oynuyordu, «Bill» şarkısını söyledi, piyanonun başına geçti, sesi
bir şeye benzemiyordu ama kimsenin aldıracağı yoktu. İnsan Di-
xie gibi güzelse — adı artık Dixie olmuştu — her şey hoş görülür-
dü.

Male Forest Kolejinde okumayı bir sömestir, ya da bir só-
mestire yakın bir süre denerdi, Noelde son sınıfta, ve tabii
trompet çalan bir öğrenciyle kaçtı, Dixie nasıl Judie Garland
olmak istiyorsa, o da Harry James olmak istiyordu. Yahudiydi,
anası babası Dixie ile selamı sabahı kestiler, ama Dixie buna
aldırış etmedi, çünkü eskiden de pek konuşmazlardı.

Trompetçinin adı Benny Durbin idi, kendi grubuna da
«Durbin'ciler» adını takmıştı, Amerika'nın orta bölgesinde bir
kaç yıl dolandılar, arada bir küçük toplantılarda, dağ otellerin-
de iş buldular, böylece karınları doyuyordu ama iyi doymuyor-
du. Beş kişiydiler, piyano, davul, gitar, trompet ve şarkıcı, tek
bir arabaya tikişiyorlardı, kötü değildiler ama iyi de sayılmaz-
lardı.

Ama insanlar Dixie'ye bakmaktan hoşlanıyordu.

Dixie 1960'da yirmi yaşındaydı, şarkı söyleyemiyordu ama
uğraşıyordu, incecik sesi hiç olmazsa falso değildi, beyaz ipek
bulüz, beyaz pantolon giyiyordu, saçları artık iyice sarıydı, vücudu
de, ne denli güzel olunabilirse, o denli güzeldi. **Hoş Memo'daki**
güzel kızları andırıyordu, Amerika'nın orta bölgesinde de bu ka-
darı yeterliydi.

61'de Durbin'ciler Vegas'da çalışmayı denediler, bu da on-
ların sonu oldu. Piyanist, bateristle kaçtı -iki yıldır bunun kav-
gasındaydılar-, gitaracı da okula gitti, sonunda kendine batıda
bir iş buldu. Benny, düşleri giderek boş çıktıkça, huysuzlaştı,
ama Dixie onu bırakmadı, beraberliklerini yürütmeye çalıştı.
Bir gece ansızın Benny hem afyonu hem de Zen inancını
keşfetti, yerleşmeyi düşündüğü Seattle yöresinde, Dixie gibi bir

inançsızın kabul edilemeyeceğine karar verdi, boşandılar.

Dixie başına gelenler yüzünden daha çok yıkılabilirdi ama tam o sırada Universal stüdyoları için yetenekli adaylar arayan biri onu keşfetti ve yedi yıllık bir kontrata bağladı. Altı ay sonra, oyunculuk yeteneğinin şarkıcılığından biraz daha kötü olduğunu anlayınca, stüdyo onu bıraktı. Ama kontrat nedeniyle Los Angeles'e girmişti artık, gerçekten de kısa metraj bir filmde kısa bir rol aldı, bu güneş-ve-kum öyküsüydü, ama sonunda kendi sahnesinin kesildiğini duyunca, Dixie kederinden neredeyse ölecekti.

Gerçi işsizdi ve parasızdı ama Los Angeles'den ayrılmayı düşünmüyordu. Eğer oyuncuysanız, ya New York'da ya da batı kıyılarında olmanız gerekir, eğer Dixie'nin güzelliğindeyseniz, New York işe yaramaz. Bu nedenle Dixie biraz daha dolandı, Robinson atölyesinde modellik yaptı, toplantılarda yardımcı olarak çalıştı, bekledi.

Fırsat öylesine çabuk çıktı ki, kendi bile şaşı. 62 yılında **Beverly Halk Türkücüleri**, berbat eleştiriler aldılar ama Televizyonda duyulmamış bir başarı kazanarak en yüksek puanlara ulaştılar. Tepkiler hemen ardından fırladı. **Yeşil Tarlalar**, **Tatlı Dönemeç** ve **Hoş Memo** filmleri sıraya girdi.

Dixie, artık Daisy Mae olmuştu. **Hoş Memo** 63 güzünde açıldı, müthiş bir başarı olmadı ama bir yıl sinemalarda oynadı, 66 yılının Ocak ayında Dixie Life dergisine kapak oldu.

Ansızın yıldızdı.

Ama o sıralarda çok kişi Life dergisinde kapak oluyordu: Ina Balin, Brenda Vaccaro ve Nicole Maurey gibi. Gerçi Dixie'nin hayranlarının kurduğu kulüpler de vardı (üç tane), hatta **Sinema Aynası** dergisinin yazdığı gibi Bobby Darin ile nişanlanmıştı, bir de TV Özel dergisine göre Tab Hunter'in kalbini kırmıştı, bütün bunlara karşın, sonu çabuk geldi.

Hoş Memo filmi iptal edildi.

Bu kadar basit. Dixie, kuşkusuz çok sınırlendi, ama iyi bir menajeri vardı, **Dunes** şov'una soktu onu. Dixie, bütün parasını bu rol için harcadı, güzel kostümler aldı, doğru dürüst bir ko-reografi edindi, kendine hayran San Francisco'lu bir komedi yazarından, tek satırlık özel espriler edindi.

Ama işte, iyi şarkı söyleyemiyordu.

Göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı, iyi huylu, iyi yürekliydi, neden bu rol için pek çok kişinin değiştirildiğini bir türlü anlamıyordu. Herkesi memnun etmek için yırtınıyordu, ama sekiz

gün sonra yerine otele borcu olan Joey Bishop'a aldılar.

Gitti mi gider, Dixie de bu gidişi önlemek için çok çabaladı, ama beceremiyordu. Zsa Zsa Gabor gibi değildi, «televizyon ün-lüsü» olmayı, kısaca ünlü olduğu için ünlü olmayı beceremiyordu. Bir iki dizide konuk oyuncu olarak rol aldı ama, oyunculuk becerisi hiç de gelişmemişti, olsa olsa, kamera karşısında daha az sıkılıyordu.

Ve, yirmi sekiz yaşındaydı.

Yaşlıydı.

Yirmilikler geliyordu, otobüsler dolusu, akın akın geliyorlardı, biri öbüründen güzeldi, kimi de açtı. Dixie, Sunset Bulvarının üstündeki tepelerde tuttuğu evi boşalttı, Beverly Wilshire Otelinin yakınında, bir evin küçük bir bölümünü kiraladı. Menajerinin bürosunu aşındırdı, önce nazık davrandılar ama sonra ardını bıraktılar. Dixie durumu anlamıştı, konuşma bitince, «teşekkür ederim,» bile dedi.

O gece Benny Durbin'e telefon etmeye çalıştı.

Aksilik.

Ertesi gün başka bir ajanı sıkıştırdı.

Vah vah.

Dixie artık, kendi deyimiyle, «tatsız döneme» girmişti. Bu üç yıl sürdü, giderek tatsızlaşan bir dönemdi, ama sonunda, kara günler, tuhaf ama, bir diş ağrısıyla son buldu.

«Doktor Kern?»

«Buyurun.»

«Bakın, beni tanımazsınız, adım Dixie Crowder, ama inanın, çok canım yanıyor.»

«Beni kim önerdi size?»

«Kendi dişçim, Doktor Gumble.» - (Yalan, kendi dişçisi değildi, yalnızca bir işçiydi, evine telefon etmiş, dişinin ağrısını anlatmış, o da bir kök kanalı işine benziyor, en iyisi bu işte Doktor Kern'dir, sizi kabul ederse ona gidin, demiş ve arkadan karısı seslendiği için hemen telefonu kapatmıştı) - «Sizin bana yardımcı olacağınızı söyledi, sizi hemen görebilir miyim?»

«Öğle yemeğimi iptal ederim, on ikide gelin...»

«Ben iki saat bekleyemem ki...»

Doktor, «Bayan Crowder, bir oyuncu gibi konuşuyorsunuz,» diye yanıtladı ve Dixie'nin doğrulamasına vakit bırakmadan, «Ben oyuncuların hoşlanmam,» dedi, telefonu sekreterine bıraktı.

Dixie öğle saatinden biraz önce geldi, ağzına bir kaç tane

koku giderici tik-tak tableti attı, çünkü ağrıya dayanabilmek için saat ondan on bir buçuğa kadar hayli viski içmişti. Görünümü berbattı, gergindi, kurumuştı, gözlerinin altı kapkaraydı, ama dişçi de pek bir şeye benzemiyordu. Robert Duvall'ın yanında sözü edilmezdi, hiç Dixie'nin tipi değildi, ama saat bir buçukta adamla kaçmaya bile hazırdı, çünkü ağrısı dinmişti. Teşekkür etmek istedi, neler duyduğunu anlatmaya çabaladı, söze bile başlamıştı, ama doktor sözünü kesti, Cuma öğleyin işi bitirmek için tekrar göreceğini, Novokain'in etkisi geçinceye kadar çiğnerken dikkat etmesini söyledi.

Son randevuda dişçi daha da romantikti, ağzını açmadı, bu yüzden oda müziği sever misiniz, diye sorunca Dixie çok şaşırды, «Boş versene, sevmem,» diyecekti, ya da «O da ne ki?» diye soracaktı, neyse, şükürler olsun, «A, evet, çocukluğumdan beri,» deyiverdi.

«Yarın gece Üniversitede konser var? Dolu musunuz?»

Dixie kendi sesini duydu, «Kesin bir şey yok.»

«Yedi buçukta başlıyor, sonra yemek yesek?»

Dixie başını salladı, neden bu işe girdiğine de şaşı, ama yanıtı kolaydı —yazık ki şu Kern, Paul Newman gibi mavi gözlü değildi, hatta Woody Allen gibi komik olsa daha da iyi olurdu, ya da Cavett gibi hoş olsaydı. Adam bir kaya parçasıydı. Ya da öyle görünüyordu.

«Yedide uğrar sizi alırım»

Dixie hemen başını salladı. «Çok uzakta Vadide oturuyorum, konserde buluşalım.»

Tuhaf gözlerle Dixie'ye bakıyordu. «Sekreterime verdiğiniz adres, Vadide değil.»

Dixie gülmeye çalıştı. «A, Vadide mi oturuyorum dedim? Garip. Vadide olacağım demek istemiştin, Universal stüdyolarında, provalar filan.»

«Cumartesi yedide?» Doktor ona bakıyor, bekliyordu.

Dixie, «Biriyle oturuyorum,» dedi sonunda. «Kapıyı çalarsanız, pek hoşlanmaz sanırım.»

«Ciddi bir ilişki mi?»

Dixie başını salladı. «Aktördür.»

«Öyleyse, dolusun Cumartesi.»

Dixie bir şey söylemedi.

«Unutalım o zaman. Oldukça karışık bir işe benziyor.»

«Neresi karışıkmiş be!» Dişçi'nin öfkesini kaçırdığı belliydi. «Beni davet ettin, peki dedim, şimdi anlaştık mı, anlaşmadık mı?»

Konser bir felaketti, ama neyse ki kısıydı. Dixie de, daha sonra adamı geri çevireyim mi, çevirmiyeyim mi diye düşünüyordu. Otuz bir yaşındaydı, az önce dışının kökünde kanal çalışması yapılmıştı, ama gene de yaman güzeldi, biliyordu, demek ki adamın yanaşacağından hiç kuşku yoktu, biraz yoklar, ne olacak diye beklerdi. Öyle kolay kolay geri çevrilecek adama da benzemiyordu, onun için fazla direnirse, tehlikeliydi. Öte yandan, başka türlü davranırsa, gene tehlikeliydi, çünkü bu adam, uğraşmadan başarıya varmak isteyen türden değildi; savaştan yana bir adama benziyordu, bu nedenle Daisy iki yolun ortasını tutturmayı deneyecekti, yani adam asılırsa, geri çevirecek, ama ikinci denemeye hazır olduğunu da belli edecekti. Diyelim ay-başımı diyebilirdi ama üzülüğünü de belli ederdi, sonra da bir kaç defa adama şöyle bir sürtünebilirdi, eski numaraydı ama hep işe yaramıştı.

Bundan sonra olanlar, Daisy'nin kendine güvenini artırdı denilemez, çünkü daha önce adını hiç duymadığı bir Fransız restoranında yemek yedikten sonra, adam asılmadığı gibi, bir daha birlikte çıkmalarını bile önermedi. Yalnızca, İyi Geceler Bayan Crowder, diyerek arabasına binip gitti, Daisy'ye de kendi arabasıyla dönmek kaldı.

İşte bu Daisy'yi deli etti, tam on beş yıldır, herkes onu bir daha beraber çıkmaya davet etmişti. Genellikle yatağa girmek içindi ama hiç değilse denemişlerdi. Hem neden denemesinler? Harika bir vücudu vardı, yüzü de daha az güzel denemezdi, belki en son oda müziğinden yana bilgisizdi, ama hiç değilse ters değildi, Bugüne dek de kimseyi hadım etmemişti.

İyi geceler Bayan Crowder imiş! Lâf!

Ne kaya be!

Öylesine sinirlenmişti ki, olayı kafasından çıkarması bir kaç gün sürdü, bir hafta kafasının dışında tuttu, sonra muayenehanenin kapanmasından bir kaç dakika önce gitti, holde dolanmaya başladı, dikkat etmezsem, çoluk çocuk lâf atmaya başlayacak, diye de düşündü. Olur iş miydi bu, böylesine güzel ol, kırk yedi tane dergiye kapak ol, sonra gel bir dışının kuyruğuna takıl.

Saat yediye geliyordu, dışı koridora çıktı, Dixie artık iyice şaşırmıştı, ne gibi bir sözle lâfa gireceğini, işe yaramazsa nasıl rota değiştireceğini düşünmekten aklını hayli karıştırmıştı. Dixie'yi görünce durdu, şaşırmadığı için de Dixie şaşırdı.

Dixie ansızın, «Evden taşındım,» dedi.

Sayın doktor ağzını açmadı.

«Aktörü bıraktım yani.»

Baş sallaması.

«Gene yalnız oturuyorum.» Artık ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü bu konuşmanın tek yanlı olduğu belliydi. «Yani uğrayıp beni alabilirsin, anlamıyor musun? İstiyorsan tabii, istiyor musun?»

Dixie bu suskunluğa dayanamıyordu.

Sonunda, artık tam sonunda, doktor asansörün düğmesine bastı ve «Gel, eve beraber yürüyelim,» diye mırıldandı. Dixie ne duyduğundan pek emin değildi, kaldırımında yürümeye başladıkları vakit, «Güney California'da eve yürüyerek gitmek yasaktır, araba gerekir, yasalara aykırı filan ya da öyle bir şey,» dedi.

Adam gülmedi, omuz silkmedi, yalnızca yolun ucundaki iki blok apartmanı, gösterdi. Bir süre yürüdükten sonra Dixie neden telefon etmediğini sordu.

«Darda kalmış olduğun için.»

Buna diyecek lâf yoktu.

Apartmanı oldukça güzeldi, iki yatak odası, bir salon, bir teras —yirminci kattaydı, manzara nefisti. Dixie pencereden dışarıya bakarken, doktor mutfaka gitti. Century City'nin tümü bir zamanlar Fox stüdyolarıydı. Hoş Memo'nun çekimi orada yapılmıştı. Aşağılara bakarken, anılar Dixie'nin canını acıttı. Doktor mutfaktan çıktı, elinde iki bardak beyaz şarap vardı, Dixie'nin gözlerini izleyerek stüdyoya baktı. Neredeyse, altmışlarda, dört yıl önce, o stüdyolarda film çevirdiğini söyleyecekti.

Ama içinden bir şey onu susturdu.

Bir kaç dakika sonra, doktor, «Şunları yatak odasına getirir misin?» dedi. Şarap kadehlerini gösteriyordu. Dixie dediğini yaptı, yavaşça soyundular. Sonra birlikte duş yaptılar, doktor dikkatle Dixie'nin vücudunu sabunladı. Dixie adamın ne düşündüğünü bilemiyordu; çünkü konuşmuyordu, ama kendi açısından memnundu, adam uzun boylu değildi, belki kendisinden iki üç santim uzundu, giyinik olduğu zaman böyle güçlü görünmüyordu, kaslarını görünce iyice şaşırdı. Sonra Dixie onu sabunladı, içinden umarım garip huyları yoktur, diye geçirdi.

Yoktu.

Sevişme iyiydi, Dixie'den yana öyleydi, çünkü doruğa varmakta hep sıkıntı çekerti ve numara yapmazsa, adam er geç kendini yetersiz bulurdu, bu nedenle, seviştiği adam gelince kendi de gelmiş gibi yapar, her şey mutlu sonuca varırdı, sürekli olmasa bile bir süre iyi olurdu. <https://rantey.org>

«Bırak bu numarayı!»

Dixie soluk soluğa, yapmâcık coşkusunu oynamaktaydı, doktor konuşunca neredeyse korkmuştu.

Dixie, «Yok, değil,» diye söze başladı, «bir şey yapmıyordum,» diyecekti ama adama bir göz atınca, durdu, yüzünden, anladığını farketmişti.

Namussuz, numara yaptığını anlamıştı.

«Peki,» diyerek, sustu.

Ondan sonra, doktor Dixie'nin vücudünde işe başladı, dikkatle işe koyulmuştu, çok geçmeden Dixie gevşedi, sonrası artık kolaydı.

Dixie geldikten sonra, «Ne bu, klinik yöntemi filan mı?»

İlk defa güldürebilmişti onu.

Ertesi hafta sonu, doktor, «Bana taşınırsan, daha kolay olur,» demişti. Los Angeles'te kentin ucunda bir Çin lokantasında yemek yiyorlardı, amma da enayıl bir yerdi burası.

Dixie durakladı, gerçi adamın söylediği o güne kadar duyduğu en duygusal çağrı değildi —Mel'in, pabucundan şampanya içmeyeceğini artık biliyordu— ama o güne kadar birlikte geçirdikleri bunca zamanda bir kez bile ondan hoşlandığını söylememişti. «Gerçekten istiyor musun?» diye sorarak bir denedi.

Mel başını salladı. «Beraber olacaksak, doğru dürüst olalım.»

«Sanki bir âlet filanmışım gibi konuşuyorsun. 'Dixie Cowder kullan, ev işin kolaylaşsın' gibi. Seni dinleyen de beni bulaşık makinası filan sanır.»

Mel bir süre Dixie'ye baktı. «Dinlesene sen,» dedi sonunda. «Ben dobra konuşurum, enayilliklerden de nefret ederim. Seni evde istemesem, çağırır mıyım? Şimdi söyle, evet mi hayır mı?»

«Hayır dersem ne yaparsın?»

«Üzülürüm.»

«Peki, bu kadarı da yeter,» dedi Dixie.

O Cumartesi sabahı yatakta, birlikte Los Angeles Times gazetesini okudular. Sanat sayfasında bir yeri göstererek Mel, «Bak,» dedi. «La Clenaga Galerisinde Klée resim sergisi var. Acaba iyi mi?»

Dixie, dedikodu sayfalarına bakarken, homurdandı.

Ertesi akşam, Mel eve geldiği vakit, Dixie bir kadeh beyaz şarap hazırlamıştı. Mel onu öptü, şarabı yudumladı, gününü nasıl geçirdiğini sordu, Dixie mayo almak için alışverişe çıktığını, bir iki yere de telefon ettiğini söyleyince, Mel «Öyleyse sergiye gitmeye vakit bulamadin» dedi. Dixie o zaman birden, vay

vay canına, vay canına be, gitmeliydim, diye düşündü.

Ertesi gün, açılmasına yarım saat kala galeriye gitti. Arabayla çevrede dolandı, bir kahveye girip, düşük kalorili şekerle kahve içti, lâf atan üç beş kişiden kurtuldu, zaten yalnız biri biraz terbiyesizdi. Döndüğü vakit galeri açılmıştı, güneş göz-lüklerini çıkarıp, içeriye girdi.

Vay, vay, vay. Koca salonda Klée'nin kargacık burgacık re-simlerinden başka bir şey yoktu. Vay vay canına, vay canına be, ne diyecekti eve dönünce? Salonda döndü durdu, başka kadın-lar da salona dolmaya başlayınca, Dixie harekete geçti, galeriyi yöneten ibneye gitti, «Müthiş herif değil mi bu Klée?» dedi.

Galeri yöneticisi, «Evet, çok garip ve düşündürücü.» dedi.

«Garip ve düşündürücü.» Chardonnay yudumlarken Dixie de Mel'e bunu söylüyordu. Bir gece önce Mel ona şarabın ne ol-duğunu öğretmişti. Sonra, Mel onu kollarına alıp da, «Sen ger-çekten çok şekersin.» dediği vakit şaşırmıştı.

Söyleyen Mel olduğuna göre, çok parlak laf bu herhalde, di-ye düşünmüştü Dixie.

Dixie kuşkusuz Galatea ile Pigmalion'un öyküsünü hiç duy-mamıştı. George Bernard Shaw'un da kim olduğunu pek bilmi-yordu. Ama **My Fair Lady** filmi Oscar kazandığı vakit Dixie törendeydi, o gece menajeri davet etmişti, Rex Harrison'u sah-nede canlı görünce, ertesi hafta filmi görmeye karar vermişti, gerçi insanların durup dururken şarkı söylediği, ama hiç birinin Judy Garland gibi söyleyemediği müzikalleri gerçekte hiç sev-mezdi.

Mel ile birlikte geçirdiği bir ay süresince, Dixie doğru dü-rüst konuşmayı öğrenen çiçekçi kızı çok düşündü, çünkü Mel ikide bir, «Acaba Graham Greene'in son kitabı iyi mi?» gibi lâf-lar ederdi, Dixie de ertesi gün soluğu kitapçıda alırdı. Mel ger-çekten, zaman açısından Dixie'ye insafsız davranıyordu, durma-dan onu müzelere, galerilere salıyor, başucundaki kitaplığı da tıka basa dolduruyordu.

İşin garip yanı, Dixie bundan hoşlanıyordu. Okulda aptaı değildi ama logaritmaya, enayi edebiyat kitaplarına hep boş ve-rirdi. Oysa şimdi ilgileniyordu, becermek için de bir yerlerini yırtıyordu, üstelik Mel'in hoşuna gidip gitmediğini bilmiyordu ama hiç olmazsa hoşlanıyordur diye avunuyordu, hiç değilse bi-razcık hoşuna gidiyordur diyordu, yoksa onu çoktan kapı dışarı ederdi. Üstelik hoşlanmamasından doğacak sonuçlara göğüs ge-recek güçte de değildi.

Mel'in çok varsıl olduğunu öğrenmeden çok önce ona âşık olmuştu. Bu bilgiyi de bir gün Haftanın Filminde küçücük bir rol alabilmek için sıra beklerken rastlantı sonucu öğrenmişti. Rol dağıtımını yapan yönetmen Hoş Memo günlerinden beri arkadaşydı, eski dostluk aşkına elinden geldiğince ona iş bulmaya çalışırdı, çene çalarken ne var ne yok diye sorunca Dixie de adamın biriyle bir bakıma birlikte yaşadığını söylemiş, arkadaşı kim diye sorunca Dixie, Mel'in adını vermiş, arkadaşı çok şaşırmıştı.

O gece Dixie, Heitz '69 Chardonnay ile dolu kadehini uzatırken, «Ne namussuzsun be,» demişti. «Böyle yüklü olduğunu neden söylemedin, hiç değilse, acıma nedeniyle değil de, daha geçerli bir nedenle sana kapılandığımı düşünürdüm.»

«Param olduğunu sana kim söyledi?»

«Pat Mulcahey —rol dağıtan şeker bir yönetmendir, arkadaşım. bana senin babanın gerçek bir maliyeci olduğunu söyledi.»

«Bir bankada çalışıyordu.»

«Benim öğrendiğime göre bakanın sahibiymiş.»

«Bankanın hisse senetleri vardı, ne yazar?»

«Ne yazar da laf mı be, ne aptalsın be sen! Şimdi seni pençeme geçireceğim..»

Dixie gülünç söz ettiğini sanmıştı ama buna gülebilen bir tek kendisiydi

Akşam yemeği için Musso Frank'ın lokantasına gittiler, burası Mel'in en sevdiği yerdı, hep keyiflenirdi, ama bu akşam öyle olmadı. Öfkeli değildi, yalnızca garip biçimde sâkindi, eve dönerken suskunluk iyiden iyiye çökmüştü.

Dixie dehşete kapılmıştı.

Eve dönüp soyunmaya başlayınca, Dixie, Mel'in gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, böylece, biraz harekete geçmekten yana olduğunu belli ederdi. Mel soğuk davranmadı, yani elini itmedi filan ama hafifçe geriye çekildi, kendi başına soyundu. bir yandan da ertesi gün önemli bir ameliyatı olduğunu anlattı, zenci bir çocuğa çene kemiği ameliyatı yapacaktı, bir zamanlar çalıştığı bir klinikte olacaktı ameliyat, eskiden beri adeti olduğu gibi, kafasında ameliyatı canlandıracaktı.

Dixie duş yaptı, geceliğini giymeye koyuldu. Sonra caydı, beyaz bir jüpon giydi, lastiği göğsünün üstüne çekti. Bu görünüm Mel'in hoşuna giderdi, hem de çok. Yatak odasında yeterince uzun süre durdu, Mel'in kendisini görmesini bekledi, sonra

oturma odasında kanepede kitap okuyacağını söyledi. Ama oraya varınca, bir türlü aklını Turgenev'e toplayamadı, kitabı bıraktı, ışığı söndürdü, kanepeye büzüldü, ay ışığı altında aşağılarda parlayan Fox stüdyolarına, hâlâ orada durup duran koca **Hello, Dolly!** panosuna baktı; sanki başka çağdan ak, soğuk kemik yığınlarıydı bunlar.

Biraz sonra Mel'in mutfakta dolaştığını, dolap kapılarının açılıp kapandığını, bir şişe mantarının çekilişini, raftan bardak gıcirtısı seslerinin geldiğini duydu. Sonra, daha kendi görünmeden, karanlığın içinden Mel'in sesini duydu. «Ne oluyor yahu? Mayısın sonuna mı geldik? Peki, dinle beni şimdi.» Odaya girdi, elinde bir şişe kırmızı şarap ve iki kadeh vardı. «Bana kalırsa, üç yol var.» Bir ona, bir kendine iki kadeh doldurdu, pencerenin önüne gitti, sırtını geceye döndü. «Biri, Vergas'a gider hemen evleniriz, ayırabileceğim zaman, ancak bir hafta sonu olur, ama Ağustos'a kadar beklersek, bir ay ayırabilirim, biraz yolculuk yaparız, ve..»

Dixie, «Tartışmaya gerek yok,» dedi. «Hemen», yerinden kalktı, Mel'e yaklaşırken, sesini duydu. «Sana üç demiştim, Dixie, otur bakayım şimdi.»

Dixie gene dehşete kapıldı.

Mel, sonunda, «Vaz geçmelisin bundan,» dedi.

«Neden?»

Mel başparmağıyla, pencereden stüdyoyu gösteriyordu.

«İşte bundan söz ediyordum.»

Dixie şarabını yudumladı. «Durum tersine olsaydı, kuşkusuz, sen kendi işini bırakırdın.»

Mel ses çıkarmadan Dixie'yi gözlüyordu.

Dixie başını salladı. «Mesleğimi bırakmak, mesleğimi bırakmak, Tanrım, lâfa bak..» Tatlı, yumuşak, ciddi bir sesle daha da uzatacaktı ama birden gülünç bir şeyin farkına vardı, kendini tutamadı, gülmeye başladı. «Yahu bu, Esther Williams'a yüzmeyi bırak demeye benziyor. Mel, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

Mel hâlâ onu gözlüyordu.

«Mel, sevgilim, benim mesleğim yok ki! Şu anda benim yeteneklerimi arzulayan hiç kimse yok. Gerçek şu ki, otuz bir yaşındayım, ünüme gelince, çoktan bayatladım ben.»

«Gerçek bana vız gelir.»

Dixie gözlerini kırptırdı.

«Ben sana kurduğun düşlerden söz ediyorum.»

Dixie şarabını bitirdi, kadehini uzattı.

Mel kadehe şarap doldurdu, sonra kanepenin öbür ucuna oturdu. «Sana söylediklerimi anımsıyorsun değil mi, telefonda söylediklerimi?»

«Oyunculardan nefret edersin.»

«İlk buluştuğumuz günü anımsarsın, zavallı küçük orospu, oda müziği konserinde uyumamak için nasıl da çabalıyordun. Ben ise, seni becerip becermeyeceğimi düşünüyordum.»

«İlk buluşmada peki demezdim...»

«Onu demek istemiyorum. Gerçi, dayanılmaz bir seks simge-siydin, ama ben davranmadım, çünkü A) ertesi sabah suçluluk duygusuyla uyanmak istemiyordum. ve B) sen sinema oyuncu-suydun. Hostes ya da öğrenci olsaydın, suçluluk duygusu vız gelirdi, ama ikisi bir araya gelince, hayır.»

«Peki sinemanın nesi var?»

«Bir tek şeyi, b... luğu. Sahne sanatçılığı dünyadaki tüm b... ların üstündedir. Güney California ise, bu işin özeğidir.»

Dixie filtresiz bir Camel yakıp derin bir nefes çekti.

«Babam daha önce sözünü ettiğimiz o bankada yalnızca hissedar değildi, en büyük hisseye sahipti. Uzmanlığı ise, film yapan stüdyolara kredi vermektir. Annem bir zamanlar Metro stüdyosunda yıldız adayydı. Ellisinde, hâlâ yıldız adayydı. Bol bol davet yapardık, zavallının her konuğu çaktırmadan okşadığını sezerdim, çünkü hâlâ bir gün eline bir fırsat geçeceğine inanırdı. Altmış üç yaşında öldü, gene de, bir rol eline geçse, düşlerinin gerçek olacağına inanıyordu. Evliliklerinin canına okudular, yaşamlarının canına okudular, ben bütün bunlara tanık oldum.» Sustu, başını Dixie'den yana salladı.

«Ne demek istiyorsun? Beni rafa mı kaldırıyorsun?»

«Hayır.»

«Öyleyse neden ağlamak istiyorum?»

«Neden?»

«Çünkü...» Dixie başka bir şey demedi, çünkü ansızın ağlamaya başladı. Mel'i de şaşırtmış olmalıydı, çünkü kendini şaşırtmıştı. Kadehini masaya bırakmaya ancak vakit bulabildi, başını çevirdi, kanepedeki yastıklara gömdü, büzüldü, sonra gene kendine gelince, «Çünkü ben enayinin biriyim,» dedi. Sesi sakinleşmişti. Gücü kalmamıştı ama Mel'den başka sesini duyacak kimse yoktu. «Dinle, asıl istediğim şarkı söylemekti. Her şeyim vardı: müzik içgüdüm fena değildi, orkestrada güzel duyuyordum. Kalabalık beni sıkıymıyordu, sesim falso değildi. Şar-

kılara bayılırım, şarkı söylemeye bayılırım. Küçük bir sorun vardı, sesim b...tandı. Ben de televizyonu denedim, yıllarca uğraştım, ama insanlar gülüyordu, biliyordum, kızmadım onlara, alışmıştım, yolunu yitirmiş, salak bir sarışındım, 1960'ların orman yaşamında yitik bir budalaydım. Yıldızlık çabasından nefret ediyorum, çünkü düşündükçe, işimin bitikliğini biliyorum. Bak karşında yitik, başarısız bir insan var, onun için! o boktan düş dediğin şeyden nefret ediyorum, bırak ben de vaktimi senin gibi başka bir şeyle doldurayım— galerilere giderim, konser dinlerim, sana söz veriyorum uyumam, okurum, tâ ki ne okuduğumu anlayıncaya dek, beni becermek istediğin zaman başım ağrıyor da demem, bu da yetmezse, ne yapalım, sana diyecek tek sözüm şu : eşşoğlu eşşek, git kendine başka bir karı bul!»

Böylece meslek yaşamının en uzun konuşması sona ermişti. Anlaşılan güzel bir konuşmaydı, çünkü Ağustosta evlendiler, yanlarında yalnızca Lorber'ler, Gus ve Jill vardı. Mel, söz verdiği gibi, bir ay tatil yaptı, Avrupaya gittiler, daha önce Dixie yalnızca iki gün Dorchester otelinde kalmıştı, o da yeni bir programın iki haftalık reklamı içindi; ama vardıklarında hastalanmıştı, dönünce otel odasının banyosundan başka bir şey görmemişti, orada da çok vakit geçirdiğinden onu hemen geri göndermişlerdi.

Babayı kusursuzdu, biraz da şaşırtıcı; daha önce hiç varılmıyordu, olmamıştı, alışmak biraz vakit aldı. Daha önce hiç gebe de kalmamıştı, Los Angeles'e döndüklerinde gebeydi, ya da Dixie öyle sanmıştı. Sonbaharda, doktoru bu kuşkusunu doğruladı ikisi de çok sevinçliydi, Mel, Stone Canyon'da, Bel Air Otelinin biraz aşağısında bir ev buldu, tam alışveriş tartışılırken, Dixie çocuğu düşürdü. Ama Mel eve söz vermişti, başka çare olmadığından satın aldılar, nasıl olsa gene gebe kalacaktı, üstelik ev çok da büyük değildi, üç büyük yatak odası, iki dönüm arazi, dümdüz bahçeler... dünyanın bu köşesinde kolay bulunur evlerden değildi.

İkinci düşük sonuncu oldu, güçlü de, çünkü beşinci aya girmişti, aynı şey bir daha oldu, rahim duvarlarındaki kaslar çocuğun ağırlığını taşıyamayarak çöktü, bunun da çaresi yoktu, doktorun uyarısına karşın, Dixie bir daha deneyecekti, Mel razı olmadı, en titiz doktorlar bile tehlikeyi göze alabiliyordu, ama Mel alamadı. Bir ara Havai'de dert dağıtmaya çalıştılar, iki hafta Kahala'ya gittiler, ondan sonra Dixie, Twain, Poe ve Melville okumaya başladı. Mel de yeni tutkusu olan Büyük K, yani

yeni tenis kortunu yapmaya koyuldu, parayla edinilebilecek en güzel ve en büyük kort olacaktı.

Dixie için bu son beş yıl gerçekten dopdolu yıllardı, kitaplardan edindiği bilgiler ve aptal yerine konmadığı inancıyla dolu yıllar, giysiler, konserler, kocasının sevgisi, arada bir yardım derneklerinde çalışmalarla geçen, Mel'in oradan buradan topladığı profesörler ve tenisçilerle, hizmetçi ve bahçıvanları, özel kasapları, şarapçıları ziyaretle, haftada iki defa Doğudan mantar ve «frezza-debois» satmak için kapı çalan, şimdi de karşısında durup, beyaz bir kâğıt parçasına imzasını atmasını beklemeyen İtalyan zerzevatçıyla dolu yıllar.

«Bay Balducci,» Dixie artık iyice kızarmıştı, «söyleyin, neden benim imzamı istiyorsunuz?»

«Ben değil, torunum, dün benimle televizyon seyretti, ve bir de bakalım Lucy —çok komiktir bu Lucy, derken bir yığın bu adamlar, çok komik değildi ya, sonra bir de siz, bu sarı şeyle üstünüzde...»

Dixie, «Aman, Tanrım,» dedi. «**Hoş Memo** filmini geçmiş olacaklar. Mel çok gülecek buna.» Son gösteri üç yıl önceydi, iki hafta sürmüştü, ama Mel görmekte direnmişti, kucağında da Aristo'nun kitabı vardı, her yarım saatte, sanki dağ köylülerinin konuşmasını James Joyce yazmış gibi, simgeleri tartışıyor, anlaşılmasız sözlerinden bir kaçını ediyordu. «Hangi kanal?»

«Ben kanallardan ne anlarım ki!» Kağıdı, kalemi uzattı, kamyonun kenarını işaret etti. «Ne olur, Louisa'nın hatırı için, imza edin.»

Dixie, iyice alçaklık ettiğini hissediyordu, isteği yerine getirdi, elini salladı, uzaklaşıyordu.

«Bişi daha?»

Dixie küçücük adama döndü.

«Siz şimdi çok daha güzel bir hanımsınız.»

«Makyajsız olamaz.» Dixie en güzel gülüşüyle adamı yanıtlayıp, döndü, haberi iletmek için tenis kortuna yollandı.

Mel smaç'ların canına okuyordu.

Top makinesi, topları servis çizgisinin hemen üstüne atacak biçimde ayarlanmıştı. Her atış için filenin başına geçiyor, topun her fırlayışında geri koşuyor, sol eli havada, açık vuruşunu ayarlıyor, sonra topu kuş gibi uçuruyordu. Ardından, sonraki topun gelişini karşılamak için fileye koşuyordu.

Onu seyretmek bile yorucuydu. Dixie tenis evinin cam kapısını sessizce sürüp açtı, döner bir iskemle çekti ve gözlemeye koyuldu. İskemle ağırdı, ama yay üstünde olduğundan ses çıkarmadan hareket ediyordu. Makinede yüz on beş top vardı, Dixie vardığında Mel yarısını tamamlamışa benziyordu. Atışların yönünü sıralıyordu, önce forhend, sonra öbür korner, böylece gidip geliyordu.

İşi bitince makineyi kapattı, tenis evine geldi. Dixie'yi öptü, bu arada, uzaktan eğilmeyi de unutmadı; çünkü sıırıslıklamdı, oysa Dixie henüz tertemizdi. Daisy, «Günaydın,» dedi, üst üste dizili havlulardan iki tane alıp Mel'e attı. Gecedен bu yana görüşmemişlerdi. Mel her sabah yedide kalkar, Stone Canyon'dan aşağı, daha sonra Sunset Caddesinden geçerek Üniversiteye kadar koşar, orada bir kaç defa döner, daha sonra da, koşunun en güç bölümünü tamamlar, yokuş yukarı eve dönerdi.. «Otur»

dedi Dixie. «Topları ben toplarım.» Güneş ışığının aydınlattığı korta koştı.

«Nedir bu ideal eş pozları bugün?»

«Lorber'ler gelmeden senin kendinden geçmeni istemiyorum da ondan. Bütün gün ikizleri bir başıma ağırlamam gerekirse, ben de kendimden geçerim.» Lober'lerin ikizleri on iki buçuk yaşındaydı ve neredeyse on beş yıldır büyüme sıkıntısı çekmekteydiler. Kız, yalnız abur cubur yiyen bir obur, oğlan da keke-meydi, üstelik dikilip, elini cebine sokup, bilmem neresini karıştırdı.

Dixie makinenin deposunu kavramış, dolduruyordu.

Mel, «Gene bir sıkıntısı var bunun,» diye mırıldandı.

Dixie bir kaç top daha topladıktan sonra yavaşladı.

Mel, «Şimdi baklayı çıkarıyor,» dedi.

«Bak, sana bir şey diyeceğim ama söz ver beni tersleyemeyecek, alaya almayacaksın, yani tek kelimeyle, canıma okumayacaksın, oldu mu?»

Mel cevap vermedi.

«Hoş Memo yeniden gösteriliyormuş diye duydum. Bay Balducci öyle dedi.»

«Demek senin Gül Pembe rolün yeni baştan gözler önüne seriliyor desene! O ince insan duyguları, insan ruhunun derin pırıltıları yeniden canlanıyor, öyle mi?»

Daisy başını salladı. «Hmm...»

«Bana sorarsan, haberi duyunca artık Katherine Hepburn bile emekliye ayrılıp, mesleği terkeder. Glenda Jackson, bu rekabete dayanamayıp bir taşra tiyatrosuna katılır.»

«Sen bana baksana dostum, bu iş senin sandığın kadar kolay olmamıştı. Dört yıl uğraşıp, kapabildiğim ilk rolde, tek bir satır lâfım vardı: «Gün gelir ben de ona gösteririm,» diyordum. Hepsisi bu. Üstelik Hoş Memo'yu oynayan ibneydi; Ana, sarhoşun teki; Baba da yeni ameliyat olmuştu, bağırsağı karnından çıkıyordu. Bu koşullarda Laurence Olivier ne yapardı, ha?»

Mel, «Öfke sana daha da yaraşıyor,» dedi. «**Hakanlar Çarpışıyor**'da John Wayne böyle diyordu Susan Hayward'a.» Raketini almasını işaret etti. «Gel biraz oynayalım.»

«Söz ver, herkesin yanında benimle alay etmeyeceksin.»

«Namus sözü.»

«Peki, öyleyse dediğin olsun, biraz oynayalım.» Dixie tenis evine koştı, raketini alıp korta döndü. Geri kalan topları kenara ittiler. Mel yeni bir kutu top açtı. Oynamaya başladılar.

Dixie, Mel ile tanıştıktan sonra tenise başlamış, kendi kortları olunca da işi ciddiye almıştı. Doğuştan sporcu değildi, ama karşısında Mel olunca, kendini Bueno sanıyordu, Mel'e göre en zarif oyuncu oydu. Mel kuşkusuz nefis bir tenisçiydi, topa hep aşağıdan ve kesin vururdu, Dixie'nin hızlı ya da uzağa koşmasını gerektirmeyecek biçimde gönderirdi topları. Gerçekten, ona öğrettiği gibi topa vurmasını sağlar, ona göre atardı. Oyundaki sonsuz sabrı, Dixie'ye karşı duygularını yansıttı. Kadınlarla oynamasını sevmezdi, karışık çiftlerden de hoşlanmazdı. Ama her hafta sonu, sabahları giderek Dixie'nin tenisine daha çok vakit ayırıyor, çift oynama olanağı çıkınca kaçınıyordu, çoğunlukla Lober'lerle oynarlardı.

Telefon çaldı.

Dixie, «Ban bakarım,» diyerek tenis evine koştu, üçüncü zilde açtı.

Gus arıyordu. «Dazlağı çağır bana,» dedi.

«Gus seni arıyor,» Dixie, telefonu bıraktı, hafifçe gülüyordu çünkü Mel gerçekten saçsızlığından yana çok duyarlıydı, Gus dışında hiç kimse ona bu konuda takılamazdı. Gus da bıkip usanmadan bürosuna saç nakli ilaçları gönderir, ya da tatile gittikleri vakit otellere peruk postalar, sözde kimden geldiğini belli etmezdi. Gus, bir doksan boyunda bir çam yarmasıydı, tehlikeli durumlarda iriliğinden cesaret bulurdu anlaşılan, üstelik Üniversitede tam dört yıl aynı odada kalmışlar, ondan sonraki yirmi yılda da yakın dostluklarını sürdürmüşlerdi.

Dixie telefonu bırakıp korta döndü, bir kaç top alıp servis çalışmalarına başladı. Yeterince iriydi, güçlüydü ve servislerini sağlam yapıyordu ama Mel hep...

...tenis evine doğru baktı, Mel bağırarak ve öfkeyle konuşuyordu...

...Mel hep, yapıları nedeniyle, yani o güzelim biçimleri nedeniyle, erkekler gibi servis atamazlar, çünkü göğüs kasları...

...Mel telefonu hırsla kapattı, bir an olduğu yerde durdu, sonra korta doğru, yürüdü.

Öfkesinden neredeyse tütüyordu.

Dixie, «Ne oldu?» diye sordu.

Mel ses çıkarmadan ona bakıyordu.

«Caydılar mı, gelmiyorlar mı?»

Mel başını salladı. «Bok Carvey,» dedi.

Dixie hiç bir şey anlamamıştı.

«Gus, çift oynamak için Julian Carvey'i çağırmış. Carvey

kortu görmek için tutturmuş. Bizim kortu görmeliymiş, çok önemliymiş.»

«Kim bu adam?»

«Sen Julian Garvey'i tanımaz mısın? Hiç Sekize On'la tanışmadın mı?»

«Adını duydum canım. Ben çalışırken o da büyük bir yapıncıydı. Bu takma ad da ne?»

«Takma ad şu: Julian Garvey, batı kıyılarına altın madeni akınından bu yana, California'ya gelen eli yüzü düzgün her karıyı becermiştir. Becerdikten sonra da sekize on çapında kartlara karıların adlarını ve özelliklerini yazarmış. En küçük ayrıntılara kadar.»

Dixie gülmeye başladı.

Mel gülmüyordu. «Doğru söylüyorum. Bu kartlar birinin eline geçecek olursa, Beverly Hills'de kıyamet kopar. Bu Allahın belası herifi kendi ellerimle gebertebilirim.»

«Belki fena adam değildir Garvey.»

«Aşşağılıktır. Çocukluğumda çok göürdüm onu.. Annemin davetlerine gelirdi. İnsanlar ona hep yenik düşmüşlerdir, oysa mahkemeye verip canına okuyabilirlerdi. Bugün de öyle. Dick Zannuck'un hiç kimse canına okumak istemez ama bir ara iyice midemi bulandırırır.»

Ondan sonra yaptığı şey, Dixie'ye, ne denil öfkeli olduğunu kanıtladı, çünkü durup dururken bütün gücüyle metal raketini indirdi, kenarı fileye vurdu, bir şey olmadı ama o güne kadar Dixie onun sevgili kortuna zarar verecek bir şey yaptığını hiç görmemişti. İlk günden, Büyük Kort, Mel'in bebeği olmuştu.

Siyahtı, maliyeti seksen bin doları aşmıştı, ama özelliği bu değildi. Çevresi iyice açıldı, buharlı lambalar büyük özenle yerleştirilmişti, her iki yanda beşer lamba vardı, gece oyunları için pek çok kortta bu tür lambalar görölürdü.

Oysa hiç bir kortta bu değerde oyuncu yoktu.

İşte Mel de bu kortu bunun için yaptırmıştı: gerçek oyuncular için bir kort. Şimşek gibi çabuk oyuna elverişliydi, beton zeminin yerleşmesi için gereken beş günlük sürede Mel işin başında bulunmuştu, betonda en küçük bir çatlak, en küçük bir delik olmamasına, topun en belirsiz sekişine bile yalnızca, ama yalnızca oyun yeteneğinin etkin olmasını sağlamaya çalışmıştı. Oyun alanını çevreleyen yay biçimi zincir çit tam dokuz metre yüksekliğindeydi ve tıpkı kort gibi kara branda beziyle kaplıydı, böylece rüzgârın etkisi yok gibiydi.

Yıllar boyunca da, kort kendiliğinden ün kazanmıştı. Dergilerde sözü edilmemişti, tıpkı nefis bir lokantaya rastlayıp da, tadı kaçmasın diye kimseye sözünü etmemeniz, ama ününü sezinlemeniz gibi.

Mel Kern'in kortuna yalnız oyuncular girebilirdi.. Pac - 8 konferansında birinci ya da ikinci gelen her genç bu kortu bilirdi, bazıları içine de girmişti. Beverly Hills Otelinin kortlarında günlük çalışmalarından sonra, Olmedo gelmişti. Turnuvaya çıkan ünlü oyuncular, daha önceden telefon etme gereğini bile duymadan, ansızın gelirlerdi. Pasifik Güney Batı turnuvasında bir gün, kortta tam on sekiz saat tenis oynamıştı.

Mel'in sinemacıların oynamasına karşı kesin bir kuralı yoktu. Gus, Fox stüdyolarında hukuk danışmanıydı. Dunas ve Cantor, hatta Ron Preissman da gelip oynamışlardı, ama onlar gerçekten iyi oyuncuydular. Hollywood yapımcılarına kapılar açık değildi, ne Heston, ne Eastwood, ne de başkasına.

Oysa şimdi Julian Garvey gelip işin tadını kaçıracaktı.

Mel topu füze gibi Dixie'ye fırlattı. Dixie raketini çevirmeye çalıştı ama olmadı. Mel bir daha attı. Daha sert.

Dixie, «Dur da soluk alayım, ne olur?» dedi.

Üçüncü top daha da sertti.

«Dur be canım, ağır olsana biraz.»

Biraz yavaşladı, hiç değilse daha az sertti, toplar vurulabilir biçimde geliyordu, ama giderek daha uzaklara atmaya, Dixie'yi kortun bir ucundan bir ucuna koşturmaya başladı, işte o sırada Dixie o sabah kocasına pek bayılmadığını düşündü, yani eşşeğin biri bu sabah gelip tenis oynayacaksa, sonsuza dek burada kalacak değildi ya, insan bu yüzden karısının canına okur muydu sanki, ama tam o anda Mel'in, adamın gelişine değil de, annesiyle ilgili bir nedenle öfkelenişini sezdi, çünkü belki annesi zırvalamış, enayılce bir iş karıştırmış da olabilirdi...

...İşte tam o anda Dixie'nin kafası karıştı, **vay canına, vay vay canına**, dedi, raketi elinden bıraktı ve sessizce tenis evine gidip oturdu, yüzü al al, yüreği kırıktı, güneşin aydınlığına gözlerini dikmişti.

Mel korttan seslendi, «Yavaşlarım, gel.»

Dixie umursamadı.

Mel yanına geldi, yüzüne baktı. «Özür dilerim, çocukluk ettim, gel oynayalım.»

Dixie «Oynamayalım,» dedi, «ne çıkar...»

«Özür diledim ya, yetmez mi?»

Sonunda Dixie diyeceğini dedi, konuşurken de kocasının yüzüne bakıyordu. «Bu Garvey denen herifle yattım sanıyorsun.»

«Hadi, canım.»

«Öyle. Haydi söyle.»

«Yok be, Dixie...»

«Mel, gerçeği söyle bana!»

Mel durakladı. «Hayır, o değil, iş başka, benim deli olmadığımı anlaman için o sıralarda sen de bizimle olmalıydın, ama annem bazı enayilikler etti ve..» Sustu, sonra usulca sözünü bitirdi. «İşte bu yüzden.»

«Sen bana gerçeği söyle dedim, konuşsana...»

«Evet...» dedi sonunda. «Evet. Doğru. Haklısın.»

«Ama Mel.. Ben bu herifle hiç tanışmadım, sana tanışmadım dedim ya, ne demek bu şimdi..?»

«Bilmiyorum. Kafamda ikinizi birlikte gördüm..»

«Sana hiç yalan söyledim mi?»

Mel gülmeye çalıştı. «Yalanını yakalamadım hiç. Bu doğru.»

«Sana hiç, ama hiç, hiç hiç hiç yalan söyledim mi ben?»

«Hayır. Söylemedin.»

«Öyleyse neden konuşuyoruz bunları?»

«Nereden başlasam anlatmaya.. Bu heriften nefret ediyorum.»

«Nefret mi?»

«Evet, Dixie, çok basit. Şunu anlaman gerek: Julian Garvey dünyanın en boktan adamıdır...»

Lober'ler ıglık ıglıka geldiler.

İkizlerden kız olanı, Lilly, ansızın San Vincente caddesinde Pizacıda durmak istemiş, annesi saat daha on bir bile olmadı diye olmaz demiş, bunun üzerine Lilly ağlamaya başlamış, ikizlerin erkeğı küçük Gus bu işe gülünce, kız daha da çok ağlamış, kardeş ona vurmuş, derken baba sinirlenmiş, bir daha kardeşine vurursan hem renkli televizyonunu hem de özel telefonunu elinden alırım demiş, bunu duyan oğlan hıçkırma hıçkırma ağlamaya koyulmuş, işte o zaman anne arabanın kasetine **Cumartesi Gecesi Ateşi** adlı parçayı koyup sonuna kadar açmış, kocası gürültüden nefret edermiş, oysa bu ailenin doğal durumu bol gürültü olduğundan, Mercedes durup Lober'ler dökülürcesine içinden boşalırken gürültü gene sürmekteydi, Dixie ile Mel ise o sırada sessizce voleybol oynamaktaydılar.

Jill, ikiz çocuklarına, «Haydi havuza» diye işaret etti, Lilly hemen uydu, küçük Gus da uydu ama önce beyaz tenis gömleğinin altında Dixie'nin dolgun göğüslerine iyice bir göz attı.

Mel, arkadaşına yaklaşırken, Gus «Bak yahu, dedi, şu Garvey işinden çok üzgünüm ama ne yapabilirdim..»

«Olmaz deseydin.»

«Kentin en büyük prodüktörü seninle tanışmak ister, bir de

sözümüne kortu görmek istermiş gibi enayi bir öykü uydurur-
sa, ben nasıl hayır diyebilirim?. O kadar da feci olmaz canım!
Yanında bir de delikanlı getiriyor, top toplamak için, adı Beat-
ty, bu yıl Üniversitenin bir numaralı tenisçisi deniyor. Neyse,
bu kortla senin ruhsal bir ilişkin var, bu da sana pek yaraşı-
yor.» Süslü sarılmış bir paket uzattı. «Al. Özür dilemek için
getirdim.»

Mel pakete bir göz attı, başını salladı. «Ben seni bilirim,
içinde peruk var bunun, açmam.»

«Peruk değil, al.»

«İstedigine bahse girerim ki peruk, böyle zamanlarda sen
bana hep peruk getirirsin. Kendimi Charlie Erown'a benzetmeye
başladım, hani Lucy der ki, topu tutayım da bir kez olsun
vur, ama bir türlü de tutmaz.»

«Inan, peruk değil.» Gus'un ciddi olduğu görülüyordu.

Mel karşısındaki kocaman adama baktı. «Bana bir şey ge-
tirmen gerekmezdi. Bunu da unuturuz gider.» Sustu. «Peruk
değil mi?»

Gus artık bağırmaya başlamıştı, «Sana yemin ederim pe-
ruk değil, yetti be, aç şu Allahın belası paketi de bitsin.»

Mel açtı.

Peruktu.

Gus gülmeye, ellerini çırpmaya başladı.

Dixie, «Eğlence programı yıldızları,» dedi.

Mel, «Kızlar, siz de ikizlerin yanına gitsenize,» dedi. «Cina-
yet kalabalıkta işlenmez.»

«Ya, Garvey denen herifi görmeden mi gidelim? Delisin
sen.»

Julian Garvey tıpkı Leslie Howard'a benziyordu. Uzun boy-
luydu, kusursuz giyinmişti, dünyayı, duygusalılık saçan, sol-
gun mavi gözlerle süzüyordu. Bir kaç dakika sonra, çekingen
bir tavırla bahçe kapısından girdi, yanında uzun boylu, ince,
tazı gibi, sivilceli bir oğlan vardı.

Dixie koşarak adama yaklaştı, elini uzattı, «Hoş geldiniz,
tanıştığımıza memnun oldum, ben Dixie Kern'im, merak etmeyin
erkek erkeğe oynayacaksınız ama ben de bir yandan ev sahibe-
liğimi sürdürürüm.» Garvey'in elini sıktı, gencin de elini sıktı,
sonra tenis evini gösterdi. «Havlılar orada, duş da var isterse-
niz, ilaç dolabında tuz tabletleri, buzdolabında da bira, meyve
suyu filan var. Bir şey isterseniz, bağırıverirsiniz.»

Julian Garvey, Dixie'ye dikkatle bakarak, «Oğlum Noel,» de-

di. «Oğlum Noel size yürekten öylesine âşık ki, anlatılır gibi değil.»

«Nasıl oldu bu?»

«Sizin show başladığı vakit, o da tam bûluğ çağına gelmişti. Odası sizin resimlerinizle doluydu. Bugün genç kızlar için John Travolta ne demekse, siz de oğlum için aynı şeysiniz.» Biraz daha Dixie'yi süzdü. «Çok da haklı» dedi.

Dixie kibarca başını salladı, Mel'e «Sonra görüşürüz» dedi, Jill ile beraber yüzme havuzuna doğru ilerledi. Yeterince uzaklaştıktan sonra, «Dendiği kadar canavar değilmiş.» dedi.

Jill, Zanuck'larla akraba olduğundan, sinema işinin içyüzünü iyi bilirdi. «Bu herif, bir film uğruna, gerekirse senin gözbebeğini üzüm tanesi gibi yer.» dedi.

Dixie omuz silkti, yolun geri kalan bölümünü konuşmadan yürüdüler. Vardıklarında ikizler havuzda birbirlerine su atıyorlardı. Jill'in sırtında hâlâ tenis giysileri vardı, üstünü değiştirmek istemiyordu ama Dixie bol bol güneşlenmek istediğinden, havuz başındaki eve girdi, beyaz bir bikini giyip geri geldi, Jill'in yanına bir şezlong çekip uzandı, ellerini başının üstünde kavuşturdu.

Lilly havuzdan seslendi, «Renkli güneş yağın var mı?»

Dixie, «Mel canıma okur» dedi.

«Boş versene» diye seslendi Diana.

Jill parmağıyla işaret ederek, «Lafına dikkat et» dedi. Arkasına dayandı, gözlerini kapadı. «Şey, dinle» dedi.

Dixie, «Söyle» diye cevap verdi.

Jill sâkin ama hızlı konuşmaya başladı. «Yani, bir şey demek istemiyorum, yanlış anlama, ama kuzum, Dixie, bikini giymen şart mıydı? Şimdi bizim oğlan durup durup seni süzecek, bu da hiç hoş değil.» Jill ufak tefek bir kadındı, esmedi, güzel olması için ne gerekliyse vardı, burnu, kulakları, saçı... Gençliğinde tıpkı June Allyson gibi çok şirindi, ama kırkında hazin bir biçimde sarkmaya başlamıştı ve orta yaşlı kadınların çoğunda olduğu gibi, bacakların üstünü, selûloit gözeleleri bürümüşü.

Dixie tam, oğlanı çıldırtmak için değil de doğru dürüst yanmak için bikini giydiğini söyleyecekti, birden Jill'in seks konusu açılınca ürktüğünü anımsadı, çünkü Jill eline bir fırsat geçse kocasının hemen Dixie ile yatacağından kuşkulanırdı.

Doğruydı da.

Mel ile evlenmeden bir hafta önce, Gus ona Mel'in mutfak

ğında sulanmıştı. Sarhoş numarası yapmıştı, becermişti de, ama Dixie kendisine sulanan pek çok erkek gördüğünden yutmamıştı. Çok da ayıplamıştı. Sonra, umursamadı, Mel'e de bir şey söylemedi, ne yararı olurdu ki... Bazen durum bayağı çetinleşiyordu, çünkü Gus zaman zaman gözlerini ona büsbütün dikeyiyor, açıkça istediğini belli ediyordu.

Yalnız Jill sezmişti durumu, bu kuşku da hep aralarında sürüp gitmişti. Onun için Dixie sesini çıkarmadı, eve girip eski bir tek parça mayo buldu, giydi, yeniden güneşe çıkmadan önce göğüsleri iyice örtülmüş mü diye baktı.

Bu arada kortta erkekler maça hazır. Garvey ve delikanlı raket çevirmede kazandılar, çocuk ilk servis sırasını Garvey'e önerdi ama Garvey başını salladı ve filenin başında yerini aldı.

Mel sağda oynuyordu, yirmi beş yıldır Gus ile de böyle oynardı. Birlikte Pac-8 çift şampiyonluklarına katılmışlar, bir kez de ulusal üniversite finallerine kalmışlardı. Başarılarını, bir bakıma yeteneklerini, bir bakıma da Mutt ve Jeff çiftini andıran özelliklerine borçluydular. Gus iri ve güçlüydü, oyuncuların ezecek gibi görünürdü, gerçekte topu iyi karşılardı, Mel ise, bir seksen boyuyla gelmiş geçmiş oyuncular arasında en deşetli vuruşa sahipti.

Şimdi Beatty denen gencin servisini bekliyor, hiç bir şey belli etmiyordu. Delikanlı çevikti, çabuktu, ama ilk başta pek kendini gösteremedi, ilk servisi de, gerçi doğruyd, gelgelelim ne hız ne yaylanmadan yana bir özellik göstermiyordu. Mel, kusursuz biçimde topa girdi, şaşırtıcı gücüyle topu, filenin ardında tam karşısında duran Julian Garvey'in dişlerine bir füze hızıyla savurdu.

İşte o anda bir çok şey birden oldu, bazıları aynı ana rastladı. Garvey, şaşkınlıktan bir çığlık attı, Gus, farkına varmadan, «Mel!» diye bağırdı, delikanlı, «Tanrım,» dedi, Garvey de, kafasını eğip, zamanında raketi yüzüne kapatmayı becerdi. Top rakete çarptı, yandaki çiti aşp gitti, Garvey, dengesini yitirdiğinden çift alanına kık üstü düştü.

Gelecekteki tüm film olanaklarının suya düştüğünü sezen çocuk, Garvey'e koştı, kalkmasına yardım etti. Garvey bir an üstündeki tozları silkti, sonra başını kaldırıp Mel'e baktı, «Ne ön ne de arka atışlarımda iş yoktur ama harika düşerim,» dedi.

Gus bir sonraki atışı kortun bir ucundan öbürüne kayarak nefis bir biçimde karşıladı, sıfır-otuzda gene başladıkları noktaya dönmüşlerdi.

Mel servis bekliyordu.

Garvey, önceki duruşuna göre, fileden bir kaç karış geriye çekildi.

Oğlan, servis atarken falsolu vuruşla topu Mel'in bekhen-dine gönderdi, topu izleyerek fileye koştu, ama Mel topu Garvey'in kafasının üstünden arkaya savurdu, oğlan, «Yakaladım, yakaladım, bu top benim,» diyerek topun ardından koşup geri savurdu.

Mel kortun ortasında durmuş, smaçı karşılamak için bekliyordu, yukarıya topa baktı, bir ara Garvey'in ne yana koştuğuna baktı, sonra gene gözlerini topa çevirdi, bir defa daha Garvey'e baktı, Garvey'in kortun arkasına kaçmakta olduğunu görünce, Mel topa raketle hafifçe dokunup filenin dibine düşürdü ve kazandı.

Bu soluk soluğa hava setin sonuna kadar sürdü, ama Beatty gençliğin verdiği hızla gene de hepsinden iyiydi, partönerini sakatlanmaktan korudu. Mel ve Gus maçı kolaylıkla kazandılar, sonuç 6-2 idi, iki puanın nedeni de Gus'un iki kez fot yapmasıydı.

Mel, oyun bitince, nezaketle, «Bir daha oynayalım mı?» diye sordu, oysa günün amacı için vakit geldiğini, yani konu her neyse Garvey ile Gus'un görüşmeye hazır olduklarını biliyordu. Garvey onu çok şaşırttı. «Bu kadarı bana yeter ama delikanlı tekli oynayabilir,» dedi. Biraz bekledi, sonra «Gus ile,» diye devam etti.

Mel, «Bana göre hava hoş,» dedi. Garvey ile birlikte korttan çıktılar, tenis evinin önündeki avluda döner koltuklara oturdular. Koltuğa rahatça yerleşince, Mel gerçekten hiç şaşırmaması gerektiğini düşündü, Garvey akıllılık etmişti, Mel'i merak ettirerek önceden avucunun içine alabilirdi.

Garvey sükunetle, «Bana yaptığını hakketmişim,» dedi.

Mel başını çevirdi. «Ne yaptım?»

«Kaç yıldır tanışırız, Mel? Otuz yıl? Numara yapmaya hiç gerek yok. Beni küçük düşürdün ama haksızsın diyemem.»

«Dilinin altında bir şeyler var,» dedi Mel.

«Bu sabah buraya geldim... kendimi zorla davet ettirdim diyelim... çünkü...» Sustu, çekingendi.

Mel bekledi, gene şaşırmıştı, gerçekte Julian Garvey'in bir

özelliği de sözcükleri çok iyi seçip, güzel konuşmasıydı. «Sen Noel'i tanımazsın, değil mi?»

Mel, Garvey'in oğlunu anımsamaya çalıştı ama bir ara uyuşturucu madde kullandığından, iki yıl önce de kafasını iyice bozmuş olduğundan başka bir şey bilmiyordu. «İyi çocukmuş,» dedi.

«A, öyle, iyi olmasına iyidir, çok şeker bir çocuktur, pek de çocuktur denilemez ya, yirmi yedisinde şimdi...» Gene çekingenliğe büründü.

Üniversite öğrencisi kortta Gus'un canına okuyordu.

«Nazlıdır. Noel, 1960'ların kurbanlarından biridir, kanımca. O yılların etkisinden bir türlü kurtulamadı, en duyarlı çağında bu tutkuya kurban oldu, sonra uyuşturucularla bir kaç küçük deneye girişti, saçını uzattı, o sıralarda moda diye San Francisco'ya yerleşti ve...»

Ansızın Garvey, gözyaşlarını tutmak için, gözlerini kırptırmaya başladı.

Mel, yapmasana be! demek istiyordu. Karşımda insan numarası yapmaya yeltenme.

Garvey yerinden fırladı, tenis evine girdi. Biraz sonra Mel tuvaletin kapısının kapandığını duydu.

Gus, alan değiştirirken, «Bu çocuğun yaşlılara hiç saygısı yok,» diye sesleniyordu.

«Bir-dört olduk. Hazır ol, sıra sana geliyor.»

Mel gene başını salladı, oyunu yarı gözle izlerken, Garvey dönmüştü, gözyaşlarını kurutmuştu, biraz utanmış bir hali vardı ama sâkindi. «Şimdi sözümü çabucak bitireyim, sonra bizim de uunuturuz olur mu? Noel'in kişisel sorunları vardı, bir süre uzakta kaldı, geçenlerde eve getirdik ama pek bir şey yaptığı yok, daha doğrusu hiç bir şey yapmıyor, dün gece, karım ona bir tenis kortu yaptırsak dedi, yerimiz bol, çünkü Noel çocukken çok güzel tenis oynardı, şimdi de ilgisini çekip bu projeyi ona verirsek, belki bir başlangıç olur, burası da en güzel kort olduğundan, nasıl yapıldığını görmek istemiştım ama buraya varır varmaz saçmaladığımı anladım, çünkü onu zorlarsak, kort çarçabuk yapılır ama sonunda oyuncusuz bir kort ve mutsuz bir evlat kalır elimizde.»

Mel gevşek gevşek sordu, «Anlattıklarının kaçta kaç numara?» Garvey soruyu sakın karşıladı. «Birazı, kuşkusuz. Bazı yerleri.»

Mel, «Neresi?» diye sordu.

«Bunu kimse kestiremez, Doktor Kern.» Bir an sustu.
«Başarımın sırrı da sanırım bu.»

Gus Lorber ter içinde yanındaki koltuğa çökünce, Julian Garvey sordu, «Biraz kuramsal konuşmaya var mısın yok musun?»

Gus soğuk meyve suyu kutusunu ateş gibi yanan alnına sürdü, Mel ile genç Beatty'nin ısınma hareketleri yaptıkları korta baktı. «Julian, lisede sınıf birincisiydim, Üniversitede onur öğrencisi ve Hukuk Birliği üyesiydim. Yalnız bu değil, ünlü bok-sörlerin karşısında ringe çıktım, Joe Levine'in karşısına bile çıktım. Ama kafadan yana sana baskın çıkamam. Onun için şu kuramsal sözünü at da, konuya gir.»

«Peki öyleyse. Dün gece müthiş parlak ve otuz yıllık mesleğimde eşine rastlamadığım bir film konusu okudum. Şimdi söyle: Bundan söz etmek ister misin?»

«Ayı ormana eder mi?»

«Olumsuz yanıt almam sanıyordum.» Mel'in servis atışına hazırlandığı korta baktı. «Topu öldürüyor, değil mi?»

«Neymiş bu konu?»

«Acele etme. İnsan yalnız sekste değil, yaşam içinde de doğru noktası bekler.»

«Peki, başka bir şey soracağım. Ben Fox şirketinde hukuk danışmanıyım, neden bana anlatıyorsun, Laddie'ye söylesene?»

«Olmaz, çünkü Laddie burada değil, kent dışında Yönetim Kurulu toplantısında, sonra göreceğin gibi bazı yasal konular da var.»

«Bu konu, kitap mı? Senaryo mu? Ne?»

«Senaryo. Orijinal. Sahibi de, çok şükür, benim.»

Gus meyve suyunu yudumladı, bekledi. «Garvey görüşmeleri orkestra gibi yönetmekle ün yapmıştı, hızlandırmak enayilik olurdu.

«Sinemadan söz edince, çifte külah giyerim,» diye söze başladı Julian Garvey. «Sanatçı külahım, bir de tüccar külahım. Eastwood filmini yaptığım zaman —şu boktan John Wayne zirvalarını— yaptığım işin Shakespeare yapıtı olmayacağını çok iyi biliyordum. Fellini ile çalıştığım zaman, kafamda ön planda para işi vardı. İnsan çok ender olarak işin her iki yönüne de el atar, **Annie Hall**, **Büyükbaba I**, belki de **Guguk Kuşunun Yuvası** filmlerini çok sevmiştim. Kuşkusuz Lean'ın **Lawrence** filmi-
ni, Rüzgâr Gibi Geçti'yi de. İşte okuduğum bu senaryo da, Tanrı
âdilse, aynı başarıya ulaşabilir. Arsivi - <https://rantey.org>

«Adı ne?»

«**Mutsuz Yıldız.**»

«Biraz daha anlatsana.»

«Şu kadar yeter: Eğer becerebilirim, bugüne dek çevrilmiş en büyük seks filmi olacaktır.»

«Saygısızlık etmek istemem Julian, ama seks pek taze bir konu sayılmasa gerek?»

«Doğrusu **Esrime** (Ecstasy)'den **Derin** (Deep Throat) filmine kadar sekiz milyon film yapıldı, hepsi de boktandı, sekiz milyon film daha var ki, onlarda da tam Grace Kelly derin aşkını Gary Grant'a açacakken, birdenbire ya gökyüzünde havai fişekler patlar ya da ahır kapısından atlar sökün eder. Ben sana başka türlü bir filmden söz ediyorum, bu filmde seks —becerme de istersen— düşleme, benim hâlâ kafamdan parıldayarak geçen senin de kafandan geçtiğini umduğum tür düşünceler, bu filmin dokusunun doğal ve namuslu bir parçası olacaktır.»

«Yanılmıyorsam bir ara Fosse da böyle bir şey yapmak istemişti ama para bulmakta sıkıntı çekmişti.»

«Kuramsal olarak diyelim ki, bende bu işin finansmanı var, beş milyon kadar, Almanya'dan vergi dışı kalmak isteyen bir sermaye.»

«Bilirsin buralarda bu işle ilgilenen hep olmuştur. Bir ara Ernie Lehmen demişti ki yıllar önce, biri çıkıp da kaliteli bir seks filmi yapacak olsa, para su gibi akar.»

Garvey başını salladı.

«Kim yazdı bu **Mutsuz Yıldız**'i?»

«Korkunç parlak, harika bir televizyon yönetmeni ve spot yazarı, Roberst Schwab.»

«Bazı yapıtlarını gördüm, çok iyi. Tıknaş bir adam. Yanılmıyorsam Gevşek Schwab diye de ad takmışlardır.» Gus, elinden geldiğince, gülmemeye çalışıyordu.

«Ne varmış bunda gülecek?»

«Julian be, dünyanın harikasını keşfetmiş gibi bu Acem halısı senaryodan söz ediyorsun, bir de bakıyoruz ki yazarı, eğer yanılmıyorsam, senin damat.»

Garvey başını salladı. «Gün gelir, damatlar da yükselir, buna Hollywood geleneği derler.»

Artık Gus gülmeye başlamıştı, kalktı bir kutu meyve suyu daha aldı, dönüp yerine oturdu. «Tek kelimeyle söyle, bu **Mutsuz Yıldız** konusu ne?»

«İşte bu hem komik, hem de ayıp bir soru, koskoca bir filmi

bir kaç sözle anlatmak olur iş mi, ama bunu ben de kendi kendime sorduğum için, sana söyleyeyim: Marliyn Monroe'nun intiharı.»

Gus bir süre düşündü. «Sarsak Schwab yönetmenliği de istiyordur herhalde.»

«Orası kesin.»

«Bu ilk uzun filmi olacak, Julian.»

«Oğlan çok parlak, üstelik yönetmenin kim olacağı ne şimdi ne de ilerde tartışılmaz.»

«Yapımcı sen olacaksın?»

«Ben işin başında olacağım olmasına da, oğlum Noel'in yapımcı olmasını düşünüyordum.»

Gus gene gülmeye başladı. «Ne o, beş milyon dolarlık aile gecesi mi düzenliyorsun? Peki, Marliyn Monroe kim olacak, karrın mı, kızın mı?»

Garvey hafiften gülümsedi, Gus'un sözlerini bitirmesini bekledi. «Şimdi biraz bu fasaryaları bir yana bırakalım, olur mu, çünkü şimdi çok ciddi bir konuya değindin, başrolü kimin oynayacağı, ve benim kanımca, seks sembollerinden söz etmeye başladın mı bu rolü oynayabilecek ve hayatta olan tek bir kadındır. Şimdi, dinle, Marilyn Monroe'nun son anları dediğim zaman bunun apaçık böyle olacağını söylemedim, işin yasal yanı çok karışık olur, bu nedenle bu rolü oynayacak kadının Monroe'ya benzemesi gerekmez, yalnızca harikulade bir vücut olmalı, ayrıca uzun yıllar seyircinin gözünde güzel bir vücut olarak yer etmiş olmalı, ki Wilder'in **Sunset Bulvarı** filminde Swanson'un yaptığı etkiyi yapabilsin. Şimdi sana soruyorum. son on on beş yıldır Amerikanın en önemli hatta tek seks sembolü kimdir?

«Raquel Welch olsa gerek.»

Garvey başını salladı. «Gene kuramsal olarak, diyelim ki onun temsilcileri ile görüştüm, oldukça ilgililer.»

«Senaryoyu dün gece okumuşsun, bu sabah nasıl görüşmüş olabilirsin?»

«Erken kalkarım. Gene kuramsal olarak diyelim ki ufukta oyun bozanlar da yok.»

«Oynayabilir mi bu rolü?»

«Pek çok kişi onu çok yetenekli bulur. Üstelik, filmin yarısında çıplak olacak, oynayabilir mi, kim takar? Monroe pek mi iyi oyuncuydu?»

«Julian, bu yaşta porno filmi yapacaksın ha?»

Garvey, kortta iki oyuncunun fileden topu aşırımlarını bir süre gözledi. Sonra birden ayağa kalktı ve tenis evinin gölgesine sığındı, Gus yanına gidince çok kısık bir sesle çok çabuk konuşmaya başladı. «Hayır, pornografi değil dar kafalı herif, bu yepyeni, taptaze bir şey, şimdi sana bunun ne denli yepyeni ve taptaze olduğunu anlatacağım ama önce kalın kafana şunu sok: Film, bir seks sembolünün son saatlerini gösterecek, ama tümü bu kadar değil, bu film bizlere dair, bu kente, bu kentin kadınlara neler ettiğine dair, kadınları nasıl önce göklere çıkarıp sonra yerin dibine soktuğuna dair, nasıl derilerini yüzüp sonra çöpe attığına dair; çünkü gerçek şu ki, bunu biz de çok iyi biliyoruz ki, biri gitti mi, ardından yeni bir çift meme sökün edecektir nasıl olsa.»

«Hâlâ nasıl yepyeni ve taze olduğunu öğrenmek istiyorum.»

«Peki peki, dinle şimdi ve kulaklarını aç çünkü bunu yalnız bir defa yaparım... **Mutsuz Yıldız**'ın açılışı şöyle... açıldığında bir şey görüyoruz ama ne olduğunu bilemiyoruz... Pırıldayan bir şey, bir parıltı, sonra bir kadının iniltisini duyuyoruz, acıdan duyulan bir innilti değil, seks diye düşünüyoruz, sonra bir adamın sesi, 'Tanrım,' diyor, 'çok güzelsin, bazan inanılmayacak kadar güzelsin, böylesine güzellik yasaklanmalı' diyor sonra kamera yürüyor ve görüyoruz ki bir seks sahnesi değil izlediğimiz, masaj yaptıran bir kadın izliyoruz, çok lüks bir odada, çıplak ama üstünde havlular var, adam da, kadının sırtına masaj yapıyor, kadın bayılıyor çünkü korkunç bir gerilim içinde, uyuyamıyor, masaj onu rahatlandıran tek şey, işte Monroe'yu oynayan kadın bu, harika bir güzellik, dönüyor, göğüslerini belli belirsiz görüyoruz çünkü üstü örtülü, herif boy-nunu ovmaya başlıyor, derisi yağlardan pırıl pırıl, adama soruyor, «E, ne ne yapıyorsun bu gece?» Adam, «Hiç, evde yalnızım, herhalde televizyonu izlerim,» diyor sonra başka bir sahneye geçiyoruz, unutma bu flaş kesimi hiç vakit almayacak, yıldızla masajcısı arasındaki konuşmayı dinleyeceğiz ama bu kez masajcının apartmanındayız, ev çepçevre kadının resimleriyle donanmıştır, ama televizyon seyredirken yalnız değildir, masajcı evdedir, oldukça çarpıcı ve garip giyinmiştir, bir adam daha vardır, gençtir, tam ibnelerin yaptığı gibi birbirlerine bakmaktadırlar, ellerinde bir de ibne içkisi vardır, may-tay gibi, kadeh tokuştururlar, bu sahne biter, gene flaş kesimi yeniden masaja döneriz. İşle sahneleri bu araçla, flaş kesimle sürdürürüz. Anlıyorsun etkisini değil mi?»

«Sanırım. Devam et.»

«İşte seks yaşamları böyle kurulur, düşsel yaşamları, bu teknikle, bu yaşamları karakterlerin gerçek yaşamlarına aktarılır, tıpkı kendi yaşamımızda olduğu gibi.»

«Nasıl oluyor bu?»

«Dinle, Bayan Kern gibi biriyle tanıştığın vakit, aklından geçirirsin acaba yatakta nasıldır diye, bu çok doğal, öyle değil mi?»

Gus hemen, «Kötü bir örnek bu,» dedi. «Dixie'yi çok iyi tanırım, yani en yakın arkadaşımın karısıdır. Onu becermeyi düşlemem. Ama ne demek istediğini anlıyorum.»

«Bak, **Mutsuz Yıldız**'da Monroe, Jak Kenndy ile yatar. Bobby ile de. Vegas'da gazetelerin manşetlerine geçmiş nice kişilerle yatar. Şu ya da bu zamanda bütün bu insanlarla yatar. Kuşkusuz hepsinin kimliği değiştirilmiştir, yaşamımızın bundan sonraki yıllarını mahkeme koridorlarında geçirmemek için bu gerekli. Ama bu flas kesim dediğimiz tekniğin yaptığı şey, şu seks gerçek oluyor. Karakterlerin düşünleri gerçek oluyor böylece.»

«Ne diyeyim sana, hoşuma gitti, hiç değilse kuramsal olarak. Ama benim beğenip beğenmemem ne farkedebilir, stüdyodaki kararları ben vermiyorum ki, yalnızca top tüfek ve bombaları ben ayarlarım.»

Bu söz üstüne, Garvey, «İkizler nerede?» diye sordu.

Gus yüzme havuzunu işaret etti. «Neden sordun?»

«Sinemacıların çocuklarına hoş davranmaya özen gösteririm. Yıllarca Jane Fonda'ya doğum günü armağını gönderdim, sonra benim için çalışmasını istediğim vakit de bu işi kolay becerdim. Blake Edwards'ın baygın sözlerini yıllarca dinledim, sonra bir gün benim için yönetmenlik yapmasını istediğim vakit, gene başarılı oldum. Senin çocuklar da büyüyünce işe yarayabilir.» Ayağa kalktı, seslendi. «Doktoru derhal yerle bir et.»

Mel, iki vuruş arasında seslendi, «Durumu hiç fena değil.» Güneşten ve yorgunluktan, saçsız başı kızarmıştı.

Kortla havuz arasında kusursuz çimlerle kaplı bir yol vardı, evin öte yanına düşüyordu. Gus, «Birazdan döneriz,» diye seslendi, iki adam güneşe çıktılar, ağır ağır çimli yola yöneldiler.

Garvey, «İş bundan sonra, yasal sorunlara geliyor,» dedi. «Konu Monroe ve yıldızın son günleri olduğundan, kuşkusuz bunu kesinlikle yalanlamalıyız. Bunun bir yolu, filmin bugün geçmesi, Monroe öldüğü zaman, yani on beş yıl önce değil. Ama

baş roldeki oyuncu sürekli olarak Monroe'nun başına gelenleri bilmeli, farkında olmalı. Sürekli olarak Monroe'dan söz etmeli. Monroe'nun başına gelenlerin —son yıkıntılarının— onun başına gelmeyeceğinden emin olmalı, Yasal olarak bunun yararı olur, değil mi?»

«Biri dava etmek isteyebilir, sen de canın çekerse Papa'yı dava et. Ama kesinlikle kızın Marilyn Monroe olmadığını, Kennedy'lerin de Kennedy'ler olmadığını belirtirse, yararı olur.»

«Çok kişi bunun farkında değil, çünkü bugün her şey değişti, ama Monroe bir Fox yıldızıydı. Şimdi bizim buluşmamıza gelelim: Monroe'nun bir filmi —**Bir Yerden Kopacak**—.

Gus başını salladı. «Bu filmi hiç görmedim.»

«Kimse görmedi —öldüğü vakit, bu filmden çıkarılmıştı— çıplak görüldüğü filmidir bu, yüzme havuzu sahnesi vardı, filmin bir kaç dakikalık çekiminde, çıplak görünmüştü. İşte, **Mutsuz Yıldız**'ın yapımı için filmi ele geçirmeliyim, film Fox şirketine ait olduğundan, onlar da ödünç vermeyeceklerinden...»

«Vereceklerini sanmam,» dedi Gus. «Peki, şimdi n'apacaksınız?»

Garvey kortla havuz arasında tam ortada durdu, gene çok sakin ama hızlı konuşmaya devam etti. «Unutma, bu son gününe dair bir film, yıkılmak üzere olan bir insanı canlandırıyor, baskı altında, Monroe'nun başına gelenleri de biliyor, Monroe'nun başına gelenler aklından hiç çıkmıyor, bir bunalım haline gelmiş, filmin başından beri eve filmin gönderilmesini ve filmi incelemeyi bekliyor, kafa çekiyor, ilaç alıyor sürekli, başka bir yerde olsa yolda ona bakmak için trafik kesilir, ama bu kentte bu ortamda, giderek çökmekte ve yok olmak korkusu içindedir, sonra avukatı gelir, işe dönmesini söyler, kadını kendine getirmek korkunç bir iştir, neredeyse bir kâbus, tam o sırada da Kennedy, Los Angeles'de konuşma yapmaktadır, iki hafta önce kendi doğum günü partisinde New York'da onu becermiştir. şimdi de araması gerekir, gün boyunca vakit bulamamıştır, bu arada saatler geçmektedir, akşam karanlığı başlamıştır, sonunda evde kendi başına kalınca kafayı çekmiştir, derken beklediği filmi genç bir projeksiyon işçisi getirir, —oğlan şöyle Ronny Howard tipinde biridir— oğlanı içeriye alır, oğlan filmi kurar ve göstermeye başlar...»

«... film Monroe'nun çıplak havuz sannesidir!»

«Tamam, dostum. Bizim kız, küçük sinema odasında karanlıkta oturmuş Monroe'yu seyrediyordur, derken kamera oğlana

döner, oğlanın gördüklerinden gözü dönmüştür, kemara onun üstünde kalır, perdede Monroe'yu izlemektedir, derken karanlık odadan bir emir duyulur, 'Durdur filmi, dondur,' oğlan filmi dondurur, filmi görürüz, Monroe, perdede çıplaktır, film donmuştur, sonra gene o ses duyulur, 'Gel şimdi buraya' demektedir, oğlan söyleneni yapar, karanlık sinema odasını yalnızca Monroe'nun durgun görüntüsü aydınlatmaktadır, derken bizim yıldız, Monroe görüntüsünün yanına gider ve çıplaktır, Gus... onu ilk kez çıplak görmekteyiz, görüntünün yanındadır ve şöyle der, 'Ben daha güzelim, söyle bana, ben daha güzelim,' oğlan 'Evet efendim,' der, yıldız kaç yaşında olduğunu sorar, oğlan 'yirmi efendim,' der, ondan sonra kadın oğlanı becerir, tam orada, Monroe görüntüsü onları izlerken... derken bizim kız,' şimdi bunu herkese anlatmalısın der, elli yıl sonra da gene herkese anlatmalısın çünkü ancak böylece güzelliğimi korurum, değil mi,' der... dehşetli bir Tennessee Williams türü «yabancılar —iyi— davranmak» sahnelerinden biri... oğlan gittikten sonra, kız yalnız kalınca, bir daha giyinmez, çıplak kalır, cinler tepesine çıkmıştır, telefonda da kimseyi bulamaz, Cumhurbaşkanından masajcısına kadar herkesi arar, masajcı arkadaşını becermekte olduğundan telefonu açmaz, işte bu olanların acılığı insanın içini kemirir, Gus —dünyada en çok arzulanan vücut, ama telefonda bile bir adam bulamaz.»

«Tamam, tamam, anladım.»

Garvey havuza doğru yürümeye başladı. «İşler geliştikçe sana bilgi veririm.»

«Verirsin herhalde, çünkü beceremezsek, başkasıyla yapamazsın bu işi.»

Garvey homurdandı. «Anladık, yeni bir şey söyle.»

Dixie bir başına havuzun yanında güneşleniyordu. Gus, «Kalabalık nerede?» diye sordu.

«Mutfakta olsa gerek.»

Gus, «Şimdi gelirim.» diyerek eve doğru koştu. Garvey Dixie'ye yaklaştı, elini uzattı. «Bayan Kern, bu sabah beni kabul ettiğiniz için size çok teşekkür ederim,» dedi, el sıkışırken ekledi, «Şu, tanıştığımıza çok sevindim Bay Garvey numarası da neydi beni karşılarken?»

Dixie çarçabuk eve baktı, döndü, «Böylesi daha iyi. Mel'in pek keyfi yoktu.»

«Benden hep nefret eder, bu yeni bir şey değil.» Güldü. «O kadar sinirli görünmemeye çalış, birazdan gideceğim.»

Dixie başını salladı.

«Bilmiyor mu?»

«Aramızda geçenleri mi? Bilmiyor.»

Julian Garvey, «Aman, bilmesin, bilmesin,» dedi.

Biraz sonra, Mel ile birlikte güneşlenir, bir yandan da Lorber'lerin voleybol oynayışını seyrederken, Dixie, «Ne garip bir sabah,» dedi.

Mel, konserve kutusundan büyük bir yudum meyva suyu içti, «Hiç bir garipliği yok, sana yemin ederim, bugün en azından yüz kort ve yüzme havuzunda benzeri şeyler olmuştur.»

«Ne olmuştur demek istiyorsun?»

Mel omuz silkti. «Bir anlamaya varılmıştır.»

II. GARVEY

Garvey köşkü, Sunset Bulvarında Beverly Hills Otelinin batısında yükseliyordu. Kocaman bir köşktü, Arap'ların emlak piyasasına son baskınından önce, değeri bir milyonun üstündeydi, sokaktan yalnızca yüksek duvarlar görülebiliyordu. Yapı türü, o yörede pek çok görülen melez Akdeniz mimarisiydi, Vasco de Gama ne denli İspanyolsa, bu evler de o denli İspanyoldu. Köşk, son derece bakımlı, ağaçlar ve çimlerle kaplı on iki dönümlük bir bahçe içindeydi. En ilginç yanı da, yirmi beş yıl önce Julian'ın satın almasının başlıca nedeniydi: O güne kadar hiç bir sinema yıldızı bu evi satın almamıştı. Hiç bir zaman buraya Garbo köşkü, ya da Gable evi denemezdi. Bogart bu evde yaşamış olamazdı.

Bu ev, hem şimdi hem de sonsuza kadar Garvey köşkü olacaktı. İşte o kadar.

El Dorado spor arabasını park ederken, evdeki hizmetlilerin akşamın «olayı» için ortalıkta dolandıklarını gördü; bu, Estelle'in kendi davetleri için yakıştırdığı bir deyimdi. «Julian'la birlikte düşündük, Cuma gecesi küçük bir olaycık ayarlıyoruz, sizin de gelmenizi çok isterdik» Böyle bir «olaycık» için gelenlerin ortalama yaşı altmışın üstünde, ortalama dini de episkopal olurdu. Ev sahipleri dışında çağırılırların hiç birinin de sahne sanatıyla uzak ya da yakın bir ilişkisi bulunmazdı.

Hâlâ ıslak tenis giysileri içinde az çok rahatsızdı, eve yöneldi, sonra hemen yolunu değiştirdi, Estelle'in havuz başında güneşlendiğini düşünerek havuza doğru ilerledi, düşündüğü doğru çıkmıştı. Estelle, hafifçe yağlanmış, tek parça kahverengi bir mayoyla yatıyordu, gözleri kapalıydı, daha önce verdiği **Mutsuz Yıldız** metni, yanındaki masadaydı.

«Okuyabildin mi?»

Estelle doğruldu, kocasına baktı. Sonra başını salladı, gene yattı.

Julian, «O kadar mı kötü?» diye sordu.

«Bir yargıda bulunmadım ki.»

«Estelle, sen hayatın boyunca yargıda bulunmuşsundur. Bazıları sessizdir, bazıları da sözle anlatılır. Çoğu olumsuzdur.»

«Başlama gene.»

«Beni sinirlendirmeyi çok iyi becerirsin, bunu sen de bilirsin. Bak şimdi, damadımız, sinema için umarım ilk büyük yapıtını hazırladı. Buna karşı, bir baş sallamasından öte bir tepki beklerdim.» Karısının bir şey söylemesini bekledi. Estelle sinema işinden pek hoşlanmazdı, özellikle kocasının yaptığı işi beğenmezdi. Gene de, Garvey ona hiç aksatmadan, bir an önce her tasarısını açardı çünkü Estelle inanılmayacak kadar zeki bir kadındı, görüşü de, acı bile olsa, değer taşırdı.

«Baş sallamak, sessiz yanıt tanımına girer.»

Bu sözü, gözleri kapalı, çoğu kez Garvey'i sinirlendirmek için kullandığı genellikle de başarılı olduğu öğretmen edasıyla söylemişti. Garvey ses çıkarmadı, yandaki şezlonga oturdu, gözlemeye ve beklemeye koyuldu. Estelle, görünümünden yana hep sadelikle sönüklük arasında gidip gelmiş, son yıllarda hoşlaşmaya başlamıştı, bu da Garvey'i belli belirsiz sinirlendirmeye neden oluyordu.

«Schwab çok yeteneklidir.» diyebildi sonunda. «Yani, çocuk çok güzel yazıyor.»

«Doğru.»

«Karakterleri de güzel çiziyor. Bence çatıyı da iyi kuruyor.»

«Ama?»

İşte o anda Estelle gözlerini açtı. «Julian, çok pis değil mi?»

«Çok pis değil mi? Çok pis değil mi?» Garvey, karısını taklid ederek konuşuyordu. «Tanrım, senin beynin eskimiş. Artık günümüzde boktan sözcüğü bir Üniversite dergisinin baş sayfasında yer alıyor, Spor dergisinde her bir uzuv adıyla sanıyla yazılıyor, düzüşme sözcüğüne ana babaları eğitim filmlerinde

açıkça yer veriliyor, sen tutup dünya tarihinde ilk kez seks konusunu dürüstçe ele alma cesaretini gösteren bir senaryoya pis diyorsun.» Garvey sustu, sonra alçak sesle devam etti: «Gerçekten pis mi değil mi, ben de bilmiyorum, Estelle.»

«Senin hâlâ kalıcı bir film yapman gerek..»

«...sağol, canım...»

«.. ama bir de vurucu film yapmalısın. Bunun az önce sözünü ettiğin film olmasını istemiyorum.»

«Haklısın. İnan senaryo elden geçirilince, açık saçık bir şeyler eklemeyiz.»

«Bu yeterli mi, Julian?»

«Sayın eşim..»

«Çok ticari bir senaryo bu, bu sözü her zaman kullanmam bilirsin. Monroe rolü için de insanlar ölümü bile göze alacaklardır. Başka?»

Garvey yüzme havuzunun başındaki küçük evi gösterdi. «Noel ne dedi?»

«Yalnızca göz attı.»

«Bu işte benimle birlikte çalışmakla ilgilenmedi mi?»

Estelle hayır dercesine başını salladı.

«Nasıldı?»

Uzun bir sessizlik. «Bence, iyiye gitmiyor, Julian.» Daha uzun bir sessizlik. «Bence hiç durgunlaşmış değil, iyi değil.»

Garvey yüzünü güneşe döndü.

«Korkarım, gene tutkularına saplandı. Giderek artıyor.»

«Bir soru: Yanılmış olabilir misin?»

«Olabilirim. Bütün gece yatmamış, öyle dedi, her yere telefon etmiş. Gene patlama noktasında, ama heyecandan da olabilir.»

«Umarım.» Julian Garvey ayağa kalktı, havuz başındaki eve doğru döndü.

«Bence şu sırada baskı yapmak iyi olmaz, ne dersin?»

«Of be, Estelle, bana da soluk aldır! Aptal bir adam değilim ben.»

«... ama dediğin dediktir...»

«.. hepimiz öyle değil miyiz?..»

«... evet, ama her zaman değil...»

İlk kendine gelen Garvey oldu. «Bir soru: biz hep böyle bir birimize saldıracak mıyız?»

Bu kez Estelle konuştu, gene öğretmen edasıyla, «Sanırım.» dedi. Gözlerinin çevresine güneş losyonu sürdü, dikkatini yeniden gökyüzüne çevirdi.

Garvey havuz başındaki eve doğru ilerledi. Gerçekte burası soyunmak için kullanılan küçük bir evden öteydi. Garvey büyük odayı bir projeksiyon kabini ekleyerek sinema odasına dönüştürmüş, alt kattaki boş depo alanını da çalışma odası yapmıştı. Noel bu kez gelişinde çalışma odasını kullanmak istediğini söyleyince, hem annesi, hem babası da sevinçle kabul etmişlerdi.

Garvey havuz evinin kapısında durakladığı sırada, Bob Dylan'ın «Çalgıcı Adam» şarkısı kulaklarını patlatıyordu. Kendini bu gümbürtüye zorla soktu, odayı geçerken gürültü canını yakan duruma gelmişti. Aşağıya «Noel!» diye seslendi. «Noel, be!» Boşunaydı. Elleriyle kulaklarını kapatarak, kendini aşağıya oğlunun yanına attı.

**Uykusuzum, gidecek yerim yok,
Ey, Çalgıcı, bana bir tırkti çal,
Sabahın cümbüşünde,
Ardına katılayım.**

Noel Garvey'in hiç de çelimsiz, duyarlı bir görünümü yoktu. Bir benzetme gerekirse, azman bir oyuncak ayıyı andırıyordu: küt, güçlü, çocuksu, ve kıllı. Gülerek, «Geldiğini duymamıştım,» dedi. Sesi kısıktan sonra sordu, «Şimdi daha iyi mi?»

«Kapatsan daha da iyi ama bu kadarına da razıyım.»

«Dylan, sabahı anlatmak için neden cümbüş sözünü kullandı sanıyorsun, Baba? Bence bu şarkının anahtarı işte bu sözde, simge olarak kuşkusuz. Bu sözcük sana, ne gibi bir imaj esinliyor?»

Garvey başını salladı. «Kusura bakma. Keşke anlayabilseydim.»

«Aldırma. Ben de ergeç bir esinleme bulurum.»

Julian Garvey, oğlunu süzerken, «Kuşkusuz,» dedi. Oğlu sinirli görüntüyordu, her zamankinden biraz daha mı huzursuzdu ne? Kimbilir, kimbilir. «Bir soru; Mutsuz Yıldız'a göz atabilirsin mi?»

«Bu konuda sınava çekersen yokum ama biraz sayfa karıştırdım.»

«Ee?»

«Bayağı iyi, Baba. Bizim gevşek Schwab meğer iyi yazarmış. Bir dakika...» Telefon çaldığı için döndü, «Alo,» diye açtı, sonra Julian'a «Londra'dan arıyorlar. Biraz uzun sürebilir,» dedi.

Garvey başını salladı, bir iskemleye oturup bekledi.

«Oldu, tamam, anlat.» Biraz sonra sesini yükselterek devam etti. «Tamam, tamam. Ses berbat geliyor ama, sen konuş.» Sus-tu. «Yok, ne Lennon ne de McCartney'inkini istemem, ikisinin de fotokopileri var burada, Harrison için de doğrulandı. Şimdi bakılacak olan Ringo Starr.»

Garvey parmaklarıyla koltuğun kenarlarına vurmaya, oda-yı gözden geçirmeye başladı. Ortalık kağıt ve plakla doluydu. Duvarlar boydan boya Noel'in çizelgeleriyle kaplıydı. Tarihler: «9 Şubat 1964 — Beatles, Sullivan şov'unda.» «8 Temmuz 69 — Güney Doğu Asya'da birliklerin azaltılması.» «11 Eylül 65 — bir numaraya ulaşan ilk Dylan» Bu sonuncusu çizilip altına şöyle yazılmıştı: «11 Eylül 65— Dylan tarafından sunulan bir numaraya ulaşan ilk Dylan. (Byrd'leri unutma.)»

Garvey, Arapçaya benziyor diye düşündü. Tümü, tümü, tü-mü. On beş yıl önce, bir virüs belirmiş, tüm gençleri sarmıştı.

Noel'in sesi yükselmeye başlamıştı. «Bu bana okuduğunu-zun, Ringo'nun kimlik cüzdanı olduğu kesin mi? Kopyenin doğru olduğuna güveniyor musun? Çok güvenilir bir kaynak-tan, 7 Temmuz 1940 değil, 41'de doğduğu söylenmişti bana. Siz de kabul edersiniz ki, bu ayırım palavra değil, çok önemli be!»

Garvey ayağa kalkıp, dolaşmaya başladı. Noel'i bu defa eve getirdikleri vakit, yazı yazmayı deneyeceğini söylemişti, Estelle becerebilse ağlayacaktı. Daha sonra da, Bob Dylan'ın şarkıları ve Beatles'in simgelediği 1960'lar konusunda derin ve büyük bir araştırma yapmak istediğini anlatmıştı.

Bunu duyunca, sevinçleri biraz bulanmıştı.

«Biri kayıtlar üzerinde oynamış olabilir mi ha?» Noel hay-kırıyordu. «Ne bileyim kim? Biri.»

Anlaşılan telefonun öbür ucu çok kalabalıktı. Biyografi ya-zarları, müzik ustaları, her ne denirse. Hem telefonda, hem de birbirleriyle konuşuyorlardı. «Dylan'ın motosiklet kazasındaki doktor raporunun kopyesinin çıkartıldığından emin misin?» «John'un ilk kez Yoko'yu ne zaman gördüğünü kanıtlayabilir misin?»

Bazen, yemek sofrasında Noel o gün neler bulup öğrendiği-ni keyifle anlatırdı. Bazen de sessizce yemeğini didiklerdi. Son-ra bir hi-fi müzik dolabı istedi. Çalışma odasına bir müzik do-labı koydurabilir miydi?

«Ne istersen, sormana bile gerek yok,» diye babası güvence vermişti.

Ama müzik dolabını tüm donatımıyla kurnamın bir hafta, sesin kusursuz dengelenmesi için de iki hafta daha gerekeceğini hiç düşünmemişti. Hoparlörler Beverage markaydı. boyu  metreye yakındı, tanesi beş bin dolardı. Ses ayarı Sequerra markaydı, bu da yirmi beş bin daha demekti.

Para Noel'in kendi parası olduğundan engellemeye çabalamak boşunaydı. Büyükbabası, reşid olduğu vakit alması koşuluyla beş milyon dolar bırakmıştı, iş böyle olunca da, çalışma odasına yirmi bin dolarlık bir müzik dolabı almak isterse, alardı. Aldı da.

Noel, bitkin ve zgn, telefonu kapattı.

Garvey, oğlunun bir şey söylemesini bekledi.

Noel oturdu, ses çıkarmadı.

«Anlatmak ister misin?»

Noel anlatmak istemiyordu.

«Konuşacak başka bir şeyim yok benim de.»

«Anlatsam, saçma bulursun.»

«Belki bulmam.»

«Seni bilirim. Bulursun.»

«Bir soru: Bana neden güvenin yok?»

«Var, nedeni bu değil, bak, benim görüş açımdan, bu yüz yılın kültürel ve toplumbilim açısından en önemli kişileri Dylan ve Beatles. Eğer bunu kabul edersen, ve doğrusunu söylemek gerekirse, çok kişi bunu kolay kolay kabul edemiyor ama bilgisizliklerinden bana ne, demek ki Ringo, ilk sandığımdan başka bir yılda doğmuşsa, bunun ne gibi korkunç etkileri olabilir, bilemezsin. şimdi, biraz önce öğrendiğime göre, ben yanlış ipuçları izliyormuşum.» Büyük üzüntüyle başını salladı. «Oysa, bu kez yanılmıyorum sanmıştım.»

«şekerim? Bak, dünya hâlâ dönüyor.»

«Ha... Ne? Ne diyorsun?» Sertçe sordu. «Bir daha söyle.»

«Yani, dedim ki... Senin kendi kendini zmen, hem de böyle...»

«... hem de böyle önemsiz bir şey için ha, öyle diyecektin değil mi?»

«Hiç de değil. Senin elinde olmayan bir şey için, diyecektim.»

«Senin anlamayacağını biliyordum. şşte bu nedenle senin yanında alışamadım. Sen, yalnız kendi bildiğini okur, başkalarının düşlerinin içine edersin. Dünyada çalışmam senin yanında.»

«Bir soru: Sana soran oldu mu?»

«Boşversene sen... Koridorlarda fısıldananları duymuyor muyum sanıyorsun? Sen beni bu araştırmamdan, gerçekten kıyamet koparacak bir işten, boktan bir şey uğruna uzaklaştırmak istiyorsun. Beceremeyeceksin işte.»

«Ringo Starr'ın doğum günü nasıl olur da kıyamet koparan bir şey olabilir, anlayamıyorum, Noel. Yaşlıyım, ama akli başında herkesin kabul edeceği bir gerçek var, daha buna madım.» Konuşmasını daha sürdürecekti, ama birden sürdürmemesi gerektiğini sezdi, hatta daha önce söylediklerini de söylememiş olması gerekiyordu, oğlunu böylesine sıkıştırmamalıydı. çünkü Noel kalkmış, odada geziniyor, parmaklarıyla gür, kestane, kıvırcık saçlarını tarıyordu. İlgisizliği artmaktaydı

«Öyleyse şunu iyice aklına sok —anlamaya çalış— herkes biliyor ki Dylan ile Beatles arasında bir bağlantı var, derin bir bağlantı; çünkü dehalar birbirleriyle bağlantılıdır. Klasik Yunan tiyatro yazarlarına bak, İngilterede Elizabet çağı tiyatro yazarlarına bak, on dokuzuncu yüzyıl Rus roman yazarlarına bak —demek ki, Ringo 41 yılında doğmuş olsaydı, o zaman Beatles grubundaki herkesin doğum günlerinin ortalamasını alırdın ve görürdün ki, tümü de Dylan ile aynı yıl, aynı ayda doğmuştur aşağı yukarı.»

Başını salla, diye düşündü Garvey, salla başını, gülümse ve düşünmek için zaman iste. Sonra, usulca çek git, oğlanı yalnız bırak. Kendi sesini duydu, «Şekerim, doğum günlerinin ortalaması alınamaz ki!»

«Alınabilir. Herkes yapıyor.»

«Herkes kim?»

«Akli başında insanlar —harika insanlar— sen de yapabilirsin bunu, Baba.»

Garvey içinden, evet de, diye geçirdi. Belki iyi bir izdesin de. Sonra usulca çek git, oğlanı rahat bırak. «Noel, seninle sessiz sedasız bir mantık dersine başlasak?»

«Ben —bu— sessiz sedasızlıktan sinirleniyorum!» Noel haykırıktan sonra, müzik dolabına koştu, yeniden Dylan'ın şarkısı gürledi.

...bana bir türkü çal,
sabahın cümbüşünde.,

Noel düğmeyi çevirdi, şarkı büsbütün gürledi.

...ardına katılayım.
Al beni, dönen, uçan, sihirli,
teknene...»

Artık ses iyice patlamıştı. Öylesine patlamıştı ki, sanki duvarlar yıkılacaktı. Yankı, duvardan duvara vurarak büyüyor, Noel durmadan düğmeleri çeviriyordu.

**...duyularım çırılçıplak,
ellerim tutanaksız...**

Garvey elleriyle kulaklarını kapattı, haykırarak Noel'den özür dilemeye çabaladı, oysa Noel dev hoparlörlerden birine büt-bütün yaklaştı.

Garvey koştu. Merdivenler, sinema odası, çimli bahçe boyunca koştu eve girdi, hizmetçilerin dikkatini çekmemek için yavaşladı, yatak odasını geçti, duşa gitti, soyundu, duşu en keskin duruma ayarladı, sert, ince akan su, vücudüne iğne gibi saplanmaya başladı. Bir kaç dakika sonra, duşu hafifletti, sabunlandı, oğlu ile yaşadığı olayı yeniden kafasından geçirdi, kusursuz ve eksiksiz yeniden yaşamaya çalıştı. Aldırma, kusursuzluğu bir yana koy, olduğu gibi düşün, nasıl olursa olsun, yeter ki birazcık vekar bul.

Duştan çıktı, kurulandı, tartının üstüne çıktı. Yetmiş dört kilo. Yirmi yıldır aynı kilodaydı. Boy bir yetmiş sekiz, ve yetmiş dört kilo. Hiç değişmezdi. Garvey saçını kuruturken, aynadaki görüntüsü gitti, yerine, çalışma odasındaki Noel belirdi, kaskatı duruyor, müziği daha çok, daha çok, DAHA ÇOK açıyordu. Garvey bornuzu yakalayıp beline doladı, koşarak Estelle'in dairesine gitti, «Berbat ettim, Estelle, istemeyerek yaptım,» demek istiyordu, ama daha ağzını açmadan, Estelle öfkeyle döndü «Kapıyı vurmayı unutmasana,» dedi.

Odasının ortasında duruyordu, çırılçıplaktı.

Garvey özür dilerken, koştu, biraz sonra sırtında sabahlıkla döndü. O yokken, Garvey içinden, bir yıl mı, bir buçuk mu, onu en son ne zaman çıplak görmüştüm. diye düşünüyordu.

Estelle sabahlığının kemerini bağlarken sordu, «Neymiş bakalım?»

Julian oğluyla konuşmasını anlattı.

Estelle onu suskunluğuyla cezalandırdı.

Garvey, «Bak istersen seni geçerim bu yarışta,» dedi. «Burada bir saat konuşmadan durabilirim.»

«Şimdi de benimle kavga çıkarmak istiyorsun, öyle mi?»

«Hayır, istemiyorum, sorun o değil, ama bu çocuktan yana çok kaygılıyım, Estelle. Elimizden bir şeyler gelmez mi, Slessinger'i arasak, olanları anlatsak?»

Estelle başını salladı, telefonu eline aldı, Massachusetts'de

bir numara çevirdi ama Doktor Slessinger yerinde yoktu, çünkü günlerden Cumartesiydi. Evde bulmaya çalıştı, sonra üye olduğu kulübün oyun salonunda bulup, Noel'in ne denli gelişmediğini anlattı.

Slessinger, «Gene bu Beatles zırvalığı mı?» diye sordu. Parlak bir ruh doktoruydu ama hep Ben Casey'in etkisindeydi.

Garvey, karısının yanında durmuş, telefona sesleniyordu, «Evet, tamam.» dedi.

Doktor, «İyi akşamlar, Julian, yoksa oralarda sabah mı?» diye sordu.

«Belki başka tür bir çalışmaya ilgisini çekebilirim diye umuyordum. Belki film işine.»

Televizyonundan, «Bellî olmaz,» diye yanıt geldi.

«Estelle, gerçek şu ki, Noel, birçok kişiye oranla çok daha mi, buna hazır mı?»

«Estelle, gerçek şu ki, Noel, birçok kişiye oranla çok daha güçlü. Bunu kabul etmek gerek.»

«Hep ona çocuk muamelesi yaptığımızı düşünürsün. Bu görüşte olduğunu biliyorum. Bence yanıyorsun.»

«Aman be Estelle, Noel biraz tozuttu mu, sen de kocan da baygınlık geçirirsiniz. Yahu, beni ayda kaç kez ararsınız, düşünsene.»

Estelle, «Biz çocuğuyla ilgilenip kaygılanan bir ana babayız, o kadar,» dedi.

Telefon, «Bunu anlıyorum,» diye yanıtladı. «Ama bazen, size daha öncede söylediğim gibi Noel'in sorunlarının, sizi bir arada tutan sorunların yarısı kadar bile olmadığını düşünürüm.»

Garvey, «Saçma,» dedi ama gerçektir, çoktandır bunun kendisi de farkındaydı. Estelle daha da akıllı olduğundan, kuşkusuz bu sonuca daha önce varmıştı.

O gün ögle yemeğinde ince dilimlenmiş somon balığı ve buzlu çay vardı. Garvey ve Estelle, avludaki masanın başında bekliyorlardı. Meksikalı hizmetçi kız Noel'i çağırmaya gitmişti. Dönünce, Noel'in acıkmamış olduğunu söyledi.

Estelle fırsatı kaçırmadı.

Garvey masanın başında, koca şemsiyenin gölgesinde bekliyordu. Estelle'in galip çıkacağından kuşkusu yoktu, av eldeydi, oğlunu didikleme konusunda, Estelle'in oynayacağı oyunların çeşidi sınırsızdı, önemli olan vakit bulmaktı. Birbirlerine karşı oynadıkları oyunlar, Garvey'in kanısınca, aile dışındakiler için çok sıkıcıydı, ama işe duygular karışınca. çekişme inanılmazacak kadar karmaşık olurdu. Tıpkı, çok üst düzeyde oynanan bir basketbol oyunu gibiydi —nice oyuncu, karşı tarafın bütün numaralarını ve oyunlarını çok iyi bildiği halde, önden saldıırıya geçerken, arka kapıdan sıkıştırılmanın utancı ve korkusunu yaşar.

Noel keyifliydi. «Yüzmek istemiştim.» dedi, canı yemek istemişti. Pamuklu bir mayo giymişti, masaya oturdu. Garvey vücudündeki yara izlerinin farkındaydı. Yüzünde, biraz daha hafif izler vardı, bunları her zaman gördüğünden, artık alışmıştı. Oysa göğsü ve omuzlarındaki izler, ne denli hazırlıklı olsa da, her görüşünde Garvey'i şaşırtırdı.

Hizmetçiler uzaklaşınca, Estelle, «Yanılınyorsam, babanın sana diyecekleri var,» dedi.

Noel yakasını kurtarmaya çalıştı. «Yok canım, önemsizdi, bitti, boş ver.»

«Veremem.»

«Öyleyse kısa kesebilirsin.»

«Seni çok seviyorum. Seni üzmem hiç istemiyorum. Gerçekten çok üzgünüm, özür dilerim. Tamam. İşte oldu.»

Noel, «Somon çok güzel,» dedi.

Estelle, «İyi görünüyordu,» diye cevap verdi. Kocasına döndü. «Salatalık sosuna pek güvenemiyorum. Gourmet kitabından ama bazen soslarda yanılıyorlar.»

Garvey tabağındaki yemekleri çatalıyla itikliyordu. «Salatalıktan nefret ettiğimi herkes bildiğine göre benim görüşümün önemi olmasa gerek.»

Estelle, «Belki bu türüsünü seversin diye ummuştum,» dedi. «Çok yararlı.»

«Bu ilgin gerçekten şaşırtıcı.»

Noel hemen, «Bu geceki davet ne?» diye sordu.

Estelle cevap verdi, «Her zamanki gibi. Akrabalar.»

«Philadelphia'dan mı, yoksa Texas'dan mı?»

Estelle'in babası başını alıp Batıya gitmiş, Birinci Dünya Savaşından biraz önce California'ya yerleşmişti. Bir süre ne Philadelphia'lı, ne de Texas'lı akrabaları onunla hiç ilgilenmemişti. Ama çok geçmeden Güney California emlak piyasasında iyi para kazanınca akrabaların sitemleri de duyulmaya başlamıştı.

«Philadelphia'lı takımı.»

Noel, «Hangi filmi göstereceğiz?» diye sordu.

«Biraz uğraştım ama, sonunda F. I. S. T. filmini aldım.»

Estelle kocasına baktı. «Biraz sıkıcı değil mi o film?»

«Ammayaptın Estelle, **Büyükbaba II** filmini aldığım zaman da su koyuvermiştin, tam senin deyiminle 'çok uzun değil mi?' diye dırlanmıştın. F. I. S. T. sıkıcı mı değil mi bilmem çünkü daha hiç bir yerde gösterilmedi. Bildiğim tek şey de şu: bu yönetmen ancak on beş yılda bir yanılır, Stallone de bu ara Amerikanın en büyük yıldızı, üstelik şirket bu filmde çok umutlu. Kusura bakma, sana kalsa baktan bir **Mickie Mouse** gösterirdin.» Estelle gene öğretmen edasıyla sordu, «Peki, bu görüşe nereden vardın bakalım?»

«Seni hiç bir baktan şeyle memnun edemiyorum, artık canım sıkılmaya başladı da ondan.»

«Şu lafı bir kaç kez söyleyelim de kurtulalım, Julian, nasıl olur? Boktan, boktan, boktan.»

«Ben Rocky filmine bayılmışım, bunu da merakla bekliyorum baba. Stüdyoda çok beğenilmiş dedin, öyle mi?»

Garvey başını sallayabildi.

Noel annesine döndü. «İşçi hareketi konusunda —şu sendika başkanı Hoffa var ya, onun tipi bir adam. Senin akrabalar bayılır, çünkü hepsi sendikalardan nefret eder. Babam bundan daha iyisini seçemezdi.»

Sonunda Estelle büyük sükûnetle, «Bazen çaba gösterir.» dedi.

Noel devam etti. «Gerçekten bu somon nefis.»

Estelle başını sallayabildi.

Bir sürc üçü de yemeklerini didiklediler.

Meksikalı kız bir tabak somon daha getirdi ama yalnız Noel biraz daha aldı. Daha ilk aldığını bitirmemişti, geri çevrilemeyecek kadar güzel, dedi.

Hem annesi, hem babası başlarını sallayabildiler.

Julian, «Bugün,» diye söze başladı, ama kesti, sesinin çatlaklığını gidermek için yutkundü. «Bugün ilginç birini gördüm.»

«Kim?»

«Doktor Kern'in karısı. Bayan Mel Kern. Sana bir şey anımsattı mı?»

Noel hayır dercesine başını salladı.

«Bir zamanlar Dixie Crowder adıyla film çevirmişti.»

Noel gene baş salladı. «Dixie...» Derken, ansızın anladı. «Ne, Aman Tanrım, yani şu Gül Pembe buralarda mı oturuyor? Gül Pembe? Buralarda mı oturuyor? Gül Pembe buralarda mı yani?»

«Yukarda, Stone Canyon'da.»

«Yaşlı ve şişman mı? Sus, yalan söyle bana, dünyanın en güzel, en müthiş kadınıydı.»

«Hiç merak etme, yaş, bol para ve bol lüks, güzeli daha da güzel yapmış.»

Noel çatalını bıraktı. «Monroe rolü için enfes olur, ne dersin?»

Garvey başını salladı, düş mü kuruyordu, güneşten miydi, yoksa gerçekten Noel'in gözleri, bir an için bile olsa, canlanmış mıydı?

Ne yazık ki, Estelle haklı çıktı. **F.I.S.T.** filmi sıkıcıydı. Gar-

vey elinden geldiğince dayandı, arkada, projeksiyoncuya ulaşan iç telefonun başındaydı. İkinci saat sona ererken, sessizce kalktı, avukatının, doktorunun ve muhasebecisinin eşleriyle birlikte oturdukları sırayı geçti, kapıya ilerledi. Üçü de çok dolu, çok başarılı adamlardı, ama Garvey ne zaman onları istese hemen gelirlerdi, çünkü her film gösterisine çağırılacaklarını bilirlerdi. Bu da ertesi gün, kulüpte eşlerine övünmek için olanak sağlardı. İlk film gösterileri, o güne dek icad edilmiş en etkin silâhtı. Hiç kimse, kolay kolay Julian Garvey'in film gösterilerine çağırılmazdı.

Kapıda durup, Noel'e dışarıya, gecenin karanlığına gelmesini işaret etti' Çocuk hemen başını salladı, ayağa kalktı, babasını izledi. Yalnız kalınca, Noel, «Bir şey mi var?» diye sordu.

«Büyük bir şey değil. Yönetmen Stallone yanlış bir seçim.»

«O kadar da kötü değil bence.»

«Kötü değil, ben kötü demedim ki... Yanlış seçim başka şey, kötü başka şey. Bazen ikisi birden de olabilir —akla hemen, Şarlo'nun filmindeki Marlon Brando geliyor— oysa, ikisinin de ne denli yetenekli sanatçılar olduğunu düşünürsen, pek ender rastlanır buna.» Altından ışıktandırılan havuza ilerlediler. Oturdular.

Noel, «Bir soru,» dedi. «Buraya rastlantı olarak mı geldik, yoksa öbür pabucu da atacak mısın?»

Julian Garvey oğluna bakıp gülümsedi.

Noel, «İşte bir milyon dolarlık gülüş,» dedi. «Kim senin hakkında bunu yazmıştı? Newsweek dergisi mi?»

«National Geographic olmadığı sürece, ne yazar?..»

«Doğru.» Noel, bir daha konuşmadan önce, bekledi. Sonra, «Hâlâ öbür pabucu atmanı bekliyorum,» dedi.

«Neden bu gece bana kızgınsın?»

«Son zamanlarda pek çok yankılar dolaşıyor ortalıkta. Bu tür şeylere duyarlı sanırım kendimi. Ufacık öfke kabarcıkları, bir kabarcık şurada, bir başkası burada. Sonra hepimizin çok iyi bildiği ve bayıldığı sessizlik ve barış. Gizler başı boş dolaşır. Beni yanlış anlama, sen, insanlık tarihi boyunca gizlere en çok bayılan insansın. Bu kesin. Ama durup dururken omuzuma vurup da, anlamsız bir bahçe gezintisine çıkarılınca, bozulurum. Oysa seni çok iyi tanırım, anlamsız bir işe hiç yanaşmazsın.»

«İstedğim şu... kuşkusuz seninle şu anda şurada bulunma-

mız bir rastlantı değil. Ama içeriye girdikten sonra, ne istediğimi anlayacaksın.»

Noel başını salladı, «1960'lar için yazdığım kitabı, k... mı yırtsam da, gene okumayacaksın, öyle değil mi?»

«O biçim konuşma lütfen.»

«Özür dilerim, ama ben film yapımcısı olacak yapıda bir insan değilim, onun için sil beni listenden.»

«Dört haftacık, Noel, yemin ederim... Bir ay vakit ver, bak, ilgilenecek misin? İlgilenmezsen, sana ilişmem, dön kendi uğraşına. Bir ay o kadar uzun bir süre değil.»

«Sana boyun eğersen, ne yapar eder, bunu iki aya çıkarırsın. Sonra üç buçuk olur. Kusura bakma.»

«Yaptığım işi öğrenmek için tam otuz yıl harcadım. Bu bilgiyi aktarmayı istemek o kadar korkunç bir şey olmasa gerek. Ben bir şey kurdum, şimdi onun yaşamasını istemek hakkım.»

«Haydi, içerdeki filme dönelim. Boş yere birbirimizin canını yakmayalım.»

«Dur be Noel. Bir ayda ölmezsin be.»

Noel döndü, uzaklaşıyordu.

«Ne olursun! Peki, bir hafta öyleyse. Olan biten yedi tane gün, artık buna da hayır diyemezsin ya?»

Noel hışımla döndü. «Dur... dur bakalım... benim işim de büyük iş ve benim için önemli olan kendi işim...» Sesini yükseltiyordu ama sustu, derin bir nefes alıp kendine geldi. Sonunda, «Öyle olsun,» dedi. «Gel bir anlaşılmaya varalım. Bir ay dedin, sonra bir haftaya razı oldun. Ben hayır dedim, ama şimdi belki diyebilirim. Eğer, yazdığım kitap ekşimeye başlarsa ki başlayabilir de, eğer bu başıma gelirse, sana söz veriyorum, sana haber veririm bir anlaşılmaya varırız. Şimdi de sen buna hayır diyemezsin ya?»

«Ben beklemekten yana değilim, Noel.»

«Çok yazık.»

«Bekleyemem, Noel sanırım zamandan yana cömert davranacak durumda değilim. Anlıyor musun?»

Noel anlamadığını göstermek için başını salladı, gözlerini babasına dikti. Bekliyordu.

Julian Garvey sonunda konuştu. «Erken teşhis edemediler.» Ansızın, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırtmaya başlamıştı. Başını geriye çevirdi, gözlerini sildi, ağır ağır döndü. «Annene bir şey söyleme, bilmiyor.»

Noel kıpırdamadan duruyordu. Bekliyordu.

Garvey gülümsemeye çalıştı. «Sanırım artık öbür pabuç atıldı,» dedi.

Noel Garvey, «Neden tam burada oturmak istemiştin?» diye sordu. Ertesi sabah saat sekiz olmuştu, Kuzey Beverly Caddesinde bir kahvede oturmuş, kahve içiyorlardı.

«Gün bitmeden sen de öğrenirsin,» diye cevap verdi Julian. Hiç değilse sabah olmadan önce.»

«Şimdi söylemeyecek misin?»

«Böylesi daha iyi. Bak anlatayım. Şimdi çok genel bir konuya girmiş bulunuyoruz; saldırı ve karşı saldırı, dolaplar ve karşı dolaplar. Ama senin gibi bu işte henüz çıraklık döneminde bulunan biri için, bence ilk önce dışardan gözlemek daha iyi. Onun için sabret biraz, olur mu?»

Noel kahvesini yudumladı, başını salladı.

Garvey yanındaki iskemlenin üstünden sarı büyük bir zarf aldı, içinden **Mutsuz Yıldız**'ın kırmızı kaplı dosyasını çıkardı. Senaryoyu gelişigüzel bir yerinden açıp, masanın üstüne bıraktı. «İki aşama var... gerçi bunu istediğin yönden ele alabilirsin, ama şimdilik diyelim ki yalnız iki aşama var, tâ ki, bu...» —eliyle senaryoya dokundu, «...buna dönüşünceye dek.» Bir film sahnesini pandomimle anlatmaya çalışıyordu. «Neymiş bu iki aşama?»

«Bilmiyorum.»

«Para ve rol dağıtımı. Bu ikisi, çoğunlukla, birbirine bağlantılıdır. Bugün para konusundayız.»

Noel şaşkın görünüyordu. «Yanılmıyorsam, buraya gelirken bana şunu anlattın: Gül Pembe'nin tenis kortunda Fox stüdyolarından biriyle konuştun ve filme ilgisini çektin, çünkü Monroe'nun son filminden bir bölüm onların elinde ve o olmadan istediğin filmi yapamazsın.»

«Noel, Noel, seni sonsuza dek yitirmeyi göze almadan bunu sana nasıl söyleyebilirim?» Garvey, senaryonun bir başka yerini açtı. «Zaman zaman, benim, gerçeği az çok çarpıttığımdan söz edilmiştir.»

Noel, «Dünya tepsi gibi dümdüz değildir demek istiyorsun?» dedi.

Julian, «Seni çok severim,» diye cevap verdi. Sonra, ansızın beliren garson kıza döndü. «Krema ve peynir, lütfen. Bir de az kızarmış simit. Fincanımı da yeniden doldurursan, seni vasiyetnamemde unutmam.»

«Oldu, Bay Garvey.»

«Bana da aynını getirin, lütfen.» Yalnız kaldıkları vakit, Noel yeniden sordu. «Ne bakımdan yalan söyledin?»

«Şu boktan Fox filmi bana gerekli değil. Onlara öyle dedim, çünkü mantık çizgisine göre, hemen burunları havaya kalkacaktı. Sonra, başkalarına yanaştığım duyulunca, dehşete kapılacaklardı, çünkü elde ettikleri sandıkları bir şeyi ansızın yitirdiklerini göreceklerdi.»

«Başkalarına ne zaman yanaşacaksınız?»

«Dün, Giorgio'nun dükkânında.»

Noel gülmeye başladı. «Şimdi ansızın neden alışverişe çıktığınızı anladım.»

«Bak, Warner Brothers stüdyosundaki heriflerden biri, karısı alışverişe çıktığı vakit, her Cumartesi öğleden sonra Giorgio'da kafa çeker. Domates suyuyla votka içer, bilorda oynar, ben de ona oynamamızı önerdim, biçimli bir şekilde kaybettim, tam o sırada **Mutsuz Yıldız** konusunda bir iki uygun lâf ettim. Çok coşku uyudum, hayli fısıldadım, kimselere söylememesini rica ettim, ama hava kararmadan hemen arkadaşlarına anlatmak için telefona sarılacağını biliyordum. Bak şekerim, burası oldukça küçük bir kenttir.»

«Peki, bu film sana neden gerekli değil?»

«Canım, elime geçse iyi olur tabii, bunun lâfı bile edilemez. Ama o olmasa da olur. Film öyle çekeriz ki, perdeyi göstermeyiz. Ya da Monroe'nun giyinik olduğu başka bir filmden sahneler gösteririz — diyelim **Uygunsuzlar** ya da **Bazıları Sıcak Sever**'den bir sahne. Bunlar Fox filmleri değildi. Üstelik önemli olan Monroe'nun çıplak olması değil, bizim yıldızın çıplak olması.»

Noel kahvesine üflemeğe başladı. «Öbür stüdyoya gidecek misin?»

«Biraz güç durumdaysa giderim.»

«Neden?»

«Çünkü, Güney California'da sıkıntı, başarının ön koşulu-
dur.»

«Neden?»

«Çünkü şekerim, ve beni iyi dinle, çünkü şimdi anlatacaklarım sinema işinin Bir Numaralı Kuralıdır. **Kimse ne olduğunu bilmez. Şimdi sen de söyle.**»

«'Kimse ne olduğunu bilmez.' Peki, nedir bu bilmedikleri?»

Garson kız simitleri getirdi, Garvey bir lokma ısırды, bir yu-

dum kahve içti. «Peki, şimdi bunu dinle: Çok iyi bir yazar, Carol Eastman —**Beş Kuruş Versene** onun senaryosuydu— bir seks komedisi yazdı. Şimdi, seks komedisini yönetmek güçtür, belki en iyi yönetmen Mike Nichols idi. **Aşk Mevsimi**'ni anımsar mısın? Tamam. O da yönetmenliği kabul etti. Şimdi, bu filmde iki erkek baş rolü var. Jack Nicholson ile Warren Beatty iyi mi? Dur bak, bu Nicholson **Çin Mahallesi** filminde baş rol için koşuşturuyordu, Beatty de **Şampuan** filminin ardındaydı. Şimdi özetini yap işin: İki dehşetli yıldız, dehşetli bir yönetmen, üstelik milieu'den anlayan bir yönetmen, dehşetli bir yazar. Tümü de ticarî bir film yapmak için birleşmişler. İnan bana, Columbia bu filmi ele geçirmek için neredeyse cinayet işleyecekti. Adı Servet'ti filmin ve tam bir servet yedi, tam beş milyon dolar, belki de on gitti bu filmde. İşte, işin garip yanı da bu. Şimdi bu enayiliği al, aynı stüdyoya götür, aynı eşşekliği bir daha yaparlar.»

Noel gülmeye başladı.

«Komik biliyorum, ama gerçek. Çünkü film demek, geçmişin büyüsunü aramak demektir, neyin tutup neyin tutmaya-cağı da kestirilemez.» Birden **Mutsuz Yıldız** dosyasını kapattı, sarı zarfın içine soktu, tam o sırada iri yarı, açık yüzlü, golf giysileri içinde bir adam onlara yaklaşıyordu. Açık yüzlü adam, «Merhaba, Julian,» dedi.

Garvey, «Merhaba Philip,» diye cevap verdi. «Sizi tanıştırayım. Oğlum Noel, bu da Philip Schwartzman.»

El sıkıştırlarken, Noel, «Nasılsınız efendim?» dedi.

Schwartzman arkadaki kocaman masaya ilerledi. Koca sarı zarfı göstererek,

«Yalnız keyfetmek, çalışmak olmaz,» dedi.

Garvey içini çekti. «Bu sözleşmeler benim canıma okuyacak, Philip. Bu kentte doğru dürüst bir avukat kalmadı.»

Schwartzman, «Sanırım hepsi stüdyo işletiyor,» dedi, elini salladı, arka masada oturan dört kişinin yanına yaklaştı.

«Yalnız keyfetmek, çalışmamak, olmaz,» dedi.

oğluna sordu: «Şimdi ne oldu dersin?»

Noel omuz silkti. «Bilmem. Fazla bir şey değil. Hiç bir şey olmadı gerçekten. Sen beni adamın biriyle tanıştırdın, sonra **Mutsuz Yıldız**'ın sözleşmesi olduğunu uydurdun.»

«Bak canım, şimdi dinle, ama iyi aç kulağını.» Julian Garvey uzandı, Noel'in elini avucuna aldı. «Biraz önce her şey birden oldu.»

«Peki, ben neredeydim?»

«İşin iç yüzü şu: Bu kentte önemli kişilerin, itici gücü olan kişilerin, enayı oldukları genellikle bilinir. 'Sömürücü Hollywood'destanında bundan çok söz edilir. Şimdi stüdyoları beyin takımları yönetiyor, gelecekte daha da artacak bunlar. Neyse, sıfırdan ancak sıfır üretilebileceğine göre, eski enayiler gene geçerlidir, Philip Schwartzman da bunlardan biridir. Herifin iyi golf oynamaktan ve Abe Dastifogel'in kulüp arkadaşı olmaktan öte bir yeteneği yoktur —ama bunu iyi belle, Lastfogel filmciliğin gelmiş geçmiş yaşamında en büyük ajandır— işte bizim Schwartzman'ın da bundan başka bir dayanağı yoktur. Herif başarısız oldukça yükseldi. Önce orta karar bir ajandı, rahat adamdı, iyi de golf oynardı. Sonra stüdyoda orta kademe bir iş teklifi aldı, bu işi de ağzına burnuna bulaştırdı, ama sevimli heriftir, üstelik iyi golf oynar, bir yığın bela atlattı, sonunda bir stüdyonun yöneticisi oldu. Yıllarca bu işi yürüttü, derken Almanya'da vergiden kaçmak isteyen büyük bir yatırımcının paralarını kendi işine çekebildi. Çoğu Pazar buraya gelir, Alman ortaklarıyla şu arka masada oturur. Göçmen derler kendilerine. New York'tan pııyı pırtıyı toplayıp buraya göçmüş kişilerdir bunlar, birlikte oturup Los Angeles şakaları yaparlar birbirlerine. Birini söyleyeyim, «Los Angeles'de gündüz işler ne denli kıışıssa da geceleri boş geçer,» gibi. İşte bu tür şeyler. Ama, şimdi onlara arkam dönükken, sana bir tek şey söyleyebilirim. Philip Schwartzman'ın şu anda yüzü gülmüyordur.»

Noel arkaya göz attı. «Doğru. Hiç değilse şimdilik.»

«Şimdi kuş beyniyle şunu düşünüyor: 'Julian Garvey bana neden yalan söyledi? Daha önce birlikte bunca iş yaptık, neden yalan söylesin bana? Neydi o senaryo?'»

«Sen zarfa sokmadan önce görmüş müydü dersin?»

«Bak, şekerim. Onun gördüğünden emin olmadan zaten zarfa sokmamıştım ki! Bunu bugüne dek çok yaptım, inan bana. Philip Schwartzman'ın bu filme para yatırmasını istiyorum.»

«Fox'dan ve öbürlerinden daha mı çok istiyorsun?»

«Evet. Zaten işinden olmak üzere —son zamanlarda çok falso verdi— batmak üzere, sarılacak yılan arıyor. Bize en iyi öneri onden gelecektir. Şimdi orada kendi kendine kuruyor, 'Ya Yıldızlar Savaşı ise? Boş ver Yıldızlar Savaşı'nı, ya Smokeyle Haydut ise?'»

Göçmen ortaklardan kakhaha sesleri geldi.

Noel, «Öyle oturup duruyor orada,» dedi.

Julian, «HmMMM,» dedi.

Noel, «Peki şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Şimdilik hiç bir şey. Kaygı, giderek artıyor. Birazdan bana, ilginç bir projem olursa, ilgilenebileceğini hafifçe hissettirecek. Hemen kalkıp yanıma gelemez, çünkü çok erken olur bu, ve darda kaldığını belli etmiş sayılır, bunu da yapamaz, çünkü gerçekten darda kalmış.»

«Peki, ne zaman davranacaktır?»

«Demek sen de biraz ilgilenmeye başladın?»

«Bunu sen de pekâlâ biliyorsun, şimdi uzatma da söyle bana.»

«Ben hesaplı adamımdır, aşırılığa kaçmadığım da bilinir, onun için boş önsezilerle vakit geçirmem, ama şimdi sana gene kafadan atma bir tahminde bulunayım, bence bundan sonraki tepkisi yarın görülecektir. Yarın, Pazartesi, Los Angeles'de, Batı yönünde Altıncı Sokakta 3300 numarada saat biri yirmi iki geçe...» sustu, sonra, «öyle sanıyorum,» diye devam etti.

Ertesi gün saat tam on üç on beşte, Garvey spor Cadillac arabasını Altıncı Sokakta park etti ve 3300 numaralı binada Cassell'in bürosuna yollandı, yanında oğlu Noel vardı. İçeriye girdiler, Noel ikisi için de yemek siparişi verdi, Noel'i terasa bir masa ayırmaya gönderdi. Kilo almamaya öylesine dikkat ededi ki, yemeği önemsemezdi. Ama, kentin yerlilerinin İskandinav'ın gravlak'larına ya da L'Ermitage'daki meyvalı dondurmalara ne denli bayıldığını bilecek kadar da bu işlerden anlardı, gerçekte bu tür ünlü restoranlar San Francisco'da, New Orleans'da ya da New York'ta bir haftada batardı.

Ancak, Cassell eşsiz bir yerdi. Bu yörenin çerez ve meze-leri çok ünlüydü, üstelik Cassell'in hamburger'lerinin üstüne yoktu. Garip bir yerdi, yalnız sabah yediden öğleden sonra üçe kadar açıktı, üstelik son derece rahatsızdı. Ama eşsizdi. Kusursuzdu. Restoranları sıralayan Michelin kitabında başta yer alması gerekirdi.

Yemek hazır olunca, Garvey hesabı ödedi, tepsileri alıp terasa çıktı, Noel'in bir köşede yalnız olduğunu gördü. Sağına solu bakınmadan oğlunun yanına gidip oturdu, tam o sırada Noel eğilip heyecanla fısıldadı. «Burada. Schwartzman. Tıpkı dediğin gibi.»

«Bunda merak edecek bir şey yoktu ki, şekerim.» Patates

salatasından bir lokma aldı, tadını çıkara çıkara yedi. «O nasıl dünkü kahveye giderse, ben de Pazartesi günleri buraya gelirim, bunu herkes bilir. Hem haftanın sıkıntılı günlerine keyifle başlamış oluyorum, hem de dileyen bana burada kazara rastlayabiliyor. Şimdi iyi bak, ben Valley'e gittiğimi söyleyince yüzünün rengi nasıl uçacak.»

«Neden?»

«Çünkü hem Warner hem de Universal stüdyoları Valley'de de ondan. Birine ya da her ikisine gittiğimi kestirecek. Üstelik benim Warner ile görüştüğümü de duymuş olacak. İşte şimdi etekleri tutuşacak, benim bu işte kapıları kapayıp kapamadığımı dehşetli merak edecek. Kiminle anlaştığımı da. Kaygılanma, bütün istediklerimiz olacak, sen işi bizim Tanrıya bırak.» Güldü. «Zavallı herif kırk beş dakikadır burada oturmuş, beni bekliyor, gelip gelmeyeceğimi merak ediyor. Artık garibin ülseri yoksa bile ülser olmuştur.»

Noel, «Kalkıyor,» diye fısıldadı.

«Söyle bakalım Noel, hamburgerin bundan iyisini hiç yedin mi? Bence yememişsindir. Bundan âlâsı can sağlığı.»

«Merhaba, Julian.» Philip Schwartzman masalarının yanından geçerken seslenmişti. Noel'e doğru başını salladı. «Nefis bir gün.»

«Öyle.»

Schwartzman saatine baktı. «Eyvah, işlerime yetişebilmem için bütün gün koşuşmam gerekecek.»

Julian hamburger'ine çatalı batırıp, büyük bir sevgiyle süzdükten sonra, «O zaman sallanma,» dedi. «Trafik feci, hem gidiş, hem geliş çok sıkışık, biraz önce geldim.»

Hamburger'i ısırıp çiğnemeye başladı.

Schwartzman başını salladı, bir kaç adım attıktan sonra durdu. «Ha, Julian, aklıma bir şey geldi.»

«Patates satalasından hiç yedin mi, Philip? Kendileri yapıyorlar. Enfes...»

«Yedim, Julian, dinle...»

«...ya limonata?»

«Ne?» dedi Schwartzman.

«Limonata da yapıyorlar. Patates salatası kadar nefis, ne dersin Noel?»

Noel başını salladı.

«Söz ver, bir dahaki gelişinde şu limonatadan bir iç bakalım, söz mü?»

Schwartzman artık masaya dönmüştü. «Tamam, Julian limonata içerim, sen merak etme, ama biz seninle Bronson'un filminden birlikte çok para yapmıştık, karşılıklı bir ilişkimiz var sanırdım.»

Garvey şaşırmış görünüyordu, «Bunun limonatayla ne ilgisi var? Bu ikisinin arasındaki bağlantıyı anlayamadım.»

«Julian, senin elinde bir senaryo varsa ve benden başka herkes buna göz atmışsa, ben bozulurum. Seninle bir iş yapmıştık, sanırım iyi dost olarak çıkmıştık o işin içinden.»

«Seni çok severim, Philip...»

«...öyleyse eline parlak bir parça geçince, beni atlamamalısin.»

«Beni fena sıkıştırıyorsun, Philip, ama bu işi sen her zaman çok iyi becerirsin.»

«Hepimiz zaman zaman sıkışırız, Julian. Ben yalnızca senden söz istiyorum. Ben de eşit durumda olayım. Kabul mü?»

«Dur, sinirlenme, Philip.»

«Başkalarıyla anlaşma yaptın mı?»

Garvey uzun süre bocaladı. Sonra hafifçe, «Henüz yasal bir şey yok,» dedi.

«Öyleyse sıra bana da gelecek demektir ha? Biz, sandığımız gibi açık ve dürüst insanlar mıyız, yoksa öbürleri gibi numaracı mıyız?»

«Söz veriyorum, yarın seni ararım, Philip.»

«Bugünün ne kusuru var?»

«Hiç. Biraz önce bugün çok dolu olduğunu, işlerine bir türlü yetişemeyeceğini söylüyordun ondan, başını ağrıtmak istemedim.»

«Saat beşte büromda olacağım. Beşte ara beni.»

«Sözüm söz, ararım.» Schwartzman çarçabuk uzaklaştı. Garvey oğluna döndü, «Saat kaç?»

Noel saatine baktı. «Biri yirmi üç geçiyor.»

«İşte buna doğa gücü derler,» dedi.

O gün öğleden sonra saat dört buçukta, sarsak Schwab, «Hazır mısınız? —gerçekten hazır mısınız?— çünkü yüzyılın en müthiş olayı şimdi gözler önüne serilecek,» dedi.

Garvey, özellikle büyük ama çok büyük düzenlenmiş yazı odasında, yazı masasının başında, büyük bir sevecenlikle damadını süzüyordu. Robert Schwab, tombul yanakları nedeniyle görüntü olarak her zaman dikkat çekerdı — çocukken çok düşkün büyükana ve büyükbabası neredeyse besleye besleye onu öldüreceklerdi. Çok zekiydi, bir derviş gücündeydi, tam beş yıldır da Sissy Garvey için kusursuz bir eş olmuştu. Üç çocukları vardı, hiç biri henüz fazla şımartılmamıştı. Her neyse, hoş bir gençti ama üstüne uyan bu elbise yeryüzünde görülmüş şey değildi. Julian, «Aman, işe girişmeden, şu gömleğini içeriye bir sokuver,» dedi.

Sarsak Schwab, kanepede oturan Noel'e döndü: «Şu işe bak! Çağımızın mucizesi biraz sonra sergilenecek, oysa tutmuş benim gömleğimle uğraşıyor!»

Noel güldü. Sarsak Schwab'ın her dediğine gülerdi. Noel ve Sissy çocukluklarından bu yana çok sıkı fıkıydı. Sissy bir yaş büyük olduğundan hep analık içgüdüsunü sürdürürdü. Robert Schwab'ı ailesinin onayını almak için eve getirdiği vakit, Noel

gelecekteki eniştesini gerçekten beğendiğine öylesine sevinmişti ki zaman zaman abartmaktan kaçınmazdı bu duygusunu.

Sarsak Schwab gömleğini yerleştirdi, durdu, sonra, «Müzik!» diye bağırdı.

«Ee, ne olacak?»

«Eh, ben de biraz kafa yordum, çünkü bu boku ben yazdım, üstelik benim yöneteceğimi de biliyorum, şimdi, söyleyin bakalım, para babalarının karşısına tam kırk beş dakika çırılçıplak nasıl çıkarım? Derken, dün gece birden kafayı aydım.»

«Müthiş bir fikir geldi demek istiyorsun.»

«Evet. Bakın şimdi — **müzik, gerçekten filmde baş rolü oynayacak.** Nasıl, diyeceksiniz. İşte ben de şimdi bunu anlatacağım. Dinleyin, geçen hafta Sissy'ye doğum günü armağanı olarak harika bir müzik dolabı aldım. Seninki gibi değil kuşkusuz, Noel, ama oldukça tıkırında bir şey — amplifikatör Boe-master 2400...»

Noel, «İyidir,» dedi.

Julian, «Şaşırtmayın beni be,» dedi. «Ben stereo'dan bir şey anlamam, bana **Mutsuz Yıldız** gerek.»

«Julian, uzaktan kumandalı bir stereo bu. TV alıcıları gibi. Anlıyorsun ya... Tamam, işte benim ansızın kafama giren şu oldu: Monroe, kendi evinde —şu müzik dolaplarından bir kaç tane var, dostu da arkadaşı da müzik, tamam mı? Oldu. Şimdi şunu iyi dinle — bu nesnelerde kanal kendiliğinden değişir ve uzaktan kumanda ile ses açılır ve iner, demek ki, Monroe evde dolaşırken — diyelim, yatak odasından, kadehini doldurmak için bara giderken — bu uzaktan kumanda nesnesi her yerde vardır, o da 'trink' bastı mı anında kanal değişir, bir tür müzikten ötekine geçilir — bir an dinler, beğenmedi mi, trink, başka bir kanala geçer, şarkı yarı bitmiştir, trink, sesi açar bu arada içkisini doldurur, bitti mi, trink, başka kanala geçer, klasik müzik belki, bardan ayrılana kadar bu müzik sürer, sonra oturma odasına gider, trink, kanalı değiştirir, bardayken dinlediği klasik müzik duyulur, sonra bir içki daha almak için bara gittiği vakit klasik müzik dinler, böylece evin her köşesini, ayrı bir müzikle bağdaştırırız — şu oda sâkindir, şu oda çılgın bir rok müziğidir, yatak odası, ikisi ortası bir şey, bir Sinatra türüdür, müzik, yıkılmak üzere olan yaşamının bir parçasıdır. Sonuna doğru giderek yükselir, daha sert, daha vurucu, daha seksi, daha müstehcen, her ne istiyorsak o olur, o da trink,

trink, trink değiştirir, giderek kötüleştikçe, artık dostu müzik-tir. Müzik artık dehşetli önemlidir. Temelidir. Kaçınılmaz bir parçasıdır. 

Garvey,  Yeter, abartma,  dedi.

 Julian, derdimi anlatamıyorum —  nemli olan şu — film tutarsa, müzik de anımsanacak t rdense, Cumartesi Gecesi Ateşi filminden bu yana en çılgın albümü çıkar mış oluruz. O filmde de müzik çok önemliydi, ayrılmaz bir parçasıydı  y k n n, ve unutmaya şu anda da yüz milyon dolarlık albüm sat mış durumda. 

Julian,  Yanılmıyorsam, yapımcılar o müziği yazanları söz-leşmeyle bağlamışlar,  dedi.

 Ben onları istemiyorum; ben Amerikalı, eğitim görmüş her tür müzik yazabilen bir müzik yazarı istiyorum. Buldum da. Adı Small. Onunla birlikte  d l almıştık. İşte bu yüzden bu gece buradayım. İlgilenir mi diye bir  n konuşma yapsam, bir sakıncası var mı? 

  ok erken olur. 

 Peki, ne zaman arayabilirim? 

 Bir başkasına ait beş milyon doları ele geçirdiğim ve bir teleks mesajında Raquel Welch'in adını gördüğüm zaman. 

 Ne kadar sürer dersin? 

Julian,  Bu haftanın sonunda iyi kötü bilirim,  dedi.

 Peki, oldu.  Gömleğini gene içeriye soktu, Noel'e dönerek  Senin de bu filmde çalışman harika,  dedi.

Noel,  Yalnızca bir göz atacağım, o kadar,  diye karşılık verdi.

 Sissy, bundan daha öte bir şey demişti. 

Noel,  Bu haftanın sonunda iyi kötü bilirim,  dedi.

Sarsak Schwab kapıya giderken,  Ha, Sissy ikinize de sev-gilerini gönderdi,  dedi. Sonra birden Garvey'e döndü.  Yahu, bir şey desene, hiç mi beğenmedin? 

Julian,  Ger ekten müthiş bir şey,  dedi.  Tutarsa. 

Saat tam beşte, Schwartzman telefon etti. Sekreter, zili çaldı,  Noel de benim yanımda, Philip, onun için kusura bak-mazsan telefonu oparl re bağlayacağım. 

 Bence sorun yok. Zaten ben de teype alıyorum. 

Garvey güldü, oparl r  açtı, sarı bir defter alıp üstüne Uzaklaşma yazıp Noel'e gösterdi, o da babasına yaklaştı, masa-nın ucuna ilişti.  Philip, sözümona kazara öğle yemeğinde bu-

luşmamız çok gücüme gitti. Ben o öbür enayilerden değilim, bunu sen de bilirsin.»

«Bilirim, Julian. Ama sen öylesine varsıl ve ünlüsün ki arada bir böyle numaralara yatmak elimde değil.»

«Bana bak şu karşılıklı numaraları bıraksak da adam gibi konuşsak.»

«Benden beklemesi, Julian.»

«Gerçi ilk başta aklıma senin geldiğini sen de bilirsin ama hemen sana gelmeyişimin nedeni şu: Senin temsil ettiğin şu zengin hıyarlar yalnız kavga dövüş filmi isterler — vur kırılı öyküler isterler çünkü biz de biliyoruz ki dünyada bunun iyi bir pazarı var — eylem görseldir, sana bunları anlatmama gerek yok, şimdi elimdeki de gerçekten görsel bir öykü ama eylemi yok, yani kan gövdeyi göttürmüyor, ben de sen nasıl olsa geri çevirirsin diye başka kapı çalayım dedim.»

«Benim herifler biraz daha eğilip bükülür oldular, Julian. **Dönüm Noktası** ile **Annie Hall** filmleri çok kişinin düşüncelerini değiştirdi. Biz de ilgi alanımızı genişletiyoruz.»

«Ne bileyim ben, **Kung Fu** filmlerinden sonra metre başına ceset sayısından yana sizin filmler ancak ikinci olur.»

«Söyle bakalım seninki neymiş?»

Garvey, deftere, **Biliyor**, diye yazdı. Noel eline bir kalem alıp, «Emin misin?» diye ekleyince, «Hmmm...» dedi. Garvey başını salladı ve devam etti. «Bir projenin tümünü tek bir sözcüğe indirgemeyi pek beceremem, Philip.»

«Bu indirgeme lafını da nereden çıkardın be Julian? Senin karşında kendimi iyice salak buluyorum.»

Garvey gerçekten salaktır, diye yazdı.

«Haydi biraz anlat, Julian. Vur kır yok diyorsun.»

Garvey konuşmadan önce Noel'e doğru başını salladı. «Hayır, zerresi yok.»

Öbür uçtan suskunluk.

«Hiç seks de yok mu?»

«Bir karış bile yok — kısaca öykü şöyle, iki küçük çocuk evden kaçıyorlar, derken karşlarına yolunu şaşırmış ya da hayvanat bahçesinden kaçmış bir ayı çıkıyor, ayı hasta, çocuklar ayıyı iyileştiriyorlar, işte bu andan sonra gerçekten dramatik bir durum ortaya çıkıyor — ayıyı geri mi versinler, çünkü verirlerse yakalanırlar, yoksa vermesinler mi, vermezlerse ayı ölecektir. Sonunda ne yaptıklarını söyleyerek konuyu berbat etmeyeyim. Filmin adı **Bupicik**, evet 'cik' diye bitiyor. Bupl, ayının

adı. İşte bu yüzden senin Nazi'lerin pek hoşlanacağını sanmamıştım.»

Noel artık kendini yerlere atmıştı.

«Bir dakika, Julian — bir saniye — sende senaryo bol, bilirim, ama şu an, biraz hatlar karıştı gibi geliyor bana.»

«Yemekte, parlak bir senaryom var mı diye sormuştun ya, Philip.» Sesi yükselmeye başlamıştı. «Yoksa benim Bupi senaryomu beğenmedin mi?»

«Yok, Julian, öyle demedim...»

«... sen bana bak, Philip, şu **Benci** filminin hasılatı nedir. hiç sordun mu?..»

«... müthiş, biliyorum, ama...»

«... ulan benim ayıcık her Allahın haftası şu boktan **Benci**'nin hasılatını çuval çuval aşar da, ağzınız açık kalır, inanmıyorsan Disney'cilere sor, nasıl önümde diz çöküp yalvarıyorlar...»

«... dur, arkadaş, dur, ağır ol...»

«... üstelik bu bir dizi de olabilir, ardından kuşkusuz Bupicığın Oğlu gelir, derken TV dizisi yapılır, oyuncak yapılır ve **Yıldız Savaşını** gölgede bırakır, Mattel oyuncak firması gece gündüz telefonumu aşındırıyor...»

«... Dur yahu dur, Julian, bir kez başladın mı susmak bilmezsin, ama bir de elinde, diyelim ki, örneğin bir seks sembolü konusunda senaryo yok mu?»

«Ha, Philip, anladım, sen **Mutsuz Yıldız**'dan söz ediyorsun... yahu bu benim emekliliğim, ömür boyunca aylık gelir... ama, o gitti, tamam, kapandı.»

«Kapandı mı?»

«Eh, aşağı yukarı.»

«... para sayıldı mı?...»

«... tam değil...»

«... yani hiç bir şey imzalanmadı, el sıkışılmadı?...»

«... yasal olarak değil, ama...»

«... sen bana senaryoyu ver, sabaha cevabını alırsın.»

Garvey durakladı, Noel yerden kalkarken, önündeki deftere, **Bildiğini sen nereden biliyordun?** diye yazdı. Garvey, **Burası çok küçük bir kenttir, yazarak oğlunu yanıtladı.**

«Julian, bana cevap versene lütfen. Öğlene kadar sana 'evet' dersem, anlaştık mı?»

«Önce senaryoyu oku, Philip. Daha çok erken.»

«Rol dağıtımı yapıldı mı?»

«Vaktinden önce konuşmayalım.»

«Noel birazdan eve gidecek ve senin büronun oradan geçecek, o gestirir. Gözünü iyi aç bu çocuğa, çok iş var onda.»

«Görüşürüz, Julian.»

Garvey homurdanarak telefonu kapattı. «Senaryoyu bırakırsın değil mi?»

«Bırakırım, sorun değil.»

«Çıkarken sekreter sana senaryonun bir suretini ve adresi verir.»

«Ha...»

«Ne var canım?»

«Telefonda iyiydin.»

«İkinci küme oyunu. Ama sağol. Philip'e uğradıktan sonra doğru eve git. Günün olaylarını yemekte görüşürüz.»

«Schwartzman'a biraz palavra sıkayım mı, ne dersin?»

«Sen daha benim Palavra Sıkma dersimin birinci taksidine bile hazır değilsin. Sen ona, bu meslekte bir iki ipucu filan sor, sonra da o cevap verirken uyumamaya çalış, yeter. Herifin bize beş milyon dolar vermesini istiyoruz, onun için ağzına etme, tamam mı?»

Noel güldü, kibarca babasını selamladı, yerlere eğildi, ve gitti. Yalnız kalınca Julian bir kaç dakika şakaklarını ovdu. Saat beş buçuğa geliyordu, daha bu kadar yorgun olması gerekmezdi. Numara çevirme çabası gerilim yapmıştı. Bunda kuşkusuz Noel'in de etkisi vardı. Interkom aygıtının düğmesine bastı, «Biraz gelir misin?» dedi ve sekreterini beklemeye başladı.

Sekreteri Matty on yıldır yanında çalışıyordu, onu eliyle seçmişti, bu kentte tüm yöneticiler bu sekreteri kıskanırdı. Zeki-ydi, çalışkandı, içtendi, inanılmayacak bir belleği vardı. Adı Matilda Brown idi. Tatlı kapkara bir yüzü vardı, tam yüz elli kiloydu. Kapıdan, «Buyurun, efendim,» diye seslendi.

«Bugünlük başka ne işimiz kaldı?»

«Doğum günü armağanları, yıldönümleri, özel günler filan gibi şeylere bakmak ister misiniz?»

«Olabilir. Neler var?»

Kocaman defterini açtı, «Bronson'un çocuklarından birinin doğum günü var.»

«Charles Bronson benim için eskisi kadar önemli değil. Çocu-
cuğa bir kart gönderiver.»

«Frank Parenti'nin doğum günü var.»

«Onu bir şeyler olur sanmıştım ama yazık ki tutmadı. Ara-

da bir Televizyon reklamlarına çıkıyor o kadar. Çıkar onu listeden.»

«Barbara Eden?»

«Uygun bir kart.»

«Richard Harris?»

«Sanırım yeniden ortalığa çıkıyor. Şimdiki karısı kimse, Giorgio'dan orta karar bir armağan al gönder.»

«Newman'lar?»

«Benim yerime sen düşün. Tiffany'den birer anahtarlık al, Paul Newman'ınki otomobille ilgili, karısının ki dansla ilgili bir şey olsun.»

«Remick?»

«Pek işe yaramaz ama severim kadını. Benim yerime sen bir şey düşün.»

«Sonuncusu: Taylor.»

«Elizabeth mi?»

«Evet.»

«Çıkar onu listeden.»

Matty başını salladı. «Bugünlük bu kadar. Odaları kilitli-yeyim mi?»

«Çıkarken ben yaparım.»

Matty, «Dokuz buçukta gelirim,» diyerek çıktı, kapıyı ardından kapattı.

Garvey ayağa kalktı, gözlerini oğuşturdu, jimnastik odası olarak düzenlediği bitişik odaya geçti. Günde iki defa, evden çıkmadan önce sabah erken, bir de öğleden sonra geç vakit, eve dönmeden önce jimnastik yapardı. Işıkları yaktı, koşu makinesini çalıştırdı. Odada yer şilteleri, masaj masası, masanın yanında bir telefon ve bir defter, atlama ipleri, giyinme alanı ve duş vardı. Garvey soyundu, giysilerini dikkatle bir askıya astı, şortunu giydi, şilteye uzandı, yirmi kez yatıp kalktı. Sonra kaslarını gerdi, giderek bu çabasını artırdı. Gevşedikten sonra koşma makinesine gitti, ve kolayca makinenin ritmine uydu. Sabahları Sunset Bulvarında üç kilometre, makinede de bir buçuk kilometre koşardı. En çok beş dakika dinlenmeye özen gösterirdi ama yıllar geçtikçe bu güçleşiyordu. Artık çabuk terliyordu, resmi davetlerde bayağı sıkıntı çekmekteydi, ama jimnastik odasında terlemek işine yarıyordu. Bir buçuk kilometre koşuktan sonra terden sıırılsıklamdı. Koşu bitince, rahat bir nefes alıp soyundu ve duşun altına girdi, sabunlanıp temizlendi.

Aşağılardan bir ses duydu. «Bay Garvey? Hey? Bay Garvey orada mısınız?»

Julian duşu kapattı, bir havlu yakaladı, ofisine ilerledi. Odanın ortasında kızıl saçlı bir kadın, bir başına duruyordu. Uzun boyluydu, güzel giyinmişti, vücudu manken vücudu gibiydi.

Garvey sertçe, «Ne var?» diye sordu.

Kadın hızla döndü, hayretle Garvey'e bakarak, «A, olur şey değil, bir yanlışlık mı var yoksa?» dedi.

Garvey gene sordu, «Ne istiyorsunuz?»

Kekeleyerek, bocalayarak konuşuyordu. «Ben... adım... sekreterinize bunları bildirmiştim... bugüneydi, yemin ederim...»

«Ne bugüneydi?»

«Röportaj»

«Ben genellikle röportaj yapmam. Şimdi nedir bunlar, Bayan...»

«Hoffmann. Valley'de çıkan küçük bir gazetede çalışıyorum, biz şey yapıyoruz, şey bir sinema dizisi... ben de düşündüm ki, siz, şey, teype alırsam konuşmamızı çok hoş olur diye, herşeyi de ayarlamıştım filan...»

Garvey, «Olmadı,» dedi. «Bana Brooklyn köprüsünü belki yutturabilirsin, ama bunu yutmam.»

«Gerçek ama... yeminle...»

«... öyleyse teyp'ini göster...»

Kadın artık iyice şaşırmıştı.

Garvey gene sâkin bir sesle devam etti. «Ya da not defterini, hangisi olsa olur.»

Kadın sustu, diyecek lâfı kalmamıştı.

«Bayan Hoffmann, bana sorarsanız berbat bir oyuncusunuz.»

Kadın bu lâfı duyunca parladı. «Değilim... çok iyiyim... kolaylıkla istediğiniz role girerim, Bay Garvey...»

«Söyle bana, ne diye bu enayi lâflarla geldin buraya?»

«Çünkü sizin kadar yıldız yaratan başkası yok. Fotoğraflarım çok iyi çıkar.»

«Git Ray Stark ile konuş. O bayılır böylelerine.»

Kadın, bunun üzerinde, «Yatakta üstüme yoktur,» dedi. Garvey yalnızca başını salladı.

«Yoktur. Doğru söylüyorum. Neler yaparım, neler, aklınıza bile gelmez. Hiç değilse, bu işinize gelir.»

«Nedenmiş bu?»

«Duyduğuma göre, sizden çok kadın beceren yokmuş.»

«Diyelim ki öyle?»

«Hiç de bozulmamışsınız, domuz gibiymişsiniz.»

Garvey gülümsedi. «Diyelim ki öyle.»

Kadın bir adım yaklaştı.

Garvey, «Olduğun yerde dur,» dedi.

Durdu.

«Kaç yaşındasın?»

«Fotoğrafta ve filmde yirmi beş dururum, ışık iyiye...»

«Kaç yaşındasın dedim.»

«Otuz, bir. Yani, otuz birdim. Şimdi otuz ikiyim.»

«Ben de altmışıma yaklaştım. Yüklü bir gün geçirdikten sonra bir de kalp krizi geçirmek istemem. Şimdi dön bakalım...» Sağ cliyle dönmesini işaret etti.

Kadın önce durakladı, sonra söylenene uydu.

«Güle güle Bayan Hoffmann.»

Kadın ardına bakmadan koştu.

Kadın kapıdan çıkana kadar Garvey arkasından baktı, bir süre, uzunca bir süre daha baktı. Sonra jimnastik odasına döndü, havluyu bıraktı aynada gövdesine bir göz attı. Yaşına göre göbeği fena değildi. Yüzü kırışksızdı, şimdi büsbütün Leslie Howard'a benziyordu. Yeniden düşün altına girdi, suyu istediği sıcaklığa ayarladı, saçını yıkamaya başladı. Saçı bozlaşmıştı, alnı biraz açılmaya başlamıştı. Saçını duruladı, bir daha sabunladı, iyice oğuşturdu, tam gözleri kapalı, sabunları akıtırken, kadın çirliçiplak yanına daldı, kızıl saçları ıslak ve uzundu, elleriyle aradığı yeri buldu ve ovmaya başladı, Garvey kadını itmeye çalıştı ama o devam etti; Garvey daha tam hazır değildi, diliyle sertçe ağzına yüklendi, neredeyse duşta yere düşeceklerdi, el yordamıyla masaj masasını buldular, kadın masanın yanına diz üstü oturdu, ağzıyla devam etti, Garvey kadını masanın üstüne çıkardı, bacaklarını ayırdı, o sırada çarçabuk telefonu çevirdi, Estelle açınca, «Birazdan buradan çıkacağım,» dedi. Estelle, «Doğru eve mi geliyorsun?» diye sordu, Garvey, «Şimdilik öyle,» dedi, artık sonunda hazırды, kızıl saçlı da ona yolu gösterdi, tam bu sırada Estelle, «Salatalık salatasıyla başlıyoruz,» dedi, Garvey eliyle telefonu kapattı ve geldi, bir yandan kendi bileğini ısıırıyordu, Estelle, «Şaka yapmıştım Julian, şakaydı zaten,» dedi, Garvey de, «Anlamıştım,» diye cevap verdi, telefonu kapattıktan sonra kızıl saçlı kalktı, bir havlu aldı,

ışığı söndürdü, Garvey hâlâ masanın üstünde yatıyordu, cansız gibi yatmış, gözlerini yummuştu, kızıl saçlı, «Gelecek Pazartesi gelemem,» deyince, gözünü açtı, yüksek sesle, «Neden?» diye sordu, kadın da çocuğunun doğum günü olduğunu söyledi, Garvey, «Peki, Saliya olsun,» diye cevap verdi, eliyle pantolonunu gösterdi, kadın gidip pantolonun cebinden cüzdanı çıkardı, Garvey'e verdi, o da içinden yüzlüğü alıp uzattı, kadın onu karanlığın içinde bir başına bıraktı, Garvey yattığı yerden, kadının yan odada giyindiğini duyuyordu, sert gövdeye kumaşın değişimini işitiyordu, biraz sonra büro kapısı kapandı, Garvey hâlâ giderek artan karanlıkta yatıyordu, o günlerde dört elle sarıldığı, gereksindiği bu yapmacık oyunlardan sonra içini bürüyen o kendinden tikslenme duygusuyla gene dopdoluydu, sonunda bu duygu da sıyrılıp gidince, her zamanki gibi sıyrılıp gidince, ona kala kala acı bir sezgi kalmıştı: ona kazık atan gene kendi gövdesinin o küçücük kazığı olmuştu.

Estelle'i elde etmesinin nedeni de kuşkusuz oydu. Yalnız o değildi, Estelle onun görünümüne bayılmıştı, birlikte olmaktan hoşlandığını, konuşmasını, herkesin çekiciliği diye adlandırdığı yanını beğendiğini söylerdi. Ama sonunda zafer, nice şilteler üstünde kazanılmıştı. Sürekli coşkusu, güzelliğinden yana ona güvence vermesi, bu zaferde yardımcı olmuştu. Ama sonunda zaferi sağlayan o küçücük kazığı, Estelle'i gördüğü an kusursuz bir eyleme geçen kamışıydı.

Julian açısından Oscar'a lâıyk bir uğraşıydı, çünkü Estelle çirkin değilse bile, yavan bir kadındı. Seçkin Riviera Kulübünde, Julian'ın bir beceriyle davetiye uydurabildiği bir baloda tanışmışlardı, gerçi Julian her zaman yakışıklıydı ama smokin büsbütün yaraşırdı. Gatsby'nin davetlerine yakışan bir hali vardı, daha da parlaktı — en burnu büyük kadınlar bile onu hiç değilse gözleriyle yiyebilirlerdi.

İlk gördüğünde, Estelle dans ediyordu, eşlik eden de, kimse'nin sözünü etmekten hoşlanmadığı Chandler ailesinden bir alıktı.

Julian gözlerini Estelle'den ayıramıyordu.

Orkestra, «Mam'selle» şarkısını çalıyordu, ardından «Confess»e geçti, derken «Herşeyim Senindir»i çalmaya başladı, Julian pistin kenarında, çok şık ve bir başına duruyordu.

Ve gözlüyordu.

Eninde sonunda genç kız bu bakışları sezecekti, sezdi de,

ve hemen başka yana baktı, bir daha da gözlerini aynı yere çevirmedi. Sonunda, sözde belli etmeden baktı.

Garvey gitmişti.

Bir saat sonra, havuzun başında durmuş, bir kaç çakır kayıf gencin oldukça bayağı bir futbol benzetisini izliyordu. Tam arkasından, Garvey, «Kendimi New Haven'den böylesine uzak hiç hissetmemiştim,» dedi ve hemen ekledi, «Julian Garvey.» Uzanıp kızı elinden tuttu, müziğe doğru ilerlediler.

Estelle yarı gönülle direndi.

«Tek bir dans, istemiyorsanız söz veriyorum hemen yok olurum, üstelik belki başka birileri vardır, kim bilir...» Durdu. «Haydi gel, Estelle,» dedi.

Estelle ağır ağır yanında yürüyordu.

«Yarım saattir hakkında bilgi topluyorum. Soyadın Claiborne — garip bir ad. Üstelik bir kelepirmişsin, ya da bardaki sarhoş bana öyle dedi. Daha hiç bir kelepirle dansetmemiştim.»

«Yale Üniversitesi mezunlarına benziyorsunuz.»

«Hepimizin bir özürü vardır,» dedi Julian.

Estelle gülümsedi. «Üstelik çok iyi yetişmiş ve de ne kadar da üstünüm der gibi tepeden bakan bir haliniz var.»

«Üstünlük, lise birde verilen bir derstir.»

«Bizim buraları pek ilkel buluyorsunuz, değil mi Bay Garvey?»

«Hiç de değil... Bence biraz gereğinden fazla sağlıklısınız. Bana kalırsa, ben bir gencin çenesinde bir sivilce görmek isterim. Özledim böyle şeyleri.»

Orkestra «Ballerina» şarkısını berbat etmeye koyuldu.

«Benim de size bir diyeceğim var, Bayan Claiborne, çünkü benden başkasından duyarsanız, hoş olmaz. Benim kötü bir yanımdır. Ben dolandırıcıdan da beterim. Kenar mahalle ev sahiplerine bile taş çıkarırım.» Julian sustu. «Ben bir artist ajanıyım, Bayan Claiborne, Tanrı beni korusun.» Hafifçe genç kızı kollarına alıp döndürdü, Estelle gülüyordu. «Ama çok sürmeyecek bu. 1950 yılına vardık mı, yönetmen olacağım, bundan bir iki yıl sonra da yaşam boyunca geçimimi sağlamış olacağım. İşte bu yüzden ben, sizin yaşamınızdaki tüm erkeklerden başkayım.» Vücudunu iyice genç kızın vücuduna yaklaştırdı.

«Neymiş bu başkalığınız?»

Vücuduna yaslandıkça, Julian sertleştiğini hissediyordu. «Evlilik değil istediğim, Bayan Claiborne; ben sizinle yalnızca yatmak istiyorum.» Kızı sıkı sıkıya tutup, müzikle dönmeye

başladı, sonra Estelle onu bıraktı ve ardına bakmadan uzaklaştı.

Hemen bir armağan bir de özür notu gönderdi ve kuşkusuz Estelle cevap vermedi. Ertesi hafta bir armağan daha gönderdi, bu daha pahalıydı, bir hafta sonra aynı şeyi yaptı, gönderdiği notlar daha ciddi ve içten oluyordu, armağanlar da daha pahalılaşmaktaydı, sonunda Estelle, Santa Monica'nın kuzeyindeki küçük evine telefon ederek Julian'ı aradı. «Bak, bütün bunlar gerçekten saçma, kesmelisiniz artık.»

Julian böyle bir niyeti olmadığını kesinlikle söyledi.

«Peki, ne istiyorsunuz siz?»

«Canım, bunu daha önce söylemiştim ya!»

«Eşşek!» Telefonu kapattı.

Ama kısa da olsa bir ilişki kurmak zaferin yarısı sayıldığından, Julian sonunda başarıya ulaşacağından yana hiç kuşulanmıyordu. Gerçekten de çok kolaydı bu iş. Bir yanda Estelle, varıl ve sıradan görünümde bir kız, koyu kumral, hiç bir çekiciliği yok, üstelik yaşama karşı kendini korumak için keskin zekâsından başka güvenceden de yoksun. Öte yandan, kendisi, Julian, kanıtlamak zorunda olduğu tek bir konu var: Estelle'in seks açısından dayanılmaz bir çekiciliği olduğu... Ne denli karşı çıkmak istese de, tâ içinden buna inanmak isteyeceği bir gerçek... işte böylece ilk kez birlikte çıkıp konuştuktan, hatta bir an için birlikte gülebildikten, tam bir buçuk ay sonra, Estelle, Julian'ın yatak odasının penceresinden uzaktaki kapkara okyanusu gözlerken, «Sen kendin de kelepir sayılırsın,» demişti.

Julian, genç kızın viskisini yenilerken, «Şimdi öyle mi oldum artık?» diye sordu. Daha birinci içkisini dikkatle, ağır ağır yudumlamaktaydı.

«Bu kentteki en müthiş genç ajanlardan birisin, yanılmıyorsam senin için böyle söylüyorlar.»

Julian, «En müthişiyim,» diye düzeltti. «Benden hemen sonra gelen başkası yok ki!»

Estelle, «Gerçekten, senin bu kendini beğenmişliğinden nefret ediyorum.»

«Öyle mi dersin?»

«Evet. Sen tuhaf bir biçimde kendine çok güveniyorsun.»

«Hepsi göstermelik.» Julian, Estelle'in arkasında, tam arkasında duruyordu, kızın vücudunun giderek gerildiğini seziyordu. İkisi de ilk kez o gece yatacaklarını biliyorlardı. Akşam,

daha önce, Julian evinin penceresinden manzarayı çok seveceğini lâf arasında söylemiş. Estelle de okyanusa karşı içinde bir şeyler kabardığından söz etmiş, o da hafifçe eğlenerek «içinde bir şeyler kabarması» lâfına takılmış, böylece söyleşi devam etmiş, biraz numara biraz dürtüklemeye konuşa konuşa geceyi sürdürmüşlerdi, oysa gerçekte ikisi de o gece yatıp yatmayacaklarını düşünmekteydi.

İşte şimdi de gece vakti gelmişti.

Estelle her zamankinden de gergindi. Garvey kızın hemen arkasına yaklaştı, vücuduna yaslandı, hafifçe «Estelle?» dediği vakit kız iyice geginleşmişti, «Ne var?» diyebilirdi. «Senin bu feci rahat pabuçlarından nefret ediyorum, neden yaşam boyu paldır küldür yürümek zorundasın, gülünç bu!» demiş, kız, Julian'ın tasarladığı biçimde bu sözlere çok şaşmış, «gülünç» lâfı üzerine dönmüş, Garvey de, devam etmişti: «Üstelik, bu kadar donuk ve kapalı giyinmene de hiç gerek yok.»

Estelle dönüp Julian'a baktı, elinde kadeh olmasaydı hemen koşup kaçardı; daha önce hep öylesine övücü olmuştur ki şimdi de herşey değişmiş gibiydi, ardından ne geleceği belli değildi, Garvey de kızı ne duruma soktuğunu çok iyi sezdiğinden. hücumu geçme zamanı geldiğini anlamıştı, Estelle sıkı sıkıya ona dayanmaktaydı çünkü geçmişi çok sade ve sıradandı, ve işte şu anda Julian kızın geleceğine el koymaktaydı, kızı yatak odasına götürmek hiç de bir sorun olmadı, soyundukları andan sonra da Julian artık ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Estelle önce, sözde sarhoşluğunun ardına gizlendi, Julian kızın bir süre bu oyunu sürdürmesine izin verdi, onu sürekli olarak okşuyor, ustaca ona dokunuyor, bilinçli olarak sevecenlik gösteriyordu, kızın omuzları köşeliydi, göğüsleri basıktı, bacakları kalındı, ama Julian ona sanki Neferiti imiş gibi davranıyordu, sonunda gevşeyip kendini Julian'a bırakıverdi, yumuşadı, karşılık vermeye başladı, Julian bir ara okyanusun sesini duymak için kapıyı açmaya gidip onu bir an yalnız bıraktı, dönünce biraz tiyatro gibi olduysa da, dalgaların sesinin görkeminden söz etti, ama kusuruna bakmaması için yalvardı, kızın kolları yanıt olarak onu sıkıca sardı, bacakları Julian'ı çevreledi, Julian da sertleşmişti artık, ardından girdi, hareket etmeye başladı, bir yandan kıza ne denli harikulade olduğunu ve kendisinin, Julian Garvey'in tüm erkekler içinde ne kadar şanslı olduğunu söylüyordu, çok geçmeden kız da gerçekten

hareket etmeye, coşmaya başlamıştı, biraz sonra da Julian kızın doruk için gerilmekte olduğunu hissetti, Estelle sertçe so-lumaya başlamıştı, o anda Julian kendini çekti, Estelle, «Ne oluyor?» diye sordu, Julian büyük bir sükûnetle, «Ben güzelim de bakayım.» dedi.

«Geri gel.»

«Söyle, ondan sonra.»

«Ama güzel değilim.»

«Bence güzelsin. Söyle şimdi, 'Julian beni güzel buluyor'...»

«Julian beni güzel buluyor.' Haydi geri gel şimdi.»

«Önce söyle.»

«Ben güzelim. Ben güzelim.»

«Daha yüksek sesle ve daha içten.»

«Ben güzelim eşşoğlu eşşek!»

Bu sözden sonra Julian tekrar girdi, kız çok gerilemişti ama Julian'ın bol vakti vardı, üstelik böylesine çeşitli durumların ustasıydı, yataktan yana hiç sorunu yoktu, çok geçmeden Es-telle genc gelmeye yaklaştı, tam geliyordu, Julian onu ağır ağır doruğa getirdi ve patlama noktasından önce elinden geldiğince derukta tuttu.

Bir saat sonra kızı yeniden okşamaya başladı. Birbirlerine sarılmış yatıyorlardı, tazeledikleri içkileri yatağın başucunda-ki masadaydı. Estelle, «Ah, canım, yok artık!» dedi.

«Bir daha.»

«Canım acıdı,» ama Julian'ın elini de itmedi.

«Sana yazık, üzüldüm, ama ya ben?»

«Senin neyin var?»

«Bir dokun.»

«Senin hep böyle sert midir?»

«Yalnız seninle olunca, Estelle,» Elleri kızın vücudünde do-laşmaya başladı.

«Ne yapıyorsun?»

«Önce seni çıldırtıncaya kadar becereceğim canım, sonra mışıl mışıl uyuyacağım.»

Ertesi sabah bürosunda kahvesini içerken, sekize onluk bir karta bu buluşmaya değgin bir şeyler yazdı. Pek önemli şey-ler değildi yazdıkları. Bildik şeyler: ad, yer, gün, fiziksel ya da düşünsel açıdan değişik bir kaç nokta, bir de genel değerkendirmesi.

Bu, olsa olsa, saçma sapan bir alışkanlıktı, ama yirmi yaşındayken, yani bu gibi şeylerin önemli olduğu bir çağda, anı-ları bulanmaya başlayınca, bu işe başlamış, o gün bugün sür-dürmüştü.

Julian, Estelle'in kartını bitirince, kart kutusuna alfabe sırasına göre yerleştirdi, kutuyu en alt çekmeceye koydu ve iyice kilitledi. Bazen bu koleksiyonu yok etmeyi düşünürdü ama saçma bulurdu. Ne de olsa, bazı erkekler pul toplar, ba-zıları çiklet paketlerindeki resimleri...

Estelle'in babasından ödö kopardı, bu korku Ağustosta önem kazandı (Julian ile Temmuzda tanışmıştı). Julian Garvey'e çılı-gınca aşıkta, o da bu aşkı canlı tutmaktaydı, sık sık baştan çı-karıyor, beklenmedik anda armağanlar alıyor, ama hiç bir süre-klilik de aramıyordu.

Bir gün öğleden sonra Garvey'in küçücük evinin yakınında gezinirken, Estelle durup dururken, hiç İtalyan müşteri var mı diye sordu.

Garvey parmağının ucuyla kızın güneş yanığı kolunu okşadı. «Ömrümde böyle garip bir soru duymadım. Yanıtını da merak etmiyorsun herhalde.»

Estelle yalnızca gevezelik ettiğini söyledi.

«Neden Tibet'li müşteri listemi sormuyorsun öyleyse? Ha, Lasa kentinde bir kaç Şerpa yerlisi var. Sonra, son zamanlar-da Himalaya'larda sinema tutkusu arttı, bizim ajanlık bürosu da hemen en yetenekli adaylara el attı.»

Estelle, «Floransa'da çok iyi bir güzel sanatlar okulu var demek istemiştin.»

«Gene lâf ola gevezelik mi ediyorsun?»

«Önümüzdeki güz belki oraya giderim.»

Garvey, «Akıllı bir iş,» diye doğruladı. «California Üniver-sitesinde uzatmalı bir sanat tarihi doktora öğrencisi olduğuna göre.»

«Julian, ciddi konuş!»

Julian kızı kolundan yakaladı, evinin yolunu tuttu, oturma odasında koltuğa oturtup, eline bir kadeh viski verdi. «Ne olu-yor, anlat şimdi.»

«Babam, Floransa'daki okula gidersem genel kültürümün ve yaşam görüşümün genişleyeceği kanısında. Yani dün akşam yemekte öyle dedi.»

«Eh, sanat uzmanı Stanford Claiborne, kısa adıyla Sonny,

sıradan bir Amerikalı ressamı Mikelanj'dan bir kerte üstün saydığına göre, Floransa'yı görgü geliştirici buluyorsa, bize de baş sallamak düşer.»

«Eğlenme babamla. İsterse çok güçlü olabilir.»

«Yalnızca kendi çocuklarına, yavrum.»

«Demek istediğim şu: herhalde Floransa'ya gidiyorum.»

Garvey gülmeye başladı. «Yirminci yüzyılın ortasında mı, Estelle? Baban öyle istiyor diye mi? Charles Dickens romanlarını anımsatmıyor mu bu sana?»

«Ama...» Estelle sözünü bitirmeden sustu.

«Estelle, şekerim, yirmi dört yaşındasın, zaten hâlâ anan babanla oturan biraz garip. Hayır der, canın ne istiyorsa onu yaparsın.»

Estelle, Julian'ın kanepesinde oturmuş, kısa küt parmaklarıyla kadehini evirip çeviriyordu. Elleri bile güzel değildi. «Bilmem gerek, anlıyorsun ya.»

«Neyi canım?»

«Şeyi...» Gene sesi sönüp, kesildi. «...Seni. Senin benimle ilişkini...»

«Gene Dickens'a döndük. Yani sana karşı 'niyetimin iyi ve onurlu' olup olmadığını mı? Benim hiç bir şeyim onurlu değildir, Estelle... bu, bir açıdan bir yasadır California'da. Yıldız ajanlarının onurlu denilecek herhangi bir şey yapmasına izin verilmez.»

«Kes, Julian. Söyle, beni seviyor musun? Hiç buna benzer bir şey demedin, evlenelim gibi bir şey de demedin. Babam evleneceğimi pek sanmıyor, evlenmezsem de, üstelik çirkinim, ama sen bilmezsin, bu duygu sabah yakana yapışır, bir türlü bırakmaz, gece uyumadan önce gene çirkinsindir, bir mucize bekler, ertesi sabah bu gerçekle karşılaşmamak için dua edersin, işte benim mucizem sensin, Julian, seninle beraberken güzelim, bırak güzel kalayım, ne olursun, ne istersen yaparım, ne istersen yaparım, seninle birlikte güzel olmak için her şeyi yaparım, neden cevap vermiyorsun bana?»

Gözleri yaşla böylesine doluyken nasıl konuşabilirdi? Ağladı, kollarını uzattı. Estelle, kollarına sığındı...

Stanford Claiborne sıradan komedilerdeki büyük işadamlarını andırıyordu. Evde kalmış kızıyla birlikte, Hancock Park'ında saray yavrusu taş bir binada oturuyordu. Julian akşam randevusuna geldiği vakit, gene sıradan güldürülerdeki varsıl

uşağını andıran bir uşak, yolu gösterip, onu yazı odasına aldı. Oda kocamandı, çepçevre kitap raflarıyla doluydu, her birinin yanında tekerlekli merdivenler vardı. Uşak, «Efendim biraz sonra aşağıya iner,» dedi. Julian o güne dek böyle bir lâf duymamıştı ama bu kez duyduğu da bir gerçektir.

Kapı kapandı. Yalnız kalmıştı. Saatine baktı. Dokuz. Kararlaştırdıkları saattir. Adamın dokuzu çeyrek geçe geleceğini tahmin etti. Ne çıkardı?.. Ajanlar, zaman oyununda becerikli olurlardı. Kitapların çoğu deri ciltliydi, Walpole, Pepys ve Twain gibi yazarların koleksiyonlarıydı. Julian gelişigüzel bir kaç cilt eline aldı, açtı, daha önce hiç açılmamış olduklarını gördü. Burası, okuyan kişiler için bir kitaplık değildi. Hepsini göstermeliydi. İşine yarar mı yaramaz mı bilemiyordu ama iyi kötü biraz bilgi edinmek ileride yararlı olabilirdi.

Saat dokuz buçukta Stanford Claiborne, ciddi ve azametli bir tavırla, içeriye girdi, daha ağzını açmadan, Julian, «Bu kadar erken geldiğin için özür dilerim,» dedi.

«Erken mi?»

Julian özür dileyerek çarçabuk konuştu, «Randevumuz dokuz buçuktaydı. Siz, kuşkusuz, tam vaktinde geldiniz. Defterime yanlış yazmış olmalıyım. Dikkatsizlik etmişim.»

Bay Claiborne'un koskocaman, gür, beyaz bir palabıyığı vardı, sessizce Julian'ı gözlerken sağ eliyle bıyığını sıvazlıyordu. Sonunda, «Çok yakışıklı bir adamsın,» dedi. «Estelle'in tutkunluğunu çok iyi anlıyorum.» Koca yazı masasının başına geçti, çökercesine olanca ağırlığıyla oturdu, eliyle Julian'a karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

Julian hemen oturdu.

Yaşlı adam, «New Haven'da hoş vakit geçirdiniz mi?» diye sordu ama sonra kendi sözünü keserek, «Size puro ve port ikram edebilirdim ama burada kafa çekip gevezelik etmek için buluşmadık.»

Julian, «Top sizin sahada,» diye cevap verdi.

«Gene sorayım, New Haven'da hoş vakit geçirdiniz mi?»

«Hoş olanı da olmayanı da var.»

Dev yapılı adam başını salladı. «Hmmm... hımmmm...» Gene bıyığını sıvazladı. «Üçüncü kez soruyorum efendim: New Haven'da hoş vakit geçirdiniz mi?»

«Bazı günler iyi geçti, bazıları o kadar değil.»

«Tuhaf.»

«Neden?»

«Bay Garvey, şunu kabul etmelisiniz ki benim gibi bir adamın, haliyle, hem doğu hem de batı kıyısında pek çok tanıdıkları ve iş ilişkileri vardır.»

Julian bekledi.

«Siz hiç bir zaman Yale Üniversitesinde okumadınız.»

«Benim hakkımda daha ne gibi yoklamalar yaptınız?»

«Bana gerektiği kadar, Siz, kızıma yalan söylediniz, efendim.

Siz hiç bir zaman Yale'de okumadınız. Doğru mu, değil mi?»

«Ben Yale'de okudum demedim ki!»

«Kızım bana öyle söyledi..»

Julian sözünü kesti. «Kızınıza şunu dedim, tam ne dediğimi çok iyi anımsıyorum, dedim ki, 'kendimi New Haven'dan böyle sine uzak hiç hissetmemiştim.' Kendisi daha sonra benim bir Yale mezununa benzediğimi söyledi. Ben de bu konuya daha fazla girmeye gerek duymadım. Bana Princeton mezunu görünümünde olduğumu söyleseydi, New Jersey'e adımlımı atmadığımı söylemek için on dakika soluk tüketmezdim. Kendi araştırmalarınızda da gördüğünüz gibi ben New Haven'da doğdum ve çocukluğumu orada geçirdim. Gene bildiğiniz gibi orada bir işletmecilik fakültesine bir yıl devam ettim. Okulun adı Quinnciac idi. Bu okulu bıraktım, çünkü bir çok başka nedenin yanı sıra, adını söylemesini beceremiyordum.»

«Bir de evlenmek için.»

«O da var.»

«Estelle'e bundan söz etmediniz?»

«Boğmaca geçirdiğimden de söz etmemiştim. Evlendiğimde on sekiz yaşındaydım, on dokuzunda boşandım... Genel kanı, evliliğin tutmadığından yanaydı. Umarım çocuksuz olduğumu da kaydetmişsinizdir.»

Stanford Claiborne, «Çok sevimlisiniz,» dedi. «Çok, ama çok sevimli bir adamsınız. Ama, bence, kızımla evlenmeyeceksiniz.»

Julian bir şey demedi.

«Çok gösterişli bir ad, Julian Garvey adı.»

«Bence de kulağa hoş geliyor.»

«Julius Garfinkel'den daha hoş kuşkusuz.»

Julian bir şey demedi.

«Estelle'e bundan da söz etmediniz, değil mi?»

«Hayır, efendim, etmedim.»

«Bu, Yahudi adına benziyor, değil mi? Garfinkel? Pek de Yahudiye benzemiyorsunuz.»

Julian, «Her hafta boynuzlarımı kırptırırım,» diye açıkladı. «Fevkalâde sevimli. Bundan yararlanır mısınız?»

«Açık konuşacağım, umursadığınızı sanmasam da, Güney California'ya ilk kez geldiğimde, ben kendi kendimi yarattım. Ben, buraları küçümseyen bir Doğulu değilim. Bu yöreyi seviyorum. Ben buranın rahatlığını, insanların davranışlarını seviyorum. Ama, sanırım, hepsinden önemlisi, gerçi New York'ta ortalamanın üstünde bir kişi sayılsam da, burada, herkesten daha zeki ve becerikli olmak gibi oldukça özendirici bir durumda buluyorum kendimi.»

«Bundan bu kadar emin misiniz?»

Julian Garvey, «Alnını karışlarım, senden daha zekiyim,» dedi. Bir an sonra, ekledi. «Evet, yararlanıyorum bundan.»

«Beni hemen olduğumdan aşağı görmekte acele etmeyin, Bay Garfinkel.»

«Zavallı, geri kafalı, tarih öncesi elma kurdu, sen daha oynadığımız şu oyunun adını bile bilmiyorsun. Sen Estelle'i avucunun içinde sanıyorsun...»

«...her zaman öyle olmuştur...»

«...şimdi dinle bakalım, Sonny, biraz gözünü aç, tekerlek çoktan icad edildi, çok geçmeden yer çekimi de bulunacak... haydi, gel de şimdi bu gecenin gerçek konusu neyse onu görüşelim.»

«Çok iyi olur. Neymiş o?»

«Estelle'in parası... sen şunu kafana kazımışsın, ben kenar mahalle zamparası meteliksiz bir it, gelip ailenizin servetine çörekleneceğim...»

«...yani bu aklınıza gelmedi mi...»

«...elbette geldi...»

«...gelince de yüreğiniz sızladı...»

İşte o anda Julian yerinden fırladı, yazı masasının üstünden haykırırken, tir tir titriyordu... «Ben sizin Hristiyan ailenizin bok altınlarını istemiyorum!»

«Öyleyse nedir istediğin?»

«Estelle,» Koltuğa çöktü. Sesi yumuşamıştı. «Estelle'i istiyorum.» Açık mavi gözleri yaşla doluydu. «Ama sizin izniniz ve duanızla...» diyebilirdi. Sonra ağladı...

Julian'ın pek çok gizi vardı ama belki de en önemlisi şuydu: dilediği an ağlayabilirdi. Bir zamanlar, bir yerde John Gielgud'un da bunu yapabildiğini okumuştı, bir aile yeteneğiymiş. Gözyaşı bezlerinin zayıf oluşundan. Gielgud ailesinin tümü, dilediğinde ağlayabilirmiş. New Haven'li Garfinkel ailesi

de öyleydi. Bütün iş, bir kaç kez sertçe göz kırptırmak, oldu mu, haydi... yaşlar boşanırdı. Sorun, kesmekteydi.

Başka bir sorun da bu silâhın kullanım zamanıydı. Bir şeyi kanıtlamak istediniz mi, gözyaşı kadar inandırıcı hiç bir şey olamaz. Ama dikkatli olmak gerekir. Yayıldı mı, insan gülünç olmaya başlar. Julian, kendi evinde Estelle'in karşısında daha yeni ağlamıştı. Yaşlı adamın Julian'ın duygularını kızına aktarmayacağını ummaktan başka çare yoktu.

Gerçekten de, Estelle'in parası Julian'ın umurunda değildi. Hollywood'daki yeteneklerini biliyordu, ekmek parası çıkarmak onu hiç ırgalamazdı.

Sorun, güç kazanmaktı.

Güç, gerçek güç kazanmak için insanın bu çılgın yaşam yarısının hem içinde, hem dışında olması gerekirdi. Üstünde ve ötesinde. Bir Chandler ile evlenmek harikulade bir şeydi. Ona bakarsanız, bir Clairborne ile evlenmek de fena değildi. Ama babanın onayıyla olmalıydı. Bir başına Estelle zavallı bir köpekçikti, ama ailesi de katılınca, önemli, hem de çok önemli oluyordu.

Julian başını öteye çevirdi, gözlerini sildi, masanın başındaki yaşlı deve baktı. «Kızınızla evleneceğim, ama bir koşulum var, şimdi ne olduğunu size söyleyeceğim.»

Yaşlı adam onu gözlüyordu.

Bu adam acaba Julian'ın içtenliğine inandırılmış mıydı? Gözyaşları adamı kaygılarından arındırmış mıydı? Derin bir soluk aldı ve, «Para yok,» dedi.

Yaşlı adam hâlâ gözlüyordu. Gözlemekten öte, inceliyordu.

«Biraz sonra telefonu açacaksınız ve sizin ırktan bir avukatla konuşacaksınız, dinine bağlı bir Protestan. Böylece de daha güvenilir bir avukat olacaktır bu, işte bu avukata, bana imzalatmak için bir evlilik sözleşmesi hazırlattıracaksınız. Bu sözleşmede şunlar olacak —her ne olursa olsun, Estelle'in tek bir kuruşuna el sürmeme izin verilmeyecektir. Çocuklarımız olursa, ki olmasını çok istiyorum, onların parasına el sürmeye de yasal olarak hakkım bulunmayacaktır. Bu böylece, size güvence sağlayabilecek oranda katmerli olacak ve gelecek kuşaklara yansıyacaktır. Estello'ya ya da çocuklarımıza para verecek olursanız, bu parayı, uykularınız kaçmadan verebilirsiniz.»

«Bence, bunu yapmayacağımı sanıyorsunuz. Pişman olacağımı sanıyorsunuz. Yanıldığınıza sizi inandırabilir miyim?»

Julian gülümsedi ve başını salladı. «Öldünüz ama bir türlü düşemiyorsunuz. Savaş bitti, siz kaybettiniz, Estelle artık avucunuzda değil. Şu anda konuştuğumuz şu; siz kızınızı acı bir biçimde kaybetmekten yana mısınız, yoksa üçümüz birlikte ağır ağır yolumuza devam mı edeceğiz? Bakın, bu tatsız görüşme biter bitmez, sizinle çok iyi anlaşabileceğimize inanıyorum. İkimizin çok ender ortak bir yanı var.»

«Neymiş o?»

«Estelle'i gerçekten seven yalnız, ama yalnız biziz.» Son balonu da fırlattıktan sonra, Julian oturup bir işaret bekledi.

Yaşlı adam sonunda, «Belki de öyledir,» dedi. «Olabilir.»

Julian, zafer kazandığı vakit hiç gürültü patırtı etmezdi. Böylesini yeğlerdi. Sessizce tadını çıkarmaktan yanaydı. Karşısındaki yenik dağa baktı. Sadece, «Umarım güzel bir port ikranı edersiniz,» dedi...

Pırıl pırıl bir Ekim günü yapılan düğün, anında büyük bir başarı oldu. Evlilik ise, eninde sonunda bir felakete dönüştü. İlk bir kaç yıl iyi gitti sayılabilir. Sissy 1949'da, Julian'ın ilk büyük filmini yaptığı yıl doğdu. Noel bir yıl sonra, ilk büyük başarısının ardından, John Wayne'e çevirttiği bir 'western'i tamamladığı yıl dünyaya geldi. Filmleri teker teker yaptığından, bir yılda en çok iki film çıkarırdı, bu da onu çok varıl etmeye yetiyordu, çünkü yetenek keşfetmekte üstüne yoktu —Martin ile Lewis'i birlikte ilk kez o oynatmıştı, **İnsanlar Yaşadıkça** filminde yeniden perdeye çıkar çıkmaz, Sinatra'yı ilk yakalayan o olmuştu. Daha başlangıçta Eastwood'a film çevirtmiş, onu Lemon, McQueen, Mac Laine izlemişti.

İyi senaryonun kokusunu alırdı, halkın neyi tutacağını önceden kestirebilirdi, yıldızların güvencesizliklerini iyi bildiğinden, toplantılarda söyleşileriyle ilgilerini çekebilirdi. Göze batmamaya, dikkat çekmemeye öylesine dikkat ederdi ki, yok gibiydi. Söyleşi yapmazdı ve üye olduğu Bel Air Kulübünde asla sinemadan söz etmezdi.

Büyük dikkat sonucu, bir efsane oluvermişti. Her zaman yaksıklıydı, yaşlandıkça da giderek görünümü soylulaştı. Blucin ve eşofmanlar dünyasında, hiç aksatmadan İngiliz giysileriyle dolaşıyordu. Pabuçları Lobb'dan, gömlekleri Turnbull'dandı. Kostümleri, ceket ve pantolonları genellikle H. Huntsmann'dandı ama son zamanlarda Doug Hayward'a kaymaya başlamıştı.

Ve büyük umursamazlıkla karısını aldatıyordu.

Her kıpırdayan ve genç şeyi baştan çıkarırdı. Çok genç olmasa da farketmezdi. Kıpırdaması da önemli değildi. Üstelik, özellikle gençliğinde, belli etmemeye bile çalışmazdı. Kartlardan oluşan koleksiyonu fısıltı gazetesıyla duyulmaya başlamıştı. Bu kentte, herkesten çok kadını tanımış olmak, hiç değilse Julian'ın görüşüyle, pek de fena bir şey değildi.

Bu kartlar bir ara neredeyse başını derde sokuyordu, çünkü büyük bir akılsızlıkla Bumpstead adındaki balon kafalı sekreterini becermişti. Kız hoştu, hatta steno yazmaktan yana Elizabeth Ray kadar da becerikli denilebilirdi. Julian'a tutuldu ve Julian onu başından atınca da fena içerledi. Julian kızı, anahtarla kartların bulunduğu çekmeceyi açarken yakaladı, kartları ele geçirseydi, Julian ömrünün sonuna kadar şantaja yem olabilirdi. Oysa hiç de öyle olmadı. Julian kızı kovdu, aşkı uğruna iki haftalık ücretini ödedi ve yolcu etti.

Julian'ın aşkı, daha sonraları, ellisine yaklaşırken doğdu, işte o sıralarda, biricik aşkı Ginger Abraham'ı tanıdı.

Kız onunla ilgilenmemişti, bu da Julian'ın aşkını büsbütün körüklemişti. Bunca başarıdan sonra, tam önemseddiği bir anda, başarısızlığa uğramayı bir türlü hazmedemiyordu. Oysa, başarısızdı, yüreği yaralıydı ve Ginger yaşamından çekip gittikten çok sonraları da yaralı kaldı. Ama yaşam kavgasında hep suyun yüzünde kalabildiği için, gene öyle oldu —1978 yılının başlarında Julian'ın hem sağlığı hem saçları yerli yerindeydi, sinema dünyasında sarsılmaz bir konumu vardı, bankada da en azından yirmi milyon doları.

Bir Ocak sabahı, keskin bir duştan sonra, parmaklarıyla karnında bir şişkinlik bulunca, önce önemsememişti.

O gün daha sonra Doktor Riley'i görmeye gitmişti, Riley de bunun şişmiş bir lemf bezesinden başka bir şey olmayacağını, yapılacak şeyin, herhangi bir şeye başvurmadan önce bu şişkinliği dikkatle gözlemek olduğunu söylemiş, Julian ise, her zamanki, etkili 'ben sözümü bitirmeden bir şey deme' edasıyla, (A) bir ay ya da bu sürenin yarısı kadar beklemeye niyeti olmadığını, (B) işin, yani biyopsinin, olanak varsa San Francisco'da yapılmasını istediğini, çünkü bu kentten birinin durumu öğrenip canını sıkmasını istemediğini bildirmişti.

Riley, kuşkusuz yapılabileceğini söyleyince, Julian hemen kendine San Francisco'da bir hastanede Garfinkel adıyla bir oda ayırtmış, Estelle'e yeni Michener anlaşması için bir geceliğine New York'a gideceğini söylemişti. Bu gerçekten güvenilir bir ba-

hanedeydi, çünkü Estelle nasıl olsa kendisini oradan aramazdı, bir zamanlar sık sık arar, bulacağını sandığı yerde bulamazdı, böylece giderek onu telefonla arama alışkanlığı sona ermişti.

Yapayalnız, kimsenin tanımadığı bir adam olarak Julian Garvey hastane odasının tavanına gözlerini dikmiş beklerken beylik «boğulan adam» benzetisine yakındı. Gazetede ölüm haberini veren yazının başlığını düşünmeye başladı. «Julian Garvey, 58, Dev Yönetmenlerin Sonuncusu», «Julian Garvey, 58, Sinamanın ve Yardım Derneklerinin Ünlü Adamı,» Gün ilerledikçe, düş gücü de yorulmaya başlamıştı. Öğle vakti, başlık «Julian Garvey, 58, Yıldız Avcısı», yemek vakti, «Julian Garvey, 58, Kimse Ardından Ağlamayacak» olmuştu. Gece bastırıldığında ne yazık ki, gerçeğe ulaşmıştı:

JULIAN GARVEY, 58, BAŞARISIZ

Gerçekten de öyleydi. Baba olarak başarısızdı, oysa zaman zaman çaba göstermişti. Eş olarak başarı yolunda hiç bir çabası yoktu. Âşık olarak başarısızdı —onun kadar çok kadın beceren ama onun kadar az duygusal sonuç alan kimse yoktu, duygularını yüzeye çıkardığı tek ilişkide, Ginger Abraham ile ilişkisinde, gene başarısızdı. Ama en kötüsü, yapımcı olarak başarısızdı.

Otuz yıl boyunca dünyaya vere vere bok vermişti.

Abbot ve Costello ve Martin ve Lewis —bok. Eastwood ve McQueen— bok. Kırkı aşkın film, yirmi beşi aşkın gişe rekoru, ama on yaşını geçmiş bir çocuğun düşünme gücünü dürtülecek tek bir yapım yok. Yabancı film yapımına el attığı vakit de boktan yabancı filmler yapmıştı. Boktan Fellini. Boktan Truffaut. Tıpkı Playboy dergisinde yayınlanan Updike öyküleri gibi —Updike da boktandı. İyi yazılar New Yorker dergisine giderdi, Playboy yalnızca para verirdi. Garvey, dünyanın boktan şeylere gereksinmesini iyi bilir, bu boşluğu doldururdu, ama sanatla ticaret çelişkiye düştü mü, sanata hiç bir zaman olanak tanımazdı. Julian Garvey'nin filmleri sanatı umursamazdı.

Hastanede yattığı yerde, acımasız bir pişmanlık çekiyordu, içini döke döke ağlamak istedi ama ağlayamazdı —gözyaşları bile boktandı. İşte, elli sekizinde, eşsiz bir dalavereci.. Gerçekten de kusursuz olarak becerebildiği tek şey, dalavereydi; aldatamaya-çağı adam yoktu; daha İkinci Dünya Savaşı öncelerinden bu yana, sağ eliyle çevirdiği dolapları, sol eline sezdirmemişti.

Hastanede, yattığı yerde, acımasız bir pişmanlık çekiyor, pişmanlık giderek derinleşiyordu, belki de ilk kez delirme olasılığını düşündü. İnsan sinema dünyasında yeterince yaşad mı, deliliğe tanık olur, yadırgamaz bile, ama bu hep zayıf kişilerin tutulduğu bir hastalıktır, Julian Garfinkel'in işe yarar parçalarından pırıl pırıl bir Garvey kalıbı yarattığı vakit, zayıflığı tümünden silip atmıştı. Büyük bir yapımcı olmak için bilgi gerekiyordu, yalnızca kendi alanında değil, kendi alanının dışındaki tüm konularda bilgi. Hayran olduğu, örnek tuttuğu Selznick çılgınca okurdu, yalnız kendi işiyle ilgili değildi okudukları, okumayı severdi. Sonra, acaba bir filmde kullanabilir miyim diye düşünmeden resimlere bakmayı, müzik dinlemeyi severdi. Selznick bildiğini iyi bilirdi. Garvey cahildi. Yok, tümünden cahil değildi, diyelim...

...Hollywood, evet, Hollywood'dan anlardı... amma da iş, insan o yörede yeterince sürttü mü, nasıl olsa tanır ve anlardı, Hollywood'u çok kişi bilirdi, ama başka konularda, diyelim...

...kadın konusunda, işte Tanrı bilir ya, kadından anlardı, bilirdi... dur, tut şu telefonu, tut şu bok telefonu...

Garvey hastane yatağında doğruldu, neredeyse sevinçten çılgınlık atacaktı.

...ve birinin öbürüne

öldürücü etkisini biliyordu...

Aklı hemen Monroe'ya gitmişti, bir zamanlar herkes becerirken o da Monroe'yu bir çok kez becermişti. Dougherty adındaki şeker polisten ayrılıp da DiMaggio ile birleşmeden önce, 40'ların sonuyla 50'lerin arasında, daha Marilyn Monroe olmadan, adı Norma Mortenson iken, içi fıkır fıkır, pek de yetenekli sayılmayan, başboş bir kızken, iyi anlaşılmışlardı, Monroe onun davranışlarını ve görgüsünü, o da Monroe'nun vücudünü beğenmişti, yıllar boyu ilişkilerini koparmamışlar, Julian bir yandan onun deliliğinin giderek büyümesini, içkiyi ve uyuşturucuları, insanın kendi kendini yoketmesi için kullandığı bunca gerekli araçları izlemiş, gözlemişti, ve...

...ve hemen hastaneden fırlayıp, hem yetenekli olan hem de telovizyondan bıkkın damadı Sarsak Schwab'a koşmuş ve o gün anlaşılmışlardı, Schwab senaryoyu yazacak ve yönetecekti, ama ne tür bir öykü yazacağını, nasıl uygun biçime getireceğini, gerilimi nerede biriktirip uzatacağını ona Julian söyleyecekti.

Ve de sürat —Julian bu işte süratin önemli bir yeri olduğunu anlatmıştı, çünkü bu filmin yapılması ve de hemen, şimdi yapılması gerekiyordu.

Sarsak Schwab bu acele de neden diye merak etmişti.

Julian'ın yanıtı giz dolu gülüşünden başka ne olabilirdi?...

Sunset Caddesinden Beverly Hills Oteline yollanırken, Noel babasına, «Neden illâ da Raquel Welch olmalı?» diye sordu. Cuma günü, öğle vaktinden hemen sonraydı, Raquel Welch'in ajanıyla, Polo salonunun önündeki terasta buluşmaya gidiyorlardı. «Çok garip geliyor. Ondan pek hoşlanmazsın. Neyse, sen sadece yapımcısın. İşin garip yanı, bizim Sarsak Schwab'ın da ondan pek hoşlanmadığı; dün bana kendisi söyledi, hiç bir filmini sonuna dek izlemeye katlanamazmış. Üstelik herif bu filmin yönetmeni olacak.»

«Daha anlamayı yaptığımız gün, kadının Raquel Welch olacağını söylemişim, şimdi hepimiz buna uymak zorundayız.»

«Ama artık o denli büyük bir yıldız mı sanki?»

«Avrupada, şekerim. Üstelik bu yıl Belmondo ile işi iyice kıvırdı, **Hayvan** filmiyle, iyi de tuttu. Bu işin dışındakiler bir türlü anlamıyorlar, sinema artık uluslararası bir iş. Söyle, kimdir Bud Spencer bakayım?»

«Hiç adını duymadım.»

«Şimdi sana Bud Spencer artık Paul Newman'ı geçti dersem, bana inan. Bütün dünyada. Peki, Terence Hill adı sana ne söyler?»

Noel başını salladı.

«Terence Hill, oğlum, Bud Spencer'den de büyük. İkisi bir araya geldi mi, ömür boyunca aylık gelir demektir.»

«Uyduruyor musun bu adları sen?»

«Bunlar İtalyanın eylem yıldızları, yavrum. Amerikan adları edindiler, ama hâlâ İngilizce konuşulan ülkelerde pek tanımazlar, oysa İtalya da, Fransa'da, Japonya ve Güney Amerika'da, ve ileri gelen tüm ülkelerde, bunlar Steve McQueen ayarıdır. Hem, sen biliyor musun, 70'lerin en büyük yıldızı kim olabilirdi, hatta hiç kuşkusuz öldüğünde en büyük yıldız olmuştu, kimdi bu? Bruce Lee.»

«Biz yabancılar için Welch'i istiyoruz demek?»

«İstiyoruz, çünkü parayı veren Alınanlar, bu parayı hafta sonuna kadar ayarlayacak olanlar, diretiyorlar, onu istiyorlar. Öbür ülkelerde kimse Diane Keaton kimdir bilmez. Welch olmadı mı, anlaşma olmaz. Başka bir neden daha var.»

«Haydi, onu da dök bakalım.»

Julian oğluna baktı. «Bugün biraz pirelisin galiba?»

«Oldukça kontak bir haftaydı, çok bozuldum sayılmaz.»

«Lanet olsun diyecek kadar sıkılmaya başladın mı?»

«Neymiş o başka nedenler?»

«Bu film, öyle yepyeni bir konu değil, yavrum. Chayovsky **Ma-bude** filminde biraz el atmıştı ama filmin gişe hasılatı rezaletti. Büyük yazar, büyük yetenek —Kim Stanley— başrolde. Ama seyirci bu yıldızla yatmayı düşünmüyordu. Sen, Raquel Welch'i düşünüp düş kurmayabilirsin, ama on yıl önce çok kişinin düşüne girerdi. Üstelik onu ilk kez çırtlıplak göstermek, yalnızca ticari açıdan harikalar yaratmakla kalmaz, perdede bir değer de taşır. Unutma, Monroe soyunduğu için ün yaptı. Bugünle geçmiş içiçe. İşte elle tutulabilir nokta da bu.» Otelin girişine yöneldiler, Julian arabayı ön avluya park etti. Üniformalı bir sürü delikanlı, «A, Bay Garvey,» dedi, Julian Garvey kibarca başını sallayıp otele girdi.

Yürürlerken Noel babasına bakıyordu. Sonra, «Kavgalı mısın?» diye sordu.

«Çok.»

«Neden?»

«Çünkü bu buluşma, işimiz açısından çok önemli, üstelik ajanının Harry Brennerman olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla eskiden hiç ilişkileri yoktu, bu projede karşımıza onun çıkması hoş değil.»

«Sahtekâr mıdır?»

«Olsaydı, sorun kalmazdı şekerim. Sıkıcı herifin biridir, üstelik inatçıdır. Ama dürüştür, ve atlatılmaz.» Polo Salonunun girişinde Julian durdu, «Üstelik benden nefret eder. Büyüyünce anlarsın nedenini.»

Maitre d'hotel yolu gösterdi, Julian kafasının içi çok doluymuş gibi dalgındı, kalabalık, yeşil örtülü masalardan geçerken sağa sola bir kaç gülüş fırlattı. Oysa hep en azından durup on dakika konuşurdu ama bugün bir kez bile durmuyordu. Uzun masaların ortasından salonun arkasına, Brennerman'ın kendilerini beklediği yere kadar yol göstericisinin ardından yürüdü.

Julian, «Oğlum,» diye tanıştıracak söze başladı.

Daha oturmadan, Brennerman, «Bak, arkadaş, şu Mutsuz Yıldız'ı okudum, bir iş çıkacağına benzemiyor,» dedi.

Julian, Noel'e baktı. «Bay Brennerman bizim iş çevrelerinde pek açık konuşmamakla ün yapmıştır.» Ardından, Brennerman'a baktı. «İş çıkacak, biz de birlikte iş yapacağız, Harry, bunu sen de biliyorsun, ben de. Telefonda hayır diyebilirdin. Bu kentte işin bitik biliyorum, ama bedava yemek yemek için boş yere bana bir saat katlanacağını da ummazdım.»

Bu söz üzerine Brennerman bu kez Noel'e döndü.

«Babam bu kente ilk ayak bastığı günden tanırım. 1940'larda birlikte ajanlık yaptık. Ben ona 'Kadife dilli' derdim.» Garvey'e göz kırptı. «Tamam mı, oğlum?»

«Sen hep lâfını yapıştırmasını bilirsin, Harry.»

Önce içki ısmarladılar. Brennerman bir votka gimlet istedi. Uzun Ayrılış filminden bile çok önceleri bunu içerdi. Noel votka ve domates suyu, Julian da Perrier maden suyu ve limon istedi.

Garson gider gitmez, Brennerman, «Yönetmenin onaylanması gerekli, yoksa iş yapmayız,» dedi.

«Raquel Welch Tanrı'nın yarattığı ender yaratıklardan biridir, Harry, üstelik bizim meslekte on beş yıldır birinci sırayı tutar. Şimdi söyle, meslek hayatı boyunca şimdiye kadar kaç defa yönetmeni o onaylamıştır?» Sustu. «Kusura bakmazsan, Noel'e bir şey anlatmak istiyorum, o da bizim mesleği öğrenmeye çalışıyor.»

Brennerman omuz silkti, bir krik-karak yedi.

«Unutma, bizim işte kimsenin bilmediği bir şey yoktur. Harry, Welch'in ne özelliği var, ne ister, bilir, ben de bilirim. İşin önemli yanı, Harry benim Welch'i ne kadar çok istediğimi bilmiyor, üstelik ben Welch'in bu işle ne denli ilgilendiğini bil-

miyorum. Şimdi sorun işi kurcalayıp bunları anlamakta. Anlatabildim mi?»

Sonunda, Noel omuz silkti.

Brennerman, «Ben bildiğini okuyan inatçı bir herif değilim.» dedi. «Peki, onaylanma koşulunu geri alıyorum. Yalnız, işinde tecrübeli bir yönetmen konusunda direnirim, buna ne dersin?»

«Televizyon deneyi yeterli mi?»

«Beş para etmez.»

«Öyleyse, onay istemenden farkı yok, öyle değil mi, Harry? Çünkü kendi senaryosunu kendisinin yönetmesi için Robert Schwab'a verdiğim sözden dönmeyeceğimi biliyorsun.»

Brennerman gözlerini salonun dört bir yanında dolaştırdı. «Garip şeyler oluyor.» dedi. «Julian Garvey verdiği sözden dönmeyeceğini söylüyor ve duvarlar hâlâ yerli yerinde, çökmedi!»

«Harry, kendi damadıma kazık atacağımı mı söylüyorsun? Dilerim ülserin kanama yapsın.»

«Kadife dilli herif. Bayılırım sana.»

Noel başını salladı, çarçabuk gülümsedi.

«Gene bu konuya dönelim mi, Harry? Belki bir noktada anlaşabiliriz.»

İçkileri geldi. Julian maden suyunu, Noel votka domates suyunu yudumluyordu. Brennerman bir dikişte kendi votkasını bitirdi, ikincisi için işaret etti. «Ücreti konuşmaya başlayalım mı, yoksa ağır ağır mı varmak istersin bu konuya?»

«Dur bakalım, kaçmıyoruz ya!»

Julian ceketinin iç cebinden küçük not defterini çıkardı. «Yanılmıyorsam, fotoğrafçıyı kendisi seçecektir.»

«Elbette. Berberi de, provalarda yerini alacak figüranı da, makyajcısını da.»

Julian, «Olur,» dedi. «Ya korumacı?»

«Stüdyo çekimi için gereksiz. Ama dışarda, evet.»

«Araba ve şoför?»

«Günde yirmi dört saat. Cadillac dört kapılı. Ben Lincoln isterim. Mercedes. Ne olursa.»

«İki bin dolar yeme içme masrafı iyidir sanırım.»

«Hayat pahalılığını hesaba katmak gerek, oğlum. İki bin beş yüz daha iyi olur.»

Garvey defterine yazdı. «Peki, Harry... şimdi ücreti...»

«...Julian, ben müşterimi deneysiz bir yönetmenle böyle pireli bir işe sokmam, bunu aklına koy...»

«...ama bu çocuk ödöl aldı...»

«...isterse Ingmar Bergman olsun, haydi, hatırın için Ingmar Bergman diyelim, bu çok ince bir iş, kolayca pornografiye dönüşebilir, iş sulandırılırsa, kadının mesleği bitik demektir, bunu sen de biliyorsun, ben de, onun için bu sorundan kaçınmakta bir yarar yok. Geçmiş işleriyle zevk çizgisini tartabileceğim birini istiyorum.»

«Harry...»

«...bırak çocuk ilk filmini bundan sonra yapsın, Julian...»

«...ben ona ilk bu filmi yöneteceğini söylemeseydim belki de hiç yazmazdı...»

«...eskiden göz kırpmadan sözünü bozardın, Julian...»

«Harry, ben bu yıldızı istiyorum... ne başka bir oyuncu, ne de başka bir yönetmen olur... Welch büyük bir yetenek, bu film onun için bir aşama olabilir, üstelik hep onunla çalışmak isterdim...»

Brennerman ikinci votka gimlet'i gelirken, «kes be bu b...tan lâfları,» dedi.

«Julian Garvey sükunetle devam etti. «B...tan laf edene b...tan laf etme demek saygısızlıktır, Harry.»

«Sen benim müşterimi yeteneği için istemiyorsun... herhalde bir yerden para buldun, verenler onu istiyorlar...»

«...para işi senin uzmanlık dalına girmez, Harry, onun için koca burnunu benim işime sokma. Bana göre, senin müşterin harika bir oyuncudur...»

«...hesabı iste, Julian, bu kadar yalan kesmene artık dayanamayacağım.» Noel'e döndü. «Senin bu sahneye tanık olmana üzgünüm. Arada bir de gerçek insanlar gibi konuşuruz, bakma.»

Bu söz üzerine, Noel Garvey, «Boktan laf ediyordu.» dedi. «Haklısınız, Bay Brennerman, babam onun pek de iyi bir oyuncu olmadığı kanısında...»

Julian, «...yeter, Noel!...» dedi.

«...ama Bay Brennerman, lütfen...»

Julian daha ateşli, «...Noel,» dedi. «Bu kadarı yeter artık.»

Noel uzanıp Harry Brennerman'ın elini tuttu. «Bir tek şey yapınız, Bay Brennerman, ve size yalvarıyorum, lütfen.. enişte-me bir olanak tanıyın... bırakın Bayan Welch ile tanışsınlar, bir odada birlikte bulunsunlar, bütün istediğim bu kadar... bırakın kendini savunsun, Bay Brennerman, çünkü gerçekten yeteneklidir, bu alanda büyük bir ad olacaktır, ama en önemlisi

Raquel Welch'in en içten ve de en büyük hayranıdır artık Tanrı yardımcımız olsun.»

Harry Brennerman bir şey demedi.

«Ve yalnızca güzelliği için demiyorum, herkes bunu bilir; yok, hayır eniştem onun gerçekten ender rastlanan, çok özel yetenekli bir sanatçı olduğunu söyler, işte bu yüzden yedi yıldır bu **Mutsuz Yıldız** senaryosu üzerinde durup durup çalışırdı.»

Brennerman votka gimlet'i yudumladı.

Noel babasına baktı. «Baba, anımsar mısın, ben hastanede-yken? Hani Saygon'un hemen dışında?»

Julian başını salladı.

«Berbat bir yıkıntı durumundaydım, Bay Brennerman, beş altı yıl oluyor, tek ilgim, yani bana acımı duyurtmayan tek şey...»

Brennerman, «...boş versene,» dedi. «Fena yaralanmıştın biliyorum.»

«...kurşun yarası değil, her neyse ne, ama çok canım yanı-yordu, evden gelen mektuplar tek dayanağımdı, bizim Schwab müthişti, bol bol yazdı bana, sanki bana bir şeyler olmamış gibi, hep filmlerden, söz ediyordu... hâlâ saklarım, bir gün gösteririm size mektupları... işte bu mektuplarda ilk kez **Mutsuz Yıldız**'ı Bayan Welch için yazdığından söz etmişti, çünkü onu **Büyüleyen** filminde de görmüştü. Vay canına, tıpkı **Otobüs Durağı** filminden önceki Monroe gibi, herkes yalnızca onun güzelliğini görüyor, kimse onun ne denli duygusal, ne denli çocuksu olduğunu göremiyor demişti, o günden sonra da bütün filmlerini görmüştü, bütün korkusu da bu sezinlediğini bütün dünyaya göstereceği filmi yapamamak, Keaton'a bu yıl olanın, gelecek yıl Bayan Welch'e olacağını kanıtlayamamaktı. Kuşkusuz siz yeterince deneyi olan birini istersiniz Bay Brennerman ama bu dünyada onun yeteneğine bizim Bobby Schwab kadar yürekten inananı bulamazsınız, onun için bırakın da ikisi bir odada başbaşa kalabilsinler.»

Brennerman sesini çıkarmadan içkisini yudumladı. Sonra, Noel'e döndü, «Peki, bu buluşmayı ayarlarım.» Julian'a baktı. «Eğer damadın oğlunun yarısı kadar inandırıcıysa, birlikte film yapacağız demektir.»

Julian Garvey, «Yaşam şaşırtmacayla doludur,» dedi...

III. FISTIK

Fıstık, karanlıkta, «Acıtıyorsun!» diye bağırdı.

Johnny, «Kusura bakma,» dedi; bir yandan da, göğsünü Johnny'nin ağzından kaçırmak için vücudunu hızla bükten Fıstığı tutmaya çabalıyordu.

Fıstık, yuvarlak yatağın ucuna kaydı, doğruldu, oturdu ayakları halının üstündeydi, bir eliyle sağ göğsünün ucunu tutuyordu. Gerçekten canı yanmıştı, elinde olmadan soluğunu tuttu.

Johnny yuvarlanarak Fıstığa yaklaştı, uzandı, vücudunu tuttu ve yeniden okşamaya başladı. «O an kendimden geçmişim, Fıstık.»

Fıstık, «Falnatkop» dedi. Bu, çocukluğundan, Santa Monica yöresinden bir sözcüktü, «boktan laf»ın ters yazılışıydı, biraz idare edip sonunu «p» değil, «b» diye söylemesi gerekiyordu. Johnny'nin yumuşak ellerinden uzaklaşmak için ayağa kalktı.

«Ne demek, isteyerek mi canım yaktım?»

Fıstık, bu soruyu suskunlukla yanıtladı, çünkü bu konuya hiç değilse şimdilik, daha derinlemesine girmeye gerek yoktu. Ama, daha sevişmeye başlamadan önce, pek tatlı anlar yaşamayacağını biliyordu. İşler dilediğince yürümediği vakit, Johnny hep sert olurdu, üstelik daha bir saat olmamıştı, yirmi altı kat

aşağıda bir rulet masasında Johnny'nin tam on beş bin kağıdı uçmuştu. Banyonun nerede olduğunu kestirip koca oda boyunca koşmaya başladı, oda öyle enayice büyüktü ki, bir haftadır burada oturduğu halde, karanlıkta hâlâ sağını solunu şaşırıyordu.

Las Vegas'ta en iyi, ama en en iyi otel daireleri kiralık değildi. Genellikle boş kalır, büyük oynayanları beklerdi. Johnny Small bu otele geldiği vakit, en güzel altı daireden birini tutardı, bu genellikle, renk renk Roma dekoruyla döşenmiş Ben Hur dairesi olurdu, çoğunlukla rulet, bir iki el de 21 oynar, elli bin kadar kaybetti mi, el sıkışarak, bahşiş dağıtarak, gülücükler savurarak çıkıp giderdi.

Fıstık banyo kapısını buldu, az sonra da ışığı yakmak için düğmeye bastı. Ansızın beliren aydınlıkta gözlerini kırptırdı, başkalarından biraz daha çok kırptırdı, çünkü açık mavi gözleri hep çok duyarlıydı. Sonra boy aynasına doğru yürüdü, yavaşladı, ünlü göğüslerini inceledi. Her zaman iri olan göğüsleri, şimdi aybaşına bir iki gün kaldığından pek hazin bir haldeydi. Fıstık, bugünlerde hep böyle eciş bücüş olurum, diye düşündü.

Sağ göğsünü iki eliyle avuçlayarak dikkatle hafifçe kaldırdı, pembe ucunu inceledi. Neyse ki kanamıyordu, ama hâlâ acıyordu, tam o sırada Johnny' ardında belirdi, oysa Fıstık hiç barışma havasında değildi.

O da değildi. «Yâni ne demek istiyorsun, bilerek mi canını acıttım?»

«Yok canım!»

«Amma da garipleştin bel!»

Fıstık, «Bu adam da beni sever,» dedi.

«Neden memelerinden hep 'onlar,' 'onların' gibi lâf edersin? Sanki senden ayrı bir eşyaymış gibi?»

«Bak canım, şu 'meme' lâfına da bayılıyorum. Bana ne denli saygı duyduğunu gösteriyor bu söz.» Johnny'nin incecik çıplak vücudüne sürünerek geçti, bir havlu uzattı. «Al, lütfen; örtünüver, pipiciğini görüyorum, hem sonra, popon da görünüyor, Johnny,» Sonra kapıdan alacakaranlığa çıkıp, bu koca dairede hayli uzakta olan salona doğru ilerledi.

Ardından, «Nereye gidiyorsun?» sorusunu duydu.

Fıstık ilerlemeye devam etti.

«N'olursun, Fıstık, yapma böyle. Özür diledim ya!»

Fıstık hızla döndü. «Sen bana 'amma da garipleştin' dede-din mi, ne zamandan beri bu söz özür anlamına geliyormuş?»

Fıstık bir an yavaşladı, çünkü Johnny artık gerçek konuşmaya yaklaşmıştı. Johnny için özür dilemek güç şeydi. Son zamanlara dek pek güçlüydü, hâlâ da, onuru, karşısına hep bir engel olarak çıkardı. Ama biraz önce yatakta çok kötü, sözümona aşkına kapılma nedeniyle çok haşın davranmıştı, bu yüzden Fıstık onun biraz daha üzülmesini yeğliyordu.

Fıstık oturma odasına girdi, ardından Johnny'nin tepesinde yuvarlak ayna bulunan yuvarlak yatağa girdiğini duydu. Fıstık oturma odasının kapısını gürültüyle ve iyice kapattı, Johnny'ye tartışmayı kazanmadığını belirtmek istiyordu. Koca kanepenin yanındaki lambayı yaktı.

Biraz sonra da, «Beyzbol'da Kim Kimdir» kitabını alıp, keyifle okumaya koyuldu.

Bu, kitabın altmış üçüncü baskısıydı, içinde bulundukları 1978 yılını kapsıyordu, sayfalar kaskatı ve tertemizdi. Maçlar başladığı vakit, kitabın sayfaları orasından burasından bükülmüş ve kullanılmaz duruma gelmiş olacaktı. Fıstık işaret parmağını yaladı ve en sevdiği oyuncuların sayfasını çevirdi. James Augustus (Catfish) Hunter, Stanley (Streamer) Higgins, ve tabii Walter (Sparky Lyle)—özelliklerini belleğine yerleştirmeye koyuldu.

Johnny koşarak, çıırılçıplak, oturma odasına geldi, heyecandan çıldırmış gibiydi. «Neden kaybettiğimi anladım.»

Fıstık beyzbol kitabından başını kaldırdı, «Ne?»

Johnny kanepenin yanında, dizlerinin üstüne çöktü. «Rulette canım, biraz önce aşağıda masada, sen de vardın.»

«Johnny kaybettin, çünkü hep yanlış numaralara oynadın.»

«Tamam, öyle, ama hangi numaralara oynadım ve neden o numaralara oynadım?»

Fıstık bu türlü şeyleri hatırlamakta bire birdi. «Yirmi altı ile ikiye oynadın ama neden oynadın bilemem.»

«Doğum günleri, Fıstıkçık —bunlar doğum günleriydi— veryüzüne gelmiş geçmiş en büyük iki şarkı yazarı, Schubert ve Mozart, anlasana.»

Fıstık anlayamıyordu.

«Ben onların doğum gününe oynadım, çünkü onların şansına erişmek istiyordum. Oysa dokuza oynamalıydım, Fıstık, Dokuz benim doğum günüm, üstelik bana şans getirebilecek tek kişi benim, Mozart'a ya da Schubert'e şans dilemek işe yaramazdı. Şimdi anlıyor musun?»

Fıstık anlayamıyordu.

Johnny koca bir deste para uzattı.

Fıstık paraları almadan, «Bu da nesi?» diye sordu.

«Şimdi beni iyi dinle —bir hata, korkunç olabilir— şu anda benim geleceğimden söz ediyoruz, ve tüm yaşantımın eski güzel düzenine nasıl döneceğinden... Burada dokuz yüz dolar var, şimdi bu para derhal aşağıya gazinoya götürülmeli, dokuzuncu rulete gidilmeli, sekizinci ya da onuncu değil, ancak dokuzuncu olur, sonra bu dokuz yüz dolarla ard arda dokuz kez dokuz numaraya oynamalı.»

Fıstık, 'Beyzbol'da Kim Kimdir' kitabına dönerken, «Şansın açık olsun,» dedi.

«Bunu benim için senin yapman gerek, Fıstıkçık?»

«Hadi be, ben kumar oynamam ki! Nasıl olsa bir yanlışlık yaparım.»

«Haydi, ne olursun? Ben oynayamam.»

«Elbette oynarsın.»

«Oynamam. Sen de biliyorsun.»

Fıstık artık başına ne geleceğini anlamıştı.

«Şu anda, herkesin üstüme saldırmasına dayanamam.» Johnny paraları fıstığın eline sıkıştırdı, ve koca salonun karşı-sındaki bara doğru yürüdü.

Fıstık onun ardından baktı. Bir seksen boyundaydı ama daha uzun dururdu, çünkü hep canlıydı ve dık dururdu. Fıstık bazen onun gücünün, bitmez tükenmez enerjisinin nereden geldiğini merak ederdi.

Johnny buzdolabını açıp içini karıştırırken, «Beni bu sıkıntıdan kurtarabilirsin, hiç değilse bunu yap, olmaz mı?» dedi.

Bu sözden, her zamanki gibi uygulanan Fıstık, «Tabii,» dedi. Parayı dikkatle aldı, göğsüne soktu ve, «Sırtıma bir şeyler geçireyim,» dedi.

«Sen çıkmadan, bir de ben göreyim.»

Fıstık başını sallayıp çıktı, doğru dolabına gitti. Kendi sevdiği giysiler blucin ve pamuklu bol bulüzdü, oysa Johnny ile birlikte geçirdiği bir yıl süresinde bunları bir yana bırakmak zorunda kalmıştı. Fıstık külot çorap, sutyensizmiş izlenimi bırakan bir sutyen giydi, böylece göğüslerini birazcık kaldırmış olurdu —gerçekte pek de gerekmezdi— böylece bulüz ya da seveter giydiği vakit, içi çıplak değilmiş de, Johnny'nin değimiyle, kibar bir sallantıyla dolaşmış gibi olurdu. Renk olarak gök mavisini seçti, ipek bir bulüz ve uygun bir pantolon aldı, giymek için yere yatması gerekiyordu, yüksek ökçe sandal-

larını da giydi, böylece saç gereğince kabartılınca boyu bir seksen gibi dururdu.

Fıstık bulüzü bir kez daha belinden içeri sıkıştırdı, aynada kendini süzdü, omuz silkti, salona döndü. Johnny, lambadan uzakta, yarı karanlıkta bir koltukta hâlâ cırılçıplak oturuyordu. Gitar çalıyor, her zamanki gibi tellerin tümüne birden vuruyordu. Fıstık dans edercesine döndü. «Nasıl, iş var mı bende?»

Johnny çok sınırlıydı. Konuşmadan önce Fıstığı iyice süzdü. «Bu çok önemli, biliyorsun, değil mi?»

Fıstık biliyordu, söyledi de.

«Her şey sana bağlı, kazandın mı her şey değişecek.»

«Atmasana be.»

«Her şey değişecek, Fıstık.»

«Peki, peki. Biraz havayı yumuşatayım demiştim.» Johnny genç kadını iyice süzdü. «Bir kez daha, yavaş yavaş dön.»

Fıstık dediğini yaptı, ardından ne diyeceğini de biliyordu. «Hey bu mal benim,» ya da ona benzer bir şey, kadın eşitliğini savunanların pek hoşlanmayacağı bir sözdü bu, ama ne çıkardı?

«Vay anasını, bu mal benim.»

Fıstık bir Japon selamıyla sözünü dinlediğini belirtti, kapıya doğruldu.

Johnny ardından seslendi, «Hey!»

Çok çok on kelime Fransızca bilen Fıstık, «Quoi?» dedi.

«Seni ısırmakla ayıp ettim.»

Aralık kapıdan Fıstık seslendi, «Ayıp ettin ya, belki dünyanın en yaşlı orospusu olma yolundayım ama benim de biraz saygıya hakkım var.» Tatlı bir gülüşle kapıyı ardından kapattı, sonra gülüşü söndü gitti. Asansörün kapısına giderken, oyunu kaybedince Johnny'nin ne türlü öfkeleneneğini düşünmeye koyuldu.

Herhalde çok kızacaktı. Son günlerde herşeyden böyle öfkeleniyordu. Oysa, ona sert davranmak bir türlü Fıstığın içinden gelmiyordu. Anlıyordu, ondan.

Her yıl pop müziğinde, biri çıkar, herkesten çok plak satar. Bugün Bee Gee'lerdir, on yıl önce Harb Alpert, ikisinin arasında da Carole King ve Simon ve Garfunkel ve Cash, Denver ile Diamond. Oysa hiç biri Johnny Small gibi gökyüzüne ulaşmamıştı. Yıllarca çok başarılı bir şarkı yazarı olmuştu. «Bugün Dün Yarındır» şarkısı Fifth Dimension grubunun en tutan on şarkısından biri olmuştu, bir de «O Eskiydi, Bu Şimdi» şarkısı Streisand'ın en sevilen şarkısıydı..

Derken, ününü yitirmeden az bir süre önce, Columbia şirketi adına çalışırken, Streisand ünlü şarkısının plak yapımında Johnny'ye çaldırdı, plak tam piyasaya çıkacağı zaman da Glen Campbell özel programında Johnny'ye kısa bir süre ayırdı ve şarkı söyledi.

Amerika'da on iki yaşındaki tüm kızlar deli oldu.

Gerçekte bu büyük bir numaraydı, ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu ama nedenini herkes kestirebiliyordu. Nedeni de, Johnny'nin görünümüyle sesinin birbirini hiç tutmamasıydı.

Görünüm olarak öylesine sıskaydı ki, hasta gibiydi, gözleri çukurdu, göz altları simsiyahtı, gözünün içi alev alevdi. Oysa sesinde ne hastalık, ne güçsüzlük vardı. İlk albümü piyasaya çıktığı vakit **Rolling Stone** grubu onun için şöyle demişti: Robert Mitchum'un gövdesine uygun bir ses. Sert bir bariton, gür, güçlü, bağırان, haykıran bir ses.

Üstünde yalnızca «Küçücük» ve «Dev» diye iki sözcük yazılı ilk albümü bir ay içinde altın plak oldu. Dört ay sonra, ikinci albümü **Titan** platin plak olup bir milyonu aşkın baskı yaptı. Columbia Şirketi çılgın gibi satış rekoru kıran bir ürün ele geçirdiğinin bilinciyle satışlarını sürdürdü, Johnny Small'dan durmamacasına şarkı sağmaya koyuldu. Campbell programına çıkışından daha beş ay geçmeden Johnny tam yedi milyon dolar kazandı, Madison Square Gardens salonunu üç gece tıka basa doldurdu, kendi özel tv programında da iki Grammy bir de Emmy ödülü aldı.

Ertesi yıl, bir yıl öncesine oranla kazandığının yarısını kazanabildi, değişik bir yönetmen —yazarla hazırladığı ikinci tv şovu iyi derece almadı. Konserlerinde gene salonda yer kalmıyordu ama üçüncü yıl da bu da gevşedi. Böyle olunca, Johnny konserleri kesti. Son albümü, meslek çevrelerinin deyimiyle «düş kırıcı» oldu. Büyük para kazanmış, çoğunu artırmış, yaşam boyu varıl olmuştı. Plak kataloglarından hâlâ para kazanıyordu ama iş artık değişmiş, eski günler gitmişti, herkes bunu böylece biliyordu.

Johnny bilmiyordu.

Hâlâ Mercedes arabasının özel şoförü vardı, özel bir jet'le yolculuk yapıyordu. Yemeğe gittiği vakit, yanında bir koruma görevlisi de götürüyordu. Arada bir de metresini kumar salonuna, kafasına taktığı bir numaraya oynatmak için gönderirdi,

çünkü kalabalığın gürültüsüne patırtısına dayanamazdı...

Fıstık gazinoya çarçabuk ve sessizce daldı, yanından geçtiği rulet masalarına göz atarak, dikkatle sayıyordu, üçüncü masayı geçerken bir kaç asker iki masa boyunca peşine takıldı, tam beşinci masadayken iki sabah önce havuz başında sarkıntılık eden Oklahoma'lı ibne yoluna çıkıp gerçekten kendisini becermek istediğini fısıldadı, Fıstık gülerek teşekkür etti ve bir gün erkek olabilirse severek kabul edeceğini söyledi, tam o sırada iki adam daha yaklaşıyor, Fıstık hızlandı ve dokuzuncu masaya yetişti, masanın tek bir yer dışında dolu olduğunu sevinerek gördü, boş iskemleye çöktü, çantasını açtı, dokuz yüz doları çıkardı.

Rulet dönmekteydi, top yavaşlarken Fıstık iyice gözlüyor, dokuzun kazanmamasını diliyordu, eğer gecikmiş de kaçırırsa Johnny ona çok kızardı.

Top çift sıfıra yavaşça düştü, zıpladı, sonunda dokuzun tam karşısında on ikiye girdi.

Fıstık, acaba bu bir işaret mi diye merak etti. On ikiden beteri olamazdı, tam 180 derece ters düşüyordu. Belki de en iyisi Ben Hur Dalresine çıkıp dokuzuncu masanın dolu olduğunu, başka masa seçmektense oynamamayı yeğlediğini söylese daha iyi olacaktı. Bunu kısaca kafasından geçirdi, ve Johnny'nin büsbütün kızacağını düşündü, zaten sol göğsünün ucu hâlâ çok acıyordu.

Fıstık, kadın krupiyeye parayı uzatarak, «Dokuz üzerine yüz dolar, lütfen,» dedi, kadın ardında duran masa şefine baktı, adam başını evet dercesine salladı. Kadın, Fıstığa birkaç fiş verdi, Fıstık oyuna sürerken, kadın topu sağ eline; ruletin kenarını sol eline aldı ve saat yönünde döndürdü, topu ters yöne attı, ve herkes beklemeye başladı.

Bu kez top çift sıfıra girdi ve orada kaldı.

Fıstığın sağından öfkeli bir adam, «Şu ruleti doğru dürtüst çevirsene,» diye söylendi.

Bütün masa kızmıştı, çift sıfır kimsenin işine gelmiyordu.

Fıstık, «Dokuz numaraya yüz lütfen,» dedi.

Krupiye, «Siz kendiniz koyunuz,» dedi.

Fıstık, «Özür dilerim,» dedi. Ruletten nefret ederdi, hep etmişti.

Fıstığın solundaki sarhoş kadın, «Bu kadar çok parayı tek bir numaraya oynamak aptallık,» dedi.

Fıstık, «Öyle olsa gerek,» diye yanıtladı, bir yandan da bu kez daha hızlı itilen ruleti gözlüyordu.

On yedi kazandı. Dokuza bir yarım aşama daha yaklaştı, ama daha çok sayı ötedeydi.

Sağındaki adam on yedide kazandı. «İyice çevirince neler oluyor, gördünüz,» dedi. Adam gene on yediye oynadı, Fıstık, dokuza yüz dolarını koydu.

Dokuz kazandı.

Krupiye üç bin beş yüz dolarlık fiş uzatırken, Fıstık, «Vay anasını...» dedi.

Fıstık dördüncü yüz dolarını dokuza koydu.

Soldaki kadın uzanıp elini tuttu. «Bakın, siz kazanıyorsunuz, ben de içerdeyim, ama ne olur o numaraya bir daha oynamayın. Ard arda aynı numaranın kazanma şansı bin dört yüz kırk dörde karşı bir.»

Fıstık durakladı. «Peki, hangi numaraya geçeyim?»

Kadın, «Ben on beşe güvenirim,» dedi. Fıstığın ilk başta sandığından da daha sarhoştı, ama sakindi ve çok terbiyeliydi.

Fıstık yüz dolarını on beşe koydu, sonra, son anda dokuza değiştirdi.

Dokuz kazandı.

Soldaki kadın, «Hstt... r,» dedi. Fıstığa büyük öfkeyle bağırdı, «Ne boktan iş be!..»

Krupiye, kazandığı fişleri, bir de bunları içine koyması için bir kap uzatırken, Fıstık, «On beşe pek üzüldüm,» dedi.

Fıstık gene yüz dolarını dokuza koydu.

Sarhoş kadın da aynı şeyi yaptı.

On beş kazandı.

Sarhoş kadın, «Ne st... iş be,» dedi.

Fıstık gene yüz dolarını dokuza koydu ama kazanmadı, yaklaştı bile. Bir dahaki dönüşte yaklaştı ama kazanmadı, ve sekizinci keze dek hep böyle sürdü. Kadın krupiye, Fıstığa daha büyük bir kap verdi ve Fıstık pek üstünde durmadan son yüz dolarını dokuza oynadı, çünkü içinden gelen şey heyecanla çılgılık atmaktı ama atamadı. Kendini suçlu gibi görüyordu, çünkü yanındaki sarhoş kadın ağlamaya başlamıştı.

Yirmi iki kazanınca, Fıstık, «Aman, neyse, çok şükür,» diye neredeyse bağırdı, karşısındaki vezneye gidip fişlerini verdi. Veznedeki adam bir süre saydı, sonra, «Burada on bin iki yüz var, sizin hesaba göre de tamam mı?» diye sordu. Fıstık, «Ta-

mam, tamam,» dedi, adam nasıl istersiniz diye sorunca, yüzlük iyi olur diyerek, parayı alıp saymadan çantasına tıktırdı ve hızla asansörlere gitti.

Boş bir asansör vardı, hemen binip en üst katın düğmesine bastı, yarım dakika sonra, Ben Hur Dairesine doğru koridorda koşuyordu, anahtarı sokarken bir an Duyum Belleği deneyini denedi, caydı, kapıyı açıp içeriye girdi, çok yumuşak bir sesle, «Sevgilim, elimden geleni yaptım,» dedi.

Salon bomboştu.

Fıstık, yatak odasından gitar sesi duydu, Johnny, «O Dündü, Bu Şimdi,» şarkısını gitarla çalıyordu. Sessizce odaya girdi, Jonny alaca karanlıkta, çırılçıplak, yuvarlak aynanın altında, yuvarlak yatakta oturuyordu. Fıstık, «Sevgilim, elimden geleni yaptım,» diyebilirdi.

Johnny boş gözlerle ona baktı.

Sözcükler ağzından boşalmaya başladı. «Ne kadar çok istedim bilemezsin, Johnny, ama parayı yanlış numaraya oynadık, kazanan on beş oldu, iki kez kazandı, sonra solumdaki sarhoş kadın neredeyse koca bir servet kazandı, tam ben giderken insan dokuz gibi bir numaraya oynamak için enayi olmalı dedi, ben de neden on beşe oynadığını sordum, on beşe oynarım çünkü Liberace ayın on beşinde doğmuştur,» dedi. Fıstık sustu, başını iki yana sallıyordu. «Biz de Liberace'ye oynamalıydık, Johnny.»

«Liberace'ye oynamak ha?» Johnny patlamıştı, odanın ortasına fırlamış, gitarını gırtlığından kavramıştı. «Ben Liberace'ye oynamam. Ben Julliard Müzik Okuluna gittim. Bölye sokak ibnelerine oynayacak meteliğim yok benim...» Sesi hafiflemişti. Başını salladı. «Yani hiç bir şey kazanmadık mı? Hiç bir şey?»

«Bazen beni hiç dinlemezsin, deminden beri ne diyordum ben?»

Johnny gene yatağa oturdu. «Öyle içimden gelmişti ki, biraz olsun kazanmamız gerekirdi.»

«Ah, Johnny, bilsen ne kadar uğraştım, bunu senin için çok istiyordum.»

Johnny uzun süre Fıstığa baktı.

«Yanlış bir şey yapmışsındır.»

«Yok, yemin ederim her şey kusursuzdu.»

«...zaten hiç bir zaman aklını başına toplayıp söyleneni dinlemezsin ki...»

«...sen ne deditise önu yaptım, inan bana, dokuz yüz doları aldım, dokuza oynadım, tam dokuz kez. Senin dediğın gibi ilk masaya oturdum, benim de aklım var, hele sayılara gelince hiç şaşırmm.»

Johnny gülümsemeye çabaladı. «Çok şekersin, Fıstık; ama dokuzuncu masaya gidecektin, birinci değil.»

«Yani, yanlış mı yaptım?. Ay, ne kadar üzıldüm şimdi...»

Johnny artık söylenenleri duymuyor gibiydi. «Bak, ne çıkar, nasıl olsa kaybedecektik...»

«Kızmadın ya?»

Belli belirsiz hayır dercesine başını salladı.

Durumun umduğı gibi yürümediğini görünce, Fıstık para tomarını çıkarıp sallamaya başladı.

Johnny onu gözlüyordu.

«Üç kez kazandık, aptal. Al.» Parayı uzattı.

Johnny aynı biçimde oturuyordu.

Fıstık, «Tembel sen de,» diyerek parayı dikkatle eline yerleştirdi.

«Bir yere gidelim mi? Kutlasak ne dersin?»

Pek istekli değildi.

«Öyleyse burada kalalım.»

Aşağı yukarı bunu istiyordu.

«Bana bak, çektin mi yoksa? Ben aşağıdayken, sen bir şeyler mi aldın?»

Almayacağına söz vermişti, vermemiş miydi yâni? Hiç bir zaman sözünden dönmezdi. Ya da pek ender dönerdi.

«Öyleyse ben de gidip rahat bir kılığa gireyim.» Johnny'yi bir süre yalnız bırakmak istiyordu. Çarçabuk soyundu, bulüzünü bir koltuğun koluna bıraktı, pantolonunu kanepeye doğru bir tekmeyle silkeledi, yakınına gelip yere düştü, banyoya ilerlerken iç çamaşırlarını oraya buraya serpiştirdi, banyonun içine köpüklü sabun tozu döktü, muslukları sonuna kadar açtı. Suyla girdi, tembel tembel yattı, sonunda çıktı, kurulanmaya başladı, usulca kapıya yaklaştı, anahtar deliğinden yatak odasını gözetledi.

«Gel buraya.»

«Bi dakika.»

«Şimdi.»

«Kurulanayım, bırak...»

«Fıstık, hızlan!»

«Peki, peki.» Şimdi de ne oluyor diye merak etti, ama yat-

tığı yerden gelişini gözleyen Johnny'nin suratından bir şey anlayamadı.

«At şu havluyu.»

Fıstık havluyu bıraktı.

«Gel yat.»

«Hâlâ ıslağım.»

«Sırt üstü. Bacaklar bitişik, kollar yanda.»

Fıstık yutkundu. Yat dedi mi, bir şeyler yapacak demekti, ama bu biçimde değil. Gene de söz dinledi, dümdüz yattı, tavandaki aynada vücudünün yansımısını seyretti.

Johnny yanına diz çöktü.

«Ne iş karıştırıyorsun?»

«Sus. Kıpırdama. Sözümü dinle.» Ayak bileklerinden başlayarak, yavaş yavaş tüm vücudünü yüzüklerle örtmeye başladı.

«E, kes bunu...» Fıstık doğrulmaya çalıştı.

Johnny itti, yatırdı. «Bir daha kıpırdarsan, gösteririm sana.» Paraları, tek dizi olarak her bir bacağına sıraladı. «Bir zamanlar herifin biri yapmış bunu. Belki de ilk maaş günü Analarla Babalar yapmıştır. Duyduğumdan beri ben de denemek isterim. Hep merak ederdim, acaba kaldırmaya yarar mı diye.» Desteden, paraları dikkatle alıyor, bir öncekinin kenarına, hemen üstüne degecek biçimde sıralıyordu, iki bacağının arasına gelince, bacağındaki diziyi dikey olarak enlemesine dizmeye başladı.

«Baksana Johnny, bana pek de yakışmadı, değil mi?» Sustu. çünkü Johnny'nin sertleşmeye başladığını görmüştü. «Hey, bu bir tür sapıklık mı dersin?»

«Yalnız bir kez denersen, hiç bir şey sapıklık sayılmaz.» Daha da yaklaşmış, Fıstığın midesi üzerinde düzgün diziler yerleştiriyordu, bütün dikkatini bu işe vermişti, ama telefon çalınca, «Sttr..» dedi.

Telefonu açtı, «Alo,» dedi, bir an sonra da, «Sarsak Schwab!» diye haykırıyordu. Bir saniye sonra da, «Ulan bu Mutsuz Yıldız de ne?» diye sordu. Bir süre dinledi. «Eh, sen yazdınsa, salak ve enayi sübyanlar içindir.»

Fıstık, «Kıpırdayabilir miyim?» diye sordu.

Eliyle susmasını işaret etti.

«Hapşıracağım.»

Kafasını hayır der gibi salladı. «Elbette, konuşuruz bunu, yarın sabah gel, hangi uçakla şöyle, benim kız seni karşılar. Dokuz uçağıyla. Oldu, anlaştık. Ay, bana bir iyilik et de, gel-

meden önce yıkan.» Telefonu kapattı, Fıstığa döndü, keyifle başını sallıyordu.

«Neydi bu konuşmalar?»

«İlk programımı yapan, bana Emmy ödülü kazandıran yazar —yönetmen... şimdi yapacağı bir film için müziği benim yazmamı istiyor.»

«Yazacak mısın?»

«Önce bir dinleyelim.» Sonra, ansızın avaz avaz bağırıyordu. «Rulet hep döner, unutma bunu, hiç ama hiç unutma, ha?»

Fıstık, «Bana mı söylüyorsun?» diye sordu. Johnny, göğüslerine bakarak, «Onlara,» dedi. Parayla örtmeden önce, eğildi, sağ göğsünün ucunu öptü,

Hafifce.

Fıstık, beyaz mayosu, koca deniz dibi Speedo gözlükleriyle, Grand Hotel'in havuzunda döne dolana yüzüyordu. Güçlü, nefis bir dörttlü bacak vuruşu vardı, sağ-kolu da iyi çekiyordu ama sol kolu istediği gibi güçlü değildi. Koskoca havuz bomboştı. Cankurtaranlardan başka kimse yoktu, onlar da havluları dizi-yor, şezlongları açıyor, sabah ondaki açılış için hazırlanıyorlardı. Fıstık hep dokuzu biraz gece havuza iner, günlük yarım mil yüzüşünü çoluk çocuğa çarpmadan rahat rahat tamamlardı. Üstelik kimse de asılmazdı, o saatte karılarından bir haftalığı-na kaçıp soluğu burada alan işadamları ya da kendilerini ni-metten sanan, güneş yanığı San Francisco bekârları ortalıkta görünmezdi. Fıstık, cankurtaranların şefini her gelişte «görür-dü», böylece kendi başına yüzerken kimse ona ilişmezdi.

Sırtüstü yüzmeye başladı —bunu sevmezdi ama bir ara bi-ri göğüs kaslarını sağlamlaştırdığını söylemişti— cankurtaran-lardan biri ona el salladı. Fıstık, havuzun sığ yanında yere bas-tı, duymak için bonesini sıyırdı. Kız. «Dokuz buçuğa doğru ha-ber vermemizi istemiştiniz.» diyordu.

«Sağol.» Fıstık başını salladı, havuzdan çıktı, bornuzunu omuzlarına attı, hızla otele doğru yürüdü, koridor boyunca dük-kânları geçti, asansörlere geldi.

Johnny yuvarlak yatakta serilmiş yatıyordu, kollarının arasında yastığı sımsıkı tutuyordu. Fıstık bornuzu yere bıraktı, ayağıyla Johnny'yi itikleyerek, «Ben havaalanına Schwab'ı almaya gidiyorum, sen de uyan artık.» dedi.

Dolabına gitti, Johnny'nin sevdiği pembe takımını çıkardı, bir sutyen yakaladı, güçlükle giydi, üstüne pembe ipek bulü-zünü geçirip düğmelemeye başladı.

Johnny gene uyumaya başlamıştı, bir daha ayağıyla dürt-tü, sonra pantolonunu çekerken sırtüstü yatağa yattı. Artık uyandırabilmişti, bu kez kesindi, Fıstık parmaklarıyla saçlarını taradı, ayaklarına sandallarını giydi, sıkın çift olduğunu anla-yınca tekmeleyip fırlattı, başka bir çift sandal ve çantasını bul-du, çarçabuk daireden çıkıp, şoförlü arabanın kendisini nasıl olsa beklediğini bildiğinden, otelin ön kapısına koştu. Alana çok çabuk vardılar. Fıstık inip şoföre beklemesini söyledi, giriş kapısını buldu, on uçağı inmeden iki dakika önce yerini al-dı.

Uçağın gecikeceğini anlayınca, vay canına diye düşündü, havayolu görevlilerinden birine «Ne kadar gecikecek?» diye sor-du.

Adam, cevap vermeden önce uzun uzun Fıstığı süzdü. «On, belki on beş dakika.»

Las Vegas'dan hoşlanıyor musun? diye soracağını aklından geçirirken, adam «Las Vegas'dan hoşlanıyor musun?» dedi.

Fıstık omuz silkti, gülümsememeyi yeğledi, sinirli sinirli giriş kapısından uzaklaştı, kendine sığınacak bir köşe aradı. Uzun yılların deneyinden, bir yerde bekledi mi başına bir şey geleceğini artık öğrenmişti; yürürken, dolaşırken sorun yoktu, insanlar gelip çarpmakta biraz güçlük çekerlerdi. Düz alana ve ardındaki dümdüz çöle karşı bir kaç koltuk vardı, oraya doğru yöneldi, ama daha varmadan, sulu görünüşlü bir adam yanı sıra yürümeye başladı. Fıstık içinden, eğlenmekten hoşlanan bir kıza benziyorsun, diyecek diye geçirdi, peltek yüzlü adam sırtıttı, poliyester çeketinin omuzlarını salladı, girişti: «Las Vegas'a ilk gelişin mi?»

Fıstık, «Değil,» dedi. «Kocamla beraber, kocamın güreşleri olmadığı vakit hep buraya geliriz.» Bu söz yetmiş de artmıştı bile, hiç değilse Fıstığın tek başına koltuklardan birine oturup puslu tepeleri gözlemesini sağlamıştı. Acaba bir gün insanlar benim de yakamı bırakacaklar mı, diye düşündü.

California'nın sarışın dilberlerindendi. Rengi anasına çekmişti. Anasına, Finlandiya'dan geldiği için Fin derlerdi. Fin, Metro şirketinde süflör olarak çalışmıştı, her bakımdan ciddi, güvenilir bir kızdı.

Boyu bosu, atlet yapısı da babası Vampir'e çekmişti. Babasına Vampir denirdi, çünkü Paramount stüdyolarının gelmiş geçmiş en büyük efekt adamıydı, uzmanlık alanı ise, kandı. Sonunda, Hitchcock, Warner'den ayrılıp bu stüdyoya katılınca, onun adamı oldu. **Arka Pencereden Sapık** filmine kadar akan her türlü kan, bu işbirliğinin sonucu yaratılmıştı.

Fıstığa gelince, beş yaşına kadar sadece Patsy Higgins idi.

Bir Cumartesi sabahı annesi, odasındaki karışıklığa daha fazla dayanamadığından her zamanki kesin haliyle, «Senin adın Bayan Higgins olmamalı, bence bu dağınıklıkla burası daha çok bir hayvan inine benziyor, sen de ancak bir yem olabilirsin bu karmaşıklıkta, diyelim ayı yemi, bundan sonra bu odayı böyle karışık görürsem sana 'yem' diyeceğim,» demişti.

İşte o günden sonra adı önceleri yem, sonra fıstık oldu. Fıstık gerçekte temizdi, yalnız savruk ve dağınıktı. Derli toplu olmak için vakti yoktu, okuldan sonra Santa Monica plajına, oradan da basketbol alanına, daha sonra küçük kardeşi Stan'la top sahasına giderse vakti olmazdı. O günlerde çok iyi bir atletti, ünlü bir takımmış gibi Pasifik Kıyı Takımı nereye gitse, peşinden ayrılmazdı.

Kingman mahallesinin yoksul yanında, güzel bir evde oturuyorlardı, istemeye istemeye Metro ya da Paramount stüdyolarında bol vakit geçirirlerdi. Kardeşi de, kendi de çok sıkılırdı bundan, stüdyolarda dolaşmak hoşlarına gitmezdi, çünkü insanın yapacak işi olmadı mı, çok sıkıcı yerlerdir bunlar. Biri yedi, öbürü sekiz yaşındayken yanlarına beyzbol eldivenlerini de alırlardı, Fıstık boş bir arsa ya da ara sokak dekorunda, kardeşine top atar, çalıştırırdı.

Sinemanın onlar için çekici yanı yoktu, çünkü her gün duydukları sinemanın hep teknik yanıydı. Clark Gable atlamış, kadehini yanlış tutmuş, sahneyi berbat etmiş, ya da Elisha Cook, Jr. ansızın fırlamış, Jack Palance'ın ateş etmesine vakit bırakmamış, kan da bir kaç saniye erken püskürtülmüş gibi teknik iş konuşmaları dinlerlerdi.

Fıstık, kendi dokuz, kardeşi on yaşındayken kardeşine Stan adını takmıştı, tam o sıralarda kardeşinin alt vuruşları müthiş güçlenmişti. Topa giderek daha sert vuruyordu. Fıstık eğilip topu tutarken canı yanıyordu.

1957 yılında Fıstık 14 yaşındaydı ve kolejin birinci sınıfındaydı. Boyu 1.70 kilosu da altmıştı. Saçı uzundu, yaz boyunca denizde surf yapmaktan beyaza yakın sarıydı, gözleri, güneş yanığı yüzünde, olduğundan da açık, bebek gözü gibi duru maviydi. Teni dümdüz, yüz çizgileri düzgündü, vücut ölçüleri 85 - 50 - 95'di ama neyse ki aşağıdan yukarıya doğru ölçüldüğünde böyleydi.

Pek çok kız arkadaşı yoktu.

Söylentilere göre ya seveci ya da fındıkçıydı, ya da her ikisi. Üstelik bir de sırlıslıkla salak olduğu kanısı yaygındı. Gerçekte, oldukça sağlıklı bir bakireydi, notları da hep pekiyiydi. Bu sonuncusuna biraz canı sıkılıyordu. Hakkında söylenenleri biliyordu, vücudünün biçiminden yana elinden bir şey gelmezdi, vücudu kendiliğinden böyle gelişmişti, üstelik insan, sağlığına düşkün olur ve sürekli spor yaparsa, vücut nasıl olsa böyle gelişverirdi. Ama, aptal olması gerektiğinde görüşler ke-sindi. Aptal sarışınlar kavramı Amerikanın geleneği olmuştu, üstelik okulu sevmiyordu da. İyi not aldıkça suçluluk duygusuna kapılıyor, bu yüzden kendisinin hiç de zeki olmadığını düşünerek rahatlıyordu, sınavlarda öğretmenlerin ne soracağını önceden sezinliyordu, o kadar, haklıydılar, öbür kızlar da haklıydı, aptalın biriydi işte.

Aptal olmasa da, bu notları hakketmiyordu.

İşin içyüzüne gelince, öbür kızların ne dediğini umursadığı yoktu. Başkalarının ne dediğini de umursamıyordu, hiç değilse o yıl öyleydi. Çünkü 1958 yılının ilkbaharının sonlarına doğru Dodgers takımı kente geliyordu.

Nisanda, tam yetmiş sekiz bin yandaş, Giants takımına karşı oynadıkları maçı izlemek için Spor ve Sergi Sarayına akın etmişti. İşte, Fıstık ve kardeşi, takma adıyla, Streamer birlikte Vince Sully'den maçı anlatışını dinlediler, dayanılır gibi değildi. Fıstık Dodgers takımının oyuncularını tek tek bilirdi. Steamer'a gelince, o da yerel takımın göz bebeği olmuştu, yaşı topu topu on üçtü. Boyu bir yetmişti, tam seksen kilo geliyordu, kimse ona taş çıkartamazdı, çünkü yaman bir alt girişi vardı. En iyisi de, yerlerine çivilenmiş gibi oturup maçı izlerken, iki ay sona Milwaukee'den Braves takımının, dünya şampiyonu olan o müthiş takımın geleceğini biliyordu. Vampir de bütün aile için maça bilet almıştı. Dehşetli oyuncuların Aaron gelecekti. Çekiç Hank, sonra güzel Eddie Matthews, sonra, Spahn, Budert-

te, tümü de gelecekler, Duke ve Ay, Ayın ay atışlarıyla, Sandy ve Johnny ve Don ile karşılaşacaklardı.

Ama Fıstık maça gidemedi. Annesi inat mı inat, sözünden dönmüyordu. Fıstığın odası artık iyice bir ine dönmüştü, oysa annesi maçtan tam bir hafta önce odanın derli toplu olmasını şart koşmuştu.

Fıstık sızlanıyordu, «Ama derli toplu işte, ne olursun, n'olursun?»

Vampir, «Bırak çocuk maça gitsin,» diyordu.

Steamer da kardeşini iyi kötü koruyup savunuyordu.

Ama Fin tutturmuştu. «Derli toplu demek, anlaşılmamıza göre, pabuçların dolapta, elbiselerin çekmecelerde ya da askılarda olması demektir. Bu çocuğun odasına bir göz atarsanız, yatağın pılı pırtıdan görünmez hale geldiğini görürsünüz. Yazı masasında jimnastik pabuçları, hatta üç pabuç, dört değil, iki de değil, ıslak bir mayonun da karyolanın başında kurumakta olduğunu görürsünüz. Kusura bakmayın ama buna da derli toplu denemez ya!»

Maç gecesi onu evde yalnız bırakıp gittiler. Fıstık, nasıl olsa dönüp beni alırlar, diye düşündü.

Ama dönmediler.

Fıstık tam bir saat ağladı, daha bir kaç saat ağlardı ama Spencer T. Murtaugh kapıyı çaldı. Spencer (Santa Monica'da herkese ünlü bir kişinin adı verilirdi) öyle güzeldi ki, Fıstığa göre sanki bir düştü. Onuncu sınıfın en iyi sörf'çüsüydü, üstelik okulun en iyi basketbolcusuydu da. Söylentilere göre takımın tüm kız amigolarıyla yatmış, üstelik Beverly Hills'deki kızların yarısıyla da aşk yapmıştı. Boyu bir doksan, kilosu seksendi. Santa Monica'da ondan öte güneş yanığı olan da yoktu.

Fıstık üst kattaki yatak odasından seslendi, «Kim o?»

Yanıt, «F1.. f1... f1?» diye çıktı, sonunda neyse ki, «Fıstık?» diyebilirdi.

Kekemeydi de.

Fıstık gözyaşlarını sildi. «Ha, merhaba Spencer.» Tam aşağıya inerken, durdu, neden şimdi gelmişti, böyle burnu şişmiş, gözleri kıpkırmızıyken neden gelmişti sanki? «Bi dakika» diye seslendi, alt kattaki banyoya girip aynada yüzüne baktı.

Hiç parlak değildi.

Ama böyle ansızın pek bir şey yapamazdı, tuttu, bulabildiği en büyük güneş gözlüğünü sıkı sıkı taktı. Yalınayak aşağıya indi, panjurdan baktı. Spencer, solmuş bir çift haki renk şort

giymişti, tişört'ü bir omuzundan, aldırış etmezmiş gibi hafifçe kaymıştı.

Bu tür oğlan yasaklanmalı, diye söylenerek Fıstık kapıyı açtı, elinden geldiğince, sanki umursamazmış gibi, «Hangi rüz-gâr attı seni buraya?» diye sordu.

Spencer güneş gözlüğünü eliyle gösterdi. Spencer bunu hep yapardı. Herşeyi eliyle gösterirdi. Yeter ki konuşmasın.

«Doktor belki gözüm kanlanır demişti de..» Fıstık bir yandan neden geldiğini, ya da o gün onu eve getirmek için kendisinin neler yapmış olabileceğini düşünüyordu. Bir önceki hafta sonu birlikte sörf yapmışlardı, yeni beyaz bikinisini giymişti. belki bu nedenle....

«S.. sss... sss... Steamer'ı görebilir miyim? Ko... ko... ko... konuşmam gerek.»

Fıstık, b... diye düşündü. Gerçekte, içinden hiç küfürlü konuşmazdı, yalnız uf puf filan derdi, bu kadarına annesi de izin verirdi, ama şu ara hiç de anasından yana değildi. B... b... b..., neden beni görmeye gelmedin? «Bütün aile Milwaukee maçına gitti.»

Başını salladı.

«Sana bir şey vereyim mi?»

Başını salladı.

Fıstık, «Benim canım koka kola istiyor,» dedi. «Sen de katılır mısın?»

Omuz slıkti, Fıstığın ardından mutfağa gitti. «G-g-galiba artık ssssssssen de o-o-o-danı de-de-derli to-to-plu tu-tu-tar-sın.»

«Koka kolan nasıl olsun?» Mutfağın tam ortasında duruyorlardı. Sesi umursamazmış gibi çıkıyordu ama artık ona dikkatle bakıyordu.

«Ne-ne-ne demek bu?»

«Yani limon, portakal filan ister misin, yoksa sadece buz mu, nasıl?»

«Li-li-li..»

«Limonlu koka kola hemen getiriyorum.»

«Yapma bu-bu-bunu?»

«Neyi yapmayacağım Spencer?»

«Sö-sö-sözümü bi-bi-tirme y-yerime.»

Fıstık kendi kendine, gönlünü alma sırası dedi, ve çok üzgünüm, çok ama çok, diye özür diledi. Fıstık dikkatle ona baktı, pek kızmış olamazdı, çünkü haki şortundan bile heyecanlandığı

belliydi. Buzdolabına döndü, soğuk koka kola yoktu, hemen bir limon ve bir tepsi buz çıkardı, musluğa gitti, şişeleri açtı, bardak aldı, buzun rahat boşalması için sıcak su musluğunu açtı. Sırtı Spencere dönüktü, ansızın Spencer arkasından abandı, elleri, Fıstığın buluzünün altına girdi, göğüslerine doğru yürüdü, bir yandan da, «S-s-seni çok seviyorum, Ffffıstık, seni hhhhep ssssevdim,» dedi. Fıstık içinden, «Falnarkob» diye düşündü, atıyor, «Ah, Spencer, yapma bunu, bana saygın var sanırdım Spencer, ben senin bildiğin yani sandığın kızlardan değilim, sana bir dost olarak söylüyorum, Spencer, dur, hemen dur, yapma,» dedi, Spencer devam ediyordu, «Ah, evet, dddderin bir sevgi bbbbu...» bir yandan da sert sert göğüslerini okşuyordu, tam Fıstık dönerken birden bıraktı, elleri pantolonuna gitti, yarı eğik, «Yok, yok, yok, vay namussuz,» dedi, Fıstık o güne dek böylesine utanmış birini görmemişti. Spencer döndü, arabasına koştu, kayboldu.

Fıstık o gece iki şey öğrenmişti, bu birincisiydi, demek ki göğüsleri erkeklere yetiyordu.

Mutfağı topladı, kola şişelerini yerine koydu, zaten özel olaylar dışında içmezdi, sağlığa iyi değildi, vücudunu şimdi kollarsan, o da seni ilerde kollardı, ya da güzellik uzmanı Adelle Davis hep böyle yazardı...

...gerçekten bu olan olmuş muydu, burada mıydı o, yani Spencer Murtaugh? Boş ver Adelle Davis'e, o burada mıydı? Kızlara hep böyle mi yapardı? Beverly Hills lisesindeki amigo kızların önünde hep böyle kendi kendine mi olurdu bu? Fıstık kuşkuyla diye düşündü. Pek deneyi yok sanırım.

Mutfaktan ağır ağır çıktı, yukarıya odasına girdi. Gerçekten karmakarışıklı. Yatağın üstündeki giysileri yere döktü, yatı. Ne yaman bir kaç dakika yaşamıştı, ne çok şey vardı düşünecek, Spencer de gitmişti. Baş ucundaki radyoya uzandı, Vince Scully'den maçı dinledi. Öyle güzel sesi vardı ki bu adamın. İşte, evleneceği adam Spencer Murtaugh'a benzemeli ama sesi Vince Scully gibi olmalıydı. Fıstık dirseği üzerinde doğruldu, odasına göz gezdirdi.

Tam bir hayvanat bahçesi.

İçini çekti, yerdekileri topladı, yazı masasının, çekmecelerin üstünde ne var ne yoksa her bir köşeye dağılmış giysileri topladı, hepsini yatağın üstüne yığdı, sonra katlayıp dizmeye başladı. Maçın yarısına doğru hemen hemen toparlanmıştı.

İşte Spencer da o zaman döndü.

Fıstık merdivenin başından seslendi, «Ne istiyorsunuz Bay Murtaugh, bence buraya gelmeye çekinmeniz gerekirdi.» İçinden de pek sert davranmadığını umuyordu.

«Ben... gggggelebilir miyim?»

«Bir daha saldırmak için mi? Hayır, eksik olsun Bay Murtaugh, ne diyecekseniz olduğunuz yerden söyleyiniz.»

«Nnnnnnn'olursun?»

Fıstık, yeterince acı çektirecek uzunlukta bir süre bekledikten sonra «İyi ya, gel,» dedi.

Temiz beyaz bir gömlek, blucin pantolon, mokasen giymişti, uzun saçları yarı yarıya taralıydı. Sokak kapısından yukarıya bakıyordu. «Kimseye söyleme ama,» dedi.

«Geç kaldın Bay Saldırgan,» diye savurdu Fıstık. «Sen gitikten sonra ben gözyaşları içindeyken Donny Santana aradı, ben de n'apiyim, olan biteni anlattım. Senin canına okuyacaktım.» Donny Santana futbol takımının kaptanıydı, yüz yirmi kilo gelirdi, sonbaharda California Üniversitesine burslu girecekti.

«Donny'ye ne kadarını anlattın?»

«Streamer'ı aradığını ama odamın dağınık olduğunu bildiğine göre yalnız olduğumu, kardeşimin gittiğini önceden haber almış olduğunu, böylece saldırmayı önceden tasarladığını, göğüslerime nasıl asılıp, süpermarket rafında süngermiş gibi sıkıldığını, çürütüp mosmor ettiğini, daha da kötü şeyler yapacağını, ama vaktinden önce işinin tam olduğunu. İşte bunları anlattım.»

«Gggggger-çççek mi?»

Fıstık durakladı, sonra başını salladı. «Adını kötüye çıkarmak istemedim, çünkü sana çok saygım vardır, Spencer.» Durdu. «Var idi.»

«Ben ççççok uuuuttttanıyorum.»

«Haklısın utanmakta.»

«Dostuz ya?»

Fıstık boş boş omuz silkti. «Neden yaptın bunu?»

«AAartık bbbiriyle yyyatmalıyım.»

Fıstık, «Ha,» dedi. «Anladım. Uzmana geldin.»

Ta aşağıda, Spencer başını salladı.

«Ya birlikte olduğun o dilber amigolar?»

«İnsanlar uydurur.»

«Ben bilemem bunu.» Fıstık döndü. «Düşman gelmeden

odamı toplamalıyım.» Yerine döndü, radyoyu kapattı, giysilerini katlamaya koyuldu.

Spencer kapıdan, «Yardım edebilir miyim?» diye soruyordu.

«Nasıl edersin, neyin nereye konulacağını bilemezsin ki, ben bile bilmiyorum, üstelik burası benim odam.» Karşı duvardaki dolabın ikinci çekmecesine bulüzlerini dikkatle yerleştirdi.

Spencer onu gözlüyordu.

«Bana bir daha saldırmayı düşünüyorsan, boş ver, anladın mı?» Fıstık dönüp gene giysi katlamaya başladı.

«Neden böyle diyorsun, bbbir şey yapmadım ki!»

Fıstık pantolonunu gösterdi. «Git başka yerde cebinle oynana.»

Spencer yeniden kıpkırmızı oldu.

«Gerçekten utanmalısın, bir de bana beni ne kadar sevdiğini söylüyordun... seven insan uydurma konuşmaz...»

«Yyyyyya ya sen?»

«Ne olmuş bana?»

Fıstığın taklidini yaparak, «Ah, Spencer, ben senin bildiğin sandığın kızlardan değilim... Ah, Spencer bbbbana sssaygın yok mu?»

«Eee?»

«Ama beni hiç itmedin?»

Fıstık son giysi destesini aldı, dolabına gitti, kapısını açtı, sönük ışığı yaktı.

Spencer odanın ışığını söndürdü, Fıstığa yaklaştı.

«Ah, canım, işte şimdi John Derek yaklaşıyor, amma da kıızıştın.»

Bu söz Spencer'i durdurdu. «Bbbben ssssssssee...»

«Tabii seviyorum seni Spence, ama...»

«Bbbbbırak bbbbitireyim...»

Fıstık gidip giysilerini dolaba asmaya başladı ama ellerini düzgün tutacağına güvenemiyordu.

Spencer hafif bir sesle, «Ben seversin beni sanıyordum,» diyebildi..

«Severim, ama, bilmiyorum Spencer, öyle acemisin ve öyle beceriksizsin ki...» Döndü, Spencer'in yüzüne baktı. «Ben erkeklerin yumuşak davranmasından hoşlanırım.» Ağır ağır yaklaştı. «Örneğin, ben yuvarlak okşanmak isterim.»

«Yuvarlak mı?»

«Tabii.» Alaca karanlıkta, Spencer'in gömleğinin düğmelerini açtı. «Böyle.» Gömleğini, blucin pantolonundan çekip çıkardı, parmak uçlarıyla, göğüslerinin ucunda yuvarlaklar çizmeye başladı. Göğüs uçları sertleşti, Fıstık çok heyecanlanmıştı ama dik dik bakmamaya çalıştı. «Oysa bak, sen işte böyle yapıyorsun..» Göğsünü kabaca sıktı.

«Ayyy...»

«Sus» Yeniden parmak uçlarını yuvarlaklar çizerek göğüs uçlarında gezdirdi, gene sertleşecek mi diye merak etti. «Yuvarlak. Yumuşak ve yuvarlak.» Bulüzünü göğüslerinin üstüne sıyırdı.

Spencer, işaret parmağının ucuyla Fıstık'ın göğsünün ucunda yuvarlaklar çizmeye başladı.

Fıstık göğüslerinin şiştiğini hissetti. «İşte böyle,» dedi.

«Yumuşak ve yuvarlak. Anladım, anladım.» Sonra gene birden sertce sarıldı.

Fıstık güçlük çekmeden kurtuldu. «Güzelsin ama aptalsın, Spencer, hep de aptal kalacaksın.» Yatağa gitti, oturdu.. «Öf be!»

Spencer olduğu yerde durdu, gözlerini Fıstığa dikti.

Fıstık iç çekti. «Öyle hazin bir halin var ki, ben surat asmamaya çalışıyorum. Ama mademki buradasın, gel şu senin donatıma bir bakalım.» Yaklaşmasını işaret etti.

«Kolum o kadar uzun değil.»

Yaklaştı.

Blucinini çözmeye başladı ama elleri öylesine titriyordu ki düğmeleri tutmakta güçlük çekiyordu. «Düz dur.»

«Öööööözür ddddilerim.»

Sonunda blucini açmıştı, slipini indirdi.

«NNnnnasıl?»

«Yani öbürleriyle kıyaslayınca mı?»

Spencer başını salladı.

«Vasatın üstünde Spencer. Çok üstünde.»

«İiiiiyi.»

«Tabii denemeden bir şey diyemem.»

Nefis bir yüzücü vücudu vardı, iyi huylu ve nazikti, hiç aptal değildi, kekemeliği yüzünden aptalmış gibi geliyordu. Fıstık sırt üstü yatağa yattı, blucin pantolonunu kalçalarından sıyrıp indirdi, bulüzünü çıkarırdı, çırılçıplak olduğu vakit Spencer de soyunmuştu.

Bir ay geçmeden, bir yaz lig maçında Spencer iki sirk kapı-

şı becerdi, üç dolaşım la yüz metre dönüş başardı, takımının 4-3 sonucundaki puanları alıverdi.

Kimse aldırış etmedi.

Çünkü o gün kaptan Steamer olmuştu, başlayan da kazanan da oydu, ama gene de o gün, öğleden sonra, artık her şey bambaşka oluvermişti.

Sinirliydi, bu doğru, karşı takımın öncüsünün ensesine topu attı, bu ilk atışıydı. Bu birinci. İkinci atış, ikinci vurucunun arkasına gitti, yuvarlandı, geride durdu. Bu ikinci, bir top say. Üçüncü atış, gene çılgıncaydı, bu üç, iki top say. Derken ortadan Spencer çıkıp geliyor, ve acemi oyuncuyu sakinleştirmeye çalışıyor. Steamer ile konuşuyor, Steamer ard arda başını sallıyor. Spencer dış alana dönüyor. Steamer atıyor, top üç. ardından hemen top dört geliyor.. Top bir ve üç. Topu karşılayan oyuncu bu kez yirmi yaşında bir acemi çaylak. Steamer bunun ayağına vuruyor. Beyzler doluyor.

İzleyicilerden gölüşmeler.

Fıstık, sırtında tişört, ayağında sandallar, tümüne çenelerini tutması için, kardeşine de kendine gelmesi için bağıryordu.

Bundan sonraki vuruş yükselirken bek-stop'a vurdu, çılgınca döndü, bu arada beyz'ler boşaldı. Birinci top, üç bağ aşağıya indi, kimse 'avt' olmadı. Tepeden Stemar ayağıyla yeri tek-meliyordu, topu koca eline aldı, harekete geçti, ateş. Vuruş bir. Vuruş iki. Bir alt. İkinci bet aşağıya indi. Üçüncü fırladı, avt.

İkinci inning'de, iki daha yürüdü, çifte giriş ve çılgın bir atış, dördüncü koşma.

İşte o noktadan, yağmur başlayıp işin sonu gelinceye kadar, yedincide, Steamer artık koşmaya yer bırakmadı. Tümüyle beş bet vurdu, on bir de yürüdü.

Üstelik on dokuz yaptı.

O gün izleyiciler arasında, karşı takımdan bir yedeğin babası ve **Herald Examiner** gazetesi yazarı oturuyordu, bu çılgın oyuncunun hangi kolejde okuduğunu Fıstığa sordu. Fıstık adama Merih'ten inmiş gibi baktı, ama kibarca Stan'ın henüz sekizinci sınıfı geçtiğini söyledi. Adı Rafferty olan muhabir spor bölümünden değildi ama gerçek bir oyuncu gördüğü vakit anlayacak kadar kafası işliyordu.

Yazısının başladığı «California'da bir Koufax Daha mı?» idi.

Yazıyı çok kişi okudu, bunlardan biri de Dodgers beyzbol

takımına oyuncu arayan adamdı, sırf meraktan, Steamer'ın bir sonraki oyununu izledi.

Gene kaybetmişti, bu defa 7-2.

Yalnız on yediye vardı, karşısındaki ilk altı oyuncuyu geçti. Santa Monica'da herkes gazetede sözü edilen bu lise öğrencisinin maçını görmeye geliyordu. Oysa ünü, rakip takımları da etkilemeye başlamıştı. **Nobody** dergisi aleyhinde yazdı. Gerçekten kimse ona karşı olmak istemiyordu. Boylu bosluydu, sarışındı, neredeyse kızkardeşi kadar güzeldi.

Ama hep göz kırptırırdu.

Çünkü gözleri zayıftı. İyi göremediği için de topun nereden geldiğini bilemezdi. Bildiği tek şey topun füze gibi geleceği, ve bir yerine çarparsa, işinin bitik olduğuydu.

Söylentiler çıkmaya, yayılmaya başladı. Bazılarına göre, iki ay önce Steamer topu bir oyuncunun bacak arasına atmış, çocuk yaşam boyu soprano kalmış. Başkaları da, Steamer'ın bir oyunda Brentwood'dan varsıl bir çocuğun dizine topu salladığını ve çocuğun artık aksamadan yürüyemeyeceğini söylüyorlardı.

Fıstık her oyuna erken gelir, kardeşinin top atışlarının bir bir çizelgesini yapar, sonra atış hızından, yuvarlak atışları daha sağa kaydırmasından söz ederlerdi. Daha sonra da Spencer ile birlikte, dünyanın ne denli ilgisiz ve kayıtsız olduğundan yana dertlenirlerdi, Spencer harika bir mevsim geçirmekteydi, not ortalaması pekiyi, oyun alanında başarısı da parlaktı.

Liseyi böylece üçlü beraberliklerini sürdürerek bitirdiler, Steamer yıldızdı, oysa notları bir ikisinden geriye ama gene de kimin en parlak olduğu belliydi. Fıstık sessiz sedasız, notlarını yüksek tutuyordu, öbürlerinin notlara aldırış ettiği yoktu. Önemli olan sınıfı geçmeleri ve koleje kabul edilebilmeleriydi.

Stemare büyük gürültü patırtı, alkış arasında Dodgers takımına alındı, ve on yedi yaşında yeteneklerini geliştirmek için Bakersfield'e gönderildi. Daha sonra akıllarına gelip Spencer'i de oraya gönderip denemeye karar verdiler. Okulu bitirdikten sonra, Fıstık da yazı onlarla birlikte geçirdi. Ama yalnız kaldığı vakit sıkılıyordu, neredeyse okulun açılışını dört gözle bekler olmuştu, oysa Santa Monica Kolejine başlayınca öğrenciliğin hiç de güç olmadığını anladı, üstelik artık hiç bir şeyle ilgilenmez olmuştu, erkek çocuğu numaraları içinde yaşı çok geçmişti. Yirmiye yaklaşınca, özellikle geceleri yalnız kaldığı

vakit, pek başıboş, hatta boşlukta olduğunu düşünmeye başladı.

Bir sabah, kumsalda sıçramalı koşarken yanıbaşında bir garip adam belirdi, Fıstık hiç dönüp bakmadı, kimseyle uğraşacak hali yoktu, ama adam, ne olur ben tıknefes olmadan lütfen dur, çünkü sana yetişemiyorum, dedi; adamın konuşmasından da kızlarla ilgilenmeyen türden olduğu hemen belli olmuştu, Fıstık durdu, adam ona adını söyledi ve fotoğrafçılık yaptığını, Ünlü stüdyolarında çalıştığını, üstelik iyi fotoğrafçı olduğunu söyledi, poz verir misin, diye sordu, o sırada Fıstığın yaşamı bomboştu, omuz silkti, randevu verdi, tekrar koşmasına devam etti.

Resimler iyi çıktı, diye düşünmüştü ama fotoğrafçı bunların iyiden de öte olduğunu söyledi, anlaşılan **Playboy** dergisi de öyle düşünmüş olmalıydı; çünkü çok geçmeden Fıstık Chicago'nun yolunu tuttu, biraz sonra da soyunup **Planboy**'a kapak oldu, bir süre de, North State Parkway'de derginin sahibi Hefner'in ünlü köşkünde kaldı.

Bu dünyada çok tutuluyordu, güzelliği için değildi yalnızca, kardeşi de Dodgers takımına girmişti, yetenekli olduğundan kendi çapında ün yapmaya başlamıştı, böylece hem görüntü hem de yazı konusu olarak ünlü bir aile oluvermişlerdi. **Playboy**'cular Fıstığın bir süre daha kalıp tavşan kız olmasını istediler, Fıstık bunu da denedi ama geç saatlerde garsonluk yapmak canını sıktı, California'ya, bir sürü insanın resim çekmek için beklediği kendi kentine döndü.

İki yıl içinde, ülkenin en çok fotoğrafı çekilen, en ünlü çıplak modeli oluverdi. Steamer her Dodger maçında ona önsıradan yer alırdı. Yerine otururken kalabalık ayağa kalkıp alkışlar, bağırırdı. Çok oyuncuyla gezdi tozdu, bazıları yıldızdı, bazıları aptaldı, herkes onu da aptal sanırdı, onun için sorun olmadı. Parkta. Cary Grant ile birlikte resmini çektiler, tabii gazetelere geçti, Danny Kaye ile çektiler, o da gazetelere girdi, bir çok sütunda adı geçti, çoğunlukla hayatında merhaba bile demediği bir takım adamlarla evleneceği yazıldı çizildi. Hep güller yüzüydü, iyi yürekliydi, çok da hoştu, bu nedenle hiç yalnız kalmazdı.

Ama bu sürüm artık iyiden iyiye ipin ucunu kaçırtmıştı.

Bir gece, artık yirmi dördüne geldiği vakit, Steamer ondan, bir zamanlar Ashley-Famous'da çalışmış olan, şimdi de kendi hesabına iş yapan Steamer'a belki TV'de iş bulabileceğini

söyleyen adamın birine biraz ilgi göstermesini istemişti. Fıstığın pek içinden gelmiyordu ama söz dinledi, Malibu'nun gününde berbat bir Polonez lokantasında başbaşa yemek yediler. Adam sevimsinin tekiydi, durmadan kendisinin durumu nasıl da kurtardığını kanıtlayan sinema dedikoduları anlatıp duruyordu, ama Fıstık, adam sanki Casey Stengel'miş gibi, sözde candan dinleyerek başını sallıyordu, adam üçüncü mai-tai'sini de yuvarladıktan sonra ansızın «Rol yapabilir misin?» diye sordu, Fıstık neredeyse, «Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?» diyecekti ama demedi, yalnız hayır diye başını salladı.

Adam cebinden, üstünde baş harfleri basılı bir not defteri çıkarıp bir şeyler yazdı.

«Nedir o yazdığın?»

«Hatırlatmak için - **Yaz Bekârı** oyununu on haftalık bir turneye çıkarıyorum da, Marilyn Monroe'nun rolü için Tina Louise'i istedim ama olmadı, hem...»

«Yani seyirci önünde rol yapmak mı?»

«Dur heyecanlanma, **Hamlet** değil ya bu, üstelik belki de almazlar seni.»

Ama aldılar. Almakla kalmadılar, üstüne düştüler. İki hafta içinde, Fıstık gerçekten sahnedeydi.

İşte Metzenbaum ile böyle tanıştı.

Çılgın bir adam. Bir kasırğa. Boyu belki de bir buçuk metreydi, kıvrır kıvrır kara saçları vardı. Yerinde duramazdı, zincirleme sigara içerdi, insan daha sözünü bitirmeden, keser, soruyu önceden kestirdiğinden, yanıtına girişirdi. Kusursuz giyinirdi. Brooks Brothers türü. Sırtında hep yakası düğmeli mavi gömlek, lacivert çizgili kravat ve koyu renk, üç düğmeli ceket vardı.

Yirmi ikisinde on altı gösterirdi, ve Yale'den çıkan gelmiş geçmiş en iyi yönetmendi. Üniversiteden çıktıktan sonra altı ay içinde Broadway dışı bir tiyatrodan O'Casey'in bir oyununu yeniden sahneledi ve büyük başarı kazandı, ondan altı ay sonra da Broadway'da koyduğu oyun battı ama bu kadarı ona Warners stüdyolarında bir sözleşme imzalamaya yetti, bu turneyi de yönetmesinin nedeni oyunda Tom Ewell gibi büyük bir rolü üstlenen Paul Lynde denen aktörün hatırı içindi.

İlk sabah hepsini prova salonunda oturttu, yüksek sesle oyunu okudular, Fıstık kendisinin berbat olduğunu biliyordu ama hiç değilse kimse gülmedi, derken Metzenbaum günlerden Pazartesi olduğunu, kitapların Cuma günü ellerinden alınaca-

ğını, kimsenin gözünün yaşına bakılmayacağını söyledi, bu son lâfı ederken de Fıstığa bakıyordu, gerçi oyunculardan bir ikisinin canı sıkıldı ama Fıstık umursamadı, çünkü rolünü çoktan ezberlemişti, zaten güç değildi, üstelik ezberi hep çok iyiydi. Lafları, insan ağzından çıkarmış gibi söylemek becereceği iş değildi ama hiç değilse ne söyleyeceğini biliyordu. Okuma işi bittikten sonra, ilk iki tablonun provasını yapacağını söyledi ve herkesi öğle yemeğine gönderdi. Fıstık yanında yoğurt ve kepek getirmişti, zaten gün ortası başka şey yemezdi, salonda bir başına oturdu, LA Times gazetesinin spor sayfasında beyzbol haberlerine göz gezdirdi.

Sonunda herkes döndü, öğleden sonra olay olmadı, yalnız, dörtten sonra çay kahve için ara verilince Metzenbaum yanına geldi, soluk soluğa, «Dinle beni, yeni olduğunu biliyorum ama becereceksin. Bu rol için yapman gereken tek şey, dikilip hoş ve çekici görünmek, sen de ekibe bunu getirdin.»

Fıstık durup, gerisini bekledi.

Yönetmen baklayı çıkardı. «Senin yetenekli olduğunu bildiğimi de bilmeni isterim, dilersen bunu saklamaya devam edebilirsin ama yutturduğunu sanma.»

Yetenekli ha, diye düşündü Fıstık. Yok, **eykob**, insanların kendisiyle yatabilmek için ne türlü yalanlar uydurabildiklerine şaşıtı kaldı. Adama yalancılığını kanıtlamak için, kendisiyle yatmaya o anda karar verdi, sonra karşısına dikilip ne türlü dolap çevirdiğini anlatacaktı, böylece, provadan sonra, herkes arabasına giderken, «Sözünü ettiğiniz kitabın adı neydi?» diye sordu.

Bilmiyordu.

«Hatırlayacaksın canım, yabancı adlı bir adamın yazdığı kitap.»

«Stanislavsky?»

Fıstık başını salladı. «O işte.»

«Bir Rol Yaratmak. Ne olmuş?»

«Ödünç alabilir miyim? Yani, ne zararı olur sanki?..»

«Okuyunca ne düşündüğünü anlattırsın bana.»

«Olur. Ama nerede bulabilirim bu kitabı?»

«Güney California'da on kilometre gitsen bulamazsın,» dedi. Sonra ekledi, «Ben de Güney California'ya bayılmam zaten.» Daha sonra: «Yarın benimkini getiririm.» Daha sonra da: «Kenarına not yazmaya kalkışmazsan.»

Fıstık, «Üstelik sayfaların kulağını da bükmem,» dedi.

Sonra: «Bu gece okurum diye ümid ediyordum. İş işten geçmeden ne yardım bulabilirsem, yararlanayım diyorum.»

Metzenbaum, «Evim uzakta değil,» dedi. «Arkama takıl, gidelim.»

Fıstık, «İyi olur ya,» dedi ve arabayı izledi.

Metzenbaum Pico'dan biraz ötede, Pazar'a yakın bir yerde kiralağığı tek yatak odalı bir apartman dairesinde oturuyordu. Kapıyı açarken, Fıstık onun anahtarı deliğe sokmakta güçlük çektiğini farkettil. Sonunda becerdi, içeriye girmesini işaret etti.

Fıstık hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. «Bunların hepsini okudun mu?» diye soracaktı ama pek aptalca bir soru olacak diye sormadı, Doğu'da böyle çok kitap okurlardı, hava bozdu mu, kitap okunurdu oralarda. Adam, tam yerleşemedim gibi bir şeyler söyledi, kitaplar da tam yerinde değil dedi, bir yere gitti eğildi baktı, bir başka yerde parmaklarının üstünde uzandı, Fıstık bu aranmanın sonunu beklerken onu gözölüyordu. On on beş santim kadar daha uzundu adamdan, herhalde kilosu da daha fazlaydı, sırtında ceket, gömleğinin yakası boğazına kadar düğmeli bir halde oradan oraya seyirtirken düşünüyordu, ama hiç aldırış etmiyordu, ilk defa bir dâhi ile yatacaktı.

Ama, bu kitap avı sürerken, başka konularda ne denli bilgiç olsa da, sevişmekten bir şey anlamadığı belli olmuştu, böylece Stanislavsky avına Fıstık da katıldı, elinden geleni yaptı yardımcı olmak için, bir iki defa vücuduyla adama süründü, göğsünü onun dirseğine çarptı, dikkatini çekince de çekingen-saldırgan numarasını yaptı, bu işi artık iyice öğrenmişti, sanki baş çeken oymuş gibi gösterip adamı dizginlerinden çekiyordu sonunda yatak odasına çekti, elbiselerini çıkarttırdı, horozu güzeldi ama ne işe yaradığının pek farkında değildi, neyse burada da yardımına koştı, usulca yaptı bunu, sonunda içerde geldiği vakit, Fıstık onun hiç ama hiç canının sıkılmadığını biliyordu.

Yorgun bitkin, Fıstığın kollarında yatıyordu, zaten pek hafifti. Fıstığın kolları onunkinden uzundu, omuzları da daha genişti. Döndü ona sarıldı, adam sanki bir melek yavrusu gibiydi, kucağına alıp sırtına vursam mı diye geçirdi içinden bir ara, «Harikaydın sen.»

«Ben pek bir şey yapmadım ki, ikimiz de biliyoruz.»

Fıstık gözlerini öptü. «Evet, bu işte yetenekli olduğumu

kabul etmeliyim,» dedi, cevap bekledi. Yoktu. Devam etti. «Bunu söylersen yalan olmaz, daha önce söylediğin zırvalık gibi.»

«Ne?»

«Biliyorsun.»

«Ne zırvalığı?»

«Canım şu laf işte, yani, dedin ya sözde bir harika oyuncuymuşum da sana yutturamazmışım.»

«Böyle bir şey demedim.»

«Yetenekli dedin ama.»

Döndü, bir sigaraya uzandı, sessizce yaktı, Fıstığa baktı.

Fıstığın canı sıkılmıştı. «Şimdi de inkâr edeceksin.»

Güldü, başını salladı, hızlı hızlı nefes çekerek, «Sana hiç bir zaman ikinci bir Laurence Olivier'sin demek istemedim. Ama bizim ekibe taze bir soluk getirdin.»

«Anladım bunu.»

«Her oyuncu, kuşkusuz, kendi kişiliğini getirir. Görünümünü, yürüyüşünü, konuşuşunu. Bazıları, yalnızca bunu getirir. Rock Hudson ile on beş saniye konuşursun, sattığı işine gelirse, iyi. ama daha fazlasını isteme, çünkü ancak gördüğün kadarını bulabilirsin.»

«Ama ben öyle değilim demek?»

«Doğru. Ansızın bir seks bombası gibi geliverdin, gözlerinle, renginle, ta şuralara uzanan göğüslerinle.» Sigarasını bastırıp söndürdü, bir tane daha yaktı.

Fıstık, «Peki benim getirdiğim taze soluk neymiş?» diye sordu.

«Çok duyarlısın, Fıstık.»

Fıstık başını salladı. «Bilmem, sanmam.»

«Şimdi kim zırva konuşuyor?»

Fıstık omuz silkti.

«İçin duygu dolu. Bu duygulara el atmak istemeyebilirsin, ama var.» Konuşmadan, dikkatle yüzüne bakıyordu. «Şimdi neden utanmış?»

«Utanmak mı? Lâf! Neden utanacakmışım, şey, seni bir türlü çıkaramıyorum, nedir istediğin, çok fazla zekisin: biraz önce beni düzdün, neden beni düzdün?»

«Neden ansızın biçimsiz konuşmaya başladın? Bu ana kadar hiç küfretmemiştin.»

«Neden sana 'Metzenbaum' denmesini istiyorsun? Neden soyadını kullanıyorsun? İlk adın Rick. Neden bu adı kullanmıyorsun?»

«Poz atmak için 'Metzenbaum' adını seçtim, beni kalabalıktan ayrı tutuyor. Tıpkı bu pırıl pırıl Güney California'da ceket ve kravatla dolaşmam gibi. Şimdi sen bana küfürden söz et, konuyu pek paldır küldür değiştirdin.»

«Ben hep paldır küldürümdür de ondan. Bak, şu Stanislavsky kitabını bulacak mısın, akşam yemeğine sözüm var, geç kalmayayım.»

«Bu akşam bir işin olmadığını söylemiş, kitabı bu gece için istemiştin.»

Fıstık omuz silkti, doğruldu, oturdu, ayakları yerdeydi.

Ardından Metzenbaum seslendi. «Bir şey denemek ister misin, lâf ola diye bir deneye girer misin?»

«Ne biçim bir deney?»

«Duyu Belleği.»

«Nedir o, bilmiyorum.»

«Ama ben biliyorum, biraz sonra sende bileceksin, denemeyi göze alırsan.»

«Benim yapacağım ne?»

Karşıdaki koltuğu gösterdi. «Otur, rahatına bak.»

«Böyle mi? Çıplak mı?»

«Evet, istersen.» Gene gülümsedi. «Bunu çıplak olarak hiç yapmadım ama farketmez. Üstelik anılarımı yazınca çok ilgi çeker.»

Fıstık koltuğa gitti, dimdik oturdu.

Metzenbaum güldü. «Sen de pek gevşedin.»

«Benimle eğleneceksin diye korkuyorum. Ben hep kalın kafalılara alışığım, senin gibi parlak zekâlara değil.»

«Aptallarda daha rahat oluyorsun anlaşılan, belki kafaca onları daha yakın buluyorsun.»

Fıstık ses çıkarmadı.

«Duyu Belleği.» Metzenbaum, yataktan fırladı, bağırarak konuşuyor, koltuğun önünde çırılçıplak beş aşağı beş yukarı dolaşıyor, sigarasiyle sert hareketler yapıyordu. «İstersen buna bir araç da diyebilirsin, bir oyuncunun aracı, çok zaman yararlı olan bir deney. Temel de, şimdi beni iyi dinle, temel anlamı, her beş duyunun —görme, duyma, dokuma, tad ve koku— bu duyuların kendi bellek ve anıları olduğu inancına dayanır, ve bunlar gereğince kullanılırsa, oyuncu var olduğunu anımsamıdığı ama gerçekte var olan bir çok şeyi çekip düzeye çıkarabilir. Kısacası, duyuların, beyinden bağımsız olarak kendi bellekleri vardır.»

«Beni ipnotize mi edeceksin? Ben böyle transa filan girmek-
ten hoşlanmam. Eğer buysa...»

«Tut çeneni ve gevşel!»

«Sen böyle bas bas bağırırken kolay değil.»

Metzenbaum, arkasına geçti, sigarasını söndürdü. Ansızın
ensesini ve omuzlarını ovmaya başladı.

«A, bak bu hoşuma gitti işte.»

«Kapa çeneni demiştin.» Omuzlarını ovmaya devam etti,
boynunun iki yanına geçti. «Dik otur», diye fısıldadı. «Vücu-
dünü doğru dürüst tut. Gerilmeyi bırak.»

Fıstık oturduğu yerde kıpırdadı, kolayca dengesini bul-
du.

«Şimdi daha iyi oldu.» Parmaklarının ucuyla Fıstığın omu-
zunu ovmaya devam ediyordu. «Tamam... bileklerini sallat.
İyice savur.»

Fıstık dediğini yaptı.

Parmaklarını yavaş yavaş omuzlarından aşağıya doğru,
göğüs uçlarına değinceye kadar kaydırdı. Yalnızca parmak uç-
ları, Fıstığın göğüs uçlarına değiyordu. Tüy gibiydi. Yuvarlak-
lar çiziyordu. «Şimdi, kuramsal olarak, ben yetmiş beş yaşına
geldiğim vakit, parmak uçlarım, şu anda duyduklarını duyu
olarak belleğinde saklayabilecektir, tıpkı senin etinin duyduğu
ve duyuyu saklayacağı gibi. Gere kuramsal olarak gözlerini
kazandığı ünü gerçekten hakkeden vücudünün çizgilerini göre-
bilecektir —anımsamak değil— gerçekten görebilecektir.» El-
lerini çekti, biraz gezindi, sonra çırılçıplak Fıstığın önünde diz
çöktü. «Şimdi gevşedin mi artık?»

«Sanırım.»

«Öyleyse başlayalım.»

«Gözlerimi kapatacak mıyım?»

«Hayır, bu rol yapma işidir, unutma, gözler de oldukça
önemlidir, aptal.»

Fıstık gülümsemeye çalıştı.

«Alınma, ama diyelim ki bu gece, yani bu gece ilk defa
sevişmiyordun, doğru mu?»

«Hem de nasıl!»

«Ama çok değerli kızlığını yetirdiğin zaman, sabah mı, öğ-
len mi, gece mi, her neyse, güzel bir olay mıydı, yoksa bir
kâbus mu?»

«Güzel diyelim.»

«Şimdi kaç yaşındasın?»

«Nesi iyi bunun?»

«Cevap verirken draklamadın, susmadın, yalan söylemeyi düşünmedin. İyi olanı bu. Çünkü şimdi yalnızca doğru olanı bulmaya çalışacağız. Şimdi söyle, güzel diyebileceğimiz bu olayı yaşadığın vakit kaç yaşındaydın?»

Fıstık bir gözünü yumdu. «On beş belki.»

«Peki. Öyleyse on yıl kadar geriye gideceğiz. Rahat mısınız?»

«Oldukça.»

«Peki öyleyse.» Konuşmadan önce uzun bir süre bekledi.
«Şimdi onun sesini duy.»

«Kimin?»

«İlk seviştiğin kişinin. Sesini duy şimdi.»

«Yani Spencer demek istiyorsun.»

«Adının önemi yok. Ne kadar sürerse sürsün. Sesini duymanı istiyorum.»

Fıstık gözlerini kapattı ve dikkatini bu konuda toplamaya çalıştı.

«... aç gözlerini.»

Gözlerini açtı. «Bir süre gözlerimi kapatır düşünürsem anımsamam daha kolay olur.»

«Ben senin onun sesini anımsamanı istemiyorum ki **Duyma-**
nı istiyorum.»

«Feci kekelerdi.»

«Bana bilgi verip durma. Yalnızca, iyice çalış, ve duy.»

Fıstık çok çalıştı.

«Acele etme ...Bol vaktimiz var...» Artık çok hafif sesle konuşuyordu. «... dilediğin kadar bekleyebilirsin..»

Fıstık kollarını sarkıttı, derin derin soluk alıyordu.

«... bırak kendini, duyacaksın... güzelce, yavaş yavaş... güzel güzel, yavaşça...»

«Sanırım akşam vakit erkendi, yok, yok daha geçti. Dodgars takımını oynuyordu galiba ve bana öyle geliyor ki... kanımca...»

•... düşünme... sesini duy... korkma da... insanlar neleri duyacaklarından... ya da duymayacaklarından korkarlar... dünya dönmeye devam ediyor... onun için...» Sustu.

Fıstık hafifçe, «S.....et, nasıl s.....lır,» diyordu. «Nasssssl
sssssss..... lır...»

Sesi kaydı, söndü.

Gözlerini kırıştırıyordu.

Yüzü kıpkırmızı oldu.

Kekeledi.

İki kez soluğu kesilir gibi oldu, yüzünü örten kolları gerildi, koltuktan fırladı, gözyaşlarını tutup kendini yatağa atmaya çabaladı, beceremedi. Görmüyordu, yastığa uzandı, arandı, yakalayıp yüzüne kapattı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kendini geldiği vakit, Metzenbaum yanında yatıyordu. «Bu işe burnumu sokmamalıydım,» dedi. «Bağışla beni.»

«Gereği yok, üzülmeye, ziyana yok, ama, Spencer... ad: Spencer'di, Spencer Trady Murtaugh.. orta okulu birlikte bitirdik, daha sonra da beraber okuduk, Bakersfield'de sınavlara birlikte girdik, çok ama çok güzel bir çocuktuk, herkes bizi birbirimize çok uygun bulurdu, sürekli olacaktı beraberliğimiz, uygunduk da, hiç değilse başlangıçta, ama öyle de aptaldı ki, gün geçtikçe de aptallığı büsbütün belli oluyordu, ama o kadar çok birlikte olmuştuk ki, onu bırakamazdım, ayrılamazdım ondan, doğru olmazdı çünkü o da bana güveniyordu, gerçi beyzbolda iyi vuruş yapamaz değildi, yapardı ama çok sık yapamaz geçimini sağlayamazdı bu işten, bunu da kaldıramazdı, onun için bu işi sürdürmemiz gerekiyordu, yani evlenmemiz filan ve.. ve... Tanrım!» Fıstığın sesi yükselmişti, gene gözünden yaşlar boşanınca çok utandı, banyoya koştu, kapıyı hızla ardından kapattı, kilidi çevirdi, duşu sonuna kadar açtı.

Kendine geldiği vakit, Metzenbaum yatakta oturmuş sigara içiyordu. Soluk soluğa banyodan çıktı. «Of,» dedi. «Ne oldu bana böyle?»

«Bence hoş olmayan bir olayla bağlantı kurdun, en hafif deyimle, olan bu.»

Fıstık başını salladı, yastıkları değiştirdi, arkasına yaslanıp, gözlerini çatlak tavana dikti. «Beni bıraktı, olan bu,» dedi. Sesi sakin ve düzgündü. «Enayi bir kız için. Onu tanıdığını bile bilmezdim, ta ki bana evleneceklerini söyleyinceye kadar, ben de şaka sandım, baktım değilmiş, «Beni nasıl bırakırsın» diye düşündüm, «Ben seni asla bırakmazdım, hele üstelik bu kız için, ne bilir ki o kız, sen bir doksan beş vurduğun vakit, o neredeydi ha?» Sonra öyle kötü, öyle berbat davrandı ki, her önüme çıkan beni becermek istermiş, bu işte iyiymişim becerilmekte, ama kimse benimle birlikte görünmek istemezmiş, yani sürekli olarak, çünkü ben olan biten bir çift memeymişim, on yıl sonra da dizlerime sarkacakmış,» dedi, biraz sonra da,

«b...» diyebilirdi, duyguları bir kez daha onu avucuna aldı, kaçacak gücü de yoktu, arkasını döndü, kıpkırmızı, şişmiş yüzüyle, kendini tutamadan ağlayarak öylece yattı, kaldı.

Metzenbaum yuvarlanarak yanına yaklaştı, aynı biçimde yatıp Fıstığa sarıldı. «Hata ettim ben,» dedi, sesi çok hafif, çok yumuşaktı. Fıstık ağlamaya devam ediyordu. «Hiç de utan-
gaç ya da alingan değilsin,» dedi. Okşarken başını sallıyordu «Nasıl oldu da bu kadar yanıldım bilmiyorum, senin aşırı duygusal hiç ama hiç bir yanın yok ki...»

Fıstık o gece Stanislavsky kitabını almadı çünkü o gece orada kaldı, provaların ve on haftalık turnenin sonuna kadar da Metzemberbaum ile birlikte oturdu, hiç değilse tam iki yıl birlikte oturdular, başka turnelere de çıktı, kimi zaman yaz turnelerinde kimi zaman kahve tiyatrolarında oynadı. **Otobüs Durağı'nda Monroe'nun rolünü, Başarı Rock Hunter'i Bozacak mı?** oyununda Mansfield'ın rolünü oynadı, **Evliliğe Doğru, Kelebekler Özgürdür, Freud Kaçamağındaki Kız** oyunlarında baş rolü oynadı. Bol bol havlu, bikini, hiç de kapalı olmayan giysilerle sahneye çıktı, çok kişiyle birlikte oturdu, tümü de pek birinci sınıf değildi, üst düzeyde sayılmayan bir çok yöneticiyle de yaşadı, bu tür sürtmek pek canını sıkıp üzmüyordu onu, çünkü bu iş için. yani oradan oraya sürüklenmek için yaratıldığına inanıyordu. Derken, Reggie Jackson dizisinde, sıska, kat kat milyoner, ününü yitirmek üzere bir şarkıcı —şarkı yazarıyla tanıştı, çok iyi ama çok garip bir adamdı, ona garip işler yükleyen, ısrarlı, gazine de çılgınca kumar oynatan, ya da kızgın sıcak bir Vegas sabahında havaalanında sinirli bir Yahudiye karşılamaya gönderen bir garip adam.

Sarsak Schwab, alaycı bir öfke benzetisiyle yerinde sıçrarken, «Sinirli bir Yahudi,» diyordu. «Johnny Small benim için sinirli dedi ha.. o beceriksiz, ne idüğü belirsiz herife gösteririm ben!»

Fıstık, havaalanında konuğunu bir an önce çıkarmak için arabaya doğru götürürken, bir yandan da gülüyordu.

«Bana, gömleği dışarı sarkık, sinirli bir Yahudi olduğunu söylemişti seni bulabilmem için,» dedi.

Sarsak Schwab homurdandı, gömleğini pantolonunun içine tıkmaya çalıştı.

«Sana bu lâfı söyleyeceğime yemin ettirdi bana.»

«Tahmin etmiştim.» Bir an Fıstığa baktı. «Beni nasıl tarif

etti sana... yok, yok, vazgeçtim, söyleme, bilmek istemiyorum.» Havaalanından, kızgın sıcak havaya çıktılar. «Herhalde tombul yanaklarımdan söz etmiştir. Gneçliğim boyunca bu takma adı taşıdım, durdum, 'Tombul yanak'. Herkes bu yanaklarım yüzünden şişman göründüğümü sanır. Gerçekte değil. Ama az yük de sayılmaz ha!»

Fıstık, «Herhalde,» dedi. Arabaya gelmişlerdi. Schwab kapıyı açtı, bindiler, Schwab elindeki evrak çantasını aralarını yerleştirdi, şoför yola çıktı. Fıstık arkasına dayanıp, gözlerini yola dikti, adamın dik dik ona baktığını biliyordu ama aldırış etmedi. Sonunda Schwab, «Yahu, sen gerçekten müthiş bir şeysin,» dedi. Belki sabah çok erkendi, ondan, belki adamın kendi «Tombul yanak» olduğundan, bu söz Fıstığın çok canını sıkmıştı.

Çünkü adam gerçekten ağzını açmış, kapamıyordu. «Bak, dinle, sandığın gibi değil, sana sulanıyor filan değilim, evliyim ve mutluyum, her yıl yasalar Hollywood'da bir tek mutlu evliliğe izin verir, bu yıl sıra bende, yani demek istediğim şu, sesin şu kendine ne kadar benzemen, yani hiç hatırlamıyorum ama seninle daha önce tanıştım ben.»

«Surattan yana iyiyimdir.» Fıstık dikkatle adama bakıyordu.»

«Ben o zaman bir toz, bir kurt, bir böcektim, daha burarlarda çok yeniydin, Rickie Metsenbaum'u Doğu kıyısından tanırdım, siz de yazın, dur bakayım, Tranchas'da kıyıda bir ev tutmuştunuz, beni bir davete çağırmıştı.»

«Zaten bir tek davet yaptık,» Fıstık başını salladı derin bir soluk aldı. «Pek dikkat çekmemiş olamaksın. Hâlâ görüşür müsünüz?»

«Pek değil, Rickie, ne diyeyim, Oscar kazandığından bu yana boku mis kokuyor sanmaya başladı. Karşılıklı oturup konuşmaya olanak kalmadı.»

Fıstık başını salladı. «Hep böyleydi galiba.» Pencereden, dümdüz ovaya baktı. Artık ana yola çıkmışlar, iyice hızlı gidiyorlardı. «Peki, şimdi neden çıkageldin, eski günler anısına mı?»

Sarsak Schwab bir süre konuşmadı. Sonunda, «Yahu sen çok komiksin,» dedi.

«Canım sıkılırca.»

Evrak çantasını açtı, kırmızı bir kap içinde, **Mutsuz Yıldız'**ın bir kopyasını çıkardı. «Oku bunu da bana ne düşündüğünü söyle.» Dosyayı verdi.

Fıstık baktı. «Nedir bu Mutsuz Yıldız?»

«Söyleyecek olsam, okumana gerek kalmazdı. Oku sen, o kadar.»

«Kim oynayacak rolü?»

«Dur canım. Sadece oku dedim.»

«Olur.»

«Johnny nasıl şimdi?» diye sordu, 'şimdi'nin üstüne özellikle basmıştı.

«İyi. Olanları düşünöce.»

«Bir kaç yıl önce iyice kapıp koyuvermişti.»

Fıstık, «Bir ay içinde en kötüsünü bıraktırdım ona,» dedi. «Ben sağlık delisiyim, buna asla katlanmayacağımı söyledim. Esrar hâlâ var, ama içkiyi bıraktı, yalnız bira ve şarap içiyor.»

«Bak bu iyi.»

«Evet. İşin kötü yanı, bu yüzden kendini kumara verdi. Bundan da vazgeçirmeye korkuyorum, daha sonra neye tutulur bilmem.»

«Aranızdaki bağ ciddi mi?»

«Geçinip gidiyoruz.»

«Doğru dürüst bir evlilik gerek ona.»

Fıstık, «Kendimi evli düşünemiyorum,» dedi.

«Günah mı sayıyorsun?»

«Berbat bir eş olurum herhalde.» Bir an düşündü. «Çulsuz pulsuz sürtmek bana daha uygun...»

Fıstık, ne yapacağını, ne edeceğini bilemeden, yatak odasında bir başına yatmış, pencereden dışarıya bakıyordu. Arkasına uzandı, eliyle yatak örtüsünün üstünde arandı, dosyayı buldu. Uzun uzun kırmızı dosya kabına baktı, hâlâ kararsızdı. Bundan Johnny'ye söz etmeli miydi? Ederse, Johnny güler miydi ona?. Bilmiyordu; bilemediği pek çok şey vardı. Bildiği tek şey, o rolü çok, ahhhhh, ama çok pek istediği idi.

Baş ucundaki saate baktı. İkiyi geçmişti bile. Daha on bire gelmeden, Schwab ile Johnny çene çalmaya başlamışlardı, konuşacak ne de çok laf bulmuşlardı öyle, üstelik daha Johnny senaryoyu okumamıştı bile.

Ama Fıstık okumuştı.

Ahhhh, ah Ah Güzel Tanrım, ah...

Johnny kafasını kapıdan uzattı, sonra salondan seslendi. «Dinle beni, biz yemeği odaya getireceğiz, sen kendi başının çaresine bak, kusura bakma, oldu mu?»

Fıstık eliyle girmesini işaret etti.

«Ne?»

Fıstık kapıyı kapatmasını işaret etti.

«Toplantıdayım şimdi, bekleyemez misin?»

Fıstık kendini yataktan fırlattı, Johnny'ye yaklaştı. «Johnny,

dinle beni, ne olursun dinle, bu çok önemli, yoksa hiç ağzımı açmazdım, ölüm kalım işi, anlarsın biliyorum, bak şöyle, ben ne dediğimi çok iyi biliyorum, söylediğim zaman sen de güvenmelisin, yani benim kafamda hiç bir kuşku yok Johnny, gülme sakın, yemin et gülmeyeceğine, biliyorum gülmezsin— Johnny, söylemeye utanıyorum, çünkü şimdiye kadar seni hiç kullanmadım, gene de kullanmazdım ama bu, dediğim gibi çok önemli olmasaydı filan söylemezdim ama ben o rolü oynarım hem de nasıl, artık Tanrı yardımcım olsun.»

«Hangi rolü?»

«Monroe rolünü.»

«O rol verildi bile, Fıstık.»

«Verildi mi?»

«Raquel Welch.»

«Dinle, çok iyi olur.»

«Schwab buluşmuş onunla, iyi anlaşmışlar sanırım.»

«Öyleyse ben ineyim de pastanede bir yoğurt yiyeyim.»

«Fıstıkçık?»

«Hmmm?»

«Ben buraya istetirim, sen de bizimle ye.»

«Doğruyu söylemek gerekirse aç değilim, belki tenisçiysi ararım, boşsa, dünkü servisim berbattı.»

«Nasıl istersen.»

Eliyle bir öpücük gönderdi. «Hoşça kal,»

Johnny durakladı, sonunda kapıyı kapattı.

Ufff.

NASIL ZIRVALAMIŞTI BÖYLE?

AMMA DA ZIRVALAMIŞTI.

Kendini pencereye attı, görüntüden sıkıldı, kendi çekmelerine gitti, arandı, tenis öteberisini buldu, yatağın üstüne bir bulüz ve şort fırlattı, tutturamadı, yerden topladı; sıkıştırıp bir top gibi yuvarladı, en güzel atışıyla yatağın başına fırlattı.

Sti-ri-yak... Hair'deki şarkıyı haykırdı.

Tabii rol Raquel Welch'e verilirdi. Başkası olur muydu hiç, olur muydu yani, sanki neden şöyle bir şey sormamıştı: «Ha, bu arada, Monroe rolünü kim oynuyor, Raquel herhalde?»

Welch nasıl olsa turnayı gözünden vururdu.

Ay ne korkunç bir düşünce diye Fıstık kendi kendini yaştırmaya çalıştı. Birinin ölümünü dilemek. Gene pencereye gitti, düşünüyordu. Belki Welch ansızın harika bir adama tu-

tulmuştur da birkaç ay önce evlenmişlerdir, gebedir, daha çok belli değildir ama çekim yapılacağı vakit karnı burnuna çıkar. ya o zaman?

Belki de Suudi Arabistan kralı ona delice âşık olur, ülkesinin yarısını ona vermek ister, ancak mesleğini bırakması koşulunu koyar. Grace Kelly bir ülkenin yarısı için mesleği bıraktıktan sonra, neden olmasın?

Fıstık telefonu eline aldı, tenis servisini aradı, ders için sözleşti. Sonra yatağa uzandı, şeftali rengi pantolonunu sıyrarak çıkardı, ayağıyla dolaba doğru fırlattı. Ayağa kalktı, şeftali rengi bulüzünün düğmelerini açtı, yere bıraktı, sutyenini çözdü, külot çorabını çıkardı, banyoya girdi, boy aynasının dibinde durdu.

Pek de **falnatkol** değildi işte, gerçekten bu rolde çok iyi olabilirdi. Monroe'nun rollerinden çoğunu oynamıştı, renkleri çok farklı değildi. Tanrı biliyordu ya, vücudünün de eksikliği yoktu.

Fıstık sessizce vücudünü inceledi. Dik durdu, omuzlarını arkaya çekti, aynaya baktı.

Bir kusur yoktu.

Sola döndü, yandan baktı.

Bel...

Aynaya biraz daha yaklaştı.

Şimdi de gözlerini kapattı, başını salladı, gözlerini açtı, sessizce kendine baktı. Düş mü kuruyordu, yoksa kılı kırk mı yarıyordu?...

... yoksa sağdaki biraz sarkmaya mı başlamıştı?

Fıstık, işte bir bu eksikti diye düşündü, hem de bugün. Sağ göğsüne uzun uzun baktı.

Belki doğruydu, belki de değil.

Tam emin olmak için kollarını öne ve yukarıya kaldırdı, avuçlarını birbirine bastırdı, bıraktı, gene bastırdı, bıraktı, üst üste bunu yineledi. Pektoral'ler için bildiği en iyi izometrik buydu.

Bastır, bırak, bastır, bırak. Beş yüz defa olsa ne çıkardı? Banyodan çıktı, köca odayı aştı, düzgün bir ritimle jimnastiğe devam etti. Çırılçıplak, pencerenin önünde durdu, kuru, kurak toprağa uzun uzun baktı. Bastır, bırak, bastır, bırak.

Topu topu dört yüz yetmiş altı kez daha kalmıştı...

IV.
NOEL

1

F.I.S.T. filminin ilk gösterilişinde, babasının «Vaktinde teşhis edemediler,» dediğini duyunca, Noel bir türlü verecek cevap bulamamıştı. Julian Garvey, yalnızca aile içinde değil, dışındaki koca dünyada da öylesine temel bir güçtü ki, öleceği, kendisinin de onun ardına kalacağı Noel'in hiç aklına gelmemişti. Babası sükûnetle sözüne devam ederken, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırptırıyordu. Noel öylece durup kalmıştı. Babası «Annene bir şey deme, bilmiyor,» diyordu. Noel cevap vermedi, aynı şeyi yapmaya devam etti, yani öylece durup kaldı. Sonra babası güçlkle gülümsemeyi başardı. «İşte artık öbür pabuç da düştü,» diye sözünü bitirdi.

Noel sonunda, «Bırak biraz düşüneyim,» diyebildi.

«Tabii. Ama Noel? Unutma, bütün istediğim senin yaşamının tek bir haftası. Seni bu Sihirli Kent'le bu işe çekemezsem, bu iş burada biter.»

«Kitabım da çok önemli, Baba. Gerçekten düşünmeliyim.»

«Belki de çok büyük bir kitap olacaktır, Noel. Ama ne olursun, çok uzun düşünme.»

Noel hızla döndü, havuz evi/film odası bileşimi olan yapıya koştu, yanından dolaştı, bir kaç basamak indi, dış kapıya, çıldı onun çalışma odası olan yere geldi. Kapıyı açtı —bu

Beatle zırvalarının, üstelik bir de Dylan nesnesinin değerinin ne olduğunu bilmek güçtü— içeriye girdi.

Yukarda, F.I.S.T. filmi ağır aksak üçüncü saatine başlamıştı.

Önemli miydi kitabı? Beatles gerçekten önem taşıyor muydu? Beş bin yıl sonra Tut'un mezarı olur muydu bunlar? Bir dizi Beatles plağı alıp pikaba koydu, sesi sonuna kadar açacaktı, aşağıdakileri düşündü. Sennheiser marka stereo kulaklıklarını aldı, başına göre ayarladı, LED enfra-ruj transmisyonu alıcıya taktı. Bunlar yeni kulaklıklardı, bağlantısızdı, rahat rahat dolaşp, derin düşüncelere dalmak için harikaydılar, oraya buraya takılan, upuzun bir kordonla uğraşmak gerekmiyordu.

**Güç bir günün gecesidir bu,
İt gibi çalıtılan günden sonra,
Güç bir günün gecesidir bu,
Baygın düşüip uyumak gerek.**

Noel, belki burada bir simge yok, diye düşündü. «Sonra» ile «gerek» üstelik kafiyeli de değil. Ama ilk satır düşündürücü ve yansıyıcı. Uzaktan kumanda düğmesini aldı, açtı, karmakarışık, pılıpırtı arasında dolaşmaya başladı.

**Dün
Tüm kaygılarım öylesine ırak,
Oysa şimdi öyle yakın, öyle yerleşik...
Düne canım kurban.**

Trink, düğme...

**...bayılıp özlenecek ne kaldı?
Sonsuza dek Çilek Tarlalarında?**

Trink...

**Eleanor Rigby
Kilisede öldü gömüldü
adıyla birlikte.
Gelen olmadı.**

Trink...

**Yerler var, anılarımda yaşayacak
tüm yaşamımda, oysa değişti
kimileri**

Trink...

...ve yaşadık biz dalgaların altında
sarı denizaltında.

Trink...

Trink...

Trink...

Yoksa saçma mıydı bunlar? Ya da Schubert ve Shakespeare gibi yüce ve sonsuza dek canlı mıydı, yoksa Burke ve Van Heusen gibi bir giz perdesine mi bürünmüştü?

Oysa babası ne yapar eder, onu ters etkilerdi, her şey ansızın saçma sapan oluverirdi, Noel'in düşlerinin saplandığı her şey deli saçmasına dönüşürdü. Noel ansızın yirmi yıl öncesine döndü. O zaman da büyük bir buluşla sevinçten uçuyordu, altı yaşına bastıktan sonra tam iki yıl resimli romanlardan okumadığı kalmamıştı. İlk kez esinleniyordu. Ablası Sissy'ye anlatmış, o da ilginç bulmuştu, bu nedenle akşam yemeğinde hemen patlatmıştı: «Superman ile Kaptan Marvel dövüşecek olsa, kim kazanır ben biliyorum.»

Annesi içini çekmiş, «Noel, her yemekte resimli romanlardan söz etmesen olmaz mı?» demişti.

«Ama kahvaltıda konuşmadım....

«Doğru, ama genellikle konuşursun, ne demek istediğimi anlıyorsun.»

Sissy, «Ama bu önemli» demişti. Noel'e hayrandı, bir yaş büyük olduğu halde ona hep analık ederdi.

Babası bir şey dememiş, yemeğe devam etmişti.

Annesi, «Julian, biraz kulak kabart şimdi buna.» demişti. «Wertham kitabını okuyordum, biliyorsun psikiatr Frederic Wertham, Masumların Baştan Çıkartılması, vardığı sonuçlar her ana babanın dikkatini çekmeli.»

Julian, devam et, der gibi eliyle bir işaret yapmıştı.

Estelle kelimelerini dikkatle seçerdi. «Bak, iyi düşünürsen, Bill Tilden, Leonardo da Vinci ve Gide ve Proust ve Hans Christian Andersen'de ortak bir yan bulursun, tamam mı?»

Julian, «Andersen de mi?» diye sormuştu.

«Anlaşılan öyle. İşte bu Doktor Wertham'a göre, Batman ve Robin'de aynı tür bir yaşam biçimi varmış. Ya da Gertrude Stein ve Alice B. Toklas ise, Ormanlar Kraliçesi Shuuna ile birlikte olsalarmış çok zevk alabilirlermiş.»

«Sheena, Ormanlar Kraliçesi, o çok güzeldir, kaplanları

öldürebilir, biliyorum öldürebileceğini, ne giydiğini de biliyorum, kaplan postundan bir mayo.» Noel susmuş annesiyle babasına bakmıştı. «Kaptan Marvel.»

Annesi, «Ne olmuş Kaptan Marvel'e şekerim?» diye sormuştu.

Noel, «Peki,» diyerek başlamıştı. «Superinan, Supermandır. tutturmuştu.

Sissy uzanmış, koluna dokunmuş, «Anlat onlara canım.» demişti.

Noel, «Peki,» diyerek başlamıştı. «Superman, Süpermandır. Kaptan Marvel de gerçekten şu Billy Batson denen çocuk, sonra SHAZAM! der çünkü her harf bir insanın adıdır. M. Merkür'dür, hız demektir. Ama Superman da hızlıdır. Tek bir sıçrayışla koca binalardan atlayan adam hızlıdır. Tamam Şimdi S harfini sona saklayacağım, ama başkaları da var. H, Herkül demektir güç anlamına gelir. A, Atlas'tır, o da cesaret Z Zoosie'nin gücü. A, Ack'le'nin cesareti. Tamam, Şimdilik Superman hep aynı. Tamam mı?»

Annesi, «Noel, bu anlatım daha ne kadar sürecek?» diye sormuştu.

Sissy, «Şimdi söyleyecek, neredeyse tamamlıyor,» diye yanıtlamıştı.

Noel, biraz yaygara kopararak, «Durun, durun,» demişti. «Şimdi SHAZAM'daki S, Süleyman'ın akli. Süleyman belki dünyanın en akıllı adamı değil, resimli roman İncil'de öyle diyor. Tamam.» Gene heyecanlanmıştı, yerinde duramıyordu, parmakları piyano gibi masanın üstünde geziniyordu. «Superman kalın kafalıydı. Sıradan bir bebekken, Kripton adasından, planet patlamadan önce, gönderilmişti.»

Estelle, «Ellerini masanın üstüne koy,» demişti. «Hangi yazgılı gezegenmiş bu?»

«Kripton, anne. Bak, anlamıyor musun? Superman, gerçekten süper yani üstün değil. Süper, çünkü burada da ondan. Kripton'dayken belki de bir benzin istasyonunda çalışırdı filan. Düşün şimdi, dünya tarihinin en müthiş adamıyla bir benzin istasyonu işçisi dövüşse, nasıl kazanır ha? Anlıyor musunuz? Anlıyor musunuz? Kaptan Marvel, onu ancak tahta bezi yapıp yerleri silerdi, ta ta ta ta!»

Julian ilk kez oğluyla konuşarak, «Hiç düşündün mü, Noel, Ormanlar kraliçesi kim bilir ne pis kokardı, sırtında bir kaplan postu varken?» diye sordu.

«Kokmaz ki baba, hep denizde yüzüyor.»

«Islak kürk ne kötü kokar, bilir misin, Noel?»

«O kokmaz, Baba.»

«Ama Superman kokar herhalde.»

Noel dik dik babasına bakmıştı.

«Superman giysilerini ne zaman temizleyiciye gönderir? Her gün giyiyor. Düşün yıllarca üstünden çıkarmasan çamaşırların nasıl kokar. O da giysilerini temizleyiciye göndermezdi, Noel. Gözünün önüne geliyor mu, bir temizleyiciye girip de 'Superman giysimini ne zaman alabilirim?' diye soruşu? Çünkü gizini ele vermiş olur, Noel. Temizleyici onun kim olduğunu anırlar. Üstelik, ona gerek olsa, ondan yardım bekleyenler, giysileri temizleyicide diye, ölecekler mi?»

Noel gene parmaklarıyla piyano çalıyordu, şimdi biraz «Temizlenmesi gerekmez, Baba, bu Kripton'dan gelme özel bir kumaş.»

«Ah, Noel, olmaz ki, sen kendin de onun bebekken geldiğini söyledin, kabul, belki bebekken superman bezleri kullanırdı diyelim, ama ucunda S harfli işlemeli çocuk bezleriyle dolaşmıyor ki! Elbette böyle dolaşmıyor. Demek ki superman giysilerini burada dünyada yaptırmıştır, ve de sokak serserileri gibi ko-
kuyordur...»

«... sokak serserisi değil, Baba...»

«O kelimeyi söyler söylemez boyu büyüyor —şimdi sen ansızın benim boyuma gelsen, Noel, senin pantolonun ancak diz boyu olur, bu nedenle bana kalırsa...»

«...ama çok değişik özel bu pantolon...» Noel haykırarak odadan çıkıp gitmişti.

Oysa hiç de değişik değildi. Özel de değildi pantolon. Bu türlü bakınca, değildi. Sadece saçmaydı. Saçma sapan insanların, saçma sapan giysilerle, saçma sapan lâflar ettiğini gösteren saçma sapan resimlerdi bunlar, o gece Noel kendine gelince, bütün resimli roman koleksiyonunu toplayıp bir yığın yapmış, paramparça yırtmış, çöp kutusuna doldurmuş ve biraz rahatlamıştı ve...

Trink.

Hey, Jude,

Kötü etme...

Trink Trink, Trink.

Elini tutmak istiyorum.

Elini tutmak istiyorum.

Elini tutmak istiyorum.

Saçma. İşte bu Görkemli Dörtlü de, iyice düşünürsen, saçmanın tekiydi. İyice düşünürsen, bunlar Liverpool'dan çıkma dört serseriydi, saç biçimleri nedeniyle ün yapmışlardı. Ya Dylan? Dylan, Dylan değildi ki! Adı Bob Zimmerman'dı, Hibbing, Minnesota'da doğup büyümüştü, babasının adı Abe idi, geçimini sağlamak için çeşitli âletler satardı. **Simgeleme bunun neresindeydi yani?** Noel notlarını eline geçirdi, yırtmaya başladı, çünkü babasının evde son günleriydi, bir hafta diye yalvarmıştı, böyle bir istek nasıl geri çevrilebilirdi?

Noel bir kaç sayfa daha yırttı, sonra durdu. Belki sonradan bu kitaba gene dönerdi, yırtmanın anlamı yoktu. Bir dolabı açtı, herşeyi içine tıkmaya başladı, odayı temizliyordu. Yarı yolda durdu, biraz güldü, çünkü ansızın aklına gelmişti, bir hafta için olsa bile, gene de film işine giriyordu, ve Ah Tanrım, Tanrım, tek arkadaş grubu olan Görkemli Dördün geri kalan üçüne bunu nasıl anlatacaktı?

Tümü de sinema çocuğuydu, bu endüstride yetişmiş, bu iş tutkundu. Zekiymiş, çılgındı, aykırıydı, ve kuşkusuz biraz da gariptiler. Ama Noel, hep övünerek, en çılgınları olduğunu söylerdi. Ya kanıtı?

Çılgın Rastlantılar Öyküsü.

1963 güzünde Noel çoktan resimli romanları unutmuş, basketbol istatistiklerinden bıkmış, bıkmadan önce de Amerikanın lig maçları istatistiklerinde hatırı sayılır bir uzman kesilmişti. Run Baker'in kale vuruşu seri numaralarını sorup insanları deli eder, sonra da «Dokuz yüz otuz iki,» diye bağırırdı. «Tam dokuz yüz otuz iki yaptı altı maçta, otuz yedi kez kendi, kırk beş kez yardımcı olarak, altı hatayla.»

Şimdi de kendini televizyona vermişti. Los Angeles'deki tüm istasyonların haftalık programlarını ezbere bilirdi, en çok da ansızın yapılan program değişikliklerine bayılırdı, çünkü bu tür olaylar insanı olan bitene karşı canlı tutardı. On yedi Eylülde fena canı sıkılmıştı, çünkü saat onda Keefe Braselle programı vardı, ve insan berbat sanattan bir şey anlarsa, Keefe Braselle programının da hiç sona ermeyeceğini kestirebilirdi. Oysa saat onda Huggins'in yapıtı **Kaçak**'ın açılışı vardı, bu adam **Maverick**'i de yapmıştı, hiç değilse bir göz atmaya değerdi.

Canı sıkıntı ve kararsız bir halde, Noel saat dokuz buçukta **Hoş Memo**'yu izleyerek kendini yetiştirdi. Annesiyle babası, okul ödevlerini yapmadan TV izlemesine izin vermediğinden, yemegi geçiştirir, ödevlerini çarçabuk yapar, zaten bunda güçlük de

çekmezdi, böylece saat yedide pijamasının altını giyer, renkli televizyonuyla odasında başbaşa kalırdı.

On ikisindeydi, on üçe basmak üzereydi, bazen yatar, parmak uçlarıyla göğüslerine dokunurdu, bazen kendi kendine kaşınırdı, şimdi de yatmış Hoş Memo'yu izliyordu, oldukça aptal bir filmdi, Gül Pembe, Hoş Memo'ya bir yüzük almıştı, çünkü Hoş Memo ona nasıl olsa yüzük almayacaktı; derken eve giderken yüzük çamura düşer, kızın bulüzü de hep çok açıktır. Noel bıkının izlemektedir, o arada Gül Pembe yüzüğü bulmak için yere çöküp aranmaya başlar, her tarafı çamur olur, çok fazla bir şey görülmez ama göğüsleri görülmemiş güzelliğindedir, Noel yattığı yerde göğüsleri neden yapılmış diye merak eder, et ve deri olduğunu bilir ama acaba sert midir yoksa annesinkiler gibi gevşek mi, ne büyüklüktedir, uçları kendisinininki gibi dokununca şişer mi, peki dese de acaba o sutyen denen şeyle ne yapılır, neresinden açılır, yoksa... yoksa...

ne oluyordu öyle... ne? dur, yahu, orasına neler oluyordu öyle... çünkü oynamıştı biraz, biraz da tutmuştu filan ama birden aşağılarda bir sıcak duyu belirmişti, birşeyler yükseliyor, dalga gibi kabarıyordu, bunu durdurmak için kendi kendine sarıldı ama işte olan olmuştu, bu garip şey, süt gibi, neydi böyle, taşıyordu, taşıyordu, geliyordu, pijamaları sıırıslam olmuştu, yapış yapıştı, işte tam o sırada annesi «Noel,» diye seslendi, yatak odasına doğru sofada ilerlemeye başladı, Noel yatak örtüsünün altına saklandı, öylece yattı, annesi içeriye girip, «derslerini bitirdin mi, tamam mı?» diye sordu, o da, «evet, evet, tamam, iyi geceler anneciğim,» dedi, annesi gitti, şöyle bir aşağıya doğru baktı, aaahhhhh... bu yapışkan şey çarşaflara yayılmıştı.

Noel fırladı, dolabına gidip temiz bir pijama altı aldı, sonra banyoda kendi kendine iyice baktı. Artık orası yumuşamıştı, şimdiye kadar görmediği kadar kızarmıştı, şişmişti.

Anlaşılan kopacaktı.

Bir şey yapıp kırmıştı, artık çişini de yapamayacaktı, kuşkusuz gece kopup, düşecekti.

Noel dudağını ısırdı, ıslak pijamalarını düşünmeye koyuldu. Bunları başından nasıl atacaktı? Dışarıdaki çöp tenekesi. Evet. Çok iyi. Banyodan çıktı, durdu. Ya çöpçü bunları görür de babasına getirip verir, «Bay Garvey, Bay Garvey, şu bulaşmış mikroplu giysileri çöp tenekesinde buldum, sanırım bu çatlak oğlunuz Noel'e ait bunlar,» derse?

A, ama pijamalarını bir torbaya toplar ve çöp tenekesine öyle koyarsa?

Olmaz. Ya çöpçü torba biriktiriyorsa... peki torbayı bir kutuya koysa...

... ya o zaman da..

... üstelik ya...

... ya, peki ne...

O gece, Noel Garvey için çok uzun ve çok karaydı.

İçini Hızlı aydınlattı.

Hızlı Ballinger (öykülerde Lazar'a verilen ad nedeniyle Hızlı denilmezdi ona, Hızlı Tom'u anımsatarak Hızlı denilirdi çünkü Ballinger daha çocukluğunda mekanik ve yeni buluşlar konusunda yetenekliydi). On üç yaşındayken Harvard'da en çok sözü edilen çocuk olmuştu, Harvard da, Los Angeles'de en çok sözü edilen özel okuldu. Daha on üçünde, o yörede en kafalı çocuktu. Tombuldu, göğüsleri tıpkı kız göğsü gibiydi, cimnastikten, spordan, ne tür olursa olsun hiç hoşlanmazdı, cimnastik dersinden kaçışı öğretmenler arasında alay konusu olmuştu ama öğretmenleri zekâsı ve düş gücü nedeniyle onu pek severlerdi.

Üstelik ailesinin de hatırı sayılırdı. Babası bir stüdyo yöneticisiydi. Stüdyonun adını söylemeye gerek yok, çünkü hep değişir. Bir şirketi iflasa sürükler, kovulur, sonra bağımsız bir yapımcı olur, derken bir başka stüdyo ona gereksinme duyardı. Ya Universal ya da Columbia'yı yönetirdi, batırmadığı bir stüdyo adı bulmak hayli güçlü. İri yarı, güler yüzlü bir adamdı, güçlüydü, şakacıydı, üstelik kendi uğraşı dalında ün yapmış bir ibneydi, Tekerlek Atilla derlerdi ona.

Bayan Ballinger, İngiltere'den ithal edilmişti. Sınırlı yetenekli, kızıl saçlı, dünya güzeli bir oyuncuydu, uçsuz bucaksız bir vücudu vardı, becerileri nedeniyle de ona Açık İngiliz denirdi. Hızlı'yı nasıl edindikleri pek bilinmezdi. Seks seçileri bir yana, dört dörtlük bir Hollywood evliliği idi bu.

O hafta, bir kaç gün sonra Hızlı, Noel'e, «Bayır turpu,» dedi.

«Ne?» Noel, elindeki patates gibi beyaz bir şeyi çiğnemekte olan Hızlı'ya bakıyordu.

«Yüzüne kan hücum eder. Cimnastik dersini atlatırız. Cebimde biraz Maui Vovi var.»

Noel, «Ben bu şeylerden anlamam,» dedi.

Hızlı, «Aptal,» diye yanıtladı. «Yüzüm al al oldu mu?»

Noel dikkatle çocuğa bakıyordu. «Biraz kızardın.»

«Mâui vovi, Noel. Dün gece biraz çektim. Atilla, sözüm mec-

listen dışarı, oğlanlarla çıkmıştı. Açık Saçık neredeydi bilmiyorum. Ben havuzun yanındaydım ve ilk Maui Vovi'yi çektim.»

Noel kibarca, «Eee?» diye sordu. Hızlı, fısıldamak için çığneme-
meye ara verdi. «Şerit gibi sperm, Garvey, harika, kıvrım kıvrım. Bak, daha önce suda hiç denememiştım.»

Noel, «Şu bayır turpunu bir de ben deneyeyim,» dedi. Bir lokma ısırp çığnemeye başladı. «Ne yaptım dedin?»

«Şezlonga oturmuş, yıldızlarla gevezelik ediyorum, Noel, birden aklıma geldi. Isıtılmış bir havuzda çekelemek harika olur dedim. Tabii işin güç yanını önceden kestiremedim.»

Noel hafifçe, «Çekelemek,» dedi. Hızlı, «Horoz, suyun içinde sertleşmez,» diye bilgi verdi. «Pelte gibi kalır. Ne kadar çekelesen boş, bir türlü söz geçiremezsin hayvana.»

Noel artık bayır turpunu iyice çığniyordu. Aklına koyduğundan mıydı neydi, yüzü iyice al al olmuştu.

«Gereksinme buluşun anasıdır filan derler ya, bil bakalım ben n'aptım Noel?»

«Ne, ne?»

«Havuzun sığ yanında durdum. Işıklardan birinin altında. Tam o an gelince, uyuşuk bacaklarımı büktüm ve gelişini izledim. Yahu, çok tuhaftı be!»

Noel ses çıkarmadı, sonunda, «Şerit şerit mi geldi?» diye sordu.

Hızlı başını salladı.

Noel bir şey demedi ama başka bir dünyanın, başka bir çevrenin çocukları olsalardı, arkadaşının boynuna sarılırdı, çünkü babası seks konusunda hiç konuşmazdı, Estelle'e de böyle şeyden asla söz edilmezdi, oysa şimdi, bir yandan cimnastik dersini anlatır, bir yandan bayır turpu çığnerken Noel artık o kadar ürkmüyordu. Hayır bir ara gerçekten ürkmüştü. Ansızın o sokaktaki tek garip çocuğun kendisi olmadığını anlamıştı.

Güneşin ağır ağınmır batışını izlerken, Noel usulca, «Kopacak sanmıştım,» dedi. İlk kez uyuşturucu kullanıyordu, Hızlı ile beraber Hızlı'ların havuzunun başındaydılar, bir yandan da hizmetçiler içerde akşam sofrasını hazırlamanın telâş içindeydiler.

Hızlı, «Olanak...sız... bu,» dedi. «Yirmin...ci yüz...yılıda...»

«... şey... istedim... ki... yani.. sandım ki.. kopup düşecek... annemle babamla... biz, pek seks konularına girmeyiz...»

Hızlı, «Birbirinizle girmezsiniz umarım,» dedi, gevrek kahkahalar atıyordu. Mayosu üstünde, şezlongta yatıyordu, kıpır-

dayacak hali yoktu, göğsü inip kalkıyordu.

«.. seks.. bizim evde.. yasak konudur...»

Bu söz üzerine Hızlı kendini şezlongtan yere attı.

«Ne var bunda?»

«Seks... Julian Garvey için hiç de yasak konu değildir.»

«Yok be!»

«Anlatmadım mı sana?»

«Neyi?»

«Senin baban benim anamı becermiş.»

«Yok be!»

«Kaç kez.»

«Sen nereden biliyorsun?»

«Benim çok güzel bir teypim var... Açık Saçığın yatağının altında... ses alınca çalışmaya başlar... harika şeyler öğrenirsin...»

«Devam et.»

«... işte, dün.. annem şu ICM ajanını idare ediyordu... adam babamla bir iş yapıyormuş... Açık Saçık, bu ajanın babandan iyi olduğunu söyledi.»

Noel, «Hmmm,» diyebildi.

Uşak evden seslendi. «Yemek hazır, küçükbey.»

Kalktılar, eve doğru yürümeye başladılar. «...ama şu bizim Açık Seçik... çok destekleyici bir tiptir... herkese daha iyi olduğunu söyler...»

Noel gülümsedi, başını salladı. «... benim babamla senin annen...» Bir süre gözlerini güneşe dikti. Konuşabilince, «... bir bakıma akraba sayılırız,» diyebildi.

Noel ertesi hafta hep dalgın ve baygındı, yalnız «ot» içiyorlardı ama en iyisindendi içtikleri. Annesi, onun rahat ve yumuşak halinden, televizyon düşkünlüğünden kurtulmuş olmasından pek keyifliydi.

Öğleden sonraları, kendiliğinden kütüphaneye gitmeye başladı, okulda uzun bir ödev için araştırma yaptığını söylüyordu. Estelle, bu Harvard denen okulun çocuğunu belki de derslerle fazla yorduğunu düşünüyordu (bu nazik yaşta uzun ödevler zararlı olabilirdi), ama oğlunu çok çalıştığı için kınayamazdı ya..

İki hafta sonra Hızlı, Atilla'nın çantasından meskal tabletleri aşırıldı. İkisi de çok heyecanlanmışlardı, çünkü gerçekten kendinden geçmek, düşlere dalmak pek sık erişebildikleri bir durum değildi. Hızlı'nın odasındaydılar, çamuru andıran hapla-

ra gözlerini dikmişlerdi. Hızlı, «Tadı berbatmış diye duydum,» dedi.

Noel, «Doğru,» diye yanıtladı, «Ama kitaplıkta incelediğim kitaplara göre, insan keyfine varmak için tadının kötülüğüne dayanmalıymış. Temel maddenin özellikleri nedeniyle, bildiğimiz tablet biçimine sokulamazmış. Şimdi yapacağımız iş, şu hapları alıp dilimizin üstüne yerleştirmek, sonra yumuşatınca ya kadar çiğnemek, ve sabretmek.»

İkisi de kahverengi haplardan birer tane dillerinin üstüne yerleştirdiler. Hızlı, «Acaba değer mi dersin?» diye sordu.

Noel, «Düş görme durumuna girmemiz için iki saat beklememiz gerekiyor,» diye anlattı. «Bak, meskalin, 'amin'ler denilen kimyasal gruptan. Tam kimyasal adı '3, 4, 5, trimethoxyphenylethylamine'. Bunu bilmezdin değil mi?»

Hızlı, «Şimdi de biliyorum sayılmaz,» dedi.

Noel uzandı, meskalin'i çiğnemeye başladı. Televizyondan bile daha ilginç bir konuyla biraz fazla ilgilenmeye başlamıştı...

Hızlı ansızın, San Francisco'daki tüm özel okulların büyük tutkusu olan meyva -salatası partisi yapmak isteyince, Görkemli Dört grubu doğdu. Parti için gerekli iş, ana-babanın ilaç dolabına gitmek, reçeteyle satılan ilaçlar arasından, içinde ne olduğuna bakmadan beş altı kutudan, beş altı hap almaktı. Öbür çocuklar da aynı işi yapardı, sonra ganimet koca bir bol kâsesine atılır, iyice karıştırılır, herkes birer avuç alıp, neler olup biteceğini beklemeye koyulurdu.

Hızlı son anda, Wertheim'ların ikizlerini çağırabildi, Noel, kendisi ve ikizler, hapları Hızlı'nın oyun odasında karıştırdılar ve kimin neyi, ne zaman avuçlayacağını kaygıyla bekleyerek gözlerini çanağa diktiler. Wertheim ikizlerinin ikisi de kısaydı ve tombuldu. kız olanın adı Diane, oğlanın Daniel idi, Diane'a kısaca «Dee» dendiğinden, bu ad yozlaştı, sonunda birine Tweedledee, öbürüne Tweedledum denmeye başlandı. Kızın sinirleri hep çok gergin ve zayıftı, politik eğlemciydi, oğlan da onun kadar bunalım içindeydi ama onun ilgisi daha çok şiir/seks tutkusu alanındaydı.

Söylemeye gerek yok, çok ama çok zengindiler. Anneleri, İkinci Dünya Savaşından sonra Amerika'ya İsviçre'den gelmişti, o sırada Zanuck'un düzinelerle ithal ettiği Avrupalı yıldız

adaylarından biriydi. Çok güzeldi, mavi gözlüydü, ama yüzü kameraya yaklaştı mı, hemen donan türdendi. Bu yüzden Güney California'da başarısız oldu sanılmasın, çünkü hem saygın hem ender bir yeteneği vardı: harikulade bir evlilik yaptı. Herkes, evlilik başarısından yana ancak Jennifer Jones'un onun ayarı olduğu kanısındaydı. İlk kocası ve ikizlerin babası olan Wertheim, elne geçtiği vakit altmışındaydı. Karısı gebe kalınca öylesine sevinmişti ki, ona inanılmayacak bir miras bıraktı, bu arada da daha önceki karısı ve üç çocuğu miras dışı kalıverdiler. Kuşkusuz Weldheim ölünce pek çok dava açıldı ama tatlıya bağlandı ve dul Bayan Wertheim zaferlerini sürdürmeye devam etti.

Tweedledee, renk renk haplarla dolu çanağa kuşkuyla bakarak sordu: «İnsan bu b... lardan ölür mü?»

Oldukça heyecanlı olan Hızlı da Noel'e döndü. «Profesöre bir sor bakalım.»

Noel çanağın içine iyice baktı. «İçinde ne olduğunu bilemediğimizden, ne desem, kaba bir tahminden öteye gidemez...»

Tweedledee, «...geberir miyiz, gebermez miyiz?» diye direndi.

«Sanırım şu kırmızı şeyler Seconal, bu yeşil naneler de Dexaml...» Sesi hafifledi. Çok hastalanabiliriz, kusabiliriz ama öleceğimizi pek sanmam.»

Hızlı, «Geronimo» diyerek haplardan bir avuç kaptığı gibi bir yudum Schweppes'le yuttu.

Noel aynını yaptı. Ardında Tweedledee ile Tweedledum geldi. Sonra her biri oyun odasındaki şişkin koltuklara oturup beklemeye koyuldu.

Yukarıdan İngiliz Operasının sesi duyuldu. «Çocuklar, iyi eğleniyor musunuz? Hızlı, uslu muyuz?»

Hızlı, «Nenemin Sandığı'nı oynuyoruz anne,» diye seslenip; hemen gereğinde saklamak üzere bol çanağına seyirtti.

«Erken döneriz şekerim.»

«İyi eğlenceler.»

Atilla, «Görüşürüz ahabap,» diye seslendi.

Hızlı, «Oldu,» dedi.

Sokak kapısının kapandığı duyulunca, Tweedledee, «Daha bir b... duymuyorum,» dedi.

Tweedledum, «Yo, ben duyuyorum,» dedi. «Aman, çok müt-hiş be, çin çin bir şeyler oluyor.»

Tweedledee, «Şimdi senin duyuna da cincilerine de,»

diye girdi. Çoğunlukla birbirlerine karşı çıkarlardı ama kız artık büsbütün hırçınlaşmıştı.

Tweedledum, «Neden böyle dırlanıyor bilir misiniz?» diye sordu. «Neden çılginca kıskanç böyle?»

Kızkardeşi, «Tutsana çenni be!» diye seslendi.

«Çünkü dün gece bir kâbus gördüm ben. Harika bir şey.»

Noel, «Anlayamadım, bunun neresi iyi?» diye sordu.

Hızlı açıkladı. «Aynı ruh doktoruna giderler de. Anlaşılan bugün Tweedledum'un seansı daha iyi geçmiş.»

Tweedledum tutturdu. «Yalnız bu değil. Yalnız.. bu.. değil.. Doktor Raymond beni ondan daha çok seviyor, Doktor en çok beni seviyor.»

«Değil işte, değil işte!»

«Doğru doğru doğru çatla da patla.»

Sonra herkes sustu, bir şeyler olmasını bekledi. Pek bir şey olmayınca, Hızlı «Biraz haşhaş yağı isteyen var mı?» diye sordu.

«Smaş ha!» Tweedledee soruyordu. «Gerçekten, su katılmamış smaş mı var sende?»

«Katıksız.»

Tweedledum, «Nereden bulursun bunu be, ben böyle şey bulamıyorum,» diye söylendi.

Hızlı parmağını dudaklarına götürdü, kendisini izlemelerini işaret etti. Oyun odasından sonra bir koridor, onun da ucunda, şifreli kilidi olan koca bir kasa kapısı vardı. Hızlı, «Şarap mahzeni» dedi, bir yandan da kilidi kurcalıyordu. Kısa bir süre dikkatini bu işe verdi, sonra ağır metal kolu çekti, kapı açıldı.

İçerde şarap vardı kuşkusuz, bazıları iyi California şarabı, bir çoğu da, ender bulunan türden şaraptı. Ama ayrıca, dikkatle etiketlenmiş, çeşitli raflara yayılmış, hava geçirmez türden düzinelerle kap vardı. İkizler sessizce etiketlere bakarken Hızlı «Attilanın başarısının sırrını bilmez misiniz?» diye sordu. «Bu işte yönetmen ve yıldızlara mal dağıtmakta onun üstüne yoktur.»

Tweedledum, «Yani senin baban bir çeşit kaçakçı mı?» diye sordu.

Kızkardeşi öfkeyle tersledi. «Ne olacakmış... çok kişi de annemize orospu diyor!»

Noel, «Ansızın kendi ailem pek normal göründü,» dedi. «Neredeyse utanacağım.»

Hızlı, sigara kâğıdına bir kaç damla haşhaş yağı damlatıp

sardı. «Bence bu işi aşağıda tenis evinin orada yapalım,» dedi. «Hizmetçiler meraklanabilir.» Herkesi odadan çıkardı, her şeyin yerli yerinde olduğuna baktı, ışıkları söndürdü, koca metal kapıyı hızla kapattı. «Atilla şifreyi çözdüğümü öğrenirse, halim dumandır,» dedi. Arkadaşlarını oyun odasına götürdü, hapları tuvalete atıp sifonu çekti, bir kaç kibrit aldı, tenis kortuna yollandılar.

Yolda Tweedledee, «Acaba bu b... tan ölür müyüz?» diye sordu.

Hızlı, «Profesör her şeyi bilir,» diye yanıtladı.

Noel anlattı. «Bizi uyuşturan, duman eden THC'dir, ve iyi otta, Hızlı'nın haşışdeki otunda bile yüzde bir ya da ikiden fazla THC yoktur. İyi haşhaş yağı yüzde otuzdur.. Bizim alışık olduğumuzdan en az on beş kat daha güçlüdür.» Tenis evine girip sigarayı içtiler, birbirlerine geçirdiler, birer nefes çektiler, küçükçük kaldığı vakit Hızlı kâğıt klipsiyle idare etti.

Bir kaç dakika sonra Tweedledee sordu. «Belki benim yapım böyle ama ben başkaları gibi etkilenemiyorum.» Tenis kortuna gitti, düşsel bekhend atışları yapmaya başladı. «Ben bir b.. duymuyorum. Oynamak isteyen var mı?»

Hızlı, kâğıt klipsini değnek olarak kullanarak kollarını sallamaya başladı, «Şu orkestrayı yöneteyim de öyle.»

Tweedledum, «Durun be, gerçekten oynayalım. «Ninemin Sandığını, oynasak? Ben başlarım. Ninemin sandığına bir armut koydum.» Servis atmakta olan kızkardeşine baktı. «Sıra sende.»

«Ninemin sandığına.. şey... şey.. bir armut koydum.»

Tweedledum, «Yok,» dedi. «Sen armut koyamazsın, armudu ben koydum.»

Tweedledee, «Özür dilerim, haklısın. Uf be, ne diyecektim... Oldu. Ninemin sandığına bir kayısı koydum.»

Noel fıkır fıkır gülmeye başladı.

Tweedledum bağırды, «Yok, yok, yok, yok, ne aptalsın be. Sana B harfi gerekli. B ile başlamalı.»

«Doğru, doğru, dur bakayım... Ninemin sandığına bir bar-mut koydum.»

Artık Tweedledum gülüyordu.

Tweedledee meraklanmıştı. «Ne var bunda gülecek? Bar-mut B ile başlar.» Tenis evine girdi, buzdolabını açtı, fıstık çıkardı. Bir kaçını yedi, bir kaçını da burnuna tıkadı. «Bu cilde çok iyi gelir,» diye açıkladı. «Yok, yani fıstık yağı cilde iyi gelir.

Ama aynı kapıya çıkar. Fıstık yağı güneş yanığına iyidir.» Başını salladı, öbür iki çocuğa katılıp o da katıla katıla gülmeye başladı.

Hızlı, «Hazin olan nedir bilir misiniz?» dedi.

Tweedledee sordu. «Nedir?»

Hızlı, «Dinle,» dedi. «Resim, görüneni ölümsüz yapar, oysa gerekli olan işitileni ölümsüz yapmaktır.»

Tweedledum artık gülmüyordu. «Bak, işte bu iyi bir fikir. Bu öylesine b...tan iyi bir fikir ki ağlamak istiyorum.»

«Böyle bir şey olsaydı, adına ne derdik bilmiyorum. Gördüğün şeye resim dersin, tamam mı? İşittiğine de, bak bakalım begenecek misin, işittiğine de 'işiteç' dersin.»

Tweedledee, «'İşiteç'» dedi. «Aman, ne kelime! Ne derin bir kelime bu 'işiteç' be!»

Birdenbire Noel bağırmaya başladı. «Durun, durun, dinleyin, hepiniz beni dinleyin, yahu bu dünyada işitileni ölümsüz yapan bir şey var, müzik derler adına.»

Bundan sonra hepsi yerde yuvarlanmaya başladılar, isteri krizi, patlayan bir boru gibi birinden öbürüne geçiyordu, biri gülmeyi bitirdi mi, öbürü patlak veriyor, sonra gülme, grubu sarıyordu, belki de gülünecek bir şey yoktu, belki de yalnızca birlikte olmaları yeterdi, ama gülmeyi atlatınca, birbirlerine sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Görkemli Dört doğmuştu.

Ansızın ayrılmaz oluverdiler. Oğlanlar için daha kolaydı, çünkü üçü de aynı okula gidiyorlardı, oysa yapılarında Tweedledee gerekliydi, o daha ataktı, toplumsal tutkuları daha güçlüydü, ilgilerini Vietnam'a çeken de o olmuştu, çünkü '64 başlarında çoktan yüz bir Amerikalı orada öldürülmüştü, o yılın sonlarında zenci haklarını savunan üç kişinin cesedi Mississippi'de bulununca, ölenlerin ailelerine para göndermekte, Johnson'a mektup yazmakta öncülüğü gene o yapmıştı.

Ana babaları da bu dostluktan çok mutluydu, çünkü çocuklar aynı çevredendi, geceleri de nerede olduklarından yana kaygılanmaya gerek yoktu. Arkadaş çevresi geniş olmasa da, bir kaç yakın arkadaşı bulunan çocukları olduğu için mutluydular.

Böylece, kafaları dumanlı ama birlikte, '64 yılının geri kalan bölümünü de tamamladılar, Berkeley üniversitesinde Konuşma özgürlüğü direnişinde 793 kişi ile birlikte tutuklandılar, '65 yılının Mart ayında da Özgürlük Yürüyüşü için Selma'ya gittiler. Para onlar için bir sorun değildi, çünkü Dul Bayan Wertheim çantasında kaç para taşıdığını hiç bir zaman bilmez-

di. Hızlı da istendiği an şarap mahzeninden mal alabilirdi.

'65 yazında bir süre Haight — Ashbury yöresinde bir apartman tuttular. Fillmore de yeni açılmıştı, bol bol Grateful Dead, Big Brother, Holding Company, Country Joe ve Fish gibi müzisyenleri dinlediler, Noel için yaşamının en güzel günleri bunlardı, ama bu arada iki olayda ölümle göz göze geldi, gerçi kendi ölümü değildi ama çetin anlardı.

İlk olay sıcak bir Temmuz sabahında yaşandı. Gün çok güzel başlamıştı. Yukarı kattaki dairede bir arkadaşıyla oturan ve arada bir Smith Kolejinde okuyan güzel kıza amyl nitrate ampulü vermişlerdi, kız biriyle yatmak için can atıyordu, Noel bu isteğini yerine getirdi, önce biraz seviştiler, sonra ampulü kırdılar. Noel kıızı eşsiz bir doruğa getirdi, kız da memnundu, sonra Noel sokağa çıktı, neden apartmandan çıktığını düşünmeye çabalıyordu. Hava daha da sıcaktı, uzun bir süre yürüdü, bir yüzme havuzunun yanından geçti, neden olmasın diye düşünerek içeriye girdi, bir mayo aldı, öte berisini bir dolaba koydu, kafası dumanlı, keyifli, havuzun derin yanına yerleşti.

Havuz başında çocuktan geçilmiyordu, zenci çocuk, önce «...ımdat...» diye bağırınca Noel bunu şaka sandı. Çocuk tramp-lene koşmuş, atlamıştı, demek yüzme biliyordu, diye Noel kendi kendine işi mantığa vurdu.

Ama zenci çocuk suya battı.

Noel çocuğu izliyor, şakayı nerede bitireceğini bekliyordu, havuz çok gürültülüydü, çünkü herkes bağırıyordu, zenci çocuk güçlüğüle suyun yüzüne çıkıp, «...ımdat...» diye bağırarak battığı vakit sesini kimse duyamazdı.

Noel büyük beğeniyle izliyordu.

Çocuk kollarını suyun üstüne çıkarmaya çabalıyordu, bazen beceriyor bazen beceremiyordu, yarı yarıya başarılı oluyordu, sonra bir kez daha, çok ama çok yavaş bir sesle, «...ımdat...» diyebildi ve battı.

Noel fırladı, havuza daldı, zenci çocuğun kolunu yakaladı, havuzun kenarına çekti ve çıkardı. Zenci çocuk «Sağol,» dedi, sonra koşarak kalabalığın içinde kayboldu.

Noel uzun süre havuzun kenarına yapışıp kaldı, birinin hayatını kurtarıp kurtarmadığını kestiremiyordu. O gece, bir morfin deneyinde Görkemli Dört bu durumu tartıştı. Tweedle-dee, tamam, dedi, kurtarmış olmalı, ama Tweedledum hayır dedi, bu seks kapsülüne garip bir tepkiydi. Hızlı olayı pek kavrayamamıştı, bu nedenle oylamaya katılmadı.

Noel o gün bugün bunu bir türlü kestiremedi..

Ağustosta, özellikle Tweedledee için durum gerginleşti. Watt ayaklanma olayı ona çok dokunmuştu. Haight'de oturdukları evden çıktı, bir süre ayaklanma bölgesinde çalıştı, ardından da şaşkın ve ruhsal çöküntü içinde kaldı. Tweedledum üst kattaki esmer güzel Smith'e çılgınca âşıktı, ama kız aml nitrate alsa bile yüz vermiyordu. Hızlı bir ara çarçabuk eve gidip ailesine yaz okulunun ne denli iyi gittiğini anlattı, gerçek amacı şarap mahzenine dalmaktı, daldı, getirdiği çeşitli mallar yaz sonuna kadar yeterdi.

Döndüğü gece Hızlı biraz duman almak istedi ama Wertheim'lar bu isteğine katılmadılar, Noel uydu ona. İkisi de biraz haşış çektiler, sonra **Uçan Dairelerin Görkemli Adamları** filmine gittiler, o yörede o sırada oynayan en güzel ses ve ışık gösterisi olduğu kanısındaydılar.

Döndükleri vakit Tweedledum iyice kendinden geçmişti, bir köşede büzülmüş, horul horul horluyordu. Tweedledee tek kişilik odada sessizce eski şiltenin üstüne oturmuş, sebze bıçağıyla yerdeki tahtalara vuruyor, kendince müzik çalıyordu. Noel kapıdan kafasını uzattı, karşılık olarak kız bıçağın ucunu ona çevirdi ve s... olup gitmesini söyledi.

Noel oturma odasına geri geri girince Hızlı'ya, «Küçük bir sorun var,» dedi, Hızlı kaşlarını çattı, yatak odasına girdi. Tweedledee sadece «Seni uyarıyorum o... çocuğu» diye karşıladi, bu da Hızlı'yı telaşlandırmaya yetti.

Gece saat on birdi, üç saattir duman çekiyorlardı, kendi görüşlerine göre sorun şuydu: Kızın ne aldığını bilmiyorlardı. Hızlı çok çeşit mal getirmişti, içinden neyin eksik olduğunu anlamak olanaksızdı, üstelik ne getirdiğine de pek aldırış etmemişti, yalnızca kalite ve güç açısından iyi bir paket getirmiş olmak yeterliydi.

Tam o sırada Tweedledee elinde bıçakla yatak odasından koşarak çıktı, Noel ve Hızlı ayrılıp kızı ortalarına aldılar, ama artık kız çılgınca şeyler yapıyordu, bıçağın keskin yanını vücudüne sürtüyor, glisilerini kazıyordu, sonra ansızın hırladı ve glisisini söküp çıkardı, yarı karanlık odada solgun tombul övlece duruyor, bıçakla derisini yontar gibi kazıyor. «Hamam böcekleri b... lar, hamam böcekleri işte,» diye bağılıyordu, Noel «Ben görmüyorum,» deyince, Tweedledee, «Altında, altında, salak s...ci o... çocuğu, hamam böcekleri şunun altında,» diye yanıtladı, bir yandan da bıçağıyla derisini kazıyor, sertçe kazıldığı yerden kan çıkıyordu, Noel, «Tamam, dur» dedi, kıza yak-

ıaştı, bıçaktan korkmuyordu, elleriyle kızın derisini süpürerek, «Korkma, Dee, bu b... ları temizleriz şimdi; Hızlı, gel de şu b... hamam böceklerini Dee'nin derisinin altından çıkaralım,» dedi. Hızlı yaklaşıncı Noel, «Baksana, ver şunu bana, bir işe yaramıyor,» diye devam etti. Tweedledee bıçağı verdi, Noel hemen bıçağı, köşeye fırlattı, köşede, iki arkadaşı kızkardeşiyle uğraşıırken, Tweedledum horlayarak uyuyordu.

Tweedledee haykırdı.. «Yılanlar! Yılanlar ve hamam böcekleri.» Noel, «Ne kadar çekti acaba?» diye sordu ama. Hızlı bilmiyordu çünkü kız evde değildi, kendi de yoktu, böylece Noel kızın burnunu eliyle büktü, kız acıdan haykırdı.

Noel, «Baksana Dee?» diye konuştu. «Bu nedir biliyor musun? Kitaplarda var bu. Bilmek ister misin? Söyle bana öğrenmek istediğini, Dee... Dinlesene beni sen!»

Dee, «Ne?» diyebildi.

«Bunun adına 'formikasyon' denir, olağan bir şeydir, meraklanmaya gerek yok, şimdi sen derinin altında yılan ve hamam böceklerinin dolaştığı kanısındasın, ve bunları çıkarmak istiyorsun, tamam mı? Dee? **Beni dinliyor musun be sen!**»

«Fornikasyon s... cidir,» dedi Tweedledee..

«Öyledir tabii, Dee.» Noel bir yandan elleriyle kızın vücudünü temizler gibi yapıyor bir yandan da dikkatini bir yerde toplamak için konuşmaya devam ediyordu. «Ama o dediğin 'n' hafiyle yazılır, oysa bu 'm' harfi, başka harfler bunlar... Dee... Dee... söyle bana.. n ve m harflerinden söz et bana...»

«Şey... şeydir... farklıdırlar..»

«Aferin. Doğru dediğin. Gerçekten farklı harfler bunlar,» Noel ellyle Hızlı'ya ışıkları işaret etti, oda aydınlanınca Dee'yi yürütmeye başladılar, Noel ışıklardan söz ediyor, ışıkların yılan ve hamam böceklerini nasıl korkuttuğunu anlatıyor, hamam böceklerinin b.. b.. vampire benzediğini, ortalık aydınlanınca korkup kaçtıklarını söylüyor, bir yandan da Hızlı ile birlikte kızı yürütüyorlar, Noel bildiği her türlü cehennemi anlatıyor, söz gelişi psikodelik ilaçlara gerçekten psikodelik denmediğini söylüyordu, bu söz Dee'yi çok şaşırttı ama biraz ilgilenmişti, Noel ona gerçek kelimenin 1956'da uydurulduğunu, bu nedenle on yıllık olduğunu, bu alanda ilk araştırmayı yapan Humphry Osmond'un bu adı uydurduğunu, ama önceleri dimağı yayan ilaçlara ve araçlara ne ad vereceklerini bilmediklerini ve tabii Aldous Huxley'in bu konuyla çok ilgilendiğini, Huxley ile Osmond'un mektuplaşıp buna ne b.. ad vereceklerini, ne gibi ta-

nıtma adı takacaklarını tartıştıklarını, sonra Huxley'in beğendiği bir ad bulduğunu ve bu adı içeren bir dizeyi Osmond'a gönderdiğini ve dizenin de şöyle olduğunu anlattı:

Bu küçücük dünyayı yücelttim

Alınca yarım gram phanerothym.

İşte Huxley'in, bütün bu uyuşturucular, LSD ve öbürleri için bulduğu sözcük «Phanerothyme» idi.

Tweedledee, «Çok güzel,» dedi.

Noel, «Osmond da öyle buldu,» diye anlattı. «Ama biraz fazla güzel.» Artık sabahın sekizi olmuştu, aralıksız gevezelik etmekten Noel'in boğazı kurumuştu ama kızın korkusu azalmaktaydı. «Böylece psikodelik sözcüğünde karar kıldı. Konferans burada biter.»

Tweedledee, «Bu gece ben hiç LSD almadım,» dedi.

«Ama yalnızca koka kola da içmedin?»

Kız başını salladı, gerindi. «A, tabii.»

«Ne aldın bir bilsem.»

«Bilirsin canım. Birazcık ondan, birazcık şundan.» Artık esniyordu.

Hızlı hafifçe, «Yakında sızar,» dedi.

Noel başını salladı, artık Tweedledee gülümsüyordu. gözleri yarı kapalıydı. Yatak odasına taşıldılar, şiltenin üstüne yatırıp, yorgun, argın odadan çıktılar. İkisi de uyku tulumlarını hazırladılar, daha güçlü bir şey içemeyecek kadar bitik olduklarından büyük bir şişe paregoriki paylaştılar, tulumları açtılar, uyumadan önce beş dakika düşlere daldılar.

İçlerinde kalkabilen ilk Noel oldu, öğle üstü ayaklanınca, koca bir ibrik kahve hazırladı, kaynayınca Hızlıya bir fincan kahve koydu, uyandırmak için iyice dürtükle-di, mutfığa gitti, aynı şeyleri Tweedledee için yaptı, kız berbat durumdaydı, hâlâ ilaçların etkisindeydi ama düzelmekte olduğu belliydi. Gerçekte ortaklıkta görünmeyen tek kişi Tweedledum idi.

Hızlı, «B... yesin be,» diye tombul arkadaşını iyice dürtükledi ama hiç kıpırdama olmadı.

Tweedledee, «Bu numarayı hiç yapmamıştı,» dedi.

Hızlı, «Sersem karı, ölmüş bu be!» diye bağırdı, ama Tweedleden, «Çocukluğumuzda, bayılıncaya kadar ya da ona yakın bir süre soluğunu tutardı, ama bu numarayı ilk kez görüyorum,» diye yanıtladı.

Noel, «Şu getirdiğin malları bir göz atıver. Ne olabilir acaba?» dedi.

Noel envantere iyice baktı, sonra «Adam kökü yok. Ona özellikle etiket koymuştum, çünkü çocuk oyuncağı değildi bu b... Tuh, be, hepsini almış.»

Tweedledee, kardeşine hafifçe bir tekme atarak fısıldadı, «Haydi, kendine gelsene,» dedi, sonra Noel'e, döndü. «Çok heyecanlıydı çünkü çok ünlü bir şiir var ya, erkek çocuklar adam köküyle gebe kalırmış, onu okumuş, acaba yetişkin erkeğe ne olur diye merak ediyordu.»

Noel şiiri okudu. «'Git düşen yıldıza uzat bir dal, bir çocuk edin, adam kökü al.' Bu, bir çocukla birlikte adam kökü topla demektir, birini becermek değil. Hiç değilse, bana göre öyle.»

«Boşversene sen, bu numarayı bırakıncaya kadar ben de devam ederim ha,» diyerek Tweedledee ayağıyla kardeşine vurmaya devam ediyordu. Yanında diz çöktü. «Peki, yola gelmeyeceksin.» İki eliyle kardeşini gıdıklamaya başladı, koltuk altlarından, çenesinin altına doğru ilerledi, sonra en nazik yeri olan kaburgalarına iki yumruğuyla vurdu, bu da işe yaramayınca bir süre oturduğu yerde sallandı, sonra çöktü.

Bundan sonra işler iyice karıştı, çünkü polise bildirmek gerekti, Dul Bayan Werthelm'a da haber verilmeliydi, önce ona söylemeye karar verdiler, Noel telefon etti, çok korkunç bir şey olduğunu, hemen gelmesini söyledi, yok Dee'yi telefona çağıramazdı, onun da durumu pek iyi değildi, telefonu kapattıktan sonra biraz geçerli sayılabilecek bir şey uydurmaya çalıştılar, sonuç olarak karşılıksız bir aşкта karar kıldılar, sözde oğlan bu Smith denen kıza âşıktı, o da yüz vermemişti sonra sokakta bu kötü şeyi ona kazara vermişler, bu b... tan şeylerden sokaklarda çok vardı, işin burası kesindi, böylece bu öyküyü üst üste bir kaç kez yinelediler, başkalarının da yutmasına dua ettiler.

Yutuldu da, yutulmadı da. Tutuklanmadılar, polisten dayak yemediler, ertesi gün ellerini kollarını sallayarak Haight'den ayrıldılar. Ama Dul Bayan Wertheim kızının iyice hasta olduğunu anlamıştı, San Diego'da dehşetli şık bir sanatoryoma yaptırdı. Garvey'lerle Ballinger'ler de çocuklarını birkaç ay daha sıkı gözlediler, Hızlı yeniden ruh doktoruna götürüldü, Noel de, garip bir rastlantıyla, ikisi de hayattayken Wertheim ikizlerine bakan ama kendisinin pek güvenmediği Doktor Raymond'a götürüldü.

'67'nin ortalarında gene birlikteydiler, artık adları değişmişti. Ana ve Babalar olmuştu adları, Doğu Village'da tatlı bir

yaz geçirdiler, herşey iyiydi hoştu ama Tweddledee'nin kafasını Vietnam iyice sarmıştı, altı bini aşkın insan ölmüştü, bir yıl öncesinden üç bin fazla, üstelik Reagan California Valisi olacak, Nixon da ertesi yıl baş köşeye geçecek diye ödü kopuyordu. o zaman ülkenin hali nice olurdu diye kaygılanıyordu, böylece '68 yılında hep birlikte Chicago'ya yazlığa gittiler. Noel tutuklandı, Hızlı da, Tweedledee de şaşkın bir polis tarafından kafasından dehşetli biçimde coplandı, çünkü o patırtıda kimin ne cins olduğu bilinemezdi, üstelik ilk bakışta tombul bir oğlana benziyordu.

Artık iyice gergindiler, olmasalar da, o günler dünyanın gözünün içine bakıp da anlam bulmaya çalışılacak günler değildi, Nisanda King, Haziranda Bobby vurulmuştu.

Tweedledee, Üniversiteye girmeden kısa bir süre önce kendi canına kıydı. O gün, daha önce onlara çok yorgun olduğunu söylemişti. Washington'a gidip Pentagon'un önünde kendini öldürmeyi tasarlıyordu ama havaalanına giderken yarı yolda gücü tükendi, taksi şoförüne yolun kenarına çekmesini söyledi, adam dediğini yaparken, özlemindeki dinlenişe kavuşmanın yolunu kestirmeden seçti, başardı.

Hızlı ve Noel kendilerine yeni bir ad edindiler. Garip Çift. Birbirlerine «Oscar» ve «Felix» demeye başladılar, ama artık ne keyif ne tat kalmıştı, gerçi Doğu'ya birlikte uçtular, Woodstock'da üç günü iyice dumanlı olarak birlikte geçirdiler, ama tatsızdı. Çünkü ikisi de açık seçik biliyordu, bundan sonra ikisinden biri ölecekti, ama hangisi...

Stanford Üniversitesine birlikte gittiler, artık yaşlanmışlardı, üniversitenin ilk sınıfındaydılar, birbirlerinden ayrılıkları kesindi. Hızlı'nın akli giderek karışmaktaydı, Noel ise kahramanlara tutkunduydu. Bundan sonraki kahramanlar kimler olacaktı? Malcolm ve Martin gitmişti, Rose'un çocukları Johnson gitmişti. Gemiye Kaypak Richard yürütmekteydi. Dylan'ın Doğuda bir yerlerde kafası patlamıştı. Beatles aç gözlülük yüzünden dağılmıştı. Teddy ise Mary Jo yüzünden toz olmuştu. Vietnam'da otuz üç bin kişi ölmüştü, ya Calley kaç kişi öldürmüştü My Lai'de? Calley ile Manson neredeyse yapay birer kahraman olmaktaydı, bu da, Noel'e göre, tutarsızdı, bir yerde bir yanlışlık vardı, üstelik Paul McCartney'nin ölümünün söylenti mi gerçek mi olduğuna aldırış ettiği yoktu, Paul McCartney artık bir kahraman değildi.

Hızlı'nın gözleri karda damla izi gibiydi. Noel'e, «Uygun bir

uçuş günü bekliyorum,» demişti. Eşsiz bir Stanford gün doğuydu. Mayıs ortasıydı, serindi ama Nisan kadar soğuk değildi.

Noel, Patton'un biyografisini okuyordu. Kitabı göğsüne koydu, yattığı yerden arkadaşına baktı. «Atilla'yı bir arasam?» dedi. «Belki Menninger'de eski doktorunu bulur. Severdin oraları, unuttun mu?»

«Yetti onlar bana. Biraz daha gözüm açılsın bekliyorum, sonra gümmmmmmmm.»

Noel ayağa kalktı. Odası beşinci kattaydı, geniş penceresinden üniversite alanı çok güzel görünürdü. «Seni havaalanına götürüyüm.»

«Hadi be, boş versene sen.»

«Ciddi söylüyorum, ne çıkar..»

«Yani 'bana b.. tan laflar etme, yakamı bırak' demek istedim.»

Noel çok güçlüydü, kuşkusuz Hızlı'dan çok daha güçlüydü ama Hızlı'nın ne içtiğini bilemiyor, kafasını ne türlü kaptırdığını, ne denli tehlikeli olabileceğini kestiremiyordu.

«Hiç bir haber bırakıldı mı?»

«Kime?»

«Sana b.. tan lafları bırak dedim ya, onlara, onlara işte.»

«Wertheim'lara mı demek istiyorsun?» Sözde önemsemekten kapıya doğru yürüdü, Hızlı'nın önünü kesebileceği bir yerde durdu.

Hızlı ağlıyordu, bu da olağandı, son zamanlarda hep ağlar olmuştı, ama çoğunlukla dumanlı bir yolculuğa çıkınca, duvarlar yumuşayıp, yerler acı sözler söylediği vakit ağlardı. Oysa şimdi ürkülmeyecek gibi değildi, Hızlı öylece duruyordu, gözünden çeşme gibi yaş aktığının hiç farkında değildi. Sonunda, göz yaşları ağızına gelince, elinin tersiyle dudaklarını sildi, ağladığını anladı.

Noel, «Bana baksana sen, bu maratona dayanacak durumda değilsin. Gel bir yere gidip bir kahve içelim.» dedi.

Artık Hızlı'nın gözleri şişmişti. Bunun da farkında değildi, ne de sol elinin titremesinin farkındaydı. Hızlı, «Demek Güleç dost uçmak üzere,» dedi «Günlerden bir gün karşı mavi yaban yamaçları kolaçan ederiz bakarsın»

«Bu odadan çıkmayacaksın Hızlı, bu uçma numaralarını kes bakalım»

Hızlı, elinden geldiğince dik durdu, eliyle bir selam çaktı,

dolabın aynasında kendine baktı, «Bu memelerden hep iğrenirim.» dedi. «Ne b... tan şeyler değil mi?» Bunu da dedikten sonra kapıya doğru bir adım attı, Noel daha çabuk davrandı, ama Hızlı güldü, çünkü gerçekten Noel'den daha çabuk davranan kendisiydi, gerçi pencereler kapalıydı ama ne çıkardı, Hızlı kollarını açmış, pencereden uçup gitmişti...

Noel, beş kat aşağıda, yere varışını duydu...

Gerçi anası babası pek inanmadılar ama Noel'in o yaz Deniz Piyadesine katılması ani bir karar değildi. Günlerce, silahlı kuvvetlerin hangi bölümüne katılacağını düşünmüştü. Deniz piyadesini her zaman yeğlerdi ama uygun düşüp düşmeyeceğini kestiremiyordu. Ayı yavrusuna benzerdi, gerçekte çok güçlüydü, kol işi hiç yapmamıştı, tenis oynamaktan öte güç gerektiren hiç bir uğraşısı olmamıştı. Sonunda cesaretini topladı. Ağustosta çoktan yola çıkmıştı, Upshur Kampında sıkıntıdan patladı, gelecek günleri sapıtmadan, sağ salim atlatabilmek için uzun uzun dua etti.

İstediği tek günlük bir işti, gerçekte öyle de oldu. Bir ara, eğitiminin ortalarında, bunu başarabileceğini sezmişti. Bir tek kurşun tamamdı, yeter ki Vietnam'a gönderilsin, işte o zaman o da bir kahraman oluverirdi.

Eğitimi bitince Vletnam'a gönderileceğini umdu, oysa San Diego'da kaldı, hafta sonları anası babasıyla kucaklaşabilmek için yeterince yakın bir yerdi. Arabayla gelirlerdi, Estelle'in kaşları her zaman çatıktı, hep korkunç bir şeyler olacağını sanıyordu, Noel de ona korkunç bir şeyin çoktan olduğunu, kısaca San Diego'da kaldığını anlatmaya çalışıyordu. Noel yaşamının belki de en mutlu gününü Haziranda yaşadı, sevk emrini almıştı, ondan sonra herşey buğulu gibiydi, izin alışı, upuzun bir yolculuk, Quang Nam Eyaletinde Thoung Duc'e gidişleri. Duyduğu adlar bir türlü aklına girmiyordu, sıcaklığı önceden duymuştu ama gene de beklenmedik bir ısıydı, gerçi yüksek ısılı yörelerde, özellikle Palm Springs'de çok bulunmuştu ama o çöl sıcaklığıydı, kuruydu, oysa burada havanın sanki ağırlığı vardı, bastırıyordu, insanı yere çekiyordu, ancak büyük çabayla bir Deniz Piyadesi olarak, gereğince dik durabiliyordu. Gün doğuşuyla gün batışının hızı da onu çok şaşırtmıştı. Sanki elektrik düğmesi çevrilir gibiydi, oysa o da başkaydı; ilk hücum anı gün doğuşundan hemen sonraydı, savaş bir helikopterle ve büyük gürültüyle indi; Noel takım komutanını koşarak izledi, bataklığa varınca koşu

yürüyüşe dönuştü, on dakika geçmeden Noel artık ölmüş bir kahramandı, gözlerinde sülükler geziniyordu; insan kafasından bu tür düşünleri geçirmek istemez. Noel de istemiyordu ama patlama tam o sırada olmuştu, ardından da makineli ateşi; Noel kendini havada bulmuş, sonra gürültüyle çamura düştüğünü duymuş, bir süre saklanmış, beklerken kendi kanını içmiş, bir ara bir gözünü açınca omuzunda bir sülüğün yüzüne doğru ilerlediğini görmüş, bunun ne denli utanç verici olduğunu düşünmüş, acıyı unut kanı unut, sülükleri kokuyu, çığlıkları unut demişti kendli kendine, oysa en çok canını yakan şey utanç olmuştu, çünkü neredeyse bir yıldır Deniz Piyadesiydi ama topu topu bir saatten bile az bir süre savaşa katılmıştı; başarısızlığını anlatacak yürekte olmadığını da biliyor, anlatmak zorunda kalma- yacağını yürekten diliyordu. Çevresi çığlık çığlığaydı, Noel dua ediyordu: Tanrım, ne olursun artık bırak da öleyim.

Kıl payı kalmıştı sözü ancak yarışlarda söylenir. Gerek savaş alanında, gerekse daha sonra Saygon'da onu aklayıp paklayan, ona yiyecek ve kan veren, yaralarını saran, diken erler. sonunda bu dileğine engel oldular.

Uzun süre hastanede kaldı, bu süre içinde, ömür boyu sakatlanmak ya da ona benzer bir şeyden çok, ama en çok ödünü koparan tek şey, eve dönüşünün ne denli korkunç olacağıydı.

Gerçekten, sandığından da korkunç oldu, çünkü hepsi herkes, anası, babası, ablası, dostlar, hep birlikte bir mucizeyle karşılaştıklarına inanıyorlardı: karşılarında bir kahraman vardı. Düşüncelerini değiştirmek olanaksızdı. Üstelik, kanıt olarak madalyalar da vardı. Böylece, olmaya can attığı ama olamadığı şeyi, hiç değilse çevresi açısından, oluvermişti. Sunset'deki koca köşkte Noel, için için buna dertleniyordu.

Stanford Üniversitesine dönmenin bir işe yaramayacağını biliyordu ama denedi, bir sömestr sonra da California Üniversitesine nakletti, evden arabayla bir saatlik yoldaydı. California Üniversitesi de aynı şeydi, insan ne amaçla neyi okuduğunu bilmezse okumanın anlamı neydi? Noel'in bunalımı arttı, artık başıboş olmuştu, bunu da biliyordu. Evden taşındı, küçük bir yalı kiraladı, bir çok kızı becerdi, sıçramalı yürüyüşü denedi, bir süre yalnız doğal besin yedi. Sonra rolfling, ardından tay-çi, Biyonerjetik'e merak sardı, Esalen ve est'e de.. Bir süre kendini Scientoloji'ye kaptırdı. İlkel-çığlık yöntemi ona iyi geldi, hiç değilse, bir süre için, ama gün ışığını gördüğüne inandığı tek an guru almıştı, üstelik öğreten adamın Hindistan'da değil, Sau-

salıto'dan geldiğini öğrenmişti, gene de pek aldırış etmemiştir.

Hızlı'yı ziyaretten vazgeçti bu yüzden de kendini çok suçladı. Haftada bir defa ona uğrar, yüksek sesle bir şeyler okurdu ama Hızlı'nın bir karşılık göstermemesi çok üzücü oluyordu, bir defasında Hızlı'dan ayrıldıktan sonra LSD'yi biraz fazla kaçırmıştı, çevresindeki insanların, bir bunalıma girmekte olduğunu fısıldaştıklarını da sezmişti. Riggs pek kötü bir yer değildi. Orada 1960 yıllarını, o yılların bugüne etkisini ve önemini sık sık düşünmeye başlamış, daha sonra da dikkatini Beatles ve Dylan'a çevirmiş, eve dönünce de kendini bu konuda araştırma yapmaya vermişti.

Ama, tüm yaşamında hiç bir şey, hiç ama hiç bir şey ona, son bir haftadır babasıyla birlikte **Mutsuz Yıldız**'ın gerçekleşmesini izlemek kadar coşku ve sevinç vermemiştir. İşte bu yüzden, Harry Brennerman'dan haber gelip de Raquel Welch'in kararından caydığını, filmde oynamayacağını öğrenince canı bu kadar çok sıkılmıştı...

Brennerman'ın sesini telefonda duyar duymaz, Julian bir aksilik olduğunu anlamıştı. Brennerman, «Bak yavrum,» diyor-du, «Konuşmamız gerek. Beş dakikan var mı?»

«Senin hatırın için altı da olur, Harry.»

«Geliyorum.» Julian telefonu kapattı, koltuğunun arkasına yaslandı, anlaşılan ne hissettiği yüzünden belli oluyordu, çünkü Noel, yazı odasındaki kanepede oturduğu yerden, «Japon bahçıvan öldüğünden bu yana seni hiç bu kadar dertli görmemiş-tim,» dedi.

«Sen dertli ile kaygılıyı birbirine karıştırıyorsun.»

«Ne kaygısı?»

Julian başını salladı. «Bunu birazdan öğreneceğiz.»

Bir kaç dakika sonra Brennerman telaşla geldi, eliyle saçını düzeltiyordu. Julian'ın karşısındaki koltuğa oturdu, Noel'e merhaba dedi, sonra derin bir soluk alarak, «Bu iş burada biter,» dedi.

Julian, «Bu kadar kötü mü?» diye sordu.

«İnsan iyi niyetli oldu mu, mucizeler yaratır yavrum.»

Julian sesini çıkarmadı.

Harry Brennerman, «Filmde çıplak görünmek istemiyor.»

Julian koca bir tebessümle, «Bu da dert mi yani?» dedi. «Filmin ikinci yarısı, hep onun çıplaklığı üzerinde duruyor. Ne demek çıplak görünmek istemiyormuş, o ne biçim söz?»

«Hayatında soyunmamış, adamlar bana telefon ettiler,

seksin böylesine serbest olduğu günümüzde, hiç soyunmadan dünyanın seks sembolü olabilmesi, mesleğinin temelini oluşturmuş.»

«Brennerman, bu rolü oynayacağına çoktan karar verilmişti.»

«Çıplak olmaz. Artık olamaz. Yıllardır, herkes soyunması için onun peşinde — Wallace'in en çok satan kitap listesinin başında gelen romanından alınan **Hayvanlar Kulübü** filminde soyunması için koca bir servet önerildi de kabul etmedi.»

«Bana bak, daha çok para koparmak için senin numaralarından biri bu, değil mi? Ücretini artırdık mı, sorun kalmayacak.»

«Sana s... ol diyeceğim ama çoktan olmuşsundur. Şimdi söyle bakalım, bu filmi yapmak istiyor musun, yoksa sadece avaz avaz bağırmak mı niyetin?»

«Haydi konuş bakalım.»

«Bence, sutyen ve donla kabul edermiş.»

«Ha, işte bu haber iyi.» Julian, Noel'e döndü. «Duyuyorsun değil mi?»

Harry Brennerman, «Sen feci bir adamsın be Julian,» dedi. «Ama bir de babaların tuttu mu beter olursun.»

«Brennerman, don ve sutyen bu filmin anlamını berbat eder. Yahu, filmin yarısında Raquel Welch'i don sutyenle kim görmek ister?» Ansızın el çıptı. «Dur bakayım... daha bitmedi bu iş... Brennerman, isterse filmi Japonya'da çeviririz, kimono ile oynar.» Garvey ayağa kalktı, alaycıydı, sesi giderek yükseliyordu. «Daha iyisi de var... daha iyisi... film Alaska'da çevrilir, evde yalnızdır, dışarda kar fırtınası vardır, kalorifer bozulur, böylece filmi yere kadar uzanan bir kürk içinde çevirir. İşte, ben de sinema işinden anlıyorsam, halk bu filmde kapıları yıkar.» Kapıyı göstererek devam etti. «Bayan Welch'in işi burada biter Bay Brennerman, hatta senin işin de.»

«Sen onun adını kullanarak bu filme para buldun aptal... hemen kahraman havasına girmesene...»

«... bırak da yapım işiyle ben uğraşayım. Sen de müşterilerine iş bulmakla uğraş, yani müşterin varsa...»

Brennerman, Noel'e döndü. «Hoşçakal, evlat. İnsanın babası, Harry Cohn'dan bu yana Hollywood'un en sevilen adamı olursa, işin iştir...»

Yalnız kaldıkları vakit, Noel, «Film gene de yapacağız değil mi?» diye sordu.

«Elbette.»

«Bu, biraz daha fazla para koparmak için bir numara mıydı?»

«Hayır, şekerim. Harry bu biçim çalışmaz. Bu bitti. Yani Raquel Welch bu işten çıktı.»

«Peki ama ne yapacağız şimdi?»

«Üzülme öyle.»

«Ama ne yapacağız? Söylesene...»

«Gerçekten üzülüyor musun?»

«Tabii, çok ilgilenmiştim..»

«...çünkü üzülmeyi bırakmalısın. Biz anka kuşu aramıyoruz. Noel. Biz piyasada göz kamaştırıcı bir vücut arıyoruz. Şimdi sana söyleyeceğimi iyi dinle ve inan bana.»

«Ne?»

«Bu yarattıklar, Güney Californiya'da bulunmaz Hint kumaşları değildir.»

ROL DAĞITIMI

(Hollywood'un en uzun tek perdelik oyunu)

ZAMAN:

Şimdi

YER:

JULIAN GARVEY, ünlü film yapımcısı.

DEKOR:

Çok lüks bir yazı odası, Julian Garvey yazı masasının başında oturmaktadır. Oğlu NOEL, elinde bir not defteriyle, kanepe dedir. GARVEY'nin damadı ROBERT SCHWAB bir koltukta dır. Üçü de çeşitli rol dağıtımı ve sinema dergileri karıştır maktadırlar.

SCHWAB

Bence, karmakarışık isimlerden söz etmektense, bu işe mantıklı bir yoldan girmeliyiz. Alfabetik sıraya göre, bende Ursula Andress var.

JULIAN

Bir şey söyleyeceğim ama lütfen kimse alınmasın.

(SCHWAB ve NOEL baş sallar)

Bu odada, şu anda, ne olursa olsun, aklımıza gelen her şeyi söyleyebilmemiz gerekir. Çekinmemeliyiz, çünkü çok kişinin inancına göre, bir filmin yazgısı, çekimin ilk günü ortaya çıkar. Önemli roller uygun kişilere verilmemişse, ağzınla kuş tutsan işe yaramaz. Anlaşıldı mı?»

(SCHWAB ve NOEL baş sallar.)

Öyleyse, konuşabilirim: bence bu en enayi fikir.

SCHWAB

«Enayi» ha? Demek beğenmedin.

JULIAN

Şimdi beni iyi dinle: Bu film senin çocuğun sayılır. Sen yazdın, sen yöneteceksin. Ama, yanılmıyorsam, bu öykünün konusu Marilyn Monroe'nun son saatleri. Eğer, İlsa Koch'un son saatleri olsaydı, beş yıl önce Ursula Andress bu rol için düşünülebilirdi.

SCHWAB

Yani, bir yabancı olmaz diyorsun.

JULIAN

Yüzde yüz haklısın. Bence bu bir Amerikan öyküsü, rolü, Amerikalı bir yıldız vermezsen denge bozulur. Demek ki, alfabetik sıraya göre, Brigitte Bardot, Marthe Keller, Romy Schneider, Elke Sommer'i bir kalem geç. Anlaştık mı?

SCHWAB

Bence mantıklı. Ne dersin Noel?

NOEL

(Sinema dergisinden başını kaldırarak) Ha.

JULIAN

Şekerim, lütfen biraz daha yakından ilgilen.

NOEL

Doğru. Özür dilerim.

SCHWAB

Demek ki, Ann-Margret'i de geçiyoruz, bir itiraz yoksa?

JULIAN

Merak ettim, onun için soruyorum. Belki de çok iyi olur.

SCHWAB

Bir arkadaşım onunla bir filmde çalışmıştı. Soyunmak ona çok güç geliyor. Bu çıplaklık yüzünden zaten başımız derde girdi.

JULIAN

(Not defterine yazar)

Bence bir de «olasalık» listesi turalım, adını bu listeye yazalım. Gerekirse, adını ileride listeden çıkarırız.

SCHWAB

Olur. Dinle, sen yabancıları liste dışı bırakırken, ben de bir şey söyleyecektim. Ben de oyunculuk yapmak isteyen mankenlere karşıyım. Böylece Lauren Hutton, Jennifer O'Neill, Cybill Shephard liste dışı kalır. Eski mankenlerden seçmeyelim, tamam mı?

(JULIAN başını sallar, başıyla SCHWAB'a devam etmesini işaret eder.)

Nerede kalmıştım. Tamam. Carrol Baker.

JULIAN

Amma da saçmaladın, Sarsak Schwab. Kendine gel.

SCHWAB

Peki, peki. Diane Baker.

JULIAN

Olmaz. Kenny Baker'i de istemem, devam et.

SCWAB

Candy Bergen?

JULIAN

Bak, o Monroe rolünü oynayabilirdi. Ana şimdi oynamaz, üstelik göz alıcı bir vücudu de yok, bizim senaryoyu, göğüssüz sek yıldızlarıyla doldurmasak iyi olur.

SCHWAB

Ya Jackie Bisset?

JULIAN

(Not defterine yazarak)

A, bak bunda iş var. Hem de çok.

NOEL

Ben mi şaşırdım, yoksa az önce yabancı olmaz dememiş miydin? O, İngilizdir.

JULIAN

Buna pek yabancı denmez.

NOEL

Amma yaptın baba, İngiltere, Avrupa'dadır.

JULIAN

Sen gene resimli romanlarını oku, biraz fazla dikkatli olmaya başladın.

SCHWAB

Karen Black oynayabilir bu rolü.

JULIAN

Karen Black'ı çıplak düşünebiliyor musun? Kendine gel oğlum.

SCHWAB

Sudie Balkely?... yok, olmaz, o da manken. Bujold? İyi oyuncudur.

NOEL

Olmaz, Kanadalıdır, bir yabancı daha.

JULIAN

(SCHWAB'a)

Çocuk çabuk öğreniyor bu işi, değil mi?

(NOEL'e)

Sen, tam benim oğlumsun. Devam et.

SCHWAB

Burstyn... dur söyleme, biliyorum, yaşlı kalır, ama bir kaç yıl önce olsaydı, ne oynardı bu rolü, müthiş bir şey olurdu... bir düşün...

(Ansızın yerinden fırlar, gömleğini beline sıkıştırmaya çalışır)

...buldum... müthiş bir fikir... Julian, buna da saçma deyip bırakma... yani biraz bekle ve düşün... tam düşündüğüm tip değil ama ne olursun bir düşün... söz ver düşüneceğine...

JULIAN

Söz.

SCHWAB

Dinle... dinle şimdi... işte: **Ali MacGraw**.

NOEL

Tamam, ben aklımı kaçıracağım... Babam, yabancı olmaz diyor, sonra Bisset'e aklı yatıyor, sen eski mankenler olmaz diyorsun, Ali MacGraw'un adını atıyorsun ortaya, kaç yıl mankenlik yapmıştı o?

SCHWAB

Daha çok moda yöneticiliği yapmıştı. Arada fark var. Mankenliğe yakın işler yaptı, ama kamera önünde poz vermedi, bu başka iş sayılır.

NOEL

Bence iyice zirvalamaya başladık, kendimize bir çekidüzen verelim.

JULIAN

Ben kendisini çok beğenirim, ama şimdi söyleyin bakalım hangi ülkede bu yıldız bir seks yıldızı sayılır ha?

SCHWAB

Peki, peki, ama hiç değilse «olasılıklar» listesine koyamaz mıyız?

(JULIAN başını sallar, yazar.)

NOEL

(Hafif bir sesle)

Dixie Crowder.

SCHWAB

Bir daha söyle.

NOEL

Hayatımda gördüğüm en güzel vücuda sahip. Kendisini hiç görmedim. Ama fotoğraflarını gördüm, televizyonda izledim, onun kadar güzeline rastlamadım. Bence, yani.

SCHWAB

(JULIAN'a)

Kim bu ayılıp bayıldığı?

JULIAN

On yıl önce, televizyon yıldızıydı. Hoş Memo'da Gül Pembe'yi oynadı. Hâlâ aynı biçimde. Ben kendisini gördüm, geçen hafta... harikulade. Aynı zamanda mutlu bir evliliği var, yıllardır bu işten ayrılmış, onun için geçelim onu, daha tam yirmi üç harf kaldı.

SCHWAB

(Elindeki rol dağıtım kitabından okumaya başlar, susar.) Ginger Abraham, New York'tan ablamın okul arkadaşı. Geçmişten söz ederken, aklıma o geldi. Ne güzel bir kadındı! İnandırıcı gibi değil. On beş yaşındayken, Elizabeth Taylor eline su dökemezdi.

JULIAN

Yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı ben tanıdığım zaman... (Sesi birden hafifleşir. Sessizlik.)

NOEL

Onunla birlikte çalışmıştın değil mi Baba? İyi tanımam gerekir.

JULIAN

(İlk defa yerinden kalkar, pencereye gider, dışarıya bakar.)
Dilediğimce tanıyamadım, yavrum, dilediğimce tanıyamadım...
(IŞIKLAR hemen hafifler, karanlıkta sesler duyulmaktadır:
«Blythe Danner.» «Catherine Deneuve.» «Sandy Dennis.» «Angie Dickinson.» «Donna Douglas.» «Patty Duke.»

Işık yandığında, öğle yemeği sona ermek üzeredir. GARVEY elinde karton bir meyve suyu kutusuyla odada gezinmektedir, kravatını açmıştır. Birdenbire döner.)

JULIAN

(SCHWAB'a, yalancı bir öfkeyle döner. ÜÇÜ de artık yorgundur.)

Ne dedin, Lainie Kazan mı dedin? Bu endüstride benim kadar önemli birine Lainie Kazan mı öneriliyor?

(NOEL'e)

Benim şeftalili yoğurttan ister misin, şekerim?

(Dalgın)

Şeftalili yoğurt hiç sevmem.

(Gene SCHWAB'a dönmüştür.)

Bana bak Robert Schwab, bir daha bana böyle ipe sapa gelmez öneriler yaparsan, senin canına okurum. Rolü Abbe Lane'e veririm görürsün gününü.

NOEL

Bence...

JULIAN

...şekerim, gene Dixie Crowder'i önerecek olursan, hiç sesini çıkarma daha iyi.

NOEL

Senin de daha parlak buluşların yok ya...

JULIAN

Rol dağıtımı başlıbaşına bir sanattır, bu film ise en güçlerinden. Düşünün: Dehşetli güzel olmalı, üstelik kusursuz bir oyuncu olmalı, üstelik çok ince, nazlı, duygusal görünmeli. Üstelik geçmiş günleri anımsatmalı, **Sunset Bulvarı** filminde Gloria Swanson gibi, bize perdeye sarsıcı bir gerçekçilik getirecek bir kız gerekli.

(Bir an düşünür)

Acaba Margaret Trudeau'yu alabilir miyiz?

(Işık gene söner. Gene, ard arda isimler sıralanır. Artık sesler bezgindir. «Jill St. John.» «Jean Seaberg.» «Carly Simon.»

«Sissy Spacek.» «Connie Stevens.» «Stella Stevens.»

Işıklar açılır, vakit geçtir. Odada kahve fincanları, buruşuk defter sayfaları gelişigüzel bırakılmıştır. GARVEY, gömleğinin kollarını sıvamış, koltukta oturuyordur, başını ellerine dayamıştır. SCHWAB dergi ve kitapları karıştırmaktadır. NOEL kanepede uzanmış, gözlerini tavana dikmiştir.)

SCHWAB

Alfabetik sırada Natalie Wood var.

(Kitabı yere bırakır.)

JULIAN

(Belli belirsiz başını kaldırarak)

Efrem Zimbalist, Jr.'u kandırabilirsek iş değişir.

SCHWAB

Senin şakaların bazen sinirime dokunuyor. Şu anda herkesin şakaları sinirime dokunur.

JULIAN

«Olasılıklar» listesini okuyuver bize, şekerim.

NOEL

Olasılıklarla, herhalde olmaz dediklerimizi de okuyayım mı?

JULIAN

Lütfen.

NOEL

(Bir sayfayı uzanıp alır, ifadesiz bir sesle okur.)

Ann-Margaret, Jacqueline Bisset, Julie Christie, Sue Lyon, Ali MacGraw, Kim Novak, Valerie Perrine, Tuesday Weld.

SCHWAB

Tanrı dünyayı yedi günde yaratmış. Nasıl becermiş bilmiyorum.

JULIAN

(Kalkar)

Oyunçularla uğraşması gerekmiyordu.

(Gözlerini oğuşturur)

Bunların hiç biri uymuyor, değil mi? Mantık açısından, gözümüzden kaçan birileri olmalı. Şimdi bunlara bakalım.

NOEL

Yani daha bitmedi mi?

JULIAN

Daha yeterince eşelemedik şekerim. İlk sıradan başla, Schwabby.

SCHWAB

Ursula Andress.

JULIAN

Hiç de fena olmaz. Kim olmaz demişti?

NOEL

Sen.

JULIAN

Bu saçmalığı birinin yaptığını biliyordum...

(Işık son defa sönmeye başlar. JULIAN, NOEL ve SCHWAB önceki gibi devam ederler, ama artık onları duymayız. Her bir yandan, mekanik bir sesle karmakarışık sesler duyarız: «Joan Collins.» «Suzanne Somers.» «Sheree North.» «Farrah Fawcett.» «Linda Rondstadt» «France Nuyen.» «Barbara Loden.» «Dolly Parton.» «Julie Newmar.» «MAMIE VAN DOREN.» «MONIQUE VON VOOREN, SANDRA DEEEEEEEEE!!!»)

PERDE

Julian Garvey, iki gün sonra, işinden çıkıp evine geldiği vakit karısına, «Lütfen bana, bol buzlu bir votka stinger ver,» dedi. «Duble olsun.»

Estelle başını salladı, tam hizmetçiyi çağırmak için zili çalacağı zaman, caydı, «İkiye bir istersin, değil mi?» diye sordu. «İyi hatırladın.»

«Doğru. Sen duble stinger içmeyi, ben de barmenlik görevi yürütüneyeli nice yıllar geçtiğini düşünürsen, haklısın.» Kitaplığın yanındaki bara gitti, Julian da en sevdiği deri koltuğa çöktü. Estelle, kendi kendine konuşur gibi, «Şu nane likörü de nereye gitti?» diye söylendi.

Julian gözleri kapalı, derin derin soluk alarak, «Alt rafta, arkada,» dedi. «Eskiden hemen bulurdun.»

«Eskiden, bara koşarak giderdim. Sevgili kocam günlük savasından döndüğü vakit onu memnun etmeye çalışırdım. Ama, şekerim, ikimizin de bildiği gibi, o başka bir çağ, o kadın da çoktan sizlere ömür.»

«Dırlanma lütfen. Şu anda hiç kaldıramam.»

Estelle, buz kovası bir elinde, kapağı öbür elinde, dondu kaldı. «Dırlanmak mıydı bu? Özür dilerim.» Başını iki yana salladı. «Acaba dırlanmayı tatlı dilden ayıramayacak duruma

mı geldim dersin? Ne kötü şey.»

Gene içkiyi hazırlamaya koyuldu.

«Bir soru: Noel nerede?»

«Bugün zaten iki film görmüştü, sonra bir yerde, **Eve Dönüş** filminde Jane Fonda'nın çok seksi olduğunu okumuş, belki onu listeye katmamakla yanılmışsın diye koşarak gitti. Bugünlerde pek canlı, sayende.»

«Boş yere filme koşmasını önlerdim... yanılmıyorsam, duyduğuma göre Voight ile sevişme sahnesinde, çıplak olduğu yerler hep başından aşağısını gösteriyormuş, Fonda'nın başı görülmüyormuş. Vücudu için dublör kullanmışlar. Beylik numara.»

Estelle, içkiyi buz dolu koca bir konyak bardağında getirirken, «Ne müthiş bir meslek,» dedi.

«Belki de canımı kurtarabilirim.» İçkiyi içmeden önce, kadehi karısına kaldırdı. «Artık bu meslek çok değişti, Estelle. Artık sır diye bir şey kalmadı, Bay Xerox sayesinde.»

«Yani?»

«Bugün Ann-Margaret, Valerile Perrine, Jackie Bisset, Julie Christie ve Ali MacGraw suratıma kapıyı kapattı. İnanılır gibi değil.» Gene bir yudum içti. «Senaryoyu daha bunlara vermemiştim bile. Sadece menajerlerini aradım, daha konuya girmeden, yani «Ha, ne diyecektim, bu arada» diye lâfı açmadan, «Boş ver,» dediler. Resimli romanlardaki komik tiplere benzedim, hani hep başında kara bulutlar dolaşan tiplere.»

«Peki, ne olduğunu biliyor musun?»

«Tabii. Senaryo daha elinden çıkar çıkmaz, hemen Xerox kopyası, yani fotokopisi yapılır. Bu artık sıradan bir olay. Yeni bir senaryo yazılıp bittikten yirmi dört saat sonra, televizyon çarçabuk filmi yapmak için işe girişmiştir bile.»

«Peki sana ne gibi bir neden ileri sürdüler? Ne dediler?»

«Ne olacak, sudan bir özür, müşterileri olan yıldıza uygun değil, ya da müşterileri, çıplak sahneler nedeniyle böyle bir film çevirmek istemezmiş filan. Daha dürüst olanlar da açıkça senaryonun b... tan olduğunu söylediler.»

Telefon çalınca, Estelle açtı. Ağızlığı kapatarak fısıldadı. «Philip Schwarzman adında biriyle konuşmak istiyor musun?»

«Kimse istemez, ama **Mutsuz Yıldız**'ın ardındaki tek sermaye kaynağı olduğundan, saygılarımı sunmak isterim.» Telefonu karısının elinden aldı, canlı ve neşeli bir sesle konuştu. «Phil... Phil dinle... hiç keyfini bozma, için rahat olsun... daha bir

saat önce Avukat Edward Bennet Williams ile kendim konuştum, sansür konusunda seni kendisi savunacakmış.»

«Hey, bana bak,» dedi Schwartzman.

«Biraz tatsız bir şakaydı, ama bilirsin şakacıyımdır.»

«Anladım, anladım.»

Julian «İyi» dedi. «Artık daha ciddi konulara girebiliriz. Sana telefon etmemin nedeni!...»

«...sen mi ettin? Ben seni aradım.»

«Al sana bir şaka denemesi daha, Phil. Devam et.»

«Şöyle bir bakayım dedim. Bir kulak vereyim. İşler nasıl diye.»

Julian, «Dünya pırıl pırıl,» dedi. «Her yer çiçek içinde.»

«Demek doğru değil.»

«Yani ayın kaşar peyniri olmadığı mı? Sen her söylenene inanır mısın, Phil?»

«Raquel Welch'in bizim işten caydığı doğru değil demek?»

«Sen her söylenene inanma, Phil.»

«Çok güvenilir bir kaynak bana Welch'in **Mutsuz Yıldız'** da oynamayacağını söyledi.»

«Senin güvenilir kaynak anaokulunun bahçesinden seslendiğine göre, senden rica ediyorum, lütfen Harry Brennerman'ı ara. Raquel Welch bizim filmi çevirmeye çoktan razı. Hatta bayılıyormuş, Bay Brennerman öyle dedi.»

«Hem giyinik hem de soyunmuş olarak mı bayılıyormuş, Julian?»

«Kostüm sorunları hiç bir zaman bir projeyi yok etmez, Phil. Kabul ediyorum, bu bayan etini budunu göstermekten biraz çekiniyormuş ama zaman garip şeydir, zamanla bu kaygıları da geçer.»

«Perrine yabancı sayılmaz.»

«Şimdi durup dururken neden Valerie'den söz ediyorsun?»

«Öf be Julian, bırak soytarılığını.»

«Ama çok iyi beceriyordum.»

«Hayır, beceremiyordun. Biraz formdan düşmüşsün. En krallının bile başına gelebilir.»

«Çıkar baklayı, Phil.»

«Biz hâlâ Welch'i isteriz, ama **Dip** filmi yabancı film olarak iyiydi, onun için Bisset'yi de kabul ederiz. Nokta.»

«Seni namussuz seni, ikisinin de hayır dediğini biliyordun, telefon ettiğin vakit de biliyordun, neden gelip de bu işten caydığını söylemiyorsun?»

«Peki. Biz parayı vermekten caydık, Julian. Şimdi memnunsun?»

«Seninle konuşmayı kesmeme neden olan her şey beni sevindirir.»

«Bu iş elinden kaçtığı için bana küsme Julian. Dinle, biz arkadaşız, ben kimseye söylemem. Ama gelecek yıl, Chasen'de en ön sırada oturmadığın vakit, bütün dünya öğrenmiş olacak.» Telefonu kapattı.

Julian, «Belki de formdan düşmüşümdür,» dedi. «Phil Schwartzman karşımda son sözü söyledi, daha önce bu hiç başıma gelmemişti.» Bir an telefona baktı, sonra hırsıyla yerine bıraktı. Birden karısına döndü, «Bu yaptığının çocukluk olduğunu söyleyecek olursan Estelle, seni şu anda boğarım.» İçkisini alıp bir solukta bitirdi. «Bir tane daha içerim,» diyerek kadehi karısına uzattı.

Estelle kadehi alıp bara gitti.

Julian asık suratla koltukta oturuyordu. «Bu işte, en çok neden korkulur bilir misin? İflas etmek, kovulmak, ya da **Kleopatra** filminin yapımcısı olmak değil, Formdan düşmek. Billy [Wilder'in şimdiki durumu gibi —bir devdi o, Estelle. **Apartman, Bazıları Sıcak Sever**, daha ne filmler. Ama şimdi insanlar onu gördü mü, 'Ah, bir zamanlar müthişti' derler. Müthiş idi. İşte burada insanın canına okuyan o idi sözü. Formdan düşmek. ölmekten bir adım geride gider.»

Estelle komik şarkıcılar edasıyla, «Kendi kendime acımaya başladım,» diye bir şarkı tutturdu.

Julian bundan sonra hiç ses çıkarmadan, kaş çatıp düşünmeye devam etti. İkinci içkisini bitirdi, üçüncüyü yarılacağı vakit biraz uyku kestirmenin iyi olacağını düşündü ama yolunu bulmakta güçlük çekiyordu, Estelle koluna girdi, kocasını odadan çıkardı, yukarı katta sofayı geçip yatak odasına girdiler, Julian'ı yatağa götürdü, yatağın üstüne oturttu, gömleğinin düğmelerini açtı. «Yarın kendini çok daha iyi hissedersin,» dedi «İnan bana.»

Julian bir kaç defa başını salladı. «Ne aptalsın be, anlamıyor musun... **para gitti elden!**»

«Sen de bir stüdyoya baş vurursun, işte o kadar!»

«Vurdum bile. Ah, bu mankafalılar. Elde yıldız olmayınca, ilgilenmiyorlar, hiç bir yıldız da bu senaryoyla ilgilenmiyor.»

«Sen bir yolunu bulursun, sen hep bir yolunu bulursun.»

Julian başını salladı.

Estelle şarkı söyler gibi, «Bulursun, bulursun,» dedi.

Julian karısının ellerini sıkı sıkı tuttu. «Bitti bu iş, Estelle, **Mutsuz Yıldız** öldü.» Kendini yatağa sırtüstü bıraktı, gözlerini kapattı. «Estelle?»

«Ne var?»

«Yarın sabaha kadar Noel'e bir şey söylemeyelim...»

Sabaha karşı saat dörtte Estelle, parmaklarının ucuna bakarak Julian'ın odasına girdi, elinde bir tepsi vardı. Dışarda, holdeki ışıkla yetiniyordu, tepsiyi tuvalet masasının üstüne koydu, yatağa yaklaştı, hafifçe kocasının omuzuna vurdu.

Julian kıpırdadı.

Estelle omuzuna hafif hafif vurmaya devam etti. Julian gözlerini kırpıştırarak açtı.

Estelle, parmağını dudaklarına götürerek, «Şşşşş,» dedi.

Julian yattığı yerde homurdandı.

«Şşşşt dedim.» Estelle tepsiye gitti, ıslak bir elbezi alıp kocasına uzattı. «Gözlerini ovuştur.» Julian gözlerini ovuştururken, Estelle kahve fincanını uzatıp, elbezini aldı.

«Hosteslik yapacak yaşı çoktan geçtin, Estelle. Üstelik başım çatlıyor.»

«Dışarıya çıkıp konuşalım, Julian. Noel'in uykusu çok hafiftir. Üstüne bir şey giy, dışarıyı serin.»

Julian tartışacaktı ama karısının sesinde bir anlam sezdi, sesini çıkarmayıp dinlemesi gerektiğini anladı, söylenileni yaptı, arkasına kimonosunu aldı, usulca merdivenlerden inip, balkonla geçtiler, yüzme havuzunun başına geldiler. Estelle, «İşi şakaya boğmanı istemiyorum,» dedi. «Bu konuşmanın, bizim yaşamamızdaki en önemli konuşma olmasını istiyorum.»

Julian başını salladı, kahvesine üfledi, buhar gözlerini yumuşattı.

«Dün gece Noel eve geldiği vakit seninle konuşmak istedi ama çok yorgun olduğunu ve yattığını söyledim, o da çaresiz benimle konuştu, filmde nefret etmiş, Jane Fonda'yı **Mutsuz Yıldız** rolüne uygun bulmamış, ama önemli olan çok ama çok heyecanlanmış olması, Julian. Kafasının içi öylesine yeni düşüncelerle, yeniliklerle doluydu ki o anda bir şey yapıverdim.»

«Olan biteni anlatmadın ya?»

«Yok canım. Hayır. Sadece yanından ayrıldım ve Arthur Bailey-Hall'a telefon ettim. Bir saate yakın konuştuk.» Arthur Bailey-Hall, yirmi beş yıldır avukatlarıydı. Soyadı uydurmaydı, bu süslü soyadını edinmiş olduğu için Julian aile avukatı olarak onu seçmişti.

«Ne hakkında?»

«**Mutsuz Yıldız** hakkında, Julian. Bu filmin yapımcısı ben olacağım.»

«Sevgili yavru, bu filmin yapımcısı benim. Kendi başıma yıllardır ama yıllardır film yaparım. Sen benim işim nedir sanıyorsun?»

«Sana işi hafiften alıp **şakaya boğma demiştin, Julian.**»

«Dedin, ben de yanıldım. İçtenlikle özür dilerim. Şimdi anlat bakalım Estelle, 'yapımcı ben olacağım' derken ne demek istedin?»

«Yani senin kendi paranla.»

Julian boş gözlerle karısına baktı.

«Yapabilirsin bunu.» Sabahlığının cebinden bir kaç sayfa katlı kâğıt çıkardı. «Arthur o kadar çok şey izah etti ki bana..»

«Estelle... Estelle, Joe Levine dışında hiç kimse film yapımı için kendi parasını kullanamaz. Başarılı bir yapımcı olmanın tek yolu hiç bir zaman kendi parayı kullanmamaktır.»

Estelle, üstü ince yazılarla dolu kâğıtlara gözlerini dikti «Peki,» dedi. «Bu **Mutsuz Yıldız** kaç patlayacak?»

«Kesin bir tahmin yapılmadı. Kafadan bir rakam.. dört ya da beş.»

«Arthur dört dedi.»

«Arthur çok akıllıdır, bu nedenle, boşanma davalarında uzman olduğu halde, üç boşanma ve nafakayla canına okundu.»

«Senin ücretin ne olacak?»

«Yarım milyon.»

«Demek ki üç buçuk. Dinle, Arthur bana stüdyo genel masraflarını anlattı. Yüzde ondan yüzde yirmi beşe kadar değişirmiş. Yapımcı sen olursan, stüdyo masrafı olmaz. Demek ki üç milyona ineriz. Arthur'un dediğine göre bütçeyi sıkı tutarsan, bir kaç yüz bin dolar daha kırpabilirmişsin.»

«Diyelim ki doğru, ne olacak?»

«Julian, bankada tam yirmi milyon doların var, ne b... yemeye saklıyorsun bu parayı?»

Julian ses çıkarmadan oturdu. «Bundan önce küfrettiğini duymamıştım, hiç değilse böylesini.»

«Bu benim için çok önemli, ne olursun konuyu değiştirme. çok zekisin biliyorum, ama şimdilik çok zeki olmayıver.»

Julian sabah ayazında kahvesinden bir yudum içti, uzun uzun karısına baktı.

Estelle kâğıttaki rakamlara bakıyor, iyice anlamaya çalışı-

yordu. «Paranı, sadece televizyon satışlarından bile çıkarırsın.»

«Tanınmamış bir filmde mi? Hem de nasıl! Çocuk programında reklamını yaparız.»

«Canım sen de herkes gibi iki ayrı film yaparsın. Ne istiyorsun be, seni zarara karşı garanti mi edeyim? Bunu mu istiyorsun k... kaldırmak için?...»

Julian içini çekti. «Kendi paramı kullanmak. Herhalde beni yapımcılar sendikasıdan atarlar. Rütbemi sökerler, uygunsuzluk belgesi verirler.»

«Kabul ediyorsun demek?»

«Etmeyip de ne yapacağım.?»

«Bir defacık.»

«Artık kusura bakmazsan gidip uyuyacağım. Sabah olunca, hepimizin gücü yerinde olmalı. Bir duyuru hazırlar, sonra giderim.» Kalktı, eve doğru yürümek üzereydi, karısı sordu.

«Yıldız kim olacak?»

«Hiç bir fikrim yok, ama bir tek şey söyleyebilirim: Julian Garvey bedavaya çalışacaksa, kimse onun sırtından servet yapamaz.»

«Yani?»

«Boş ver, hiç tanınmamış birini buluruz.»

Aynı gün öğleden sonra, Dixie Kern posta kutusunda **Mutsuz Yıldız**'ın kıpkırmızı dosyasını bulunca, biri bir yanlışlık yaptı sanmıştı. İlk sayfayı açınca, senaryonun Julian Garvey yapımlar olduğunu görmüş, gene bir anlam çıkaramamış, ama gizlice kütudan çekip almayı uygun bulmuştu; çünkü Mel evde senaryo görürse çileden çıkabilirdi. Arka taraftaki çöp kutularına doğru giderken, yaptığını saçma buldu. Neden önce bir göz atmaya-caktı sanki? O gün yapacak bir işi yoktu ki... Senaryoyu yatak odasına götürdü, baştan sona okudu, bir başına, hiç kıpırdamadan yattı. Akşam güneşinin dışarda, yaprakların üstünde oynamışını gözledi. Bir sigaraya uzanıp yakmaya çalışınca, ellerinin ne kadar çok titrediğini farkettiler...

«Julian, ben Dixie Kern.»

Julian, yazı masasının başındaki koltukta bir yandan öbür yana ağırlığını kaydırarak, «Bugünlük bu kadar, kapatıyoruz,» dedi. «Bir isteğiniz mi vardı, emredin hemen yapalım... **Liberty** dergisine beş yıllık abone mi, derhal.» Telefonu çenesiyle omuzu arasına sıkıştırıp, boynunun öbür yanını oğuşturdu.

«Julian, bugün, bir kaç saat önce, posta kutuma **Mutsuz Yıldız** senaryosunu sen mi bıraktın?»

«Tabii. Neden soruyorsun?»

«Neden bıraktın?»

«Bir bakıma titizlik diyebiliriz. Ne de olsa, bu proje geçen hafta sizin evde başladı. İş kızıştığına göre, konunun ne olduğunu filan bilmek istersin diye düşündüm.»

«Boş rolü kim oynuyor?»

«İşte açıklanınca, yirminci yüzyılın en büyük sürprizi bu olacak. İnan bana, bizim yıldız arama avımız bittiği vakit, Selznick' in, Vivian Leigh'i arama avı solda sıfır kalacak.»

«Öyleyse, şansın açık olsun.»

«Teşekkürler, Dixie, aradığına çok memnun oldum.»

«Ne demek!»

«Ha, okudun mu bari?»

«Şöyle bir göz attım.»

«Nasıl buldun?»

«Çok iyi olabilir, hoşça kal, Julian.»

Julian telefonu kapattı ve bağırarak oğluna seslendi, «Noel.» Noel, yan tarafta Jimnastik odasında çalışmaktaydı.

Ter içinde başını kapıdan uzattı, «Efendim?»

«Dixie Kern'in posta kutusuna Mutsuz Yıldız'ın bir kopyasını sen mi koydun?»

«Evet. Neden sordun?»

«Bu iş böyle olmaz, şekerim. Bu tür serüvenlere girmeden babana haber versen iyi edersin. Umarım sen de farkındasındır, şu anda dinarnitle oynamaktayız.»

«Anlayamadım.»

«Bir soru: Yıllardır güvenlik açısından en başarılı stüdyo hangisidir? Yanıt: Warners. Soru Neden? Yanıt: Çünkü bir gün öğleden sonra, güneş pırl pırl parlarken, bir aktör, kendisine rol verilmedi diye Jack Warner'i öldürmeye girişti. Atmıyorum. Çalılgın arkasına gizlenmiş, iş saati sonunda, Warner bürosundan çıkınca, üstüne atlamış, tam boğarken, oradan geçen biri gelip önlemiş. Ama o gün bugün, Warner'den su sızmaz, eşsiz bir güvenlik vardır. Monroe rolü için cinayet işlenebilir demek istemiyorum, ama bizim işin lafı ortalığa yayıldı mı, Beverly Hills'de önüne gelen kadın yüzünü çektiyecektir. Bir —zamanlar— ünlü —olan, ya da ünlü— olmayan bütün yıldız ve yıldız adayları, bu rolü aldı mı, en beğenilen ve aranan kadın durumuna girecektir yani, film yıldızı olacaktır. İşte bu yüzden, senaryo gelişi güzel ona buna verilmemeli.»

«Gelişi güzel vermemiştim.»

«İşte, şimdi de ben seni anlayamadım.»

Noel, üstünde jimnastik şortuyla odaya girdi, bir kaç beyaz yara izi dışında, tüylü vücudü ayı postunu andırıyordu. «Bu sabah, kahvaltıda, eşşek Schwartzman'ı ve yabancı sermayesini başından atmaya karar verdiğini anlattığın vakit, bunu benim için yaptığını söylemiştin.»

Julian. «Tanrı tanığımdır,» dedi.

«Scwartzman, acemi bir yönetmen ve acemi bir yapımcı nedeniyle sorun çıkacağı kaygısındaydı, yapımcılığı senin üstlenmeni istiyordu, sen de bunun beni çok üzeceğini düşünüp, herifi savdın, tamam mı baba?»

«Kelimesi kelimesine.»

«Öyleyse bir soru: Yönetmen ben miyim, değil miyim?»

«Tabii sensin, ama...»

«...öyleyse, ben hep Dixie Crowder'in bu rolü çok uygun olacağını düşünmüştüm, bir defa okusun istedim, ben kesin karar vermeden. Yaptığımda gelişigüzel bir şey yoktu, umarım sen de bunu farkedersin. Ben iyi bir yönetmen olmak istiyorum, senin de benimle övüneceğini umuyorum.»

«Şekerim, dilersen rolü Phyllis ya da Barry Diller'e de verebilirsin, ama böyle bir harekette bulunmadan önce hiç değilse bana bilgi vermiş olmanı isterdim, parayı veren benim, Schwabby'ye de haber verirsen iyi olur, o da en azından on hafta uğraşıp filmi yapacak. Şimdi bir ricada bulunabilir miyim? Bir daha sürpriz yaratmayalım. Birlikte hareket edelim, oldu mu?»

«Söz.» Noel sustu. «Acaba onunla nasıl tanışabilirim?»

Julian güldü. «Tanışmak mı? Yahu, istersen onu becerirsin de...»

«...böyle konuşma, baba...»

«...hatta, o dışçı kocasının geçen hafta beni evinde nasıl alaya aldığını düşündükçe, bunu yaparsan çok da memnun olurum.»

«...benim istediğim bu değil, sen neden söz ettiğinin farkında mısın...?»

«...Bugün konuşurken sesi heyecanlıydı. İnan bana ilgilenmekten de öte meraklanmış. Sen hâlâ bu rolün ne demek olduğunu anlamıyor musun, şekerim? Kendi b...undan atom bombası yapıyoruz biz. Bu rol, oyuncuyu yıldız yapacak roldür. Üstelik tanınmamış bir oyuncuya gidiyor rol. Ünlü Hollywood ilkesini bilir misin sen? 'Film piyasaya çıkmadan, anlaşma yapılmalı.' Bizim kız, iyi oynarsa, film daha bitmeden, en azından iki sözleşme imzalamış olur. Bir de film piyasaya çıkar, gösterilir ve tutarsa, işte o zaman en azından on yıllık bir ün demektir. Üstelik, bir türlü eline fırsat geçememiş birinin başına konacak bu anka kuşu. Bu rol, bir kadının tüm yaşamını değiştirecek roldür, Noel.»

«Ben bundan anlamam. Bildiğim tek şey şu: ayarlarsan, kendisiyle buluşmak isterim.»

Julian, «Bayrama erken vardık,» dedi. «Bakalım sen nereye varacaksın?»

«Böyle konuşma baba!»

Julian sağ elini yukarıya kaldırdı. «Bundan böyle, hiç değilse sözle namuslu olacağız.»

Ertesi sabah, Dixie, Giorgio'nun mağazasından çıktığı vakit. hayretle, «Julian!» diye bağırdı.

«Bugünlük bu kadar, işi kapattık... dur be... bu lâfı sana

dün de etmiştim. Özür dilerim.» Yanı sıra yürümeye başladı. «Dinle beni, mademki birbirimize rastladık, nereye gidiyorsan, seninle yürüyeyim...»

«...sadece park yerine...»

«...olur, bana göre hava hoş, daha sonra seni telefonla aramam gerekmez. Dixie, beni yarışmaktan kurtardın. Bana büyük bir iyilikte bulunabilirsin.»

Dixie sık adımlarla Rodeo caddesinde yürürken, «Şimdi ters bir şey söyleyeceksin,» dedi. «Haydi, söyle bakalım.»

«Noel ile tanışmanı istiyorum.»

«Ne?» Dixie omuzunun üstünden, Julian'a baktı.

«Oğlum Noel. Biraz çene çalarsınız.»

«Telefonla da arayabilir, ama o beni aramasın olur mu? Mel evdeyse, kimin neden aradığını anlatmakta güçlük çekebilirim.»

«Sana böylesine güvenen bir kocan olması ne güzel.»

«Julian, dinle, Mel genellikle film işinden, özellikle de senden pek hoşlanmaz. Oğlunla konuştuğumu duyarsa, çok sevineceğini sanmam. Bunu açıkça yapmasak olmaz mı?»

«Noel, gerçekten seninle karşı karşıya gelip konuşmak istiyor, Dixie.»

«Peki ama neden?»

«Senin baş role uygun olup olmadığını kendi kendine karşı ilk ve son defa kanıtlamak istiyor. Yönetmen kendisidir, onun dediği olur.»

«Senin filmindeki baş rol mü?»

«Ta kendisi. O senin kusursuz olacağına çok güveniyor.»

«Julian, ben meslekten çekildim.»

«Richard Nixon da 1962'de mesleğinden çekilmişti. 'Artık beni politika alanında görmeyeceksiniz.' Hattırladın mı?»

«Julian, dinle beni. Bu hafta doğum günüm var, isim başımdan aşkın, Noel ile buluşursam, bu gizli olmalı, bunu da kim ister?»

«Şu anda Bel Air Kulübünde. Yapacağı tek şey Excalibur arabasını beş dakika sürüp kapına gelmek.»

«Hizmetçi evde.»

«Çarşıya gönder..»

«...alış verişimi Bay Balducci'den yaparım, kapıya getirir...»

«...öyleyse okyanusa gönder, kum toplansın. Bunu Noel için istiyorum, Dixie.»

«Vah, vah, üzgünüm.»

Julian içini çekti, durdu. «Olmazsa, olmaz, ne yapalım. Hoş-

çakal, izcik,» diyerek döndü. Dixie bir iki adım attıktan sonra, öfkeden kıpkırmızı oldu. Yüzü kusursuzdu, vücudu de, ama sol kalçasının ortasında küçük bir yara izi vardı, Julian eski günlerde ona dokunur ve «izcik» derdi. Hırsıyla dönüp, «Beni tehdit etmeye kalkışma, namussuz,» dedi.

Julian da döndü, yüz yüze geldiler. «Aşkolsun, Dixie, sen de beni tanırsın sanırdım...»

«...tehdit etme beni..»

«...tabii tanımazsın, nereden tanıyacaksın..?»

«...öyleyse bu izcik lâfını kes, anladın mı?..»

«...kime derim ki zaten... kim böyle bir ayrıntıyla ilgilenbilir... aklıma hiç kimse gelmiyor...»

«...öyleyse özür dile.»

«Dilerim. İçtenlikle.»

«Peki. Şimdi daha iyi oldu.» Dixie çantasını açtı, aranıp bir sigara çıkardı. «Beni dinle, eğer çok büyük bir iyilik olacaksa, ne yapalım, beş dakika vakit bulurum.»

«Sen hep nazıksındır,» dedi Julian Garvey.

Saat tam bir buçukta Noel arabasıyla Stone Canyon'dan sola saptı, açık garaj kapısından girdi, elektronik kapı arkasından kendi kendine kapandı, sağ salım içerdeydi.

Dixie garajda, kendi Porsche arabasının yanında duruyordu. Noel, en güzel Carroll takımını giymişti, heyecanla arabasından inerken, «Beni kabul ettiğiniz için ne kadar sevindiğimi bilmenizi isterim,» dedi.

Dixie omuz silkti. «Uzun sürmezse, mesele yok.»

«Bakın, ben gizli kapaklı işe alışkın değilim, şu anda da çok sinirliyim.» Sigarasını yere atıp söndürdü, bir tane daha yaktı.

«Işıktaki nasıl görüldüğünüzü görmek istiyordum, o kadar.»

Dixie, «Saçma,» dedi ama ardından gelmesini işaret etti, garajdan çıktılar, uzaktaki siyah tenis kortuna doğru ilerlediler.

Noel'in akıllı çocukluk anılarındaydı.

Dixie, «Nasıl, iyi not aldım mı? Yoksa güneşten patlıcana dönmüş müyüm?» diye sordu.

«Babam istedi diye kabul ettiğinizi biliyorum.»

«...üstüne bastın...»

«...size zorla kabul ettirdiğini de bilmiyorum sanmayın ama daha önce hiç yönetmenlik yapmadım, kendi içgüdülerimi izlemem gerekir... Bu işe girişmeden önce bilmenizi istediğim bir

şey var... ben hiç... ben hiç babam gibi değilim.»

Dixie yanındaki gence göz attı.

«Şunu demek istiyorum, babamın kadın avcısı olarak ün yaptığını biliyorum. Ben öyle değilim. Bu benim için yalnızca bir iş...»

«... öyleyse neden konuya girmiyorsun?»

Noel, «Peki,» dedi. Durdu, ünlü kara korta baktı. Sonra. Dixie'ye döndü.

«Görünüştünüzle bu rol için tam aradığım oyuncusunuz. Bu filmi gerçekleştirmek için sizinle ilişki kuracak olan benim. Ne babam, ne de filmin yönetmeni Schwabby. Siz, tam anlamıyla, benim buluşumsunuz. Ama iki şey var ki bunları bilmeliyim: Birincisi, bu filmin gerçekleşmesiyle siz de ilgileniyor musunuz? Bu rol size verilirse, rolü ister misiniz?»

«Kuramsal olarak mı, yoksa gerçek mi? Kuramsal olarak, bu rolü kim olsa ister. Julian'a mesleği bıraktığımı söylemiştim, doğrusu da bu, ama ben işi bıraktığım vakit halk tepki göstermedi ki... **Uzay Yolu** filminin yapımından vazgeçildiği vakit, seyirciden öyle çok mektup gelmişti ki, yazışma bölümüne ek memur almak gerekmişti. Benimki öyle değildi. Bir yıldız adayına kaç defa büyük rol önerilir ha? Ama işin gerçek yanına gelince, beni aklından çıkar.»

«Neden?»

«(A) Kocam öldürür beni, (B) kocam öldürür beni, ve (C) kocam bu işten hiç hoşlanmaz sanırım.»

«Babam da hoşlanmayacak, ama bunları düşünmek sonraki iş, yani eğer olursa, belki de hiç uymayacaktır size bu rol, eğer olursa, haberi tam zamanında herkese açıklarız. Önemli olan sizin bu işi istemeniz. Şimdi ikinci konuya geldik: Oyunculuk yeteneğiniz var mıdır? Bu çok duygusal bir rol. Sizi bu tür rolde hiç görmedim, becerebileceğinizi de pek sanmıyorum.»

«Ben de becerebileceğimi pek sanmıyorum. Televizyonda izlediğiniz rolüm var ya.. işte olan biten bu kadar. Bende keşfedilmemiş yetenek filan yoktur. Doğrusunu istersen, filmi rezil ederim ben.»

«Siz çok dürüst bir insansınız Bayan Kern.»

«Dinle beni, eski filmlerin kopyası ortadayken size bulunmaz anka kuşu olduğumu söyleyemem ya!»

Noel başını salladı, döndü, garajın kapısına doğru ilerlerken, «Gördünüz ya, görüşme uzun sürmedi,» dedi.

Dixie omuz silkti. «Benimle yapılan görüşmeler hep bu kadar sürerdi,» dedi.

«Doğrusunu söylemek gerekirse, çok üzüldüm.»

«Bak, beni dansederken görmedin, değil mi? Bakmaya devamazdın, biraz gariptim ama olsun!»

«İşte, gördünüz mü! Bu rolü oynayabileceğinizi biliyorum — içimden, buna hiç kuşum yok — bıraktığınız zaman da çocuk denecek yaştaydınız, şimdi tecrübeli bir kadınsınız, rolün duygusal yanını becerebilirsiniz, şimdi daha önceleri varlığını bile bilmediğiniz çok şey gördünüz, yaşadınız. Bu rolü oynayabilmek için çoluk çocuk değil, otuz iki, otuz üç yaşında bir kadın olmak gerekir.»

Dixie, «Yarın otuz altı oluyorum,» dedi.

«Çok dürüst bir insansınız, Bayan Kern.»

Dixie ansızın gülmeye başladı. «Yarın otuz sekizime basıyorum.»

«Dinleyin... lütfen... ben rolü biliyorum, anlıyor musunuz bunu? Schwably ile birlikte kaç defa üstünden geçtik... her bir satırın nasıl söylenmesi gerektiğini biliyorum. Size hepsini anlatabilirim. Yarın saat sonra, gerçeği ikimiz de anlarız. Arabamda senaryonun bir kopyası var..»

«...olmaz... Ethel'i yakına Brentwood'a göndermiştim...»

«...öyleyse yarın, ne olur...»

«...bu direnişiniz kime çekmiş biliyorum...»

«...kendiniz için de yapmalısınız bunu, anlamıyor musunuz?..»

Dixie daha cevap vermeden, Noel ard arda tartışmaya girdi, sonunda Dixie'den olumlu yanıt alarak garajdan çıktı, bu da yabana atılacak bir başarı değildi. Çünkü bu yaman bir kadındı ve eğer rolü doğru dürüst oynamayı becerebilirse, başarı kimse-nin değil, küçük Noel'in olacaktı, bu düşünceyle Excalibur arabasını Sunset Caddesine yöneltti, bir yandan da babası gibi yırtıcı olmamaya, önüne gelene, özellikle Bayan Kern gibi insan-lara inançlarına aykırı işler yaptırarak yaşamını sürdürmemeye dua ediyordu.

Koca mutfağında Bayan Kern bir başına, kendine bir fincan kahve hazırladı, bu çocuğun neden bir daha gelmesine izin verdiğine şaşıyordu. Herhalde çok içten görüldüğü için olmalıydı.

Babası gibi değildi.

Kalıtım garip şeydi. Bir yanda Julian, sanki Leslie Howard'ın yeniden canlanması gibi bir adam, öte yanda Noel, Yogi Berra'nın genci... Genç, ve düş kırıklığına hazır bir çocuk...

Bu rolü oynamasına hiç olanak yoktu. İyi oynayamazdı. Okuyarak oynayacaksa, olmazdı. Okuma provaları onu çok ürkütürdü, sesi odun gibi ve tekdüze çıkardı.

Dixie bir paket düşük kalorili şeker buldu, açtı, kahvesine katıp karıştırdı, ertesi gün Noel gelmeden önce bir Librium almayı düşündü.

Hiç de akıllı bir iş olmazdı.

Bu haplar ona uyku verirdi. Votka daha iyi olurdu. Bir kaç yudum votka, kalabalık davetlerde onu hep canlandırırđı, belki gündüz erken vakitte içerse aynı etkiyi yapardı.

Fincanı eline alıp, koca evde gezinmeye başladı. Eşsiz bir evdi, hemen hemen kusursuzdu, tabii içinde bir başına olunca iş değişiyordu.

Dixie sessizce yürüdü, kara kortu görebileceğı bir yerde durdu, bir süre baktı, çocukları olsaydı, kendinin ve Mel'in bir çocuğı olsaydı acaba kime benzerdi, kalıtım ne gibi şaşırtmacalar yaratırdı diye düşündü. Pek de farketmezdi, ister kendine ister Mel'e benzesin, ikisi de olurdu.

Kendi kafasına benzemese yeterdi.

Çünkü Mel onu gerçekten seviyordu, tabii o da kocasını seviyordu. Peki ya beş yıl sonra? Kocasının süslü bir bebeğı, oyuncacıydı, bundan kaçınamazdı. Şimdiye kadar da bu işi iyi becermişti. Ama Mel ellisine gelince, o da kırkı aşınca, eh, o zaman, süslü bebekler, oyuncaklar, eskidi mi, biraz aşınır, paslanırdı.

Oysa bir kişiliğı olsaydı, iş değişirdi. Ünlü olsaydı, gözünün çevresinde bir kaç çizgi hiç de önemli sayılmazdı. Ünlü bir kişi olsaydı... evet, bundan yana hiç kuşku yoktu.

Mel çok övünürdü onunla...

6

Ertesi gün ögle vakti, Noel, Dixie'nin içindeydi, Kern'lerin geniş yatağında çapraz yatıyorlardı. Dışardan Mel, «Ben geldim,» diye seslenince, Dixie büyük bir keyifle, «Ah, ne güzel bir sürpriz,» diye bağırarak, çılgınca sabahlığını kapmış, koşarak dışarıya fırlamış, ardından Noel darmadağınık giysilerini toplayıp banyoya saklanmış, elinden geldiğince çarçabuk giyinirken, akli çocukluğundaki bir anıya, Haight'da geçirdikleri yaz havuzda boğulan küçük zenci çocuğa gitmişti, Noel içinden. Tanrım biri gelip beni kurtarsın, ne olur biri beni buradan çıkarsın, bir daha, asla böyle bir şey yapmam diye söyleniyordu, giyindikten sonra donmuş gilâi olduğu yerde kaldı, anılarında zenci çocuk giderek daha derine batıyordu, ta ki, ne kadar sonra olduğunu bilemiyordu, ta ki Dixie banyo kapısını açıncaya kadar, o zaman Noel «Gitti mi?» diye fısıldadı, Dixie başını salladı, Noel «Arabamı gördü mü?» diye sordu, Dixie başını hayır dercesine iki yana salladı, garaj kapısı iyice kapalıydı, Noel başka bir şey söylemeden elmas küpeleri göstererek, «Doğum günüm için, bunları bana sürpriz olsun diye getirmiş,» dedi, ve ansızın bir yandan ağlamaya bir yandan bağırmaya başladı, «Benim isim ne seninle... deli miyim ben?... çıldırdım mı... kimsin sen, tanımıyorum seni...» Noel öylece olduğu yerde durup, çılgınlık

krizini gözlüyordu, Dixie'nin yüzü al al olmuştu, yaşlar yüzünden süzülüp akıyor, çılgınca sesler çıkarıyor, çaresizlik içinde, panik içinde hıçkırıyor, bir yandan, bir kukla gibi kesik hareketlerle başını sallarken küpelere bakıyordu, işte o anda Noel hızla Dixie'yi yakaladı, bütün gücüyle çekerek haykırdı, «Bak... bak, görmüyor musun, ben haklıydım, görmüyor musun... bak, baksana be...» Bir an için Dixie banyonun aynasında bu çılgın görünüşlü kadına baktı, Noel, Dixie'yi bırakmadan, sesi giderek yükselerek, güvenle konuşarak devam ediyordu: «...becerebileceksin... bu rolü, rol... yapabilirsin ve yapacaksın, **senin bu rol** yemin ederim, Tanrım bana yardımcı ol, yardımcı ol Tanrım, bu iş olacak!»

V.
GINGER

Ginger'in, doğuştan, her şeyi vardı.

Babası: Stan Abraham, Princeton Üniversitesi. Onur öğrencisi. Hukuk Dergisi. Virginia'da Avukat. Uzun boylu, her zaman güneş yanığı, zarif ve sporcu, eşsiz bir golf oyuncusu. Sabırlı, nazik, her zaman mantıklı, işte bu sonuncu niteliği vergi hukukunda ona çok yardımcı olurdu. Abraham ve Abraham adındaki aile firmasının uzmanlık dalı da zaten bu alandaydı.

Anası: Phyllis Isaacs, Bennington'da sınıf birincisi, bütün dans türlerinde usta, modern dansa uzman. Boyu bir yetmiş, kilosu, gebe olduğu günler dışında, elli beşten bir gram fazla değil. Güzel, zeki ve zengin.

Evleri: Park Avenue 735 numara, yetmiş birinci sokağın köşesinde bir duplex. Bir büyük yatak odası, Ginger için bir yatak odası, bir yatak odası da iki yaş büyüğü olan ablası Freddy için, bir de konuklar için yatak odası. Aşağıda, bilinen tür salonlar, yemek odası, kütüphane, mutfak. Bir kaç hizmetçi için de bir kaç oda. Hizmetçiler pek uzun süre kalmazlardı.

Ginger, **Milli Yarış** filminin açılışından bir yıl sonra doğmuştu. O sırada bu filmin onun için pek bir anlamı yoktu ama Elizabeth Taylor bu filmle yıldız olmuştu. İşte bu yüzden de ardı arkası kesilmeyen benzetmeler, kıyaslamalar başlamıştı. Çünkü

Ginger'in da aynı göz kamaştırıcı siyah saçları vardı.

Ve menekşe rengi gözleri.

Akıldan yana, anası gibi zeki, babası gibi mantıklıydı.

Sessizdi, pek ender baş kaldırırdı, yaptırmak istediğiniz şeyin makul olduğunu kanıtladığınız vakit, hiç karşı gelmezdi. Odasını temizlemesini isterseniz belki biraz söylenirdi ama, «A, **Die Grossmutter** geliyor bugün. Umarım geldiği vakit odan böyle karışık olmaz.» dersiniz, Ginger ansızın bir derviş yumuşaklığına bürünürdü, çünkü yapacağı işin nedenini öğrenmiş olurdu. Üstelik de, **Die Grossmutter** —Isaacs Nine— hiç eli boş gelmezdi, armağanlar, tatlı öyküler getirir, ve çevresine neşe saçmakta kimsenin ardına kalmazdı.

Her gün sabahtan akşama kadar keyifli geçmezdi elbette, ama babasının kendisine bütün yaşamı boyunca kızabileceği tek olayda bile kızmazsa, çocukluğu kötü geçmiş denilebilir miydi? Olay: uçağın öyküsü.

Bir güz sabahı, kahvaltı ederken, Phyllis kahvesini yudumlayarak Stan'a, «Bizim küçük musluk bir uçak istiyor,» demişti. Ginger o sıralarda iki yaşını bitirmişti ama daha üçe basmamıştı. Artık bezlerden kurtulmuştu, arada bir kazalar oluyordu, bu nedenle «Muskuk» denirdi ona.

Sabah yediden önce bir türlü kendine gelemeyen Stan, başını sallamıştı.

Phyllis, «Demin ne dedim ben?» diye sormuş, sonra da kahkahalarla gülmeye başlamıştı, kocasının sözlerine dikkat edemediğinin farkındaydı.

«Bir şeyler söylüyordun.»

«Dur, ben sana hatırlatırım.» Kollarını iki yana açıp uçak sesleri çıkarmaya çalıştı.

Stan kahvesini bitirip, bir fincan daha aldı.

«Dün parktaydık, bir ağaca takılmış bir uçak gördük, işte o andan beri diye tutturdu.»

Stan, «Uçak,» dedi.

Phyllis, «Üstüne bastın,» diye cevap verdi. «Eve gelirken bir yere uğra da bir uçak alıver, sürpriz olur.»

Stan başını salladı. «Acaba Schwartz Oyuncakçı Dükkanında var mıdır?»

Phyllis kalkıp, kocasına sarıldı. «Eğer orada da yoksa, dünyanın sonu geldi demektir.»

O akşam, eve girerken Stan «Sürpriz...» diye bağırdı. Ayağıyla kapıyı itip kapattı, çantasını holdeki masaya bıraktı. Bu

defa daha da yüksek sesle, bir daha «Sürpriz!» diye bağırdı.

Phyllis, önünde önlük, mutfaktan geldi. Nefis yemek yapardı, özellikle «gurme» yemeklerinde üstüne yoktu. Sık sık yemeğe konuk çağırır, eşsiz sofralar hazırlardı. Sowartz kâğıdına sarılı paketi işaret ederek, «Bu ne?» diye sordu.

Cevap olarak, bu defa en yüksek sesiyle, Stan «Sürpriz» diye haykırdı.

Yukardan ayak sesleri duyuldu. Trabzanlardan Freddy'nin gözetlediği görüldü. «Aslan Bebek oynuyorduk,» dedi.

Phyllis aşağıdan ekledi. «Hep beraber oynuyorduk.»

Freddy başını salladı. «Evet. Aslan Bebek çok yaramaz. Aslan Bebecik...» diye seslenerek merdivenlerden indi.

Ginger emekleyerek ablasını izledi.

Freddy, «Aslan Bebek otur,» dedi.

Ginger hemen basamağa oturdu.

Freddy, «İyi,» dedi. Sonra paketi göstererek sordu, «Bu ne?» Babasına döndü. «Bana mı?»

Stan, «Bundan sonraki armağan senin olacak,» dedi.

«Doğru. Doğruya doğru,» dedi, küçük kardeşinin yanından geçerek, merdivenlerden yukarıya koştu. «Aslan Bebek paketini aç,» dedi ve kayb oldu.

Stan paketi yere bıraktı, Ginger emekleyerek yaklaştı.

Phyllis, «Aslan Bebek burada canım. Haydi yürü,» dedi.

Ginger üst üste başını salladı, babasına yaklaştı, «İçinde ne var?»

Stan, «Ben de bilemiyorum,» dedi. «Biraz önce eve gelirken, garip kılıklı bir adam bana yaklaştı. «Olamaz, böyle şey olamaz, bir paketim var, vereceğim kimsenin adını biliyorum ama adresini bilmiyorum, şimdi ben bu sekiz milyon nüfuslu kentte Ginger Abraham'ı nereden bulurum?» dedi.

«Ginger Abraham benim, baba.»

«Biliyorum. Unutmadım ama adamı senin burada olduğuna inandırıcaya kadar akla karayı seçtim. Bana inanmadı, paketi olime geçirmek istediğimi sandı, ben de 'Sana yemin ederim, kızımın adı Ginger Abraham' dedim. 'Öyleyse Kıtaba el bas' dedi, Ben de, 'Ben avukatım, yanımda kutsal kitap taşımam,' dedim, tam o sırada bir din görevlisi geçiyordu, bir yandan da Kutsal Kitabı okuyordu, bir saniye ödünç alabilir miyim diye sordum, 'Elbette oğlum' dedi ve Kitabı bana uzattı, ben de el basıp yemin ettim, işte bu kadar,» Paketi yere bıraktı. «İçinde ne var bilmiyorum. Sen Schwartz'dan bir şey ısmarladın mı, Ginger?»

Ginger bir anasına, bir babasına baktı. «Ne söylüyor?» dedi.
«Bence paketi açmanı istiyor, canım.»

Ginger uğraşmaya başladı. Çekip çıkarılacak yığınla kurdele, renk renk kâğıt vardı, vakit aldı, paket de neredeyse kendi boyundaydı ama babası durup seyretti, annesi de yardım etmedi, Ginger ikide bir başını kaldırıp onlara bakıyor, bir yandan açmaya uğraşıyor, bir yandan da, «İçinde ne var bunun?» diyor-du, sonunda dizlerinin üstünde doğrulup paketin içine baktı, içindekini çıkardı. Yere bırakırken, «Ağır,» dedi, bir süre durup baktı. «A, uçakmış. Ne güzel. Gidip Aslan Anneye her şeyi anlatayım,» dedikten sonra, merdivenlerden çıktı ve kayboldu.

Stan dondu kaldı.

Phyllis kutuyu ve kâğıtları, kurdeleleri toplarken. «Sakin şu anda patlama,» dedi.

Stan bir şey demedi, sadece masanın üstünde, postadan gelen zarfları karıştırdı.

Bir kaç dakika sonra Phyllis mutfakta iş görürken, bir kapı öyle hızla vuruldu ki neredeyse sıvalar dökülecekti. Sinirlerine hakim bir kadındı ama hızlı kapı kapanması kadar hiç bir şeyin sinirine bu kadar dokunmadığını herkes bilirdi, çünkü hızlı kapanan kapı demek dökülen sıva, bozulan boya ve üstelik evin içinde işçiler demekti, bu yüzden merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kendini Freddy'nin odasına attı, «Size kaç defa söyledim kapıları vurarak kapatmayın diye...» ama çocukların yüzüne bakınca, onların yapmadığını anladı, özür dileyerek çıktı, kendi yatak odalarına girdi, Stan soyunuyordu. Phyllis usulca kapıyı kapatıp, dayandı. «Neredeyse top atacaktın.»

Stan dön gömlek duruyordu. «Bu kadar hızlı kapanacağını ummadım, kaza oldu.»

«Herhalde. Ama zaman zaman, olumsuz duygulara kapıldığın da olur..»

Stan, «Gerçekte ben Sigmund Freud'den nefret ederim.»

«Princeton Üniversitesinde pek etken olmamış anlaşılan ama bizim Bennington'da çok geçerlidir.»

«Ama Phyllis, uçakla oynamadı bile.»

«Peki neden bu korkunç şeyi aldın ona?»

«Çünkü sen almamı söyledin de ondan..»

«Ben sana sadece..»

«Phyllis, seni çok seviyorum ama ne olur çeneni tut, çünkü boğarım seni, boş laf etmiyorum.. sen bana bir uçak al dedin, işten erken çıktım. Schwartz'a gittim, kentin yarısı bu dük-

kândaydı, iğne atsan yere düşmezdi, sonunda bir satıcı yanıma geldi, çitadan yapılmış küçük uçaklar varmış, bir dolardan daha ucuza, beş on dolara olanlar da fena değilmiş, ama ben çocuğun alacağını uçağı çok sevmesini istiyordum, en iyisini almak istedim, anlıyor musun en iyisini? Bu 'korkunç' şeyin fiyatı tam elli dokuz dolar, ya bizim kız ne yaptı, bir göz attı, yukarıya kardeşiyle oynamaya koştu.»

«Çitadan yapılan uçağı almalıydın.»

«Şu avucumun içi kadardı.»

«Ginger daha bebek. Aşağıdaki uçakla dünya turuna çıkılır. Bu kadar büyük şey görünce şaşırıyor, sevincini belli edemiyor, anlamıyor musun?»

«Bugünlük bu kadar Freud yeter, olmaz mı?»

Phyllis başını sallayıp kocasının yanına gitti.

«Kabahat bende, uçağı ben almalıydım.»

Sonunda Stan karısına sarıldı.

Akşam yemekte Freddy sordu. «Babamın nesi var?»

Phyllis, «Hiç,» dedi.

«Var, var, Aslan Anne bilir. Baba çok çok çok kızmış.»

Phyllis, «Değil,» dedi.

«Yemekte hiç bir şey söylemedi. Aslan Anne hiç bir şey duymadı.»

«Phyllis, «Hiç bir şey,» dedi.

O zaman Ginger hemen yerinden fırladı, masanın çevresini dolaştı, babasına gitti. «Uçağını çok seviyorum,» dedi. «Öyle güzel ve büyük ki.»

Stan kızını kucağına alıp sarıldı, karısına baktı, «Freud duy-sun,» dedi.

Çocukluğunda, aksayan en önemli şey, Ginger'in kendisiyle ilgili değildi, Freddy' ile ilgiliydi. Daha doğrusu, annesiyle babasının ikide bir onu iğnelemesiydi. Ginger ablasına bayılırdı. Şişmansa, okulda iyi not alamıyorsa, bu Freddy'nin suçu değildi. Tıknazdı, kalçaları genişti, ama hep, hep çok nazikti çok, iyi yürekliydi.

Bir akşam yemekte, Freddy, «Aramızda konuşuyorduk, gelecek yıl, gelecek yıl...» diye söze başladı, bir yandan da sofradaki yeşil fasulyadan tabağına koyuyordu, «öbür züppeler gibi, kulübo üye yazılmayacağız, lise bir olduk diye.» Bir kaşık daha fasulya aldı, tabağı solunda oturan Ginger'e uzatmak üzereydi, lıubusu, «Bize de biraz bıraksan,» dedi.

Freddy babasına baktı. «Taze fasulye bu canım... fasulyaaaaa...»

Phyllis, «...baban öyle demedi...» diye başladı.

Freddy, Ginger'a sordu, «...sana yeterince kaldı mı?»

«Tabii, tabii, çok bile.»

Freddy gene babasına baktı. «Öyleyse neden büyütüyorsunuz? Çikolatalı pasta olsaydı, dubaya benzeyeceğim diye anlardım, ama bu fasulyaaaaa...» Başını sallıyordu.

Ginger, «Sen züppe kulübüne zaten üye olmazsın,» dedi.

Phyllis, «Züppe kulübü de neymiş?» diye sordu.

«Bizim Kolejde birinci sınıftaki öğrencilerin tümü hemen koca birer züppe olur. Kendilerinden bi sınıf aşağı olsa bile, daha küçüklerle ölseler konuşmazlar.»

Phyllis, «Bi, değil bir derler,» dedi.

Freddy, «Ailece yemek yemeye bayılıyorum,» dedi. «Ölünce ne olur mezar taşıma şöyle yazın: Burada Freddy Abraham yatıyo, ailece yemek yerken öldü.»

«Yatıyo değil, yatıyor.»

Stan, «Freddy, hep sana takılıyoruz, haklısın ama sen de buna zemin hazırlıyorsun,» diye ekledi.

Phyllis, «Doğru konuşmak, oturup kalkmasını bilmek kimseye zarar vermez. Sen tarihte, terbiyeli ve görgülü olmanın kimseye zarar verdiğini hiç duydun mu?»

Ginger, «Ben Freddy'nin konuşmasına bayılıyorum,» dedi. «Ne dediğini çok iyi anlıyorum.»

Phyllis, «Freddy'nin konuşma bilmediğini söylemedik. Ama konuşmadan konuşmaya fark var,» diye anlatmaya çalıştı. «A, bakın bu güzel lâf,» dedi Freddy. «Ginger, yaz bunu bir köşeye. Konuşmadan konuşmaya fark var. Yarın okula gidiyorken herkese anlatacağım, gözleri yaşaracak.»

Phyllis, «Gidiyorken,» dedi.

Ansızın Freddy yerinden fırladı, avaz avaz, «Gidiyoken, gidiyoken, gidiyoken,» diye bağırarak koşa koşa odadan çıktı.

Ginger, «Freddy'ye artık bu kadar ters olmayın,» diye bağırdı, o da çıkıp gitti, ablasının ardından yukarıya koşuyordu.

Freddy, küçük pikabına Chuck Berry'nin «Maybellene» plağını koymuş, çenesi avucunda, gözü dönen plakta, yatağının üstünde oturuyordu. Ginger yanına aynı biçimde oturdu. Freddy daha sonra «Sixteen Tons» plağını koydu, Ernie Ford söylüyordu,

Ginger, «Ne yapacağıma karar verdim,» dedi.

«Neymiş o?»

Ginger dikkatle konuşarak, «Onların koca yatak odasına girecem, tamam mı, sonra ikisinden birden konuşacam, diyecem ki, gidiyoken gidiyoken gidiyoken, sonra dönüp buraya gelicem.»

Freddy gülümsemeye çalıştı. «Ginger, şekerim, istesen de yaparsın bunu. Yapmamalısın. Aldırma, bu da geçer. Daha sonra ben giderim, en ciddi tavrımla, özür dilediğimi, bana bütün yaptıklarından dolayı kendilerine teşekkür borçlu olduğumu, ne kadar şanslı olduğumu, gelecekte daha iyi davranacağımı söylerim. Özür dileme örneği Numara 2.»

«Yo yo, yo, bu defa değil. Bu defa ben gösteririm onlara.»

Freddy bulüzünü çıkarıp aynada kendine baktı. «Domuz gibiyim, bazen kendimden öğreniyorum.»

Ginger, «Döndüğüm vakit benimle övüneceksin.»

«Şekerim, şimdiden övünüyorum seninle.»

«Sen dur bekle burada, bak göreceksin.» Ginger kalktı, selam verdi, odadan çıktı, sofayı geçip büyük yatak odasına gitti. Kapı kapalıydı. Vurdu, annesi. «Sen misin Freddy?» diye sordu. Ginger, hayır dedi, ama girebilir miydi içeri? Gir yanıtı alınca, kapıyı açtı.

Babası geniş yatağın üstünde uzanmış, daktilo ile yazılmış bir yığın kâğıt inceliyordu. Annesi banyodaydı, su açıktı. Siyah saçları arkasında toplanmış, incecik vücuduyla annesi kapıda göründü. Ginger önce birine, sonra öbürüne baktı.

Phyllis, «Ne var canım?» diye sordu.

Ginger susuyordu.

Babası, «Konuşsana,» dedi.

Ginger gene sustu.

«Şekerim, daha sonra konuşmak olur mu, banyo taşacak.»

Ginger eliyle alınına vurdu. «Ne diyeceğimi unuttum, aklıma şaşırmışım,» elini sallayarak, sofaya çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Sonra Freddy'nin odasına koşarak döndü, bir yandan da, «Yaptım, yaptım, söyledim, bağırarak, hepsini söyledim,» diye haykıırıyordu.

Freddy banyo aynasının önünde durmuş, yüzündeki siyah başlı bir sivilceyi sıkıyordu. «Altlarına etmişlerdir.»

«Ettiler, ettiler, sonra senin her dediğine, her yaptığına takılmaktan vazgeçemedikçe hep böyle konuşacağımı söyledim.»

«Babam döv müştür seni.»

«Yok, yok, değil işte, dövecekti ama aldırmam dedim, ölünceye kadar dövsen aldırmam, kararımdan dönmem, dedim.»

Freddy, «Ah, küçük budala,» dedi. «Bu öyküye inanacağımı mı sandın?»

«Her kelimesi doğru.»

Freddy kollarını açtı. «Gel bana.»

Finger ablasının kucığına büzüldü.

«Tek kelime bile söylememişsindir.»

«Denedim ama. Gerçekten söylemek istedim.»

«Ginger, dinle beni, senin içinden gelmez böyle sözler, elinde değil ama sen kusursuz bir çocuksun.»

«Değilim.»

Freddy, menekşe gözlü kardeşine sarıldı. «İşin garip yanı, bence gerçekten kusursuzsun sen..»

Kusursuz değildi, tabii, ama ta başından beri okulda öğretmenler memnundu. Daha ilk günden sınıfta en yüksek notu Ginger alıyordu. Elinden geldiğince öğretmenlerine yardımcı da oluyordu. Gereğinde, öbür öğrencilere de yardım ediyordu.

İşin en ilginç yanı da, öbür öğrencilerin ona hiç kızmamalarıydı. Hep en sevilen çocuktuk çevresinde, gerçi sınıf arkadaşları gerçekten en zeki öğrenci mi, yoksa sadece çok mu çalışıyor diye tartışarlardı, ama hiç kimse güzelliğini tartışamazdı. Göz alıcı bir çocuk olarak bir sınıftan öbür sınıfa geçti, her yıl hızı biraz daha da artıyordu. Lise bire geçmeden önceki yaz, Ginger vaktinin büyük bölümünü kendini hazırlayarak ve okuyarak geçirdi, çünkü insan dikkat etmezse lisede ipin ucunu kaçırabilirdi. Sonuç olarak, kolejin ilk sınıfında not ortalaması her zamankinin üstünde, pekiyi oldu.

Bundan kısa bir süre sonra da annesiyle babası, onu Brearly kolejine geçirmeyi düşündüklerini söylediler.

Bir akşam Ginger'i yazı odasına çağırdılar, kapıyı kapattılar, ve tasarılarını açıkladılar.

Ginger onları sonuna kadar dinledikten sonra, «Bir soru: neden?» diye sordu.

«Çünkü senin için iyi olur diye düşündük.»

«Ama ben okulumu seviyorum, baba...»

«...senin için iyi olur dediği vakit, babanın söylemek istediği, Ginger...»

«... Ben Bayan Hewitt'in okulunda mutluyum. Bayan Hewitt'i çok seviyorum, bu okulu bırakmayı hiç ama hiç istemiyorum.»

«Brearly, New York'un en iyi kız okuludur,» dedi babası. «Bence şimdiki okulun senin için yeterli değil.»

«Yani Hewitt iyi değil mi?»

«Tabii iyi, çok iyi, ama sen çok özel bir çocuksun, sana en iyisi gerekli.»

«Ben Brearley'ye giremem ki!»

«Sorduk. Yer varmış. Onlar da ilgilendi.»

Ginger pencerenin yanındaki koltuğa oturdu, gözlerini, kanepenin üstünde, yanyana oturup, kahvelerini yudumlamakta olan annesiyle babasına dikti. Sonunda, «Ne olursunuz,» dedi. «Beni zorlamayın.»

Babası, «Yavrum, seni hiç kimse herhangi bir şey için zorlayacak değil,» dedi.

Annesi, «Son karar senin, söz veriyoruz,» diye ekledi.

«Brearly'deki çocuklar çok sıksa, çok zeki, çok ileri fikirli filan, bazılarıyla tanıştım.. ben onlarla anlaşılamam, biliyorum.»

Babası, «Yavrum, senin dünyada kaygılanmaman gereken bir tek şey varsa, o da insanlarla anlaşılamamaktır,» dedi.

«Gülerler bana, orada hep gülerler.. gördüğüm bütün Brearley öğrencileri insana hep belli etmeden güler. Kendilerini çok üstün görürler, üstündürler de, ben ayak uyduramam.»

Annesi, «Böyle hissetmen çok doğal, bunu sana birdenbire açtık,» dedi. «Ama, bize inan, sen ayak uyduramayacak olsaydın, biz seni göndermeyi düşünmezdik.»

Ginger, «Ne olursunuz,» dedi. «Kapatsak bu konuyu? Bir daha hiç açmasak? Hewitt'de hep pekiyi alıyorum, benden memnunsunuz sanıyordum.»

Babası, «Hewitt ikinci sınıf bir okul,» dedi.

«Öyleyse beni neden oraya gönderdiniz? Freddy'yi de?»

«İkinci sınıf derken, tam da ikinci sınıf demek istemedim, sadece Brearly ile kıyaslanınca ikinci dereceye girer demek istedim.»

«Beni neden arkadaşlarımdan ayırmak istiyorsunuz?»

Annesi, «Yeni arkadaş edinirsin,» dedi.

«Edinemem, orada olmaz. Yüzüme bakıp gülerler.»

Annesiyle babası birbirlerine baktılar. Sonra babası, «Ginger, şunu kesinlikle bilmelisin, sen çok güzel bir kızsın.»

«Sen böyle söylersin, çünkü babamsın, ama onlar öyle demezler, şişko derler bana.»

Annesi başını salladı. «Boyun kaç, Ginger?»

«Bir altmış beş, biliyorsun.»

«Son tartıldığında kaç kiloydun?»

«Elli beş.»

Annesi, «Öyleyse neden tombul olacaktıydın?» diye sordu. Ginger, «...çünkü...» diye söze başladı.

Babası, «... yavrum, on beşine yaklaşıyorsun, bu yaşta biraz bebek tombulluğu hâlâ vardır.»

«Gördün mü? Gördün mü?»

«Neyi gördüm mü?»

«Sen de beni tombul buluyorsun, şimdi söyledin.»

Babası birden ayağa kalkarak, «Buna inanmıyorum.» dedi.

«Kızma bana babacığım.»

«Yavrum, sana hiç kızmam, ama biz senden nefret mi ediyoruz sanıyorsun? Tabii sanmıyorsun. Biz seni üzmemi istiyoruz sanıyorsun? Tabii sanmıyorsun. Öyleyse neden okulunu değiştirmeni istiyoruz? Seni sevmediğin için mi? Tabii değil. Seni sevmediğimiz için, sen de en iyisini hakettiğin için.»

«Böyle bağırma bana.»

Stan, karısına döndü. «Bağırıyor muydum?»

Phyllis, «Biraz heyecanlıydın.» diye yanıtladı.

«Peki ama, bu sahnenin sonsuza dek sürmesini de istemiyorum, bu nedenle, Ginger, söyle bakalım, bu Brearly konusunda ne dediğimizi anlıyor musun?»

Uzun bir sessizlikten sonra Ginger sordu: «Bir soru: Gerçekten en akıllı kararın bu olduğuna inanıyor musunuz?»

Stan, «Evet.» dedi, «İnanıyoruz.»

«Öyleyse Brearly'ye gitmeliyim.»

Phyllis, «Ginger.» dedi. «İyi düşün. Gerçekten en iyi kararın bu olduğunu anlıyor musun? Karar senin.»

Ginger düşündü. Sonunda, «Canımı dişime takıp sizin benimle övünmenizi sağlamam gerekiyor...»

Ginger haftalık çay saati ziyaretlerinden birinde, Isaacs Nine'ye, «Grosmutter, Grosmutter, bana bir masal anlat.» dedi. Baharın sonlarıydı, Brearly Okulu hiç uzatmadan olumlu yanıt vermişti, her şey yolundaydı. Büyükanne'nin Beşinci caddedeki bol antika dolu apartmanında, yetmiş üçüncü sokaktaki yelkenli havuzunun güzelim görüntüsünün karşısında oturmuşlardı. Ginger, yaşlı kadının ayaklarının dibindeydi, çay fincanını dikkatle dengeliyordu, hizmetçi de Büyükanne'nin büyük tutkusu olan İskoç böreklerini gezdiriyordu.

Isaacs Nine dört parça böreği tabağına yerleştirirken, «Ne konuda bir masal istersin tavşanım?» diye sordu.

Ginger, börek tepsisine doğru, hayır dercesine kibarca ba-

sını salladı. «Annemi anlat, onu öyle çok seviyorum ki... Gençken güzel miydi? Güzeldi herhalde.»

«Senin kadar değil.» Yaşlı kadın bir an Ginger'in gözlerine dikkatle baktı. «Hâlâ menekşe rengi,» dedi. Bu sözü, Ginger anımsayabildiğince, oldum olası söylerdi. «Yolda biri yolunu keşir, mavi gözlerim var, değişmek ister misin diye sorarsa, ne dersin?»

«Teşekkür ederim, ama **Grosmutter** menekşe rengi sever' derim.»

Yaşlı kadın bir lokma börek ısırdı. Kırıntıları dudaklarına yapıştı, kaldı. Ginger hemen diz çöktü, kırıntıları sildi. «İyi tavşancık.»

«Annem benim yaşımdayken nelerden hoşlanırdı?»

•Yemekten.»

•Ama çok zayıf.»

•Onu ilk tanıdığım vakit, şişkoydu.»

•Annem mi?»

Die Grosmutter, başını salladı, börekten hızla bir lokma dişledi, kırıntılarını yalandı. «Çikolata.»

•Şimdi hiç yemez.»

Yaşlı kadın cevap vermeden önce uzun uzun baktı. «Noelde.»

Ginger, büyükannenin son zamanlarda, dikkatini bir yere vermekte güçlük çektiğini biliyordu. Başkaları, yavaş yavaş uzaklaşmış, uğramamaya başlamıştı. Ginger, büyükanneyi eskiden olduğu gibi, arayan tek kişiydi. Yaşlı gözleri, donuk donuk parlamaya başladı. Ginger, büyükannenin dizini hafifçe sarsarak, «Noelde,» diye tekrarladı.

«Noel demek kat kat kurabiye demektir, Tavşan. Ne kadar çok pişirsem, annene yetmezdi.»

«Keşke nasıl yaptığını bilseydim, Noel'de ona sürpriz hazırlardım, **Grosmutter**. Hatırlıyor musun?»

«Güzel yemeğin tarifi, senin adına benzer. unutulmaz.»

«Annemin sevdiği çikolatalı başka bir şey var mıydı?»

«Çikolatalı küçük pasta. Kekler. Kakao. Puding, bisküvi ve çikolatalı sos.»

«Bir dahaki gelişimde defterimi getiririm de bir kaçını yazdırırım.»

«Her gelişte yalnız bir tanesini anlatırım. Bu bile herkese olur.»

•Peki, neden?»

«Çünkü insan sevdiği yemek tariflerini ancak sevdiklerine verir. Talmud öyle demiş.»

«Beni seversin sanırdım.»

«Kargacık burgacık bir şeysin, seni de kim sever?»

«Neyse ben defterimi getireyim de, belki anlatırsın.»

Yaşlı gözler gene donuklamıştı. Ginger'in uzun siyah saçlarını okşadı. Die Grossmutter, «Küçük Tavşancık,» dedi...

Güz başında Phyllis, Doktor Benjamin'e telefon etti. Doğu Yakasının en iyi, hiç değilse, en pahalı çocuk doktoruydu ve çocuklarına hep o bakmıştı. Vakit öğle üzeriydi, Phyllis yazı odasında aile doktorunun telefona gelmesini bekliyordu. Bu arada baş parmağının uzun tırnağını ön dişlerine vuruyordu, oda bu ince keskin sesle doluydu.

Doktor telefona gelir gelmez, ilk sözü, «Bu ara bu hastalık çok yaygın,» dedi. Phyllis, sevecenlikle, güldü. Doktor Felix Benjamin, ya tatlı bir soytarı ya da sessiz ve içine kapalı olurdu. Phyllis, bu ikinci yeteneği için onu çocuklarının doktoru olarak seçmişti. Söze hep, biraz önceki lafıyla başlar, ya «Bu bir virüs,» der, ya da «Dört saatte bir iki aspirin ver, yarın beni ara,» derdi. Uzun ve başarılı bir meslek yaşamı için her doktorun bu üç sözü bilmesinin yeterli olacağı kanısındaydı.

Phyllis, «Virüs olduğunu ben de duydum,» diye yanıtladı. Sonra da, «Önemli olduğunu düşünmeseydim, seni rahatsız etmezdim, bilirsin,» dedi.

«Güzel Ginger'den söz ediyoruz sanırım.»

Phyllis hemen sordu, «Neden öyle sanıyorsun?»

«Çünkü takvimime göre, yıllık kontrol günü geldi, bugün öğleden sonra beni göreceksin. Sen de gelecek misin?»

«Gelmemi istemedi. Doğrusunu istersen, hâlâ çocuk doktoruna gittiği için utanıyor. Bir de anası elinden tutarsa, daha çok canı sıkılacak.»

«Anlaşıldı.» Uzun bir sessizlikten sonra, Doktor Benjamin «Beni aramıştın?» dedi.

Phyllis, «Biraz güç anlatması,» diye cevap verdi. «Duyunca beni çok kendine dönük, narsist sanabilirsin, kimseye söz etmedim bundan.»

«Haydi, hemen anlat da bitsin.»

«Peki, şöyle... Boyum bir yetmiş, kilom elli beş, yakında kırkıma basacağımı, gelecek yıl yani, düşünürsen hiç fena sayılmaz. Koleji bitirdiğim vakit de aynı kilodaydım, hep aynı kiloda kaldım. Boyum uzamamaya başladığı günden bu yana, hep elli beş kiloyum.»

Telefonun öbür ucunda, doktorun şaka yollu horladığını duydu.

«Dur be Felix, alay etme benimle, çok ciddiym bu konuda.»

«Hangi konuda?»

«Şey... biraz garip ama... bak, dinle beni, Ginger bana hep bir şeyler pişiriyor.»

Doktor Benjamin, «Artık hiç bir şey anlamıyorum,» dedi.

«Annemden yemek tarifleri almış; tombul bir çocukken bayıldığım şeyler. Çikolatalı yiyecekler. Bazen geceleri bana bir şeyler pişiriyor. Mutfakta saatlerce durup, turta mıdır, cevizli çikolatalı çörek midir nedir, bir şeyler pişirmek için yırtındığından, gözleri keyifle parıldıyarak sökün ediyor.»

«Dert bu mu?»

«Öyle gibi.»

«Dört saatte bir iki aspirin al, yarın beni ara.»

«Ne olursun Felix, sana alay etme demiştim.»

«Pek ciddi bir hastalığa benzemiyor, Phyllis. Lösemi beni ürkütür, ama çikolatalı pasta için kendime dert edinmem.»

«Stan de tıpkı senin gibi düşünüyor..»

«...eğer güzelse yaptıkları, bana da pişirse iyi olur, çikolataya bayılırım.»

«Evet, güzel, çok nefis, harika, ama sorun bu değil.»

«Neymiş?»

Sonunda Phyllis yanıtladı. «Kilo alıyorum.»

Doktor, devam etmesi için bekledi.

«Bu ıvır zıvırı yapması sorun değil, bilmem beni anlayabilecek misin, ama yediriyor da bana. Duygusal olarak, beni zorluyor. Ağzıma doldurmazsa, kolu kanadı düşüyor. Tabagındakileri bitirmedim mi, kendinden geçiyor. Artık bu işi bırakmasını söyleyeceğim ama benim için yapıyor, yemek yapmayı sevmesini de istiyorum, ben severim. Yakın zamana kadar hiç yemek yapmamıştı; bu ilgisini öldürmek istemiyorum, ama bu sabah elli altı buçuk kilo geldim, hafiften alınacak bir şey değil.»

«Sen de, daha işin başındayken, onu caydırmamı istiyorsun, öyle mi?»

«Ne istediğimi bilmiyorum ama bu işin bir sonu gelsin istiyorum, sen doktorusun, seni sever ve güvenir sana.»

«Sözü, belli etmeden, buna nasıl getiririm çene çalarken, bilmiyorum ama elimden geleni yaparım. Phyllis?»

«Efendim?»

«Bu pek salgın değil...»

Ginger, muayene masasının üstünde bir başına oturmuş, Doktor Benjamin'i bekliyordu. Mavi Brearley üniforması özenle, köşede askıya asılmıştı, üstünde bir sutyeni bir de donu vardı. Oda biraz serindi, kan dolaşımını hızlandırmak için kollarını ovuşturdu, sonra gene masaya oturup, bacaklarını sarkıttı.

Dinç, boylu boslu Doktor Benjamin, hızla odaya girdi, «Şimdi bakalım, kaç aylık hamileydin... yok canım, yanlış karta bakmışım!»

Ginger güldü. «Merhaba Ahbap» dedi. Bu adı, Üç Ahbap Çavuşlar'ın öz geçmişleri konusunda bilgi topladığını öğrendiği zaman takmıştı ona.

«Hani öpücük?»

«Bir tane getirmiştım.» Ginger hemen doktoruna sarıldı. Doktor bir adım gerileyip dikkatle ona baktı. Ginger, «Ne var?» diye sordu.

Doktor Benjamin başını salladı. «Aman Tanrım, Ginger, bu korkunç Brearley okulu iç çamaşırının da mavi olmasını mı istiyor?»

Ginger başını salladı. «Çok mu ayıp?»

Doktor içini çekti, odanın karşı tarafına gidip, tartının yanındaki alçak iskemleye oturdu. «Ciddi konuşabilir miyim?»

«Bir soru: Neden bana öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun?»

«İşte ben de bunun için ciddi konuşuyordum... yakında beni bırakacaksın, Ginger, işte benim yaşamımın acı yanı da bu ya... Sizler hep büyürsünüz, artık kızamık da olmazsınız, derken haydi hoşçakal Benjamin.» Başını salladı. «Peki. Artık kendime acımak bu kadarlık yeter, atla bakalım şimdi.» Tartıyı gösteriyordu.

Ginger yürüdü, tartıya çıktı, dimdik duruyordu, arkası dönüktü. Dr. Benjamin böyle isterdi, çünkü çocuklar tam boy ve kilolarını görmeden dilediği şakayı yapardı. Boyunu ölçtükten sonra, «Hiç de bir altmış beş durmuyorsun.» dedi.

Ginger, «Kambur duruyorum da ondan,» diye yanıtladı.

«Hmmmm...» Kilosunu hemen yazıp, eliyle masaya dönmelerini Ginger'a işaret etti. Ginger, biraz önceki gibi oturdu, doktor diline bastıracağı kaşığa uzanırken, genellikle nasıl olduğunu, bir şikâyeti olup olmadığını sordu. Ginger dilini çıkarıp, işareti alınca «Aaaaa,» dedi, doktor ışıkla kulaklarına bakarken, çok iyi, gerçekten çok keyifli olduğunu söyledi.

Sonra, doktor hiç üstüne basmadan, «Yemekle filan bir sorunun var mı?» diye sordu.

Ginger bir an düşündü. «Yemek mi?» Gene düşündü. «Yok, yok. Hiç yok. Neden sordun?»

Doktor Benjamin, «Çünkü kırk iki kiloya düşmüşsün, bu hayli büyük bir düşüş ve...»

Ginger, «...kırk iki mi?» diye bağırdı. Masadan atlayıp tartıya gitti, kendi kendini tartıp görmek istiyordu. «Bak? Bak ne gösteriyor?»

«Sakin ol...»

«...bu enayi kiloya inmek için çok uğraştım ben.»

«Ben yanılmışım, özür dilerim.»

«Çok uğraştım.» Mikroptan arındırılmış odada, Ginger öfkeyle doktora bakıyordu. Hırsından titriyordu...»

Saat dört buçukta eve vardığı vakit Ginger hâlâ çok öfkeliydi. Hemen odasına gitti, soyundu, üniformasını dikkatle yerine astı, kitaplarını da, 4: 35'de çalışmaya başlamak üzere aynı dikkatle dizdi.

Sırtına bir sabahlık geçirip, bir şeyler atıştırmak için aşağıya indi.

Aksilik.

Bazı günler her şey ters giderdi.. Buzdolabında yalnız marul vardı. Kıvırcık salata olsa daha iyiydi. Yarım kilo marul elli altı kalori ederdi, oysa kıvırcık salata elli iki kaloriydi. Aynı besin değeri ama dört kalori daha az. Neden kıvırcık salata yoktu bu evde?

En iri yaprağı kopardı, musluğa gitti, dikkatle yıkadı. Sonra bir tabak aldı, marul yaprağını üstüne yaydı. Baharat rafına uzanırken, tereyağı bıçağını aldı. Dolabı açtı. İşte oradaydı.

Sarı hardal.

Daha bir hafta önce, her zaman kullandığı kahverengi hardalın her bir çorba kaşığının, sarı hardaldan iki kalori fazla olduğunu öğrenmişti. Şimdi açtığı yüz seksen gramlık kutuydu. Tereyağı bıçağıyla, kutunun üçte birini boşalttı. Genellikle bu kadar çok hardal kullanmazdı ama öfkelenmişti, öfke iştahını garip biçimde etkilerdi. Altmış gramı ne ederdi...? Kırk dört kalori. Bir kalori de marul yaprağı için, eder kırk beş.

E, ne yapalım, ne yapalım...

Bir yontucu ustalığıyla görkemli altın sarısı hardal marul yaprağına sürdü, yaprağın her bir yanının hardalla eşit biçimde kaplanmasına özen gösterdi. Tam istediği gibi yapması beş dakika kadar sürdü. İçi rahat edince, çatal bıçak alıp, yavaş yavaş

kendi buluşu olan biçimde kesmeye başladı. Çatal bıçağı hep büyük bir zerafetle kullanırdı, şimdi iyice ağırdan alıyor, küçücük lokmalara bölüyordu'. Her bir lokmayı yavaş yavaş çiğniyor, iki ayrı tadın enfes bileşiminin keyfine varıyordu. Bittiği vakit, doymuştu, dikkatle her şeyi yerine koydu, geometriyle uğraşmak üzere yukarıya çıktı...

Stan, Doktor Benjamin'in muayenehanesine gittiği vakit öfkeden köpürüyordu. İyi tanımayanlar, öfkeli olduğunu pek anlamazdı. Brooks Brothers kostümü sırtında, her zamanki gibi kusursuz görünümündeydi. Örnek bir avukat —büyük zaman soğukkanlı, mantıklı ve sakin.

Phyllis işin farkındaydı, bu nedenle kocası içeriye girer girmez. «Bunu benden çıkarma,» dedi. «Buraya gelmede direnen ben değilim. Felix'e çat.»

«Ne varmış, sen biliyor musun?»

«Hiç bir fikrim yok. Gelmemizin çok önemli olduğunu söyledi, o kadar.»

Stan hafifçe, «Umarım doğrudur,» dedi.

On beş dakika beklediler, saat altıyı geçe son çocuk da gitmişti. Doktor Benjamin onları kendi özel bürosuna aldı, oturdu-lar. «Bildığınız gibi Ginger'i geçen hafta gördüm. Sizi o zaman aramadım çünkü konuşmadan önce bütün test'lerin sonucunu almak istiyordum. Artık aldım.»

«Bir şey çıktı mı?»

«Test'ler çok iyi. Yüzde yüz iyi. Dikkat ederseniz test'ler de-miştim.»

Stan, «Yani?» dedi.

Doktor Benjamin biraz bekledikten sonra konuştu. «Bence oldukça tehlikeli ve karmaşık bir durumla karşı karşıyayız.»

Phyllis heyecanlanmıştı. «Tahlillerde bir şey vardı öyleyse?»

«Hayır, yoktu. Ama bu Ginger'in çok, pek çok hasta bir çocuk olmadığını kanıtlamaz.»

Stan, «Hasta mı?» diye sordu. «Ne bakımdan?»

«Şimdi, her zamankinden de iyi... gerçek bu, öyle değil mi, Stan? Çocuk son derecede keyifli, hasta olamaz.»

Doktor Benjamin, «Phyllis,» dedi. «Bu çocuk tam on dört kilo vermiş.»

Stan, «Bu olur iş değil,» dedi. «Yani, işimden erken çıkartılıp buraya getirilmemin nedeni, kızımın kilo verdiğini öğrenmek.

mi? Doktor, perhiz yapıyordu. Kilo vermek istedi ve verdi. Hepsî bu.»

«Tüm ağırlığının neredeyse dörtte birini verirse?»

Phyllis, «Çocuklar bazı şeyleri abartırlar,» diye yanıtladı. «Siz çocuk doktorusunuz. Bunu benim size söylemem gerekmez.»

Benjamin gözlerini ovuşturdu. «İşte iş burada karışıyor, lütfen alınmayın. Stan, senin boyun kilon nedir, bir seksen ve seksen kilo, öyle mi?»

«Yetmiş sekiz kilo aşağı yukarı.»

«Peki, şimdi size şunu söylemek istiyorum, gözünüzün önünde olan şeyin ikiniz de farkında değilsiniz. Şimdi beni dinleyin... Geçen hafta Phyllis bana telefon etti, canı fena sıkılmış. Neye? Çocuğunun hemen hemen on beş kilo kaybettiğine değil de kendisinin bir buçuk kilo aldığına...»

Phyllis, «Her an kontrol etmem gerekir kilomu,» dedi, «Yoksa fiçı olurum.»

Stan devam etti. «Ginger istese şu anda manken olabilir. Her dakika insanlar başına üşüşüyor. İki ay önce, Ford acentasından biri gelip konuşmuş onunla.»

Artık Doktor Benjamin daha da hızlı konuşuyordu. «Yirmi beş yıldır bu meslekteyim, Ginger Abraham kadar güzel bir çocuk görmedim. Daha doğduğu günden güzeldi. Anımsar mısın, Phyllis? İnsanlar muayenehanede durup sorarlardı. Kim bu çocuk? Kapkara saçlar, bembeyaz ten, o gözler. Şimdi size şunu söylüyorum, hayır istiyorum, hayır yalvarıyorum, çocuk uçup gidiyor, onu buraya geri getirmek istiyorsak, bir şeyler yapmamız gerekiyor.»

«Ne demek istediğini anlıyamıyorum. Biz ne yapabiliriz?»

«Ben bu alanda uzman değilim, uzman olana götürün onu. Ama ilk adımı sizin atmanız gerekir —ikiniz de bu durumun ne denli tehlikeli olduğunu görmelisiniz. Dinleyin beni... buraya geldiği vakit, görünüşü beni çok şaşırttı, onun için bir şey yaptım... kilosunu ona söylerken, beş kilo fazla söyledim, bir tepki gösterecek mi onu anlamak istiyordum.»

Phyllis, «E?» dedi. «Gösterdi mi?»

«Richter ölçeğine göre sekizle dokuz arası. Küfretti, dehşetli öfkelendi, sinirden tir tir titriyordu.»

Phyllis kocasına baktı. «Bu inanılır gibi değil,»

Stan gülümsedi. «Vogue mankenlerine benzeyen bir kızım var, daha bile güzel, yeni bir okula gidiyor, oradakileri de hay-

ran etmiş kendine... Brearley'de not ortalaması pekiyi... kendi yaşında çocukların onu gezmeye götürmek için aramasından, telefonun neredeyse telleri kopacak. Görülüyor ki, inanılmaz bir tehlike içindeyiz.»

Doktor Benjamin, «Hiç bir şey göremiyor musun?» diye sordu.

Stan, «Ben hukukçuyum,» diye yanıtladı. «Ancak var olanı görürüm.»

Ginger koşmaya başladı.

Önce can sıkıntısından koştu. Ekim sonundan bu yana sabah beşte uyanıyordu, bir gece öncenin ödevlerinin üstünden geçmek de bir saat sürüyordu, saat ancak altı oluyordu, oysa kahvaltı bir saat sonra hazır olacağından, saat altı ile yedi arası bir türlü geçmiyordu. Bir süre şiir ezberlemeyi denerdi, Dickinson ve Poe ezberledi, ama yeterince enerji harcamasına yetmiyordu.

Bu nedenle koşmaya başladı. İlk başta, dayanıksızlığı fena canını sıktı. Yetmiş birinci sokakta, Park Caddesi boyunca Elli dokuzuncu sokağı kadar koşuyordu ama dönüşü koşamıyordu. Arada duraklamadan olmuyordu. Altmış yedinci sokaktaki o pis yokuş canına okuyordu.

Yolunu değıştirmeyi denerdi ama ilk defasında Central Park'a vardı, hiş kuşkusuz korktu, karanlıktı üstelik. Başka koşanlar da olduğından, biraz içi rahatladı. Parka Yetmiş ikinci sokak ve Beşinci caddeden girer, Die Grossmutter'in karanlık pencerelerine el sallar, sonra koca, yuvarlak Batı Alanından geçer, Central Park Batı'yı döner, Central Park Güneyine gelir, sonra yeniden Yetmiş ikinci sokağı çıkardı. İyi bir koşu olurdu, soğuk olsa da güzeldi, ama zaten her zaman üşüyordu, ne çıkarıldı...?

Kasımda artık Batı Alanının çevresini iki kez kolaylıkla dönebiliyor ve büyük övünç duyuyordu. Sonra eve dönüyor, sıcak bir duş yapıyor, sabahlığını giyip mutfığa koşuyor, bütün aileye kahvaltı hazırlıyordu, Phyllis'e sütlü, yağsız yumurta, Stan ve Freddy'ye sahanda yumurta. O da onlarla oturur, kahvaltı ederken onları gözler, bir yandan da bir havuç ya da ona benzer bir şey atıştırır, sonra gene odasına döner, giyinir, okula giderdi.

Noel tatilinden biraz önce, yemekten sonra babasını bir köşeye sıkıştırdı. «Bir soru: Ne olursunuz, lütfen acaba büyük armağanımı önceden alır mısınız bana?»

«Yani, ne demek istiyorsun?»

Ginger babasının eline, **Saturday Review** dergisinin arka kapağından yırtılmış bir ilan sıkıştırdı. «Çok vakit kaybediyorum, oysa enerjim de çok, onun için hızlı okuma dersi almak istiyorum. Özel bir yoğun kurs açılmış.» İlanı gösteriyordu. «Hızlı okuyabilsem, herkesi geride bırakabilirim. Öyle övünürsün ki benimle, yemin ederim paranı sokağa atmış olmazsın.»

«Şimdi okuma hızın ne?»

Ginger omuz silkti. «Yeterince hızlı değil. Bak okulda soru-num ne bir bilsen. Dakikada beş yüz kelime okursam, geride kalıyorum. Ama bu kurslara gidersem, bu hızı kolaylıkla üç katına çıkarırım, kendimi iyice zorlarsam belki beş katına da çıkarırım.»

«Pek eğlenceli bir şeye benzemiyor.»

«Benim için eğlenceli olur.»

«Şimdi zaten derslerin çok iyi gidiyor, öyleyse...»

«...ben valediktoryen olmak istiyorum... yeterince akıllı değilim... ama bunu becerirsem belki olurum... yoksa istemez misin bunu benim için? Düşünsene bu, sınıfta beşinci olmakla birinci olmak arasındaki fark demektir. Valediktoryen olma hakkını elimden almak mı istiyorsun?»

«Telaş etme, yavrum.»

«Ben en çok bunu istiyorum.»

Stan, «Peki,» dedi. «Sana ne zaman karşı geldim ki...»

Hemen hemen kusursuz bir Noel tatiliydi. Ginger her zaman-ki gibi sabah beşte kalktı, hızlı okuma ödevlerini yaptı altı bu-çuğa kadar, sekize kadar koştu, ondan sonra da duş yapıp yoğun kurslara gitme zamanı gelmişti, kurslar dokuzla on bir arasın-

daydı. Sonra gene eve gelip gene ödev yaptı —teknîğe iyi çalışınca insanın ne kadar çabuk gelişebildiği gerçekten şaşırtıcıydı. Sonra da, günü tamamlamak için, alaca karanlıkta gene koştu.

Parkta o saatte renkler öyle canlı, her şeyin öylesine diri bir tadı ve kokusu vardı ki... kafası bir yandan kalori hesabıyla dopdoluydu. Dondurulmuş kuşkonmaz uçları iyiydi, yüz gramı yirmi iki kaloriydi, ama kamış kökü daha iyiydi, üç çeyrek fincanı yalnız yirmi yedi kaloriydi. Çiğ yeşil fasulya daha da iyiydi, bir fincanı ancak otuz iki kalori gelirdi. Pişmiş, süzölmüş karnıbaharın sekizde yedi fincanı yirmi iki kaloriydi, demek k sıkışınca sarılınacak dost buydu. Kereviz, hindiba, kıvırcık salata ve pazı da iyiydi, el altında bulundurulmalıydı. Ne çok güzel besinler, ne güzel dostlar vardı.

Geceleri Freddy ile birlikte ya da bütün aile hep beraber sinema ya da tiyatroya giderlerdi. **Bir Kaşık Bal** ve **Becke**, baş rolde Olivier'nin kendisi, **Çingene**, baş rolde Merman; **Elizabeth** seal'in oynadığı **Tatlı İrma**. Sonra, **Hoşça Kal Kuş** ve gene **Music Man**, **Batı Yakası Öyküsü**'nün fimli ve **Yosma**, sonra **Tiffany'de Kahvaltı**, baş rolde Audrey Hepburn, harikaydı ama şişmanlamaya başlamıştı.

Noel günü her şey berbat oldu, oysa öylesine iyi gidiyordu ki... Armağanların açılmasında bulunmak için **Die Grossmutter** geldi. Ginger tam istediği şeyi, üç yanlı bir boy aynası aldı armağan olarak, tıpkı giysi dükkânlarında olduğu gibi, bir ana ayna, iki de menteşeyle iki yanına takılmış ayna, böylece gerçekten kendini her yandan görebiliyordu insan. Freddy de Broadway'de oynanan müzikallerin plak albümünü alıp çok sevindi, bu armağanı ona Ginger almıştı, çünkü Freddy artık Frenk Loesser olmak, olamazsa ölmekte kararlıydı.

Açılmamış tek bir armağan paketi kaldığı vakit, kibarca öksürülünce, Ginger odadan hemen çıktı, elinde büyük, çok güzel paketlenmiş, fiyonklarla bezenmiş bir paketle girip paketi annesine uzattı ve, «Oldukça nazik bir pakettir,» dedi.

Phyllis armağan paketleri açmaya bayılırdı. Çocuksu bir coşkuyla, dikkatsizce açar, önüne çıkan her kâğıt ya da kurdeleyi acele koparırdı. Kurdeleleri çekeledi, kağıdı açtı, sonra kurabiye kavanozunu görünce, «A, Ginger, ne kadar güzel,» dedi.

«Greenich Village'den aldım. Adam antika olduğuna yemin etti. Bence biraz eskice bir şey. Açsana.»

Kavanozu ağzına kadar dolduran çikolatalı kurabiyelere bakarak **Die Grossmutter**, «Senin en sevdiğin kurabiyeler,» dedi.

Phyllis kollarını açtı. «Çok teşekkür ederim, çok tatlısın,» dedi.

Ginger annesine sarıldı. «Tadına baksana.»

«Daha öğlen bile olmadı. Daha sonra. Hindiye yedikten sonra,»

«A, o kadar bekleyemem, Anne.»

«Kahvaltıda briyoş yemiştım hâlâ tokum, özür dilerim.»

«Bir tek kurabiyeden ne çıkar,» dedi Ginger.

«Bir çok yerim ama daha sonra.»

«Ama anneciğim, dün gece yarılara kadar bunları yaptım... ilk üç tepsiyi attım, çünkü istediğim gibi olmadı.»

Phyllis, «Dur, o kadar heyecanlanma,» dedi.

Ginger büyükannesine döndü. «**Grossmutter**, Siz söyleyin.» Kavanozu alıp, büyükannesine tuttu. «Çocukluktaki gibi mi? Çok uğraştım.»

Büyükanne titreyen elini kavanoza uzattı. Ginger elini tuttu, kurabiyeyi ağzına götürmesine yardım etti.

Ginger, yaşlı kadının çiğneyişini gözledi.

«Benim börekler kadar güzel neredeyse.» Yaşlı kadın, kanapede oturan kızına döndü. «Sen tadına bakmayacak mısın?»

Stan, «Ben bir bakayım,» dedi. Ginger kavanozu babasına götürdü. «Freddy, istersen sen de bir iki tane yiyebilirsin.»

Ginger kavanozu Freddy'ye götürdü.

Die Grossmutter, «Bir tane daha yersem ölmem ya,» deyince Ginger büyükannenin isteğine uydu.

Stan, «Phyllis, bir de sen yesene ha?» dedi. Sonra ekledi. «Bana bir tane daha at.»

Freddy, «Bana da,» diye katıldı.

Büyükanne, «Eski Noel'leri anımsarım,» dedi. «O yıllarda hep kar yağardı. Şimdiki gibi değildi.» Phyllis'e baktı. «Seni Parkta gezdirirdim, sen de bağıırdın, 'Daha hızlı, daha hızlı.' Anımsamıyorsun.»

«Bunu anımsamıyorum.»

Ginger, «Buyurun,» dedi.

«Herkes bol bol yediğine göre, için rahatlamıştır herhalde.»

«Ama ben bunları senin için yaptım, anne.»

«Ginger, bu boyun bol bol oynadık, artık yeter.»

«Ginger, bu oyunu bol bol oynadık, artık yeter.»

«Bütün gece uğraştım, istediğim gibi yapana kadar.»

«Yeter dedim Ginger.»

Ginger, «Bir tanecik yeseydin, ölmezdin ya,» diye başladı.

Phyllis, «...bu pis şeyleri istemiyorum,» diye bitirdi.

Ginger kurabiye kavanozunu yakaladı, odadan koşarak çıktı, biraz sonra döndü, boş kavanozu annesinin önüne koydu. «Hepsini çöpe attım,» dedi.

Phyllis odadan çıktı.

Ginger, «Gerçek armağan kavanozdu,» diye ardından seslendi...

O gece saat birde Phyllis usulca Ginger'in kapısını açtı. «Yalnızca çalışıp, hiç eğlenmemek olmaz,» dedi.

Ginger, yatağında, hızlı okuma ödevinden başını kaldırdı. «Kendimi deniyordum, anlamı yitirmeden dakikada bin yedi yüz kelimeye vardım.»

Phyllis hafifçe, «Çok iyi,» dedi. Sonra «Ginger» diye devam etti. «Ne oluyor? Bugün kurabiye sorunu çok korkunçtu. Lambanı söndür lütfen.»

«Yorgun değilim anne.»

Phyllis, «Sana sarılmak istiyorum,» dedi.

Ginger ışığı söndürdü.

Phyllis yatağa oturdu, kızını kollarına aldı. «Artık pek de bebek sayılmazsın.»

«Sorun, büyümem sanırım.. Bir kaç yıl daha bekleyin, her şey yoluna girer. Büyüme çabası güç iş anne.»

«Mutlu musun?»

«Evet, tabii. Her şey öylesine güzel ki, öyle iyi ve güçlü hissediyorum ki her şeyi, her şey pırıl pırıl.»

Phyllis hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

«Dur, kendine gel.» Ginger annesini okşamaya başladı.

Daha sonra, Phyllis kendine gelinceye kadar Ginger üst üste bir kaç kez, «Zavallı anneciğim,» dedi...

Phyllis için bahar temizliği, ne olursa olsun, hep Martta başlardı. İşin çoğunu kendi yapardı; çünkü bu, hoşlandığı çetin işlerden biriydi, bu huyunda anasına çekmişti. Ev işini, bir yığın hizmetçi yerine kendin gördün mü, için rahatlardı.

Phyllis hep, en temiz ve düzgün olduğu için, Ginger'in odasıyla işe girişirdi. Böylece, daha başlamadan ilk oda bitmiş olurdu. Elektrikli süpürge, paspas ve kovayla geldi, ikinci gelişinde de temizlik malzemelerini getirdi. Sonra Ginger'in perdelerini inceledi, pek de yeni değildi ama bir yıl daha dayanırdı.

Banyo iyi durumdaydı, Phyllis daha ağır işe girişmeden dolaba bir göz attı, derli topluydu, Ginger'in fazla giysiye gereği yoktu çünkü çoğunlukla mavi okul üniformasını giyiyordu. Rafın üstünde Ginger'in bavulu vardı, Phyllis durup baktı, iyice eskimişti, vakti gelince belki bir bavul takımı güzel bir doğum günü armağanı olabilir. Bavulu indirmek için uzandı ama sandığından da ağırdı, Ginger'in yazı iskemlesini getirip üstüne çıkıttı. Bavulu indirdi, pek de ağır değildi, ama hafif de sayılmazdı. İskemleden indi, bavulu Ginger'in yatağının üstüne yerleştirdi, yavaşça açtı bir de baktı ki içi kutular, kavanozlar ve şişeler dolusu sıvı, toz ve hap doluydu, tümü de ya müşhil, ya idrar söktürücü ya lavman ya da fitildi.

Phyllis ansızın buz gibi oldu...

Ginger koşa koşa okuldan geldiği vakit, Stan onun odasında idi. Ginger, «A, ne rastlantı!...» derken durdu, bütün ilaçları masasının üstüne dizilmişti. «Amma da meraklıymışsınız.» Dolaba gitti, pabuçlarını çıkardı.

Stan bir şişeyi uzatarak, «Bu ne?» dedi.

«Agoral mı? Müshil.»

«Ya Metamucil?»

«Başka bir müşhil.»

«Ya bu Senekot tabletleri?»

«Bazen biri öbüründen daha etkili oluyor. Ben size kabızlığımdan söz etmedim çünkü annem hemen kaygılanır.»

«Ya bu diyetetikler? Demek çişini de yapamıyorsun ve bizi üzmemek istemedin?»

«Alay etme.»

«Ginger, ben genellikle akli başında, sakın bir adamımdır. Böyle kalmayı da çok isterim. Bu perhiz hapları için reçeteyi nereden buldun?»

«Büyükanneme bir şeyler uydurdum.»

«Bu lavman tabletlerini ne kadar sık alıyorsun?»

Ginger omuz silkti. «Alman gerekince alırsın.» Havlu gömleğini ve koşu pabuçlarını çıkardı.

Stan usulca, «Olmaz,» dedi.

«Hmmm?»

«Bunu konuşup çözümleyinceye kadar burada kalacağız.»

«Neyin var baba? Ne çözümleninceye kadar?»

Stan gözlerini oğuşturdu. «Ginger, kaç kilosun?»

Ginger gene omuz silkti. «Sabah mı, akşam mı?»

Stan ayağa kalktı. «Bütün bunları çöpe atacağımı biliyorsun.»

«Parayı çöpe atmış olacaksın.»

«Bunu kaldırabilirim. Haydi gel.»

«Nereye?»

«Seni, tartının üstünde görmek istiyorum. Sorun nedir iyice anlamalıyım.»

«Deli misin sen? Bu giysilerle tartıya çıkar mıyım? Ne kilo çekler bilir misin?»

«Çıkart öyleyse.»

«Çıplak mı kalayım? Senin karşında mı? Olmaz.»

«Şimdi başlarım Ginger..»

«...Böyle olunca, korkutuyorsun beni.»

«Öfkelenmekten hoşlanamam. Pek ender öfkelenirim Stanım bunu bilirsin. Ama inan bana, beş dakikaya kalmadan seni tartının üstüne çıkaracağım. İstersen bornuzunu getir, önce onu tartarız, sonra soyunur, bornuzu giyersin, seni tartarım, toplamdan bornuzu çıkarırım, böylece tam kilonu buluruz. Hoşuna gitmediyse, şu anda seni kaptığım gibi aşağıya ben götürürüm. Hangisini istersen.»

Ginger bornuzunu aldı. Bir kilo geliyordu. Bornuzla birlikte otuz sekiz buçuk kiloydu.

Bornuzsuz, otuz yedi buçuk.

Hemen mutfağa gittiler. Stan hafifçe Ginger'i çekiyordu. Biraz sonra Phyllis de onlara katıldı. Ginger annesine koşmaya çalıştı ama Stan sıkı tuttu, mutfak masasının başındaki taburelerden birine, odanın ortasında oturttu, Ginger iki büküm olmuştu, «Anne, canımı yakmasın ne olur,» diye mırıldanıyordu.

Stan, «Buzdolabında ne var?» diye sordu.

«Ne olursun, Anne?»

«Sus, can yakmaktan söz edecek olursak, Ginger, sen annenin canını yaktın. Ne varmış?»

Phyllis «Ne kadar?» diye sordu.

Stan, «Pişir,» dedi.

Phyllis ne kadar diye sordu.

«Bana soru sorup durma, Phyllis, pişir şu nesneyi, ne kadar olursa olsun, bir hamburger kadar.»

Ginger, «Koşmam gerek,» dedi. «Parkı yalnız iki defa dönerim hemen dönerim, söz veriyorum.»

Stan, «Artık koşu moşu yok,» diye yanıtladı.

Phyllis «Izgara mı, haşlama mı, nasıl?» diye sordu.

«Sen pişirmene bak.. Phyllis... **hemen.**»

Phyllis tavayı çıkardı, elleriyle kocaman bir hamburger yığdı.

Ginger, «Ben bunu yemem,» dedi.

«İşte şimdi yanıldın.»

«Ne kadar canımı yakarsan yak, baba, bu zehiri yutmam ben.»

«Yanlış.»

«Bana neden bunu yapıyorsunuz? Anne, n'olursun neden ona yardım ediyorsun? Söyle.»

Phyllis özenle, ocağa dönük duruyordu.

Ginger babasına döndü. «Bu gördüğün şeyin yarım kilosunda bin iki yüz doksan altı kalori var.»

«Bana ne olduğu vız gelir, ama sana iyi gelecek..»

«...hiç bir şey anlamıyorum. Beni seversin sanırdım baba...»

«...sen çenenin tut...»

«...gerçekten seversin sanırdım... anne, babam beni sever sanırdım...»

Phyllis'in hâlâ arkası dönüktü. «Sever, yavrum, gerçekten çok sever.»

«Öyleyse neden beni şişmanlatmak istiyor?»

Stan kızına baka kaldı. Bir süre sustuktan sonra, usulca konuştu. «Ginger, boyun altmış beş, tam otuz sekiz buçuk kilosun. Sen akıllı kızsın. Kafanı kullanınca, kendine şişman diyemezsin.

Ginger ocağı göstererek yüzünü buruşturdu. «**Bunu yersen, olurum.**»

Stan, «Buzlukta hiç dondurma var mı?» diye sordu.

«Çikolatalı var sanırım,» diye Phyllis yanıtladı.

Stan, «Çıkar da yumuşasın,» dedi.

Ginger, «İkiniz de kendinize gelmelisiniz,» diye uyardı.

Phyllis dondurma kabını mutfak masasının üstüne koydu.

Ginger dik dik baktı.. «Harika,» dedi. «Bunun her seksen gramı sadece 182 kalori. Anne acaba evde hiç, eskiden yenen domuz yağı filan gibi bir şeyler de var mı?» Babasına baktı. «Domuz yağının bir çorba kaşığı yüz on yedi kalori.»

Stan, «Hızlı okumayı öğrenmene bunun için mi para döktük?» diye sordu. «Kalori çizelgelerini ezberlemen için mi?»

Ginger sesini yükselterek yanıtladı. «Bu parayı, bu kentin en iyi okulunda en iyi öğrenci olabilmem için harcadık, notlarım hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Olmuş muydu anne, söyle ona.

Son iki sınavda yüz üzerinden doksan yedi virgül dokuz aldığımı söyle.»

Phyllis, «Doğru,» dedi.

«Yaşamım boyunca hep sizi sevindirmeye çalıştım, baba, şimdi söyle **bunu bana neden yapıyorsun?**»

Stan yavaşça, «Senin iyiliğin için,» dedi, sonra ocağa döndü. «**Şu nesne bari ısındı mı, yemek pişirme yarışına girmiyoruz.**»

«Isındı.»

«Öyleyse getir!»

Phyllis hamburger'i bir tabağa attı, tabağı, çatal bıçakla beraber mutfak masasına koydu. Bir peçete alıp kızına uzattı..

Ginger, önce birine, sonra öbürüne bakarak, «Bu da nesi?» diye sordu.

Phyllis, «Tuz ister misin? Fazla tuz koymadım,» dedi.

«Farketmez. Yemeyeceğim.»

Stan, «Yiyeceksin, biliyorsun, haydi başla,» dedi.

Ginger sordu. «Hepimiz biraz çocukluk etmiyor muyuz?» «Ginger, Ginger yavrum, lütfen beni anlamaya çalış... ben usçu bir adamım. Yaşamımı böyle sürdürdüm. Biri yiyecek olmasa, hamburgeri pişirmenin bir anlamı olmazdı. Şimdi saat beş. Ben yemeğimi yedide yerim. Annen de.. Demek, bir sen kaldın. Onun için, lütfen başla.»

«Bir pazarlık edelim. Yedide yerim.»

«Soğumuş olur.»

«Soğuk hamburgere bayılırım.» Annesine baktı. «Söyle ona.»

«Neden alışmış bilmem, ama doğru.»

«Şimdi yiyecek.»

Ginger, «Şimdi yemeyeceğim,» dedi. «Bir bakıma bir çıkmaza girmiş olduk.»

Babası, «Çıkamaz yok,» diye karşılık verdi. «Senden bir hayli iriyim, daha da güçlüyüm ve sana bunu yedirecek gücüm var.»

Ginger gülmeye başladı.

«Gülünç değil bu yavrum, sana zorla yedirebilirim.»

Ginger, «Bu işi akşam yemeğine kadar erteleyelim,» diyerek yerinden kalktı.

Stan oturttu. «Yemeğini ye, Ginger.»

Phyllis, «Sert davranma,» dedi.

«Sen sus, Phyllis. Ye şu eti, Ginger.»

«Anne, korkutuyor beni.»

«Öyleyse yesene şu hamburgeri be!»

«Bir soru: Bu oyun daha ne kadar sürecek?»

Stan, «Şimdi beni dinle,» dedi. «Ben bittii deyinceye kadar sürecek. Bu daha başlangıcı. Çünkü öğle yemeğinde senin tepende olamam, ama öbür yemeklerde olurum, yarın sabah kahvaltı bir bardak taze portakal suyu, sucuk, sahanda yumurta, iki dillim tereyağlı kızarmış ekmek ve dilediğin kadar süt, ve yarın...»

«... bu dediklerin sekiz yüz altmış dokuz kalori eder... ben bütün bir günde bu kadarını yemiyorum... delilik bu...»

«...yarın akşam yemeğinde rosto ve patates püresi, salçalı, ve...»

Ginger kapıya koştu.

Stan kızını geri getirdi, tabureye oturttu.

Phyllis sesini yükselterek konuştu. «Çocuğun canını yakma. Bunun hiç bir yararı olmaz...»

Ginger annesinin ellerine sarıldı. «Benim şişmanlamamı neden istiyor, anne... neden beni mahvetmek istiyor?...»

«İstemiyor.. İnan bana istemiyor..»

Stan bir lokma hamburgeri çatala Ginger'in ağzına uzattı. Ginger başını çevirdi. Stan, çenesini yakalayıp, yüzünü kendisine doğru çevirdi. Ginger dişlerini sıktı. Stan kızın çenesini bırakıp, koca elleriyle yanaklarına bastırıp ağzını açtırdı, ama başını çevirince Stan gene kızın çenesini ikinci bir kez yakaladı, Ginger gene dişlerini sıktı, Stan bağırdı, «Tut şunun kafasını!» Phyllis hareketsiz duruyordu, Stan gene haykırdı. «Sana dediğimi yapsana be!» Phyllis kızının başını tuttu. Stan ağzını zorla açtırdı ve çataldaki hamburgeri ağzına soktu.

Ginger tükürdü.

Stan kızın ağzına vurdu.

Phyllis ağlamaya başladı.

Stan bir çatal dolusu daha et soktu kızının ağzına, Ginger «Zehir! Zehir!» diye bağırarak gene tükürdü, babası ağzına bir elinin yüzü, bir de tersiyle, iki tokat daha attı, artık o da ağlıyordu, gözleri görmeden bir lokma et daha ağzına soktu, Ginger soluksuz kalıp çiğnemek ve yutmak zorunda kalıncaya kadar çenelerine bastırdı, böylece Ginger çiğnedi, yuttu. Beş dakika sonra, yemek faslı bitmişti.

Ertesi sabah kahvaltı aynı biçimde edildi, bir bakıma başlangıcı daha da kötüydü, çünkü yumurta, hamburger'den daha çok bulaşıyordu, üstelik Freddy'nin sofrada bulunması durumu daha da gerginleştirmişti. Kahvaltının sonuna doğru Ginger ba-

basının bu işte çok ciddi olduğunu anladı, yemeğini, zorlanmadan, kendi bitirdi. Kalan sütünü de içti, babasına ters ters bakıp, okula gitmeye hazırlandı.

O gece yemek odasında, ailesine katıldığı vakit, rostolu yemek hazırды. Babası, kıpkırmızı etten bir dilim kesip tabağına koyarken, gözledi. Sonra, koca bir kaşık da patates püresi eklendi. Baba, «Ne kadar salça istersin?» diye sordu.

Ginger sonunda, «Göl kadar,» dedi, babasının patatesin ortasında salça kaşığıyla bir çukur açıp, salçayla doldurduğunu gözledi. Stan, biraz da yeşil fasulye ekleyip tabağı önüne koydu ve yanında durdu.

Ginger uzun süre bekledi. Karşı duvara gözlerini dikerek, «Bunun hepsini yersem sofradan kalkabilir miyim, yoksa durup sizin tıkabasa yiyişinizi izlemem mi gerekir?» diye sordu.

Stan, «Son lokmasına kadar yedikten sonra, düşünürüz,» diye cevap verdi.

Ginger, «Yok,» dedi. «Hayır. Çünkü beni buraya bağlasanız da, sizin yiyişinizi seyredemem. Doğrusunu isterseniz, midemi bulandırılıyorsunuz, baba.»

Phyllis, kızına koca bir bardak süt doldurup, tabağının yanına koydu.

Stan içini çekti. «Dilini bozarak bana savaş açamazsın, Ginger. Biz, yalnızca senin yiyeceğinle ilgileniyoruz. Sofrada bulunman, doğrusunu istersen, pek de zevkli değil bu halinle.»

Freddy, «Sadece boşalınca gidebilirsin,» dedi.

Eu söz üzerine, Ginger çatalı bıçağı yakaladı, eti küçük parçalara böldü. Elinden geldiğince hızla çiğneyerek eti yedi, arada patates ve salça da yiyor, çarçabuk yutuyor, ikinci lokmayı ağzına sokuyordu. Hiç ses çıkarmadan yedi, tabağı boşalınca, sütü bir dikişte içip bitirdi, öbürlerinin daha tabakalarına yemekleri konmadan, Ginger babasına ters ters bakarak odadan fırladı.

Yatmadan önce tartılmak için geldiği vakit, aynı biçimde baktı. Tartıya bornuzuyla çıktı, gösterge yürürken baktı.

Otuz yedi kilo yedi yüz elli gram.

Öfke ve suskunlukla ayrıldı. Stan, çantasındaki belgelere el atmadan önce bir viski soda içmeyi denedi. Hiç değilse yarım kilo alacağını ummuştu, çocuğu bir haftada kırk kiloya çıkarmak istiyordu. Bir hafta çok iyimser bir umuttu. On günde olurdu

Ama çok yavaş ilerliyordu. Ertesi gece Ginger gene aynı

kilodaydı, otuz yedi buçuk, bir de eklenen iki yüz elli gram, üstelik pek de sevinçli görünüyordu. Ertesi akşam otuz dokuza yaklaştığı için pek keyifliydi. Daha ertesi gece tam otuz dokuz kiloydu, bir kiloluk bornuzu çıkınca, kırka varmaya iki kilo kalmıştı.

Ama kızıyla dostluğu bu sıkıntıya dayanabilecek miydi?

Ginger öylesine kırgın ve düşmandı ki, değil konuşmak, babasına bakmak bile istemiyordu, suskunluğu koca apartmanı sarmıştı. Stan ve Phyllis, arabuluculuk görevini Freddy'ye verdiler, onu gerçekten sevdiklerini, bunu bir gün kendisinin de anlayacağını Ginger'e anlatmasını istediler.

Ginger, ablasına Yahuda diyerek başından savdı.

Çocuk sanki yepyeni ve korkunç bir şeytanın etkisindeydi. Küfrediyordu, her zaman derli toplu olan odası viraneye dönmüştü. Her sabah ortaya çıkıp, kahvaltısını aç kurtlar gibi yiyor, sütünü bir dikişte içiyor, sonra odasına çıkıp, okula gitme vaktini bekliyordu. Gece de durum aynıydı.

Ama neyse, sonunda kilosu artmaya başladı.

Düzenli artış için tam bir hafta gerekti. Kırk dörde, gerçekte kırk üçe çıkması altı gün sürdü, ama kırk dört buçuğa bu sürenin yarısında vardı. Ginger daha çok yiyordu artık, biraz daha da yavaş yemeye başlamıştı. İki günde kırk beş kilo oldu, bir süre bu kiloda kaldı, sonra kırk beş buçuk, ve en sonunda da kırk altı oldu, bornuzsuz tam kırk beş kiloydu. Artık Stan, kızıyla arasındaki buzların eridiğini seziyordu. Gerçi, mutfakta tokat attığından beri, babasına gülümsediği yoktu, ne de konuşmak için bir girişimi. Ama küfretmesi duruldu, Freddy'ye de çok üzüldüğünü söyledi. Artık gene anlaşabileceklerse, Stan çok mu geride kalmıştı?

Hizmetçilerden yana da güç günlerdi bunlar, çünkü emektar hizmetçiler —emektar demek altı aydan fazla kalmak demekti— evdeki gergin havaya dayanamadığından ayrılmıştı, üstelik Ginger'in yarattığı gerilim nedeniyle de Phyllis kadını bir kaç defa azarlamıştı. Ardından, gene yatılı bir kaç hizmetçi gelmiş, bazıları su kaynatmasını bile becerememiş, bazıları becermişti. Bazıları bir ya da iki gün, çoğunlukla sekiz on gün kalıyordu, genellikle yalnız bozuk bir İspanyolca konuşurlardı.

Yetiştirmeye çalıştıkları ilk kız Alicia oldu, şişmandı, güler yüzlü, yumuşak huyludu, ama doğuştan sakardı. İlk gece bir porselen tabak kırdı, ertesi gün de iki Baccarat şarap kadehi. Ama öylesine üzüldü ki, Phyllis çaresiz evde güler yüzle dolaş-

ınak zorunda kaldı.

Bir gün Alicia koşa koşa gelip de, kırık dökük İspanyolcasıyla çamaşır makinesine bir şeyler olduğunu söyleyince, Phyllis de pes etti. Korku içinde koşan hizmetçinin ardından çamaşırılığa gidince, çamaşır makinesinin gerçekten homurdanıp inilmediğini duydu, fişli prizden çekip susturdu. Makineden pek anlamazdı ama kapağını açınca Alicia'nın makineyi tıka basa doldurmuş olduğunu gördü.

Alicia, makinenin nemen hemen tümünü kaplayan bornuzu göstererek, «Pis, pis,» dedi. Phyllis bornuzu makineden çıkarırken bir yandan başını sallıyordu.

İşte ilk taş o zaman eline geldi.

Taş büyük değildi, kalın, kuruduğu vakit kabarık ve yumuşak olan bornuzun etek baskısının içine dikkatle dikilmişti. Phyllis makası aldı, eteği söktü, eliyle araştırdı, bir daha, bir tane daha, daha sonra bir tane daha buldu, mutfığa koştu, et tartısını aldı, çamaşırılığa getirdi, donmuştu, bornuzu parça parça kestikçe giderek daha çok taş buluyordu, bir yandan da taşları tartının üstüne koyuyor, gösterge yükseliyordu, Phyllis taş ekledikçe, durmadan yükseliyordu, ansızın gerçek ortaya çıkmıştı, anlaşılan Ginger otuz yedi kiloydu.

Ve gitgide kilosu düşüyordu.

Doktor Benjamin, hastane odasına girince, Ginger, «Merhaba Ahbap,» dedi. «Hücreye hoş geldin.»

Doktor bomboş odaya göz gezdirerek, «Oda senin, istediğin-
ce kal,» diye yanıtladı. Yatağın yanındaki iskemleye oturdu. «Bu-
raya az önce geldiğini biliyorum, pek de rahat hoş bir yer sayıl-
maz ama vaktimiz çok az, üstelik bu çok çetin bir söyleşi ola-
cak.»

Ginger, «Derin düşünceye dalabilirim, başlayalım,» dedi.

«Sen çok hastasın, şekerim.»

«Şu hastanenin çevresinde bir koşalım, bakalım kim kaza-
nacak.»

«Senin korkunç bir hastalığın var, bu hastalık konusunda
çok az şey biliyoruz, bildiğimiz tek şey adının **anorexia nervosa**
olduğu ve yüzde yirmi oranında da ölüme yol açtığı.»

«Beni korkutmak için mi söylüyorsun?»

«Ginger, ben senin doktorunum, baban değil, onun için se-
ninle, senin onlara oynadığın gibi, oyun oynamaya niyetim.
yok; yemekleri mideye indirip sonra kusmak, sonra da taşlarla
oynadığın oyunu sürdürmek... Şimdi, senin durumunu anlamak
istiyorum, gelecek seni ilgilendirir, yalnızca seni.»

Ginger gözlerini yumdu, arkasına dayandı.

«Senin hastalığının **anorexia nervosa** olduğunu söylediğini vakit, gerçekte yanlış konuştum. Adını yanlış söyledim, çünkü **anorexia** demek iştahsızlık demektir, oysa kanımca, daha başlangıçtan beri, kafanın içinde hep açlık ve yiyecek düşleri vardı. Sanırım aylardır da aybaşı olmadın.»

Ginger. «Öyle,» dedi. «Ben de gebe kaldım sanıyordum.» Doktora baktı. «Babasız, Meryem Ana gibi.»

«Sana bu hastalık konusunda daha fazla bir şey söyleyemem, çünkü hâlâ bu konuda karanlıktayız. Ama hep senin gibi kusursuz genç hanımlara yapışır bu hastalık.»

«Bu yerde kendimi gerçekten kusursuz buluyorum, Ahbap. Hiatta kutsal.»

«Bu 'yer' dediğin, senin de çok iyi bildiğin gibi, Lexington Hastanesidir, sizin eve çok yakındır. Burası çocuk bölümüdür, bu bölümün de araştırma yapılan yeridir.»

«Demek kobay olacağım ha? Harika.»

«Şimdi kusura bakmazsan, hastalığın en korkunç yanına geleceğim.»

«Bir soru: Sana engel olan kim?»

«Peki, dinle öyleyse. Sen kendini ince bulmuyorsun.»

Ginger hemen doğrulup oturdu. «İnce değilim. Şişmanım demiyorum, anlıyorsun, ama sıska olmama daha çok var.»

«Sen gerçeği söylüyorsun, buna inanıyorum. Sen aynada vücudünü incelediğin vakit, kendini görmüyorsun...»

«...bana yutturmaya kalkma, Ahbap... benim üçlü aynam var, bazen kendimi o aynada incelerim ve nasıl gördüğümü ben **biliyorum**. Ve, asla ince değilim.»

Doktor Benjamin, elini tuttu. «Bu seni çok korkutuyordur, biliyorum. Tıpkı, düz olduğuna inanırsan, sana dünyanın yuvarlak olduğunu söylememe benziyor.»

«Ben ince değilim be, başka plak çal artık.»

«Şuna inanmaya çalış: Sen temerküz kampından çıkmış bir tutsak gibisin. Bir deri, bir kemik, o kadar. Otuz beş buçuk kilo.»

«Hepiniz beni kesimlik hayvan diye şişmanlatmaya çalışıyorsunuz, hepiniz de!»

Doktor Benjamin ayağa kalktı. «Bir kaç gün sonra gelirim.»

«Ya... o zamana kadar ne olacak?»

«Hiç. Sen böylece yatacaksın. Ziyaretçi yok, telefon yok, mektup yok. Okuyamazsın, yataktan kalkamazsın, buna izin yok. Çünkü yaptığın her şey kalori harcaman demektir, artık

harcıyacağın kalorin kalmamış, Senin davranışlarını değiştirmeye çalışıyoruz. Perhizcin birazdan gelir. Yemeğini kendin seçeceksin. Kilon aynı kalırsa ya da eksilirse, senin deyimimle, nucrende kalırsın. Kilon artmaya başlarsa, daha elverişli duruma geçersin. Seni sabah akşam tartacağız. Hoşça kal.»

«Dur biraz... burada ne kadar kalacağım?»

«Sana bağlı.»

«Neden bana karşı çıkıyorsun? Annem babam sana ne dedi?»

«Beni parmağında oynatmaya kalkışma.»

«Neden yapıyorsunuz bunu bana?»

«Nedenini biliyorsun.»

«Bilmiyorum işte.»

Doktor Benjamin sustu. «Yavrum, sana iyi eğlenceler dilerim,» diyerek gitti.

Biraz sonra, elinde tahta destekli bir not defteriyle zenci bir kadın geldi. «Ben senin komşun, dostun ve perhizcinim,» dedi. «Adım Aaron, beyzbol yıldızının adı gibi. Bugün öğleye ne yemek istersin.»

«Ne istersem yiyebilir miyim?»

«Beyaz havyardan yana biraz kısıktayız ama bunun dışında ne istersen yiyebilirsin.» Yazmak üzere, not defterini düzeltti.

«Tuzsuz ve yağsız beyaz peynir isterim öyleyse.»

«Büyük kutu mu küçük kutu mu?»

«Kalori açısından farketmez.»

«Peki. Başka?»

«Hardal?»

«Heinz marka var.»

«Olsun.»

«Başka?»

«Hiç bir şey.»

«Peki. Ya akşam yemeğine?»

«Aynı şey.»

«Peki. Ya, yarın sabah kahvaltıya?»

«Aynı şey.»

Bayan Aaron, «Anımsaması kolay,» dedi. «Hoşça kal.»

O akşam kilosunu aynıydı, otuz beş buçuk, kendisini tartan hemşireden bir Tv vericisi istedi, oda sıkıntılıydı, hemşire de çok nazikti ama geceyi televizyonsuz geçirdi.

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra, elinde not defteriyle, Ba-

yan Aaron, geldi. Ginger, «Bana bir iyilik yapar mısın?» diye sordu.

«Severek.»

«Annem bana bir yere bir not bırakmıştır, Danışmaya filan. Ablam da. Belki büyükannemden bir armağan da vardır. Kimse getirmedi bana. Bu kargaşalıkta kaybolmasın istiyorum.»

«Doktorun anlatmadı mı? Anlatmıştır, hiç kuşum yok. Hiç bir şey: ne mektup, ne bir ilişki. Bu biçim devam edip etmemesi senin elinde.»

«Ama çıldıracağım be ben!»

Bayan Aaron yazmak üzere not defterini düzeltti. «Çok tatsız olmalı. Peki, ne yemek istersin?»

«Hep böyle anlamsız sevimli olmaya çalışır mısınız?»

«Hayır, yalnız burada. İşten çıkınca, sevgilimin canına okurum. Gene yağsız tuzsuz beyaz peynir mi?»

Ginger yattığı yerde döndü, başını öteye çevirdi.

«Bir şey yazmam gerek, dün söylediklerinin aynı diyeceğim.»

«Ne isterseniz yazın, yemeyeceğim.»

Bayan Aaron, «Bana göre hava hoş,» dedi. «Yarın görüşürüz.»

Ertesi gün, Ginger, «Dinleyin beni, bana okuyacak bir şeyler getirin,» dedi.

«Bak şekerim, yapma, saçmalıyorsun.»

«Para veririm.»

«Bak işte bu harika. Anlaştık. Kaç para?»

«Buradan, çıkar çıkmaz, kitap başına on dolar veririm.»

«Olmadı. Ben peşin parayla iş görürüm..»

«Benimle eğleniyorsun değil mi?»

«Ben hastalarımı iyi geçinmeye çalışırım, şekerim. Bak bugün biraz külahları değişelim istersen, şu peyniri yememek de biktirmiş olmalı seni. Bunun yerine, yeşil fasulyayı yemesen? Belki biraz can sıkıntın azalır.»

Ginger gülmeye başladı. «Bak bu çok şeytanca işte,» dedi.

«Ben hastalarımı iyi geçinmeye çalışırım şekerim. Ne içmek istersin?»

«Çay.»

«Bir gelişme. Her üç yemekte de yeşil fasulya ve çay mı?»

Ginger başını salladı.

«Anımsaması kolay. Yarın görüşürüz.»

O gece Ginger, artık başkalarıyla eğlensinler diye düşündü,

yataktan kalktı, duvara tutunarak odadan koridora çıktı, yaşlı gece hemşiresi tek başına, gri giysiler içinde, bir masanın başında kitap okuyordu. Hemşire başını kaldırıncı, Ginger, «Eve gidiyorum artık,» dedi ve asansöre doğru ilerledi.

Gece hemşiresi, «Şşşş...» dedi. «Öbürleri uyuyor.»

Yaşlı kadın yaklaşırken, Ginger, «Yaklaşma bana,» dedi. «Çok güçlüyümdür.»

«Kuşkusuz güçlüsün,» diye fısıldadı yaşlı hemşire, Ginger'i kolundan tuttu, Ginger savaştı, tıpkı **Die Grossmutter**'le savaşmak gibiydi, o kadar da kolay olabiliirdi ama her nedense vücudünde hiç güç kalmamıştı.

Ginger, «Ben dehşetli güçlüyümdür,» dedi. «Sizi bir daha uyuracak da değilim.»

Sonra yaşlı kadın inanılmaz bir şey yaptı: Ginger'ı kucakladığı gibi kaldırdı, kucağına aldı, «Ah yavrucak,» diye fısıldadı, «hiç canın kalmamış senin.» Yatağına yatırdı, üstünü sıkı sıkı örttü, Ginger artık sessizce ağlıyordu...

Bütün bunlar olmuş muydu? Bunların hiç biri gerçekten olmuş muydu? Ertesi sabah uyandığı vakit, Ginger bir türlü bilemiyordu. Boğazı kupkuruydu, gözleri bir tuhaftı, ama nedeni herhangi bir şey olabiliirdi.

Çok halsizdi. Kolları gerçekten canını sıkıyordu. Hiç gücü kalmamıştı. Battaniyenin altında bacaklarını kıpırdattı, bu bile çaba istiyordu. Fasulya ve çay gelince, tepsiyi itti, öylece yatıp kaldı. Aylardan neydi? Nisan mı? Nisan gibi bir şey. Doktor Benjamin gelince, «Hangi aydayız?» diye sordu.

«Nisandır umarım. Peki, senin görkemli hücrede işler nasıl?»

Ginger omuz silkti. «Bak, Ahbap, n'olursun, ben çıkmak istiyorum buradan.»

«Ne tuhaf!. Ben de öyle.»

«Çık öyleyse. Sen çıkabilirsin.

«Sen güçlenince.»

«Neden bana karşısın?»

İskemlesini yatağın yanına çekti. «Gel bundan söz edelim. Neden karşı olayım? Bu konuda bazı düşünlerin olmalı. Burada iyisin, seni burada ben tutuyorum. Sana neden işkence ediyorum?»

«Sen benden hep nefret edersin, Zeppo.»

«Öyleyse neden annene söylemedin? Sana hemen başka bir doktor bulurdu.»

«Belki benden nefret etmiyorsun, ama beni şişman görmek istiyorsun.»

«Gel bundan da söz edelim... neden bunu isteyeyim? Seni şişko olarak bir sırkte çalıştırmak için mi? Belki ajanın olur-
dum. Ama bir şişkonun ücretinin yüzde onu, geçim sağlayamaz.»

Artık Ginger ağlamaya başlamıştı. «Bilmiyorum... bilmiyo-
rum işte... herkes beni şişmanlatmak istiyor neden anlayamıyo-
rum...»

«Ginger... Ginger dinle beni... seni daha doğmadan önce-
sinden tanıyorum ve şimdi sana, bugüne dek kimsenin sorma-
dığı en güç soruyu soracağım, ama hayır demeden önce iyice
düşün. Acaba aykırı düşen sen misin? Ya ayna seni yanıltıyor-
sa?»

Ginger artık düş dünyasında gibiydi. «Üç yanlı aynam mı?
O yalan söylemez...»

«Dünyanın yuvarlak olduğunu kabul et, yavrum. Belki de yu-
varlaktır.»

«Öyle şişmanım ki...»

«Ya değilsen?»

«Şişmanım ama...»

«Ya değilsen?..»

«...bilmiyorum...»

«Ama artık çok emin değilsin.»

«...ben şişman olmak istemiyorum, Ahbap...»

«Ben de senin şişman olmanı istemiyorum.»

Artık iyice ağlıyordu... «...ah, Ahbap, öyle açım ki...»

«Biniyorum bebeğim.»

«...hep yemek düşünüyorum.»

«Hayli sıkıcı olmalı.»

«...öyle, öyle, ama ne yapabilirim...?»

«Biraz ye.»

«...yemekten nefret ediyorum...»

«Ama az önce hep yemek düşündüğünü söyledin.»

«...yağsız peynirden nefret ediyorum... o pis fasulyalardan
nefret ediyorum...»

«Aklıma bir şey geldi... öğlen yemeğinde bir tavuk budu ye-
sen?»

«...tavuk budu mu?... kaç kalori eder bilir misin?...»

«Bilmem ama yemin ederim ki sen bilirsin.»

Ginger başını salladı.

«Peki mi? Getirteyim mi?»

Artık hıçkırıklardan iyice sarsılıyordu. «...be... be...»

«Bırak oluruna, Ginger, telaş etme.»

«...benim... bir... hastalığım mı... var...?»

«Bence olabilir. Sen ne dersin?»

«...bilmiyorum... belki... olabilir ...ama Freddy... yer butları.»

«Ne dedin?»

«...evde... tavuk butlarını Freddy yer... Ben en çok kanatları severim, kanat yiyebilir miyim...? olur mu...?» Doktora doğru emekliyordu, doktor kollarını açtı, Ginger usulca, rahatça, kucağına sığındı.

«Sanırım bunu ayarlayabiliriz,»dedi Doktor Benjamin,

Bir kaç gün, az yiyebildi, ama yemeğe alışınca, iştahı hemen açıldı. Kilosu giderek arttı, bir hafta sonra ziyaretçiye izin verildi, Freddy ile birlikte kuşlar cıvı cıvı söyleştiler, bir hafta sonra da bütün istedikleri verildi, televizyon, radyo, mektupları. koridorlarda dolaşma özgürlüğü, okuma özgürlüğü, kırk beş kiloya gelince de, cımnastik yapma özgürlüğü. Tam on gün, kırk beş kilonun üstünde kalınca, eve gitti, büyük bir hızla, geri kaldığı derslere yetişti. Okul, devamsızlığına karşı büyük anlayış gösterdi, kendi hızıyla derslere yetişmek için evde çalışmasını kabul etti. O yıl sınıfını, en üst beş öğrenciden biri olarak geçti, bu da, bütün güçlüklerle karşın, ilk döneme oranla büyük bir gelişmeydi, böylece Abraham ailesinde her şey süt limandı, ta ki Haziran başında Die Grossmutter konuk olarak gelinceye dek, artık bu koca yaşlı kadın çökmekteydi, kafası tam yerinde değildi ama Ginger onun bu gelişlerine bayılırdı. Saat üçe doğru, izin istedi, biraz da üşüdüğü için, yattı.

Öksürük saat dörtten önce başladı, annesi ateşine bakıp da kırkı geçtiğini görünce, Doktor Benjamin'i aradı, kent dışında olduğunu öğrendi. Saat altıda doktoru bulabildi, doktor, sekize doğru kente geleceğini, uğrayacağını, merak etmemesini söyledi, oysa Phyllis elinde olmadan, «Ya zatürree ise,» diyordu, doktor da «Haziranda zatürree mi, Ginger bu tersliklerden ne zaman vaz geçecek?» diyerek telefonu kapattı, böylece annenin kuşkularını gidermek istiyordu.

Ginger dalgın dalgın yatakta yatıyordu, ter içindeydi, öksürük artıyor, göğsü parçalanıyor, vücudu sarsılıyordu, Freddy korkmuştu, Stan'ın bile eli ayağı titremeye başlamıştı. Phyllis kocasının yanına gidip, «Umarım korktuğum başıma gelmemişti,» dedi, Stan, zatürreenin artık eskiden olduğu gibi korkula-

cak bir şey olmadığını söyledi, **Die Grossmutter** Ginger'in alınına soğuk bezler koyuyor, iyi ki bu daha önce olmadı diyordu, hastaneye girmeden önce zatürree geçirmiş olsaydı, durum kötüye giderdi, bu arada Ginger da öksürüyor, kendinden geçer gibi oluyordu, uyumak istediği vakit onu yalnız bıraktılar.

Titreye titreye yatakta yatıyor, doktorun gelmesini bekliyordu. Haştanede, tavuk kanatları için Barbara Stanwyck numarasıyla ağlayarak yutturmaca yaptığından beri doktoru bir hayli görmüştü. Şimdi, ateşten yana yana, battaniyeleri üstünden attı, geceliğini çıkarmak için de bir hayli uğraştı.

Çırılçıplak üç yanlı aynaya yaklaştı, kendini her açıdan inceledi. İğrençti. Kırk altı kiloluk bir çirkinlik, bir inek oluvermişti. Ama zatürree olmuşsa, gerçekten zatüree ise, yaşamıştı. Zatüree olunca, kilolar eriyip giderdi. Şansı varsa, gerçekten ağır bir zatüree geçirirse, işi işti. Otuz beş kilo. Otuz dört kilo. Gerçekten, görkemli bir inceliğe kavuşurdu. Dişleri birbirine vuruyordu, gıderek gücünü kaybediyordu, dost aynaya tutundu, öksürükten sarsılırken, umarım zatürree olmuşumdur diye dua etti. N'olur, n'olur, zatüree olayım.

Tanrı bilir ya, gerçekten şanslı bir günündeydi...

Hawaii'nin Büyük Adasında, Mauna Kea Otelinin Müdür Yardımcısına Harry Brennerman, «O gözler kimin?» diye sordu.

«Biraz daha açık tarif eder misiniz, Bay Brennerman?»

«Yapma canım, tanırsın nasıl olsa, tek başına yemek yiyor, siyah saçlı, sâkin, bazen hava kararınca kumsalda koşar. Şu soluk kesiciden söz ediyorum.»

Müdür Yardımcısı, «Bayan Abraham olacak, dedi.

«Anlat biraz.»

Müdür Yardımcısı durakladı.

Brennerman, «Yapmasana be,» diye girişti. «Yahu ben buraya, kaç yıldır Şubat aylarında gelirim? Torunum var benim, niyetim kıza saldırmak değil.»

Müdür Yardımcısı bir karta baktı. «Bayan Ginger Abraham. New York'ta Central Park Güneyinde yirmi dört numara. On gündür burada, dört gün daha kalacak.» Kartı yerine bıraktı. «Yalnızdır.»

Harry adamın cebine bir kağıt sıkıştırıp, plajda dolaşmaya başladı. Avını, bileklerine kadar dalgalara gömülü, altmış-yetmiş metre ötede rafta doğru yürürken buldu. Harry hemen yanına yaklaştı, en parlak atışını yaparak, «Yavru, sinemada iş

edinmek ister misin?» diye sordu. Genç kadın, iki parça mayosunun içinde, yakından daha da güzeldi. Boy bir altmış beş. Yuvarlak hatlar. Elli iki kilo.

Ginger adama bakıp kahkahalarla güldü. «Yırminci yüzyıl-da birinin tutup da bu numarayı deneyeceğini ummazdım,» dedi ve suya dalıp, rafta doğru yüzmeye başladı.

Harry ardından bakarken, «Puf,» dedi. Yüzmekten hiç hoşlanmazdı, çünkü bir çok nedenin yanı sıra, saçını sol kulağının hemen yapından, kel kafasının tepesinden, sağa tarardı, rüzgarla su bu güzel görüntüye hiç yaramazdı. Ama bu kız başka kızdı. Bir an için menekşe gözleriyle dik dik baktığı vakit, Harry iyi bir izde olduğunu anlamıştı. Hiç sevmediği ama bu yolculuk için karısının armağan ettiği ve de giymek zorunda kaldığı Hawaii gömleğini çıkardı, Pasifik Okyanusunda özenle ilerlemeye başladı, derine varınca kulaçlarını yavaşlattı, bir yandan da dalga gelip omuzlarını aştı mı, güzelim saçlarına kim bilir neler ettiğini düşünüp, küfrediyordu.

Soluk soluğa rafta vardı, bir süre merdivene tutunup soluk aldı. tırmanmak için güç topluyordu. Gözleri kapalı, güneşe doğru yatan genç kıza sesledi. «Bayan Abraham. Canımı dişime takıp sizi izledim. Adım Harry Brennerman.»

Ginger dönüp dirseğine dayandı.

«Ben bir artist ajanyım. Bağımsız çalışırım, başarısız da sayılmam. Çünkü, bence bu işte efendi olan bir George Chasin bir de ben varız.»

Ginger, «Bu lokantanın adını duymuştum,» dedi.

«Sözünü ettiğimiz lokanta Chasen'dir ve 'e' harfiyle yazılır. Anlaşılan Güney California'yı pek iyi tanıımıyorsunuz.»

«Bay Brennerman, gerçekten bu büyük bir onur ama size şunu söylemem gerek, sinema ile ilgim bir gün, Roger Monaghan'ın beni dişleye dişleye ağır ağır öldürmesi umudundan öteye gitmez.»

Brennerman, «Sizi Raca ile tanıştarabilirim. Dişleyerek öldürmeye gelince, bu hukukçuların işi.»

«Bir soru: Bu öykü, Ava Gardner'ın öyküsünden daha iyi olur mu?»

«Ne olmuş Ava Gardner'a?»

«Ben, diyelim kurşun grisi Pasifik Okyanusunda, bir raftın üzerinde keşfedildim. Ava Gardner ise Walgreen Eczane-parfümeri'de keşfedilmişti.»

Harry Brennerman, «(A)» diye yanıtladı, «O, Lana Turner'-

di, Ava Gardner değil. (B) Schwab Eczanesiydi, Walgreen değil, (C) öykünün tümü de halkla ilişkiler uzmanının uydurduğu bir naneydi.»

Ginger, «Siz ajan olamazsınız, yeterince yağlı değilsiniz,» diyerek gülümsedi, teşekkür etti ve kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Hawaii kıyılarında en nefis öğle yemeği Mauna Beach Otelinde yenir, Ginger de tam soğuk mahi-mahi, söğüş hindi ve çeşitli salatalarla dolu tabağını çatallamak üzereyken, çok uzun boylu, kır saçlı bir kadın masasının başında durdu. «Ben, Bay Brennerman'ın elçisi olarak geldim, onu savunmak zorundayım. Size, kendisinin gerçekten bir ajan olduğunu, kahveyi bizimle içmeye sizi davet ettiğini, olumlu yanıt almayı umduğunu söylememi istedi, bir de bütün vücudünü baştan başa yağladığını da anlatmamı istedi.»

Ginger, «Bu duyduğum en tatlı çağır,» dedi. «Gelirim.»

Gitti de, yarım saat sonra gitti ama daha ilk baştan Brennerman'larla iyi anlaştı. İki de birbirine karşı çok açıktı, Ginger'e üç çocuk ve sekiz torunlarından söz ettiler, ikisinin beyinde sakatlık olmuş, anneleri gene gebeymiş, artık dua etmekten başka çare yokmuş. Ginger de onlara anesiyle babasının ayrıldıklarını, bu yolculuğun koleji bir sömestr önce bitirmesi nedeniyle babasının bir armağanı olduğunu anlattı. Şubata kadar babasının yazıhanesinde çalışmaya karar vermişti ama Virginia Üniversitesi Hukuk Fakültesine kabul edilmişti, oysa ne yapması gerektiğini bir türlü bilemiyordu, Belki Yale Üniversitesinde doktora yapardı ya da bir yerde İngiliz Edebiyatı dersi verirdi, çünkü okumaya bayılırdı.

Yok, çok teşekkür ediyordu ama film yıldığı olmak istemiyordu. Ginger, neden olarak da oyunculuk yapmayı sevmediğini, üstelik yeteneksiz olduğunu gösterdi. Harry direndi ama Ginger kesindi, sonunda nasıl olsa Los Angeles'eden geçeceğini göre, Chasen'de akşam yemeği yemeği kararlaştırdılar. Adı «e» ile yazılan lokanta.

Ginger, Harry Brennerman'ın aynı zamanda, bürosunda çarçabuk Wyler, Wise ve Wilder ile tanışmasını da ayarlamıştı, üçü de bir şeylerin hazırlığı içindeydiler. Bu tanışmanın ertesi gün **Yıldız** filminde küçük bir rol önerildi.

Senaryoyu okumasını istediler.

Harry Brennerman kızın karşısında bayılacak gibi oluyor, bir yandan da kendisinin durumunda olanların (A) hemen bir

rol önerisi alamadıklarını, (B) alırlarsa da derhal Kâbeye dönüp Tanrıya şükrettiklerini anlatmaya çalışıyordu.

Ginger yumuşamadı.

Harry eline senaryonun bir suretini verdi ve genç kız okurken dondu kaldı. Bu kız çılgınlar gibi okuyordu, işaret parmağı sayfa boyuna zikzak'lar çiziyordu. Tam yüz elli küsür sayfayı altı dakikada okuduktan sonra, Yok, dedi, saçma bir öyküydü bu, rolü istemiyordu.

Bu tür haberlerin yayılması uzun sürmezdi.

Üstelik Bobby Wise'in son iki müzikali Batı **Yakası Öyküsü** ile **Neşeli Günler** idi, bu adı sanı duyulmamış kız da ona hayır demişti. ,

Ginger'in efsanesi böyle başladı.

Ertesi gün Wyler telefon etti ve **Komik Kız** filminden söz etti, Ginger senaryoyu okudu ve rolü sevinerek kabul edeceğini söyledi. istediği rol Omar Sharif'e bayılan Ziegfeld dansözüydü. Bundan sonra **Charly** filmine geçti, bu filmde aptallığı bırakıp aklını başına topladıktan sonra Cliff Robertson ile ilgilenen seks bombası fabrika işçisini oynuyordu. Bundan sonraki rol için Jewison kaptı onu, bu filmde de, Faye Dunaway'in ardında koşmadan önce **Steve McQueen**'i ele geçiren zengin, yapışkan ve çapkın bir kadın rolü oynuyordu.

Üç film yapılmış, üçü de henüz gösterilmemişti, reklâm davulları çalınmaya başlamıştı. Bu kadın kente gelmiş, Beverly Wilshire Otelinde küçük bir daireye yerleşmişti, üstelik otelin parasını da kendi ödüyordu, sonra da, düşünün bir kez, Hukuk Fakültesine gidecekti. Akıl durduracak kadar dürüst ve içten mülakatlar yapıyor, toplum töreleri açısından hep ters düşüyordu, yönetmenler konuşabilmek için kuyruğa giriyordu. Genel değerlendirme, «Göğüsleri olan Hepburn» idi, kim tanıssa melekse gözleri insana çevrildi mi, geceleri uykularının kaçtığını anlatıyordu.

Julian Garvey, «Demek ateş parçası kız sensin,» dedi.

Ginger, «Ben nereden bileyim,» diye yanıtladı.

Harry Brennerman hiç bir şey demedi, yalnızca Julian Garvey'in bürosunun bir ucunda koltukta oturmuş, bir ona bir öbürüne bakıyordu.

«Ateş Parçası Kız' benim bir deyimimdir, Bayan Abraham. İnsan bu garip kültürde uzun süre yasarsa, her zaman bir 'Ateş Parçası Kız' bulunacağını bilir. Şimdilik bu, sizsiniz.» Brennerman'a döndü. **Cephede bir Kahraman** senaryosunu verdin mi ona?»

Brennerman başını evet dercesine salladı.

Garvey gülümseyerek Ginger'a baktı. «Siz bu senaryo okuma tarzınızdan vazgeçmelisiniz, Bayan Abraham. Liz Taylor'ü örnek alın, o sadece kendi rolünü okur. Bu da bir fikir.»

Ginger başını salladı, o da gülümsedi.

«Tabii, **Cephede Bir Kahraman** filminin iki baş rolü de verildi, Heston ve MacLaine, ama bence canı sıkılan dans kraliçesi rolü, oyuncusunu buldu mu, çok önemli olabilir. İşte biz de bunun için buradayız. Bakınız Bayan Abraham, bu film bir klasik olabilir. **Cephede Bir Kahraman** günümüzde, Amerikan karakterinin özü konusunda çok güçlü ve önemli bir anlatım verebilir.»

Ginger, «Bence senaryo tam bir tavşan b...u.»

«Benimle söz maçına girme yavrum. Senaryoyu beğendin mi, beğenmedin mi?» Gene Brennerman'a döndü. «Amma da dili varmış bunun, Harry.»

«Dur, daha bir şey görmedin.»

Garvey, bir an Ginger'a baktı. «Berbat bir senaryo, Bayan Abraham. Kusmuk gibi bir şey. Ama bence bu filmde oynamanız iyi olur.»

«Neden?»

«Çünkü, çok aşınmış bir deyimle, ticari de ondan. Çok kişi görecektir bu filmi. Kaç yaşındasınız?»

«Yirmi üç.»

«Öyleyse, Camilla Sparv'ı anımsayacak yaştasınız.»

«Kimmiş o?»

«İki yıl önce 'Ateş Parçası Kız' oydu, Bayan Abraham. Ondan iki yıl önce de herkes Maria Perschy'nin ardındaydı. On yıl geriye kadar gideyim mi? Sandra Church, Pamela Tiffen, Diane McBain. Luanna Patten. Tümü de Ateş Gibi Kızlar.»

Bir soru: Bunları bana neden anlatıyor?»

«Boş gevezelik, Bayan Abraham. Ama takvim bize, altmış sekiz yılının yaz aylarında olduğumuzu gösteriyor. Siz, pırl pırl, ardınızdan kovalayan insanlar. Tabii henüz hiç bir filmi-niz gösterilmedi, gümüş perdeden bize bakıp gülemiyorsunuz. Yaz, eninde sonunda güz olur. İnsan bu garip cennette bunun farkına varmaz, ama çetin kenttir burası, özellikle sizin gibi parlak kişiler için. Yirmi üç yaş da, Hollywood'da, genç sayılmaz.»

Ginger sinirli sinirli tırnağını ısırды. «Sizce bu dans kraliçesi rolünü oynarsam, yararı olur.»

Garvey başını salladı, masasının başında öne doğru eğildi.

Emily Dickinson'un bir şiiri vardır, Bayan Abraham, bu şiirde coşkunun sonsuza dek sürmeyeceğini söyler, sonradan dönüp bakınca, duygularımızın öznesi artık daha az etkindir.»

Ginger, Harry Brennerman'a döndü, «Bu deli zırvalarını daha fazla dinleyemem,» dedi.

Harry Brennerman renk vermedi.

Ginger artık hızla Garvey'e dönmüştü. «Sizin kurutup, içinizi doldurup, Disneyland'de sergilenmeniz gerekir. Tutmuş, bana, ısmarlama kostümlerinizin içinde, en parlak Leslie Howard numaralarınızla, derinizin her bir deliğinden mıyışık bir sevecenlik sızdırarak, bu göbek rolünü oynamazsam, unutulacağımı söylüyorsunuz, tuz biber olarak da ozanlık yeteneğinizle gözlerimi kamaştırmaya yelteniyorsunuz. Şimdi dinle beni açık-göz, bu şiir Dickinson değil, Dorothy Parker tarafından yazılmıştır. ikisinin de tek ortak yanı kadın olmaları ve kısa şiirler yazmalarıdır... şiirin adı 'Geçmiş Olsun'dur ve şöyledir:

**Ah, yüreğimi kaptırdığım
Mevsim güzdü.
Geçen gün sevdiğimi gördüm
Çiçekli duvar dibinde,
Diye diye, ne desem...
«Boyu uzun sanırdım!»**

Ginger ayağa kalktı, «Kusura bakma, Harry, ama bu görüşmeyi ben zaten istemedim.» Döndü, odadan çıktı.

Garvey, «İlginç bir çocuk,» diyerek Brennerman'a baktı.

«Pek alışılmış türden değil.»

Julian çenesini sıvazlayarak, açık kapıya gözlerini dikti. «Sanırım bir süre yatarım onunla. Dize gelir.»

Brennerman, «Belki de sana göre biraz hızlıdır,» dedi.

Julian Garvey, «Yürek işlerinde, Julian Garvey'e karşı balı se girmemeyi yeğlerim,» diye yanıtladı.

Ginger, gözleri yarı kapalı, yatakta boylu boyunca yatıyordu, yanındaki masada üçüncü Chivas ve sodası duruyordu. Beverly Hills otelinin bungalovu yarı karanlıktı, tek ısıklık içeride Julian Garvey'in kendi kendine şarkı söylediği banyodan geliyordu. Ginger hâlâ don sütüyleydi, ağır ağır yattığı yerde döndü, sese doğru göz attı. Sonunda Garvey çıkā geldi, sırtında koyu renk, küçük desenli, ipek bir sabahlık vardı. «Neden rahatsızımıza bakmıyoruz,» diyerek, çözmek için genç kızın sutyenine uzandı.

«Durr bakalım biraz.» Dili iyice kayıyordu. «Şu olan bitennin bir üstünden geçelim bakalım.»

«İşte bunun için buradayım ya..» Garvey Chivas şişesine uzandı, kızın tarafına geçti, bardağını yeniden doldurdu.

«Yani bu Shur-lee Mac-neyse adı onu seppetleyip beni mi yıldız yapıcan?»

«Sence bir sakıncası yoksa, elbette.»

«Yani birazdan seninle yatacak olmmmmmammmın bununla bir ilgissi yok mu?»

«**Cephede Bir Kahraman** filmi gibi gözümün bebeği olan bir işe, seks gibi sıradan bir şeyle zarar vermem ben.»

«Demmek Shur-lee aldırış etmedi?»

«Daha kendisine resmen bildirilmedi.»

«Ama bildirilecek?»

«Sabaha.»

«Bir soru: Sanna güvennebilir mi...ym?»

«Bu 'bir soru' lâfını da nereden çıkardın? Çok hoş. Ben de kullansam olur mu? Her kullanışta senden öğrendiğimi söylerim.»

Ginger gözlerini kırptırdı, kolu bacağı iki yana açık yatmaya devam etti.

Garvey gene ona doğru eğildi. «Eh, artık biz de rahatımıza baksak.»

«Önce sen.»

Garvey gülümsedi, doğruldu, ipek sabahlığını çıkarıp, yatağın ayak ucuna sürdü. Çoktan kıvamına gelmişti, kızın üzerine çıktı.

Ginger dikkatle bakarak başını salladı. «Vay zavallı adam.»

Garvey, «Ne?» diye sordu.

«Estetik ameliyat yaptırсан yararı olmaz mıydı? Ya da takmasını taksan?»

Garvey artık hızla sönmeye başlamıştı.

Ginger altından kayarak çıktı, giyinmeye başladı.

Garvey sabahlığını alıp, örtündü. «Oysa seninki tam dünya harikası.» dedi.

«Büyük Sezar beni övdü.» Eteklığının fermuarını çekti, bu lüzünü düğmelemeye başladı. «Beni otele götürmen gerekmez.»

«Bunu başından beri planlıyordun, değil mi?»

Ginger dondu, kaldı. «Ben nasıl planlayabilirim, daha önce bana telefon edip de burada buluşmamızın çok önemli olduğunu söyleyen sensin.»

«Neden geldin?»

«Besbelli, sevişmek için. Yani, sen çok ünlü bir düzücüsün Bay Sekize On ne haltsa. Bir Flynn ya da Mitchum ya da Monaghan tarafından becerilmek her zaman bir kıza nasib olmaz. Ama ben bunun çok çılgınca ve hoş olacağını sanmıştım, Julian. Uzaktan keman sesleri, güzel bir sohbet, hafiften, sözde kazara vücudun vücade değmesi. Ama ne oldu? Sen beni Chivas'la sarhoş etmeye yeltendin, sonra bir de parlak rol numarası, yutulur gibi değil.»

«Ansrızın ayrıldık bakıyorum.»

«Çünkü bu, viskileri nereye depo ettiğinize bağlı. İnan bana, buradaki bir kaç seksi bitki, yarına solmuş olacak.» Sandallarını giydi, çantasını aldı, kapıya doğru ilerledi.

«Bak canım, şu anda kendine kazdığın kuyunun derinliğini sen kendin bile bilemezsin.»

Ginger kapıda hızla döndü, «Bana bak açıkgöz, benim çok zengin bir ninem vardı.»

«Yani?»

«Yani şu, bende para tonla Bay Garvey, sen git sekreterini korkut, daha başarılı olursun belki.»

Ertesi sabah Harry Brennerman'ın telfonuyla Ginger saat yedide uyandı. «Biraz önce dostun Julian aradı.»

«Duymak istemiyorum.»

«Duy bir defa. Sana üç filmlik ancak bir tek kendisine bağlı olarak sözleşme öneriyor, yüzde beş sıfır.»

«Neeeeeeeeee?»

«Yeminle.»

Ginger, «Çılgın bir öc alma numarası bu, hayır deyiver,» dedi ve dönüp uyumaya koyuldu.

Ertesi gün Garvey öneriyi daha da geliştirdi ve tabii Ginger gene hayır dedi, daha ertesi gün United Artist, San Diego'da **Kıtar Soyguncu** filmini açtı, çok başarılı sessiz bir açılıştı bu. Dunaway de, Bonny ve Clyde'dan sonra, tek filmlik bir oyuncu olmadığını kanıtlamış oluyordu, McQueen için de değişik bir rol oynamak açısından iyi bir olanaktı. Ama herkesin sözünü ettiği oyuncu, McQueen'in filmin yarısında başından attığı zengin yosma rolünü oynayan menekşe gözlü esmerdi.

Daha ertesi sabah, Brennerman, «Dinle, bir buluşsak da gerçekten doğru dürüst konuşsak,» dedi. «Çılgın günler bunlar, biraz gezip tozmak fena olmaz.» Wilshire otelindeki dairesine uğrayıp alacağını, karşıda Derby restorana gidip Cobb salatası

yiyeceklerini söyledi, bu da Ginger'in işine geldi, gerçekten de, Harry kapısını vurduğu vakit, keyfi yerindeydi, çünkü Hollywood çılgın bir oyundu, ama insan aklını başına toplarsa ve tadı kaçtığı an sofradan kalkmasını bilirse, canı yanmazdı.

Brennerman'a inme indigini sandı, adam bembeyazdı, «Ne var?» diye sorduğunda, «Gördün mü?» dedi, aynı anda Ginger «Neyi?» diye sorunca, «İşte,» diyerek uzattı.

Bir paçavra, bir dedikodu gazetesi, **National Euquirer** idi uzattığı, tabloyd boyundaki gazetenin baş sayfasında BUNA SEKS BOMBASI MI DERLER? diye bir başlık vardı, arkasından bir kaç satırla Ginger Abraham'ın üç filminin hazırlanacağı ve şimdiden sinema sünyasında ondan «Monroe» diye söz edildiği anlatılıyordu.

Sayfanın geri kalan bölümü koca bir fotoğraftı. Ginger'i Brearly kolejinin üçüncü sınıfındayken, dördüncü ve sonuncu defa hastaneye yatmadan önce kamera karşısında gösteriyordu, en zayıf haliydi, ancak otuz kilo geliyordu. Orta sayfada on kadar resim daha vardı, tümü de o korkunç anoreksik günlerinden kalmaydı, Ginger, resimdeki bir deri bir kemik ölü göz-lü çocuğa hüznle, kederle bakıyordu. «Ben...» diye söze başladı, «Ben o günleri düşünmek bile istemem» «Ben...» diye devam etti, «ben kendimi şişman sanırdım, bilmiyordum, bilmi-yordum. Ah, Harry,» diyebildi, elleriyle, çaresizlik belirten hareketler yapıyordu. «Kendi kendimize neler ederiz biz...»

Basın hemen saldırdı. Basın için güç günlerdi o günler, an-sızın güzelim bir armağan çıkıvermişti, tanınmamış ama sine-ma dünyasının en ateşli kızının öyküsü, herkesin Vivien Leigh' in yüzü ve görülmemiş çılgın vücutlu kız dediği yıldız adayının şu eski haline bir bakın hele. Tıpkı Christine Jorgensen öyküsü gibi, yalnız seks değişikliği yoktu. Kız sadece güzel değildi, zeki-ydi, sadece zeki değildi, zengindi, soylu bir Yahudi ailesin-dendi, kuşaklar boyunca gelen Yahudi parası, daha neler.. ne-ler..

Yurttaki tüm gazeteler bu konuyu işlediler, ele geçen her uzmandan hastalığın öyküsü öğrenilip yazıldı, Brearly koleji hakkında makaleler, sınıf arkadaşlarıyla söyleşiler yayınlandı, gazeteciler onu Wilshire otelinde de ele geçirmeye çalışınca, Ginger Brennerman'ların evine taşındı, ama orada da çabucak buldular onu, Ginger nereye gitse insanlar resmini çekiyor, so-rular soruyor, aynı saçma soruları ard arda sıralıyorlardı, der-

ken iletişim araçlarının diğerleri de üstüne üstüne gelmeye başladı, çılgın dergiler, özel yaşamına el attılar. **Time** dergisi, hastalığın yeniden nüksetmesi konusunda bir makale yazdı: «Abraham Belirtisi: Güzellik Sürecek mi?» Atlatılmamak için, **Newsweek** de bir yazı yayınladı, bu yazı da, Ginger'in basınla açık konuşmamasını suçluyordu, çünkü bu hastalığa tutulmuş binlerce kişi, kendisinin nasıl bu dertle başa çıktığını öğrense belki de iyileşebilirdi. Bu arada Los Angeles'de CBS televizyon istasyonu **Thomes Crown** filminden bir kaç kare ele geçirmiş, Ginger'in anoreksik günlerinden fotoğraflarıyla karşılaştırıyordu, bu arada bir başkası da henüz hiç bir uğraşı vermemiş bir oyuncuya bunca yer verdiği için **Time** ve **Newsweek**'e şaşıyor, daha hiç iş görmemiş, hiç bir şey yapmamış birine gereksiz reklam yapıldığını ileri sürüyordu.

Ginger kaçtı.

Acele uçakla New York'a gitti, babası kapıda bekliyordu, soförlü araba hazırda, ama Central Park Güneyde on bir numaralı apartmana gittikleri vakit, kapının önünde on bir muhabir ve fotoğrafçı çoktan birikmişti. Ginger bir kaç gün babasıyla kaldı, sonra gece usulca Park Avenue üzerinde annesinin oturduğu duplex kata gitti. Phyllis bu koca duplex dairede, hizmetçilerle bir başına oturuyordu. Tabii son derecede lüks bir yerd, basın Ginger'i orada da bulunca, apartman yöneticisi Phyllis'e telefon etti ve dinleyin dedi, bu duruma bir son verilmeli, insanlar çeyrek milyon dolar ödeyip bir kat alırsa, hep giriş çıkışta gazetecilerin saldırısına uğramak istemez. Ginger telefonla Freddy'yi aradı, tabii çok içtendi Freddy, ama artık bir kızı vardı, **Ginger Isaacs Friedman**... Freddy'nin kocası genç, parlak bir Boston'luydu, Harvard Hukuk Fakültesinde bir yıl okuduktan sonra, yürekte istediği mesleğin hahamlık olduğuna karar vermişti, ailece Cambridge yakınında oturuyorlardı ama apartmanları küçüktü ve çılgın bir sirk havası bebek için hiç de iyi olmayabilirdi...

Ginger, Londra'ya uçtu, orada durum pek hoş değilse de hiç olmazsa biraz daha iyiydi; Paris'te bir gün geçirdi, bütün yaptığı bir araba kiralamak oldu. Hollanda tepsi gibi dümdüzdü, sıcaktı, olaysızdı, orada rahat bıraktılar onu, Belçika'da da öyle, Ginger arabayla dolaştı, görülecek yerleri gördü, Bruges'e tutuldu, yaşamını ne türlü sürdürmek istediğini bir türlü bilemediğini orada farkettiler, herhalde Virginia Hukuk Fakültesine gitmek değildi istediği, böylece Brüksel'den telgraf çekerek hiç

olmazsa şimdilik öğrencilik kaydını yaptırmayacağını bildirdi. Ağustos sonlarında kendi ülkesine döndüğü vakit Chicago'da Demokratik Parti'nin Büyük Kongresi patlayıvermişti, artık hiç kimse bir zamanlar sıkı olan zengin kız öyküsüne aldırış etmiyordu.

Brennerman onu, kızgın sıcak bir cuma günü öğleden sonra babasının evinde buldu ve Garvey filminin adının **Talih Kuşu Yiğitlere Konar** olduğunu, program çatışması nedeniyle Heston'un filminden çıktığını, MacLaine'in de tam çekim başlayacağı sırada Japonya'ya gideceğini anlattı ve rolü isteyip istemediğini sordu. Tek bir film, başka bağlantı yok, yüzde on iki buçuk ve işte o kadar. Film Eylül ortası başlayacaktı, çekim çoğunlukla Denver'de kentin dışında bir saatlik yolda olacaktı. A, evet, başrolde Raca vardı, milyon artı hasılatın yüzde onu, negatifin iki buçuk katı. Evet, Roger Monaghan'ın ta kendisi.

Brennerman, «Bu deymi hoş görürsen, top şimdi senin sa-
handa.» dedi. Ginger adamı gözünün önüne getiriyordu, masasının başında kamburunu çıkararak oturmuş, eli, kulağının kenarında, çıplak kafasının tepesine doğru geziniyor, saçını okşuyor, okşuyordu. Telefonu sessizce bir süre bekletti, düşündü. Fena iş değildi, belki Denver dışında yaşam biraz daha sakin olabilirdi. Üstelik Bay Monaghan da vardı.

İşçi Bayramından birkaç gün sonra Colorado'ya gitti.....

Brown Palace Otelinin en büyük dairesinin en büyük yatağının üstünde çırlıçıplak yatan Ginger, «Beni biraz daha öldür,» dedi.

Roger Monaghan kalktı, pantolonun cebini bir güzel araştırıp sarılı bir sigara buldu, yaktı, bir iki nefes çekti. Ginger'a uzatınca, genç kadın başını salladı. Raca, «Biraz bekle de yeniden yanıt alayım,» dedi. «Artık pek piliç sayılmam.» İri bir adamdı, boyu bir doksanı aşkın olmalıydı, tam 1930'ların sinema yıldızı gibiydi, Gable boyunda, Flynn boyunda, bugünküler gibi değil.

Ginger, «Senin gibi düzeni bugüne kadar görmemiştim,» dedi.

Raca omuz silkti. «İşim bu. Ben aktör filan değilim, Tanrı'nın bildiğini kuldan ne saklıyayım?» Çırlıçıplak pencereye gitti, gecenin karanlığında Denver kentine gözlerini dikti. «Bana bak-sana sen! Sen de, kendini güvencede bulmak için, başrolü oynayanla yatan çatlaklardan mısın?»

«Hı???»

«Bak, bilmezsın ne kadar yaygındır bu. Bu işe ilk başladığımda, aşağı yukarı yirmi yıl kadar önce, baş rolü oynayan kadınlar dayanılmaz bir delikanlı olduğum için başıma üşüşürler sanırdım. Şimdi anladım ne olduğunu. Düşün, daha bugün öğleden sonra tanıştık seninle, haksız mıyım yani?»

«Hatırlar mısın, Jean Simmons'ı haydutlardan kurtarmış, evli olduğunu bildiğin halde ona âşık olmuştun, ikiniz de buna karşı koyamamıştınız, sonunda sen korkak numarası yapıp da adı lekelenmesin diye kaçmıştın?»

«Ayy, o rezalet film mi? Tabii hatırlarım.»

«İşte, uyku tutulumu sahnesi var ya, hani onu öptüğün vakit, işte gerçekte öptüğün bendim. On üç yaşıındaydım, filmi yedi defa gördüm.»

Roger Monaghan, sarılı sigaradan bir nefes daha çekti, alâmeti farıkası olan kızıl saçlarını parmaklarıyla taradı, gene Danver'e gözlerini dikti, konuya döndü.

«Neden sözünü ettin bunun şimdi?»

«Yarın başlayacak olan bu b... tan filmi neden kabul ettim sanıyorsun?»

«Para için değil herhalde.»

«Ben para için çalışmam ki şekerim, para bana gelir. Bu çekim Montana'da yapılacak olsaydı, 'boşverin istemem' derdim, ben bu enayi kentin yakınında doğdum ama burada bir halt olmadım. Bol bol kayak yaptım, futbol oynadım tamam, ama tutunamadım burada. İşte buradayım şimdi, topunu da...»

Ginger, «Beni,» dedi, kollarını açtı.

Yatağa döndü, Ginger'in yanına yattı.

Ginger, «Oyuncusun da,» dedi. «Aktör olmayı beceremediğini söylediğin vakit biraz önce, doğru olmadığını biliyordum, çünkü diyelim Troy Donahue bende aynı etkiyi yapmamıştı.»

«Kusura bakma Tombiş, ama ben sınırını bilen adamım. Oyunculuk demek Olivier demektir. Oyunculuk demek Brando demektir. Benim, yalnızca bazı açılardan fotoğrafım iyi çıkar. Ben yıldız adayıyım. Benim işim bu. Avrupaya gittiğim vakit, hani doldur diye insana kartlar verirler ya, adın, adresin, pasaport numaran, mesleğin filan sorulur ya? İşte ben hep, meslek satırına 'yıldız adayı' yazarım.»

Ginger, Racayı öptü.

«Üstelik fena halde de evliyim.»

«Bu ne demek?»

«Önümüzdeki bir kaç ayı birlikte geçireceğiz. Yaman vücudüm vardır, kullanırım, iş bitince çadırını devşirip gitmelisin.»

«Bu vaaz neden?»

«Çünkü sen delinin tekisin, ben anlarım bu işten, benimle kördüğüm olma canım, Papa'nın bile dindarlığından kuşkuya düşen, manyak bir katolikle ömür boyu evliyim ben.»

«Bu tatlı yuvayı kurarken başında niye düşünmedin?»

«Mevsimlerden bahardı, lastik patladı.»

Ginger adamı sıkı sıkı kucakladı, sonra yattı. «Sana bağlanmam, söz veriyorum.» Gözlerini kapattı, derin bir soluk aldı. «Haydi bakalım... ye bitir beni şimdi.»

Raca, «Ah,» dedi. «Bir de sinema yıldızlığını kolay iş sanırlar.»

Treylerin penceresinden bakarak, Raca «Ay, Garvey geliyor be,» dedi. Arkada küçük bir masada Ginger'le birlikte öğle yemeği yiyorlardı, treyler **Talih Yiğide Güler** filminin çekiminin üçüncü haftasında kullanılan kasaba dekorunun yakınında park edilmişti.

Ginger kızartma tavuktan bir dilim kesip, derisini sıyrırken, «Ondan neden nefret ediyorsun?» diye sordu.

«Blucin'lerinden nefret ediyorum. İki yüz dolarlık ısmarlama blucin kim giyse, düşman olurum. Üstelik her yere burnunu sokup dolaşması da sinirime dokunuyor.» Ansızın heyecanlanmıştı, «Hemen bir yere saklan ve sesini çıkarma,» dedi, Ginger dediğini yaparken, kendi de gizlendi. Sonra Garvey treylere iyice yalkaşınca, Monaghan ateşli ateşli inleyerek, «Ginger, ah güzelim, devam et, devam et...» deyince, Ginger,

«... kes be,» diye durdurmaya çalıştı.

Raca, «Sus, sussana,» dedikten sonra treyleri hafifçe sallayarak devam etti, «Ah, sevgilim, sonuna kadar, sonuna kadar. ah canım, ayy... ahhhhh.»

Garvey treylerin kapısına vurdu. «Benim.»

Raca, «Bir dakika Julian dostum.» dedi, sesinin telaşlı çıkmasına özen gösteriyordu. Treylerin kapısına yürüdü, elinden

geldiğince gürültüyle pantolonunun fermuarını çekip kapattı. Sonra kızıl saçlarını karmakarışık dağıtıp, soluk soluğa kapıyı açtı. «Nasıl belli mi?»

Garvey başını sallayıp treylere girdi, öbür uçta oturmuş tavuk yiyip buzlu çay içen Ginger'e başıyla selam verdi. Monaghan'a döndü. «Biraz tepeden inme oldu ama bari kestirmeden konuşayım,» Sustu, sonra baklayı çıkardı. «Haber iyice yayılmış durumda, artık önlenemeyecek hale geldi.»

Raca, «Hangi haber?» diye sordu.

Garvey, ikisini işaret ederek. «Sizin beraberliğiniz, sizin ikinizin, nasıl söyleyeyim, kışkırtmanız iyice duyuldu. Wilson dün gizli kapaklı yazıvermiş. Sanırım **Haber** dergisi yakında patlayacak.»

Monaghan, «Vız gelir,» dedi.

«Amerikan halkına vız gelmez bence. Doğrusunu istersen, Monaghan, sana aldırdığım yok, sen eski mallardansın, uyuşturucu yüzünden yakana yapışıldı, saldırdığın on beşindeki kızların sayısı bile belli değil. Ama Ginger bu meslekte daha yeni, bu gidişle onun da canına okumayı iyi becereceksin.» Döndü. «İyi günler.»

Raca masaya döndü, gözlerini önüne dikti. Sonunda, «Birtürlü inanamıyorum,» dedi.

«Yani?»

«Karımın dışında, beş yıldır kimse beni böyle terslememişti. İnsan yıldız olunca, kanıksıyor... gün boyunca herkes sana kafa sallar, ne desen baş üstü eder, çünkü senin sırtından para kazanırlar. Uzun süredir bulunmaz anka kuşuydum. Tatlı dile alıştım.»

Ginger, «Değişiklik iyi gelir insana,» dedi.

«Bunu neden yaptı biliyorsun, değil mi? Senden dolayı. Bence Garvey hiç kimseye aldırış etmez. Ama sanırım sana eder.» Uzandı, hafifçe Ginger'in göğüslerine dokundu. «Ama, sırayı Raca'ya kaptırdı değil mi?»

Ginger, Monaghan'ın elini alıp, kendi yanağına bastırdı. «Dikkatli ol,» dedi.

«Ne demek bu?»

«Sen bana, benimle kördüğüm olma demiştin, elimden geleni yapıyorum. Şimdi sen bağlanma bana.»

«Ama bağlandım bile, aptal Yahudi sen de!»

Dışardan yönetmen yardımcısının sesi duyuldu. «On dakika var. Bay Monaghan.»

Raca, «Anladık!» diye bağırdı. Ginger'e baktı. «Şimdiden bıktın mı benden?»

«Belki de seni seviyorum. Hiç değilse iyice tutkunum, ama dikkatli ol, o kadar.»

«Peki, neden?»

«Çünkü ben delice şeyler yaparım. Tepkilerim çılgıncadır.»

«Ne gibi?»

Ginger sertçe, «Sen beni dinle!» dedi. Kalktı, Raca'yı oracıkta bıraktı...

Ginger, ekiple birlikte heyecanla izliyordu; Raca tam karşıda, çamurlu bir sokağın üstünde yükselen ev dekorunun ikinci kat penceresinden atlamaya hazırlanıyordu. Kendi tehlikeli sahnelerini kendi oynamakla ün yapmıştı, bunu bir Raca bir de Lancaster yapardı ve saçmaydı, çünkü çoğunlukla tehlikeliydi, belli olmazdı. Ama Raca bu sahneleri kendi çevirirdi. Sahneyi bir figüranla ayarlarlardı ama kameralar çalışıp film dönmeye başladığı an, çekimde kullanılan Racanın ta kendisiydi.

Garvey görüldü, ekibin arkasında durdu, yüzü ölü gibiydi.

Ginger yerinden kalkıp ona yaklaştı. «Ne var?»

«Seni ilgilendirecek bir şey yok.»

«Yanında dursam olur mu? Doğrusunu istersen, bu tür çekim yaptığını şimdiye kadar hiç görmemiştim, hafifçe ödüm kopmakta.»

«Profesyoneldir o, bir şey olmaz. Aktörden çok, tehlikeli sahneler için dublör olarak ekmeğini çıkarabilirdi.» Ginger'e döndü. «Oğlum gene tutuklanmış, Ginger, artık ne yapacağımı ben de bilemiyorum.»

«Uyuşturucu mu?»

Garvey başını salladı. «Bu defa değil. Hayır. Teksas'da Nixon mitinginde olay çıkarmış. Massachusettes'de olay çıkartsaydı, belki de madalya verirlerdi. Noel için hep ters yanını tutar. Ağustosta da Demokratik Parti Kongresinde kafasını yarmışlardı.»

«Çok politik bir çocuk anlaşılan.»

Sokağta, Raca'nın düşeceği pencerenin dibine, tehlikeli sahne koordinatörü, iki metrelik koca koca boş karton kutular yığıyordu. Monaghan adamın yanındaydı, ikisi harıl harıl konuşuyordu.

Garvey, «Asıl sinirimi bozan da bu ya,» diyordu. «Çok zeki bir oğlum var, canımdan çok severim onu, ama nereden bilsin,

sadece bağırp çağırırım, durmadan kusur bulurum. İnan bana bir yıl sonra, politika haberlerini okurken uyku basacak. Bir zamanlar Willie Mays'a bayılırdı, televizyonda **Hoş Memo**'ya bayılırdı, pek çok şeye bayılırdı.. Önce posasını çıkarır, sonra vazgeçer. Tam obsesyon davranışı.»

«Obsesyon daranişından ben de biraz anlarım. Bir ruhçuya götürsen.»

«Pek tutmadı.» Ginger'a baktı. «Seni bu mu kurtardı?»

«Anoreksia'dan mı demek istiyorsun?»

Garvey başını salladı.

«Bir zararı olmadı, ama beni iyi eden ruh doktoru değildi.»

«Ya neydi?»

Ginger gözlerini sokağa dikmişti. Karton kutuları koca branda bezi parçalarıyla örtmeye, çevresine de bez torbalar dizmeye başlamışlardı, yükleme alanı görüntüsü vermeye çalışıyorlardı.

Ginger, «Sahneyi değiştirdik,» dedi.

Garvey başını salladı.

Ginger açıklamaya başladı. «Özür dilerim, bu ruh doktoru dilidir. Anlamaya çalış şimdi, hastalandığım vakit hasta olduğumu bilmiyordum, neden hasta olduğumu da anlamıyordum, ne zaman iyileştığimi de gerçekten bilmiyorum. Hiç değilse, o zaman bilmiyordum. Sanırım tam okul değiştirdiğim sırada tutuldum bu hastalığa, incecik görünmek istiyordum, elimden geldigince ince, ve farkına varmadan bu hastalığa tutuldum. Eh, bir kaç yıl sürdü. Beni, yemek yiyeyim diye hastaneye yatırdılar, çıkayım diye yerdim sonra gene aç dururdum, derken gene hastaneye, gene çıkış, gene kendi kendimi açlığa zorlayış, bir gir, bir çık, gir çık, artık iyice kötüye gittiğim vakit, sapıtmıştım.»

Monaghanla sahne koordinatörü ikinci katın penceresinden alttaki yelken bezi alanına bakıyorlardı. Üç buçuk metrelik bir düşme yüksekliğiydi. Belki de dört.

Ginger, iyitce sinirlenmişti, hızlı hızlı konuşuyordu. «İşte o zaman açlıktan delirirsin, insan midesi almayacak kadar çok yemek tıkıştırırsın, sonra yukarıya çıkıp kusarsın, böylece ayılı kiloda kalırsın. Berbat bir durumdur, suçluluk duygusuyla kıvranırsın, inan bana.»

«Ama sonunda yemeye başladın.»

Ginger başını salladı. «**Die Grosmutter** bize kalmaya gelince.»

Koordinatör, yönetmen ve kameramana seslendi. «Neredeyse hazır.»

Yönetmen, «Başlayalım o zaman.» diye karşılık verdi.

Garvey, «Kim dedin?» diye sordu.

«Büyükanнем, ailenin başı. Yaman bir kadında ama artık bunuyordu; bak dinle şimdi, ben hep kusursuz olmaya çalıştım, ama bulunmaz hint kumaşı olmadığımı da biliyordum, sonra bu kilo verme tutkusu başladı, öldüresi açlık, korkunç bir direniş ve başarı, ansızın ender bir kişi oluvermiştim, ev halkı benim etkimdeydi, acaba bir havuç yer miyim yemez miyim diye herkes birbirine giriyordu, derken annemle babam kavgaya başladılar. Konu büyükanнемdi. Babam onu bir huzurevine yerleştirmek istiyordu ama Phyllis, yani annem, anasının bir huzur evine bırakılmasına katlanamıyordu, iyice tutuştular. Korkunç, korkunç kavgalar ediyorlardı. Konut odasına bunak bir kadın, ablam ta uzakta Wellesley Kolejinde, artık evde kala kala dördümüz kalmıştık, kavgalar iyice kızışmıştı, ben de sofrada yemeğimi yer, kavgalarını izlerdim.»

«Peki, sen neden yiyordun?»

«Buna post facto düşündüş derler, anlıyorsun ya. Çok abartılmış olarak sadeleştirilmiş bir deyim. Benim ruhçunun dediğine göre, sahne değişmişti. Artık küçük Ginger'in yemek yiyip yemediğine kimsenin aldırmış ettiği yoktu; anamla babam, bir yerine bir şey olmaması için yirmi dört saat hasta bakıcı gerektiren bu yaşlı kadın yüzünden birbirlerini yiyorlardı. İşin sonuna gelmiştim: artık onurumu besliyordum.»

Ginger ansızın sustu. Çekimden önce hep gerilim vardır, ama gerçek tehlike söz konusu olunca, gerilim doruğa varır, herkes telaşla yerini almıştı, Raca pencereden Ginger'e el salladı, el sallayıp, işaret parmağıyla baş parmağını birleştirip bir yuvarlak çizdi, Ginger de el salladı, güneş bir bulutun ardına gidinceye kadar böylece sürüp gitti, yönetmen bağırdı, «Çekim,» sonra gene bağırdı, «Kes be, dursana orospu çocuğu,» daha sonra beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı, suskunluk korkunçtu; küçük bulut güneşin altından geçiverdi, gene «Çekim» diye bağırıldı, Raca pencerenin içinde çerçevelemişti, bir saniye içinde kötü adam yumruğunu savurdu, Monaghan geldi, tutunmaya çalıştı, başaramadı, ansızın dört metre aşağıya düştü, bir toz bulutu uçtu.

Ama Raca kalkmadı.

Düştüğü yerde kalakaldı, ansızın herkes birden haykırı-

yor, branda bezi alanına koşuyordu, tam yaklaştıkları anda Raca yerinden kalktı, gülerek bağıırıyordu, «İşte, hâlâ şampiyon!» Ödünü koparttığı teknisyenlere kahkahalarla gültüyordu.

Ginger, Garvey ve skript sekreteriyle birlikteydi, yaşlı bir kadındı bu. Olivetti makinesi fırtınada bile çalışırdı. Monaghan tozlarını silkeledi, sakın sakın tehlikeli sahne koordinatörüyle konuşuyordu, derken Girger'e doğru ilerledi, bir an için skript sekreterinin portatif masasının başında durdu, masada notlar, kâğıt, çizelgeler ve daktilo vardı.

Daha sonra, sekreter Garvey'e, «Allah kahretsin,» dedi. «Kocam armağan etmişti bunu.» Garvey hemen yanıtladı. «Bir yenisini ısmarla. Parasını ödetirim sana,» sekreter, «Önemli olan parası değil, Bay Garvey, armağandı bu,» deyince, Garvey, «Elden başka ne gelir?» yanıtını verdi. Ginger neler olup bittiğini, neden söz ettiklerini anlayamamıştı, derken Raca'nın gülümseyerek geldiğini ve hiç duraklamadan, kameramanın yanından geçerken adamın piposunu alıp gömleğinin cebine yerleştirdiğini gördü.

Raca, «Ben yerde yatarken yüreğin pıt pıt attı mı?» diye Ginger'a sordu.

Ginger başını salladı, Raca kolunu genç kadının omuzuna doladı, bir sonraki çekime kadar kalmak üzere Ginger'i treylerine götürmek istiyordu. Ginger, «Ne zamandan beri pipo içiyorsun?» diye sordu.

Raca hayretle baktı. «Neden söz ediyorsun?»

«Gömleğinin cebinde bir pipo var.»

«E? Ne olacakmış yani?»

«Senin değil bu.» Ginger, adamın cebine uzandı.

Raca elini itti.

Artık ekipten bir kaç kişi onları gözlüyordu.

Ginger, «Delilik bu,» dedi. «Adama piposunu ver.»

«Sen çeneni tut, oldu mu?»

«Sekreterin masasından ne aldın?»

Raca, Ginger'e iyice yaklaştı, sesini alçalttı. «Bu insanların başını derde mi sokmak istiyorsun? İstedğin buysa, dırlanmaya devam et.»

«Senin başını derde sokmamdan söz ediyorsun.»

«Ne delisin be... Raca'nın başını kimse derde sokamaz. Bunu aklından çıkarma.»

«Yok be canım, ama çeneni tutmazsan seni çıkarıp atarım.»

Artık ekipte herkes onları gözlüyordu.

Ginger, «Öte beri yürütemezsin.» diye fısıldadı.

«Şekerim, canım ne dilerse onu yaparım ben, hâlâ anlayamadın mı? Dilediğim vakit, dilediğim şeyi alırım, kimsenin çıtı çıkmaz, çünkü benim sırtımdan para kazanırlar, ben ne b... verirsem onu yerler. Az önce sinema tarihine geçecek bir sahne için canımı tehlikeye soktum, şimdi lütfen sinirimi bozma.»

Ginger direnmeye devam etti, gömlek cebine uzandı.

Monaghan pipoyu cebinden çıkarıp bağırdı. «Hey, Barney, bu senin mi?» Kameramana sesleniyordu.

«Zaten başımdan atacaktım, Raca, işe yaramaz.»

«Ben de öyle sanmıştım.» Monaghan, dik dik Ginger'a bakıyordu, pipoyu kırıp ikiye böldü. Sonra elini cebine sokup Mark Cross marka bir tükenmez kalem çıkardı. «Bunu istiyor musun. Sally» diye sekretere seslendi.

Yanıt hemen, «Bende daha bundan çok var.» oldu.

Ginger, «Kalemi istiyor,» dedi, ve şaşırtıcı bir hareketle kalemi Monaghan'ın elinden çekti. «Armağan bu.»

Monaghan, Ginger'ın ağzına tokat attı.

Ginger hâlâ direniyordu, Monaghan bir tokat atmak için elini kaldırıncaya, gene kıpırdamadı. «Özel bir anlamı var kalemin.»

Sonunda Raca, «Sally, öbür tablo için not almak istiyordum ama şimdi hatırladım, treylerde bir tükenmez kalem var.» diye seslendi. Kalemi aldı, sekiz on kişinin yanından geçerek, sekretere uzattı. «Özür dilerim.»

«Ne zaman gerekirse, kalem burada, Raca.»

«Tabii tabii,» Raca döndü, treylerine doğru, tek başına, hızlı hızlı yürüdü.

Talih Yiğide Güler filminde gerçek aşka yakın bir olgunun doğduğundan yana, ekipte hiç kimsenin kuşkusu yoktu...

Kasımın ikinci cuma günü, Ginger'ın türlü direnişine karşın, Raca, karısıyla boşanma konusunu görüşmek üzere Los Angeles'e uçtu. Dönünce, çok dostça konuştuklarını, eninde sonunda boşanmanın gerçekleşebileceğini anlattı. Denver'e dönüşünden sonra ilk çarşamba günü ise, Bayan Monaghan uyku haplarıyla intihara girişti, hizmetçisi sabah altı buçukta eve gelme ve derhal ambülans çağırmasaymış iş işten geçmiş olacaktı.

Bir de, aynı gün Los Angeles **Heral Examiner** gazetesinin

nasılsa eline geçen bir not bırakmış. Tikrek bir elle yazılan bu yazı durumu aydınlatıyordu.

Sayın Bayan Ginger Abraham;

Kuşkusuz, sizden nefret etmiyorum. Umarım, işsiz bir aktör-ken, benim daha çalıştığım ve ilk çocuğumuzu karımda taşıdığım yıllardan bu yana geçen yirmi yıllık evliliğimizde benim Roger'a veremediklerimi siz ona verebilirsiniz. Korkaklara özgü bu yolu seçtiğim için dilerim benden nefret etmezsiniz. İnanın, onsuz yaşayabilseydim, denerdim.

Rose Monaghan

Brown Palace Otelindeki dairesinde fırtına gibi dolaşırken Raca, «Pis dindar karı,» diye söyleniyordu.

Ginger kanepede kendinden geçmiş ağlıyordu, biraz kendine gelince, «Tanrım, seni seviyordu, nasıl söylersin bunu?» diye haykırdı. «Hizmetçi saat altı buçukta gelmeseydi...»

Yanıt gene haykırarak verildi. «... ya gelmeseydi zıvalığı-nı bıraksana sen... hizmetçi hep saat altı buçukta gelir... karı-nın işi altı buçukta gelmektir, manyak karımı kilisede Mes'e hazırlar.. son on yılda üç dört defa intihar etti. Ne kadar Nem-butal alırsa bayılır, ne kadar alırsa kusar, gramı gramına bi-lir... işte b...tan numarası da budur, şimdi anladın mı sen!»

Gerçek ne olursa olsun, Amerika'nın deki kodu endüstrisinin aldırış ettiği yoktu. Bayan Monaghan zamanlamasını iyi ayarlamıştı. Daha iki hafta önce Nixon, Humphrey'i alt etmişti, ül-ke artık yeni bir komediye hazırды. Bu yüzden de, daha bir ay önce Kennedy-Onassis evliliği konusunda önlerine konan her temcit pilavını yemekteydiler.

Artık dedikodu yazarları, ya da yeğledikleri deyimle, özel yaşam yazarları Denver'e üşüştiler. Otelin çevresine dikildiler, çekim ekibinin yakasına yapıştılar, daha önemlisi de, çekim ala-nına, olmayınca da, doğrudan sete sökün ettiler. Telefoto ile baş rol oyuncularının resimlerini çektiler. On binlerce kelimelik haberler uçuruldu. Rose büyük haksızlığa uğramış, yüreğinden vurulmuştu. Roger tökezlemişti, şaşkındı, hızla orta yaşın çö-küntüsüne ulaşmaktaydı.

Ginger gibi bir dehşet kadını için kolay bir avdı.

Ginger yavaş yavaş çökmeye başladı. Beklenmedik bir kar fırtınası çekimi engellemişti, Ginger kendi dairesine kapanmış-tı, bir yere de gidemiyordu, çünkü fırtına durulunca, çekim he-men başlayacaktı. Her an ve saatte oda kapısı vuruluyor, odası-

na istettiği yemekleri, garson yerine gazeteci olduğu sonradan anlaşılan birtakım yabancı insanlar getiriyordu. Telefon durmadan çalıyordu.

Raca, hizmetçi konusunda gerçeği açıklamak istiyordu ama karısı hâlâ hastanede yatarken buna olanak yoktu. Halkla İlişkiler danışmanı Los Angeles'e bir uzlaşma ziyareti yapmasında diretiyordu ama Roger Monaghan adamı başından savıyordu; böylesi daha önce de başına gelmişti, gene alt edebilirdi. Kendini içkiye verdi, kimin görüp duyduğuna da aldırmış etmedi.

Garvey, Ginger'e çok iyi davranıyordu. Elinden fazla bir şey gelmiyordu. Ama gündüzleri geliyor, bir yardımı olabilir mi diye soruyor, oturup çene çalıyor, eski günlerden öyküler anlatıyor, istediği vakit yalnız kalmasına özen gösteriyor, yanında insan isteyince de hemen geliyordu.

Ginger bunalmıştı, mutsuzdu. Dairesinde çok sıkılıyordu, ayrılamıyordu da, aşağıdaki kalabalıkla karşılaşmayı göze alamıyordu. Pencereden dağları gözleyemiyordu, çünkü fotoğrafçılar sokağın karşı yanına yerleşmişti, panjurları kapalı tutmak zorundaydı. Aç değildi ama yiyordu, bitikti ama uyuyamıyordu, bir gece Raca'ya bir yolunu bulup kurtulamazsa, çok geçmeden çıldıracağını söyledi.

Roger o sabah üçte gelip onu aldı. Üç buçukta kentten çıkıyorlardı, servis asansörüyle bodrum katına inip, Roger'in ayarladığı otomobille gizliden yola çıkmışlardı. Araba kullanırken Roger deli gibi içiyordu, normal koşullarda bu Ginger'i çok ürkütürdü ama olağan günler değildi bunlar. Roger Monaghan bir yandan içki içerken hızlı araba kullanmaya bayıldığını, sıkıntısını dağıttığını, bu tür heyecanlara bayıldığını söylüyordu.

Ginger, nereye gidiyoruz, diye merak ediyordu.

Yalnız kalabileceğimiz bir yere, oldu yanıtı. İşini yoluna koyabilirsen, yalnız kalabilirsin. Kendi özel yaşamını kendince sürdürmek için gidilecek yer orasıdır.

Vail mi? Ginger nereye gideceklerini öğrenince donup kalmıştı. Grand Central Tren istasyonu bile daha sakın değil midir?

Raca, Jack Daniels şişesinden koca bir yudum çekti, seni seviyorsam beni eşek yerine koyman gerekmez ya, dedi. Ginger gülümsedi, sokuldu, neredeyse uyuyacaktı.

B.J. onları, yazın golf alanı olan yerin hemen yakınındaki küçücük evin oturma odasında bekliyordu. Raca, daha gelmeden Ginger'e bu kızdaki söz etmişti. New Hampshire'liydi, Olim-

piyatlarda kadınlar arasında şampiyon olan tek Amerika'lıydı. Hemen ardından Şili'li bir zenginle evlenmiş, bir çocukları olmuştu ama evlilik sürmemişti. B.J. boşanmak için iyi para almıştı, çocuk yanındaydı, Vail'de en pahalı kayak öğretmeni olarak hayatını kazanıyordu.

Ginger, doğal olarak, güçlü kuvvetli bir kadın bekliyordu, kendi gerçi kaymazdı ama kayakçıları televizyonda yeterince izlemişti, güreşçi gibi kaslı olmaları gerektiğini biliyordu. Oysa B.J. olsa olsa bir elli beş boyundaydı, yaşı da otuzu aşkın olamazdı. Kendini Roger'in kollarına attı, sıra tanışmaya gelinceye kadar da Ginger'in biraz uzak durmasına aldırmış etmedi.

Bundan sonra olanlar da pek iç açıcı değildi, çünkü daha ne oluyor diyemeden Ginger kendini karla kaplı golf alanında buldu. B.J.'den mukavemet kayağı dersi alıyordu, bu arada Roger da bir kenarda durup onları izliyordu. Roger telefon edip geleceklerini bildirince, B.J. ikisine de kayak giysileri hazırlamıştı. Ginger hep düşünüyor ve kendini oldukça gülünç buluyordu ama B.J. yüreklendiriyor, hemen kalkmasına yardımcı oluyor, bir yandan da nasıl harekete geçildiğini, uzun adımlarla kayıldığını, çok geçmeden herkesin uzmanlaşabileceğini anlatıyordu.

İlk başta, Ginger çoğunlukla düştü.

Sonunda Roger, «Haydi vuralım kendimizi,» dedi. «Teleferik açılır yakında.»

Ginger, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Şampiyonla ben gidiyoruz, sen burada eve yakın kalıp çalışmaya devam edeceksin.»

B.J. «Belki senin gibi başkaları da burada çalışır, onlar da tıpkı senin gibi dikkatlerini kayak öğrenmeye verirler, onun için bir tanıyan çıkar diye kaygılanma. Anahtar paspasın altında. Yorulunca içeriye girersin. Kendini çok yorma, olur mu?» dedi.

«Sen kalabalıktan kaçyorsun ya, oldlu işte, mukavemet kayağı fena canımı sıkıyor, onun için teleferikle tepeye çıkacağız, arka yamaçlardan aşağıya kayacağız. Bu beni çok eğlendirir, sen de keyfine varınca çok hoşlanırsın, akşam yemeği için buzlukta biftek var. İşine gelmiyorsa şimdi söyle, ama ben buraya bu enayi evde saklanmaya gelmedim, bunu Denver'de de yapabilirdim.»

Ginger hemen, «Sen git,» dedi.

Hıca, «Kusura bakma ama bence bunda bir haksızlık yok.»

«Yok. Haydi gidin. İyi eğlenceler.»

Roger, «Olur,» dedi, birlikte gittiler.

Ginger yalnız kalınca sinir içindeydi. Kardan nefret ederdi, kayaktan nefret ederdi, sinema yıldızlarından nefret ederdi... üstelik hep düşüyordu! Bir saat sonra eve girdi, evi biraz karıştırmak istiyor, içinden zevksiz, berbat bir ev olması için dua ediyordu.

Ev şipşi indi. Koyu renk tahtalar, koca koca pencereler, ve çok sade eşyalar. Küçük ama güzel bir mutfak, koca bir sauna, oturma odasının duvarlarında bir iki kupa ve anı eşyası ama gösterişli hiç bir şey yok.

Ginger içinden b..., dedi, dışarıya çıkıp biraz daha çalıştı, karşılaştıkları vakit onları iyice şaşırtmak istiyordu. Yer sertti, alabildiğine sertti, bir kaç defa daha düştü, saat on biri bulunca, yemek için ara verdi, artık işi kavramaya başlamıştı. Kendine kızarmış ekmekle sandviç yaptı, bir ibrik kahve pişirdi. Yorgundu, kasları ağrıyordu ama saat birde yeniden golf alanına dönmüş, açık, bembeyaz alanda ağır ağır ilerliyor, güzelce kayıyor, baharda kayalık yamaç olması gereken yumuşacık bayırlardan aşağı kayıyordu. Saat üçe doğru eve döndü, soyundu, sıcak banyoya girdi, Ross MacDonald tarafından yazılmış, okumadığı bir kitap buldu, küçük yatak odasına girip, çarşaf-
ların arasına kaydı.

Ansızın uyandığı vakit, karanlıktı.

Bir yerlerden kahkaha sesleri duymuştu.

Ginger kalktı, titredi, yatağın ayakucundaki yün örgü yorganı yakaladı, evin ön bölümüne gitti, ev küçük olduğundan, sesin geldiği yeri bulmak güç olmadı. B.J. ile Roger karşı karşıya oturmuş, birbirlerine bakıyor, konuşuyor ve gülüşüyorlardı, bunda bir gariplik yoktu, telaşlanmaya da gerek yoktu, ama ikisi de saunadaydılar, ikisi de çırlıçıplaktı.

Ginger cam pencereden bir süre baktı, ansızın döndü, güçlükle yatak odasına koştu, duvarda elektrik düğmesini ararken Roger'in seslendiğini duydu. «Hey Tombiş? Ginger? Uyandın mı?» Sonunda düğmeyi buldu, oda aydınlanınca çevresine bakınmaya, eşyalarını dolaba mı astığını, çekmecelere mi koyduğunu düşünmeye başladı, o sırada Roger kapının ağzında çırlıçıplak titriyordu. «Sen derin uykudaydın be.»

Ginger sesini çıkarmadı.

«K... dondu.» Eliyle Ginger'e doğru bir işaret yaptı.

«Roger, neler oluyor söylesene.»

«A, sinirlenmişsin sen.»

«Sinirlenmek? Sinirlenmek? Ben delirmek sınırını çoktan aştım.»

«Anlayamadım.»

«Bana numara yapmasana.»

«Ginger, dur be..»

«.. ne b... iş be... doğru söylüyorum Roger... bütün Amerika beni senin yüzünden Lükres Borjiya sanıyor, sen de tutmuş saunada başka bir kızı beceriyorsun.»

Roger gülmeye başladı. «Sen buna becerme diyorsan, işimiz iş.»

«Aşağı yukarı; çıplaktınız.»

«Orası sauna. Saunada insan çıplak olur. Döndüğümüzde soğuktan k.....z donmuştu; güneş battıktan sonra arka yamaçlar bir buz cehennemi oluyor.»

«Soğuk moğuk bana vız gelir, hava raporunu geç bir kalem.»

«B.J. ve ben eskiden arkadaştık, hepsi bu kadar.»

«Arkadaşmış! Aman ne güzel bir deyim! Yani şimdi seninle benim arkadaş oluşumuz gibi mi?»

«Hayır, Ginger, öyle değil, ve rica ederim senin şu Yahudi Prensesi pozlarından da vazgeç, tepem atıyor. Haydi gel!»

«Nereye geleyim?»

«Dut ye!» Roger ansızın Ginger'a yaklaştı, üstündeki yorganı sıyırdı, kucaklayıp genç kadını saunaya götürdü, kendi yanına tahta sıranın üstüne bıraktı, kendisi de Ginger ile kapının arasında durduğundan, Ginger'a yapacak bir şey kalmamıştı.

B.J. «Sonunda işi kavradın mı?» diye sordu.

Ginger kadına bir göz attı ve gücünün nereden geldiğini anladı; vücudu, yüzücü vücüdü gibiydi, kaslar uzun ve düzgündü, göğüsleri Ginger'ın giyinikken sandığından büyüktü. Hemen başını çevirdi, kendini ansızın süt ineğine benzetmişti.

B.J. «İlk gün hep çok sıkıcı ve acıdır,» dedi.

Raca, «Bu harika be,» dedi. «Ben ve kadınlarım. B.J., bize biraz duman getirsene.»

B.J. başını salladı ve çarçabuk saunadan çıktı.

Yalnız kaldıkları vakit Ginger, «Ben garip seks numaralarından yana değilim,» dedi.

Roger kahkaha attı. «Bu garip filan değil, Tombiş,» Grucho Marx'ı taklid ederek, «Bu daha sonra,» dedi.

«Utaniyorum. Onu tanımıyorum.»

«Güzel değil mi?»

Ginger doğruladı.

«Sekseninde yüzü bumburuşuk olur.»

Ginger, «Seksen yaşında hepimiz bumburuşuk oluruz,» dedi.

Raca, «Ben o kadar yaşamam,» dedi, tam o sırada B.J. elinde yanan sigarayla döndü. Sigarayı Roger'a uzattı, Roger bir iki derin nefes çektikten sonra B.J.'ye verdi, o da aynı şeyi yaptı ve sigarayı Ginger'a uzattı. Ginger önce hayır dercesine başını salladı sonra vazgeçti, sigarayla biraz oynadı, önce hafif sonra derin bir nefes çekti, B. J.'ye geri verdi.

Artık vücutları parlamaya başlamıştı.

Raca bir an Ginger'i çekip sarıldı, bir elini B.J.'ye uzattı. «Ünlü ve gözde bir film yıldızı olmak bazen çok müthiş bir şey,» dedi. Sonra aptal aptal gülmeye başladı. B.J.'ye «Yok be, doğru değil,» dedi, gene güldü.

Böyle gülerken öyle saf bir hali vardı ki Ginger da gülmeye başladı.

B.J., «Ginger, yarın seni şu alçak tepelere götürürüz olur mu?» diye sordu.

Ginger övünçle, «Şimdi de kayabilirim oradan,» dedi.

B.J. bir nefes daha çekti.

Raca, «Haydi gidip banyo yapalım birlikte,» dedi, denediler ama banyo küveti çok küçüktü, banyo yerine duş yaptılar, sonra biftekleri pişirdiler, birer duman daha çektiler, iki şişe kırmızı şarap içtiler, sonra Raca, Ginger'i yatağına götürdü, her zamankinden daha ateşliydi, bu da gerçekten çok ateşli demekti. ertesi gün hepsinin keyfi yerindeydi, birlikte uzun süre kaydılar, Ginger artık B.J'den hoşlanmaya başlamıştı ve o akşam Denver'e dönerlerken Raca'nın, kadına biraz fazla uzun bir veda öpücüğü kondurmasına, aldırış bile etmedi.

Hava açıldı, çekim yeniden başladı, Raca karısının sahte intiharları konusunda basın toplantısı yaptı, hizmetçinin nasıl olsa sabah erken onu uyandıracağını anlattı, bunun da etkisi oldu, kamuoyu ağır ağır Ginger'den yana oluştu. **Talih Yiğide Güler**, Aralık ayının başında hazırды. Raca'nın Halkla İlişkiler uzmanı hiç değilse Noel tatili süresince biraz dikkatli olup ona göre davranması için nutuklar çekti, Ginger de Wilshire otelindeki dalresine döndü.

Basın yeni yılın ilk gününe kadar yakasını bıraktı, tam o sırada Roger'ın çocuğuna gebe olduğu söylentisi yayıldı, doğru değildi tabii, ardından da Roger Pasifik Kıyı Yolunda bir Porcs-

he arabaya çarptı ve yanarak öldü. James Dean'den bu yana hiç bir yıldız doruktayken ölmemişti, basın yeniden şiddetle harekete geçti. Dul bayan Monaghan cenazeden önce «o kadın» cenazeye gelemes diye sınır krizleri geçirerek ateşi körüklemiş oldu, böyle bir şey olursa, en önce ben ölürüm diye bağıırıyordu.

Ginger ise, kendini tutmak, delirmemek için elinden geleni yaptı, uyuşturucu almamakta direndi, başka bir adla başka bir daireye geçti ama bu sığınanın da etkenliği uzun sürmedi, gerekli avuçlara bahşış sıkıştırılınca, telefonu çalmaya başladı, flaşların parlamasına daha fazla dayanamayınca Harry Brennerman'la bürosunun garajında buluştu, Harry ona kestan rengi rüküş bir peruk getirmişti, Ginger Burbank Havalimanına arabayla giderken peruğu başına yerleştirdi, Harry bu alanda bir uçak kiralamıştı, Ginger vardığında uçak hazırdu. Ginger, Harry'yi öptü ve şunu sordu: Neden, neden basın böylesine karşıydı ona, neydi kendindeki bu garip özellik, Harry de ona sen Fonda ya da Jimmy Stewart değilsin, sen daha çok Garbo, veya Sinatra gibisin, dedi. Ginger de, ne demek istiyorsun diye sorunca, adam Ginger'ı kucakladı çünkü gerçekten seviyordu onu üstelik kızcağız bitikti, hatta belki de durumu çok ciddiydi, sonunda, Sende gizler var, garip şeyler; sen giz dolu bir kadınsın Ginger dedi, Ginger gülümsedi, Tuhaf dedi, yaşam boyunca hep böyle olmak istedim ama şimdi anlıyorum, istenecek şey değilmiş.

B.J. onu Denver Havalimanında sabah erkenden karşıladı, ağır ağır Vail'e doğru yol aldılar.

Yolda Ginger, «Ben de bir gün senin için bir şey yaparım umarım,» dedi.

B.J. «Roger dostumdur,» diye yanıtladı.

«Oradan kaçmam gerekiyordu.»

«Artık kaçtın, şimdi bırak kendini, gevşe.»

Ginger gözlerini geceye dikti. «Keşke o kadar kolay olsaydı.»

B.J. «Senin perukları kim yapıyor, Hollywood'lu Frederick mi?»

«Uf be!» Ginger peruğu çıkardı. «Bu pis şeyin kafamda olduğunu untmuşum.» Pencereden attı, peruk gecenin içinde uçtu gitti.

B.J. «Colorado eyalet polisi şimdi cesedi bulmak için akla kararı seçecek.»

Ginger neredeyse gülebilecekti.

B.J. hızı yüz kırka çıkardı.

Bir süre sonra Ginger, «Ayıktı, biliyorsun değil mi?»

«Raca mı? Kimseye söylemem. Ünü bozulur.»

«Hızlı sürmüyor du da.»

«Dilini ısır.»

Ginger gene neredeyse gülecekti.

Eve girer girmez B.J.'nin ilk yaptığı şey ilaç dolabına gidip iki sarı hapla dönmek oldu. Ginger anlayamamıştı.

B.J., «Sadece Valium,» dedi. «Bir uyudun mu, günlerce uyanmazsın. Sorun, önce uyumakta.»

«Emin misin?»

B.J. başını salladı, hapları yutması için bir bardağa kırmızı şarap koydu. Sonra banyoyu güzelim sıcak suyla doldurdu, iyice suda yatması için Ginger'i yalnız bıraktı. Ginger banyosunu yaptıktan sonra, B.J. küçük yatak odasındaki yatağa koca beyaz bir havlu sermişti, Ginger'a yatmasını işaret etti, üstünü örtmesi için başka bir beyaz havlu daha verdi. «Ben yıllardır bunu yaparım, sen bana güven, olur mu?»

Ginger neredeyse gevsemeye başlamıştı, başını salladı, yattı.

B.J. iki koca parça pamuk aldı, iyice ıslattı. «Bu sihircilik,» diye anlattı, «şimdi kapa gözlerini.» Ginger kapadı, B.J. pamukları dikkatle yerleştirdi. «Uykun gelirse, uyu. Konuşman gerekmez.»

Ginger başını salladı, öylece yatmaya devam etti.

B.J. önce sağ kolunu aldı ve yavaş yavaş parmaklarına masaj yapmaya başladı. «Şansımız varsa, ikinci kolunu bitirdiğim vakit, uyumuş olursun.»

Ginger hafifçe, «Üstelik Elizabeth Arden'den çok daha ucuzsun,» dedi.

«Konuşma. Çok sert ovarsam haber ver.» Parmaklarının ucundan yukarıya doğru ovdu, sonra elinin tersini ovmaya başladı, bu da bitince, «Çok mu sert?» diye sordu.

Ginger hayır dercesine başını salladı. Artık daha derin soluyordu, gözlerinin üstünde serin pamuk parçaları vardı, parmaklar kolunu dirseğe kadar gevşetmişti, şimdi de kollarının üstüne, omuzlarına, boynuna geliyordu, uçuyor kayıyor gibiydi, konuşmaya bile gücü kalmamıştı, ama B.J. göğüs uçlarını öpmeye başlayınca, «... ben öyle değilim...» diyebildi.

«... tabii değilsin, ben de değilim...»

«... dur...ne olur... dur...» diyebildi, B.J. üstünden havluyu kaldırmıştı, dili Ginger'in göğsünden aşağıya doğru ilerlemekteydi.

B.J. «... duracağım,» dedi. «Söz... ama şimdi değil...»

«... yok... şimdi değil...» B.J.'nin yatakta, üzerine doğru eğilip diz çöktüğünü farkettiler. Gözleri görmeden Ginger uzandı, B.J.'nin göğüslerini buldu.

B.J. «... ne kadar güzelsin...» diye fısıldadı.

Ginger, «... hepimiz çok güzeliz...» diyebildi.

Vail'den hiç ayrılmadı.

Yok, babası ilk defa felç geçirince New York'a gitmişti, Boston'da Freddy'nin cenazesinde ağlaya ağlaya kör oluyordu. Yaman bir kayakçı oldu. Hem Şili'nin, hem İsviçre'nin dağlarını öğrendi, bir kaç defa da helikopterle Kanada dağlarına uçtu.

Ama sinema dünyası açısından, Vail'den hiç ayrılmadı. Kısa bir süre basının ilgisini çekti, bu da zamanla, zamanın değişiklikleriyle söndü. Richard Lamparski, «Bu Ünlüye Ne oldu?» dizisi için onu arayınca, Ginger gerçekten çok hoşlandı bundan, çok sevindi.

İşte bu nedenle, on yedi Nisan 1978 pazartesi günü kapısını açıp da Julian Garvey'i elinde kırmızı bir **Mutsuz Yıldız** dosyasıyla karşısında bulunca bu kadar şaşırmıştı.

VI.
SON ROL
DAĞITIMI

PAZARTESİ

I

Ginger hızla Julian'ın kollarına kendini bırakıp, bir an için ona sarıldıktan sonra, «Amma iş,» dedi. Kollarından ayrıldıktan sonra, dikkatle yüzüne baktı. «Olur şey değil, hâlâ pırıl pırıl bir Leslie Howard'sın sen. Şeytan daha sana el atmamış,» dedi.

«Bir kayakçıdan bu türlü sinemacı lâfı çıkması da tuhaf.»

«İşte benim bayıldığım da buydu... Hollywood'un gevezeliği. Bizim son numarada yaşlı, yabancı bir sanat yönetmeni vardı...»

«**Talih Yiğide Güler** filminin, 'bizim son numara' dan daha uygun bir anlatım hakketmesi gerekir. Benim payıma düşen milyona ulaştı. Demek ki, sanat yapısı bu.»

«Her neyse, bu yaşlı adamla bir gece bir lokantada yemek yiyorduk, adam bifteğini kesti, iyice bir baktı başını salladı. Sonra, 'Kusursuz bir ikinci sınıf parça.' dedi. Hiç unutmadım bunu.» Julian'ın elini kendi koltuğuna çekti, girişten, eve geçtiler.

Ev küçüktü, konumu çok güzeldi. Kemerli tavanlar, tahta kaplı duvarlar, dağlara karşı koca koca pencereler. «Soluk kesici manzaralara bayılırsın, hoş bir ev.»

Ginger kibarca eğildi, «Kahve içer misin?» diye sordu.

Garvey evet dercesine başını salladı, Ginger'in ardından

küçük mutfağa girdi. «Yalnız mı oturuyorsun?»

Bu defa da Ginger başını salladı. «Bir ben, bir de gölgem.»

«Bir soru: Arada bir, birazcık yalnızlık duymuyor musun?»

«Senin sözlüğünde, bu deyim, sanırım 'erkek aramıyor musun' dur.»

«Eh, o da var.»

Ginger dönüp, adamın yüzüne baktı. «Julian, derin felsefe söyleşisine girmek için daha çok erken, biliyorum, ama bak canım, Batı uygarlığının çöküşü, yineliyorum, Batı uygarlığının çöküşü atom bombası yüzünden olmayacak. Yeterince kadın, bir adamla düzüşmenin pek de o kadar müthiş bir şey olmadığı anladığı vakit olacak bu. Nice erkek daha işin alfabe-sinde çakar. Fil gibi ağırdırlar, kendilerine hakim olamazlar, yattıkları kadını mutlu etmekle hiç ilgilenmezler, kafa çekerler, bu yüzden nefesleri de mis gibi kokmaz, üstelik gebe kalma korkuları da yoktur. Kısacası, bir vibratör hem söyleşiden yana daha ilginçtir, hem de daha kolay temizlenir. İşte bu duyuldu mu, erkekler arasına kullanılan garip bir âlet durumuna düşeceklerdir. Kordonsuz portatif vibratör, canım, erkek türünün sonu olacaktır.»

Julian hafifçe el çırpı. «Callas bile böylesine güzel bir araya söyleyememiştir.» Sonra sustu, dikkatle Ginger'i inceliyor, genç kadın kahveyi ölçüp üstüne su koyup, ibriği fişe takarken gözlerini ondan ayırmıyor, bir yandan da **Mutsuz Yıldız**'ın sayfalarını karıştırıyordu. «Tam deyiimiyle, vücudün hiç bozulmamış.»

«Kayak iyi geliyor.»

«Gerçekten kaymaktan başka hiç bir şey yapmıyor musun?»

Ginger döndü, menekçe gözlerini Julian Garvey'e dikti «Ayıptır söylemesi, dünyada gelmiş geçmiş en uzun ve en yaşlı yürüyen doktora tezini yazmaktayım.»

«Çok iyi. Konu ne?»

«Ne bileyim, ne ad vereceğimi bilmiyorum, Dorothy Parker ve çektikleri de diyebiliriz.»

«Neden bu kadar uzun sürüyor?»

«Ne bileyim, sanırım, doktoramı tamamlarsam bir şey yapmam gerekecek, bir iş bulmam, bilgiç dergilere yazılar yazmam filan. Düşünmek bile öyle canımı sıkıyor ki, cesaret edemiyorum.»

«Bana kalırsa, ustan yanâ hiç mi hiç eğilimi olmadan, tam—neydi yaşın, otuz üç mü— otuz üçüne varan tek yaratık sen-

sin güzelim.» Gene **Mutsuz Yıldız**'in sayfalarını karıştırıyordu. «Vail oldukça sıkıcı bir yere benziyor. Öğretmenlik yapmak fena olmaz belki.»

«Sana göre, olablir. Buraya ilk defa Roger ile gelmiştik, sakın bir yer arıyorduk, vaktiyle şu ünlü kayakçıyla ilişkisi olmuş, B.J. Thornton...»

«... ha, Olimpiyatçı.»

«Ta kendisi. Bitişikte oturuyor şimdi. Neyse cenazeden sonraki patırtıdan kaçmak için, iyi bir sığınak yeri olacaktı. Vail, gelgeç yeridir. Kimse fazla kalmaz burada.»

«Benim şimdi yaptığım gibi mi?»

«Sen arkadaşımın. O çılgın günlerde, en iyi dostumdu. Şimdi, doğruyu söylemek gerekirse, sen hiç bir şeyi boş yere yapmayacağına göre, buraya gelmenin de bir amacı olmalı. Bana kalırsa, kulağımın dibinde hışırdattığın o kırmızı dosyanın bir ilgisi var bununla.»

Julian senaryoyu elinden bıraktı. «Belki okumak istersin diye düşünmüştüm?»

«Eeee?»

Julian omuz silkti, bir şey söylemedi.

Ginger gülmeye başladı. «Dur, dur, bir şey söyleme... razı olursam, bana bir rol vereceksin.» Başını geriye attı, kahkahalarla, gürültüyle gülmeye başladı. «Elli yıl sonra ikimizin hal ne olacak, şimdi gözümün önünde. Sen iyice bunamış olacaksın, artık kaldıramayacaksın...»

«... Şimdi kaldırılabildiğimi kim söyledi?»

«Kaldıramadığın gün gelince, **Daily Variety** siyah başlıkla yayınlayacaktır. Neyse, dediğim gibi sen bunamış olacaksın, ben de yaş dönemini atlatalı yıllar geçmiş olacak, sen, ellerin tir tir titrerken, bir yandan da bir numara çevirip beni nasıl yatağa sokacağını düşüneceksin.»

«İkimizi de güzel bir gelecek bekliyor demektir.»

«Julian... Julian, dinle beni. Yatakta sandığın kadar müthiş değilim ben.»

«Bu tür konuşmalar beni büsbütün körükler...»

Mutfak kapısının dışından, «... şey, dinlesene be...» diye bir ses duyuldu, kapı açılınca kızıl saçlı, kırk yaşlarında bir kadın içeriye girdi. «Bu gece için...» derken, Ginger hemen sözünü kesti, «... bu defa neyin eksik, şeker mi un mu?» diye sordu, gülümsedi, ellerini ikisine doğru uzattı. «B.J. Thornton, seni Julian Garvey ile tanıştırayım,» dedi.

«Ansızın geldiğim için özür dilerim...»

Ginger gene aceleyle, «... yok canım, ne çıkar,» dedi. Julian'a döndü. «B.J. bu yörenin en müthiş ahçısıdır, ama bazı önemli malzemeyi almayı unutur, hep ödünç ister. Bu defa ne istiyorsun?»

«Tuz desem inanır mısınız?»

Ginger hemen bir dolaba gitti, koca bir tuz kutusu alıp uzattı. «Bu geceki toplantının adı ne?» Julian'a bakıp gültümse-di. «Bir çeşit mevsim sonu şöleni. Nisanda Vail mevsimi kapatır.»

B.J. «Rahatsız ettiğim için özür dilerim.» diyerek arka kapa-ya doğru koştu. «Sizin filmlerinize bayılırım Bay Garvey.»

«Ben de sizin yeteneklerinize Bayan Thornton. Belki bir gün yazgı bizi daha uzun bir süre için bir araya getirir.»

B.J. kısa bir kahkaha atıp gitti.

Julian, «Hoş kadın,» dedi.

Ginger omuz silkti. «Sağlam çitten karakedi geçmez,» dedi. Kahve hazırdı, Ginger ikisine de koca birer fincan doldurdu, oturma odasına geçtiler. «Baksana, şu kırmızı şeyi okumama hiç gerek yok.»

«Hatırım için, sana bir zararı olamaz ki.»

«Bak Julian, benim yazın yargım olmadan bugüne kadar pek güzel idare ettin, üstelik henüz altmışına gelmemiş ve senin sekize onluk kartlara geçmemiş tek kız olmak hayatta en büyük amacım...»

«... utandırma beni.»

«Bir türlü anlayamadım, hep gizli kapaklı iş yapan bir adam olduğun halde, bu pis kartların dekikodusu nasıl yayıldı böyle?»

«Ben mi yaydım sanıyorsun? Konuyu değiştirsek? Bundan söz etmek istemiyorum.»

«Gel bir anlaşma yapalım seninle. Bunu bana anlatırsan, ben de senaryoyu okurum. Şartım bu. Beni bilirsin, deliyimdir, demek ki doğru konuşuyorum.»

Julian içini çekti. «Birincisi, bunu yapmaya neden başladım bilmiyorum, belki ileride okuyunca hoşuma gider diye düşünmüşümdür. İkincisi, bu alışkanlığımı sürdürmem bağışlanamaz. Ama hep gizliydi. Hep, Sonra, bir gün balon göğüslü bir sekreterim oldu, ben de bu kızla ilişki kurmak gibi büyük bir yanlışlığa kapıldım. Ayrılınca, kızın ağırlına gitti, neyse ki, çek-mecemden bu kartları yürüteceği sırada yakaladım onu. Alması- nı önledim tabii, ama ağzı gevşek bir sürü insana anlatmasını

önleyemedim. Bir kaç hafta kim olduğum açıkça söylenmedi, eninde sonunda, tam deyimiyle, kazanın kapağı açıldı.» Kahvesinden bir yudum aldı, odanın tam karşısında, Ginger'i gözlüyordu.

«Bunu şimdi mi okumamı istiyorsun?»

«Hayır. Ben gittikten sonra.» Saatine baktı. «Birazdan gideceğim. Beni havaalanına götürmek için araba bekliyor. Ben olmadım mı, büroda işler karışır.»

«Bir türlü anlayamıyorum, neden senaryoyu postalayıp sonra telefon etmedin?»

Okuduktan sonra anlarsın. Senin ne görünümde olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekliydi. Hâlâ güzel misin, görme-liydim.»

«Bunu telefonda da sorabilirdin.»

«Doğru, yavrum. Ama senin psikozdan yana geçmişini bildiğime göre, çok iyiym diyebilirdin ama bir yandan da kilon otuz beşle yüz kırk arasında bir yerde olabilirdi.»

Ginger gülümsedi. «Doğru.»

Bu sözden sonra, Julian, «Seksen dört numaralı daire,» dedi. Ginger ses çıkarmadı.

«Bel Air Otel. Yarın akşam için ayırdım. Saat sekizde orada olurum. Seni kimse görmez. Stone Canyon'dan gidersin, otelden biraz önce sola dönersin, otelin arkasını dolaşırsın. Oradan yürüyebilirsin, seksen dört tam karşına gelir. Dokuza kadar gelmezsen, ben de eve dönerim. Senaryo konusunda bana telefon etme. İlgilenirsen, sadece gel.» Kalktı, oda boyunca yürüdü, Ginger'i hafifçe alnından öptü. «Hâlâ enfes olduğunu söyleyebilir miyim?»

«Bir soru: kafandan neler geçiyor?»

Julian gülümsedi. «Beni ciddi olmaya zorlama.» Durdu, devam etti; «Hiç beceremem...»

Biraz sonra, yalnız kalınca, Ginger kendine bir fincan daha koydu, senaryoyu hızlı okuma yöntemiyle okudu, sonra Los Angeles danışma numarasını çevirdi, Harry Brennerman'ın büro telefonunu sordu, numarayı alınca, çevirdi. Brennerman telefonu açınca, «Geçen yılbaşından bir selam,» dedi, adamın kulağının tepesinden, saçını başının öbür yanına eliyle tarayışı gözünün önündeydi. «Saçını düzelttikten sonra, sana bir şey danışmak istiyorum.»

«Şekerim, bunu sana bedavaya yaparım, ama aşkım paray-

ladır. Ya bana bir öpücük salla, ya da telefonu kaparım.»

Ginger söyleneni yaptı.

«Şimdi anlat bakayım. İyi misin? İyiyim de, Ginger. Yemin ederim, kimi tanıyorsan, ya kalp krizi geçiriyor, ya diş kökü çürümüş, ya da bel kemiği kaymış. Yaşlanmak çok b... tan iş.»

«Sen nereden bileceksin bunu?»

«Yaşsa be kızım, yahu, seni çok özledim.»

Ginger, «Bunun çaresine bakabiliriz,» dedi.

«Buralara mı geliyorsun? Bizde kalmak ister misin? Ya da, Wilshire otelinde yer ayırtırım sana, ne istersen. Ne zaman ve kaç gün için geliyorsun?»

«İşte ben de sana bunu danışacaktım, Harry. Doğru söylüyorum.»

«Ben de yüreğimi sana açtım şu anda, doğru konuşacağım.»

«İşte, Harry şekerim, hayranlarım ülkenin her yanından öylesine üstüme düşüyorlar ki, boş versene be kızım dedim kendi kendime, dön, hayranlarını sevindir.»

Derin bir sessizlik.

«Mesleğime dönüşten söz ediyorum, pek izleyemedin gibi geldi bana.»

«Benim yürekten görüşüm tek kelimedir: felaket.»

«Ama...»

«Ginger, sen buranın insanı değilsin. Ben soktum seni bu dünyaya, bırak şimdi ödeşelim, seni bunun dışında tutayım.»

«Ben de içine etmedim ya bu dünyanın?»

«Yavrum, iyi dinle beni, MacGraw dört yıl uzak kaldı Hollywood'dan, Konvoy filminin ekşidiği söylendi. Oysa, üç büyük başarı vardı ardında. Audrey Hepburn, yedi yıl uzak kaldı, BO filminde ölüverdi. Ardında kaç büyük başarı vardır, Tanrı bilir. Senin üç başarın var, bir de baş rol, gerçekten çok parlaktı, ama yükün çoğunu Raca taşıymıştı omuzunda. Aradan on yıl geçti. Artık Ginger Abraham bu piyasada geçmez. İşte gerçek bu. Senin için elimden gelen tek şey, Starsky ve Huntch gibi bir filmde küçücük bir rol bulmaktır, bu da özlemini geçirmek için...»

«...ama ya baş rol bulursam...?»

«...baş rol bulamazsın...»

«...ama ya bulursam...»

«...ben seni üniversitede sanıyordum... Hollywood'da gelmiş geçmiş en zeki oyuncu sensin... üniversitede kal, öğretmenlik yap, yaz, burası senin için ölüm demektir, unuttun mu canım?»

«Çocuktum o zamanlar.»

«Sen hiç bir zaman çocuk değildin.»

«Harry...»

«.. yalvarırım... bilirsin, seni çok, pek çok sevdiğim için söylüyorum...»

«... ama baş rol bulursam, işlerimi sen yürütür müsün?»

«Ginger, bulamazsın!..»

«... peki, ya bulursam, ya, ya, ya... sen ajanım olur musun?»

Uzun bir sessizlik. Hazin bir ses. «Yüreğim parçalanır. Yüreğim parçalanır, ama yaparım...»

B.J. gene mutfak kapısından girerek, «Gittiğini gördüm,» dedi. «Dönüp bakarsa diye uzun süre bekledim.» Kendine bir fincan kahve koyup, Ginger'in ikinci fincan kahvesini içtiği, uzakta, dağları gözlediği oturma odasına girdi.

Ginger, «Üçüncü bir olay bekliyorum,» dedi.

«O da neymiş?»

«Olaylar üzer üzer gelir, öyle demezler mi? Julian sükun ediyor, bu bir. O gider gitmez, nereden estiyse, eski ajanım beni aradı ve Los Angeles'e bir uğramamı söyledi. Universal'de bana bir şeyler varmış anlaşılan.» Koca bir yudum kahve içti.

B.J. gülmeye başladı. «Ortaokuldayken, vız gelir tırıs gider derdik, öyle değil mi?»

Ginger başını salladı.

«Garvey'in elindeki o kırmızı şey, senaryo muydu?»

«Adı Mutsuz Yıldız. Baş rol kıyamet koparır.»

«Sana mı önerdi?»

«Açıkça demedi. Julian böyle iş görür. Kesin olarak hiç bir şey söylemez. Yarın akşam Bel Air otelinde görüşelim, dedi. Seksen dört numaralı dairede.»

«Rolü almak için, kendini becerteceksin.»

«Sanırım, becerteceğim ama rolü almayacağım.»

«Bunu düşünmek canını sıkıyor mu?»

«Tabii sıkıyor.»

Ginger omuz silkti. «Belki meraktan. Can sıkıntısından türkü söylemek gibi. Vail şu sıralarda çok sıkıcı. Binlerce neden var.»

«Bu saydıklarından daha önemli bir neden olmalı.»

Sonunda Ginger, «Pekâla,» dedi. «Sıcaktan.»

«Ne?»

Ginger gene, «Sıcaktan,» dedi. «Ateşe yakın olmak için. İn-

sana yaklaşan bunca kişi neden gelir, soğuktan donarlar ve sana koşarlar, sen başkasın derler. Sen gelmeden önce oturmuş, düşünüyordum ve neyi farkettim bilir misin, bunun bir tutku olduğunu. Hiç geçmeyen bir hastalık gibi. Bir türlü kurtulamazsın. Neden söz ettiğimi sen de biliyorsun, anlamadım deme bana. Şu anda, bayır aşağı en hızlı kayan kayakçı olmak için neler vermezdin?»

«Her şeyi.»

«Öyleyse?»

«Ama mantığa sığmaz bu...»

«S.....et mantığı. Ben çılgınca işler yaparım. Bol bol kanıtladım bunu...»

«B... ben kayağa bayılırdım. Senin California'ya bayıldığın söylenemez.»

«Birdenblre başıma çok şey geldi. O zaman başa çıkamadım.»

«Şimdi çıkabilirim mi diyorsun?»

Ginger başını salladı. «Herhalde, kendimi yitirmenin bir başka yolunu bulurum...»

II

Sarsak Schwab odanın karşı yanında Noel'e bakarak, «Şimdi Vail'e gitmenin sırası mıydı?» dedi. Saatine baktı. «Ne bu.. iş. Saat on bir daha hiç bir şey yapmadık.» Kollarını iki yana açtı, kanepede oturan Johnny Small'a döndü. «Ce n'est pas ma faute.»

Johnny, «Bu ne demek» diye sordu.

Sarsak Schwab, «Bu B.. telefon durmadan çalışıyor, demek,» diye yanıtladı, Julian'ın masasına oturmuştu, kıyamet kopsa bile kılı kıpırdamayan Matilda Brown odaya girdiği vakit, başını kaldırdı. Matilda, «İşte istediğiniz yeni sayfalar Bay Schwab,» dedi.

«Sağol, sağol.»

«Dört kopya değil mi?»

«Tamam. Telefon bağlamasan olur mu, Matty?»

«Bay Garvey, A listesinden arayan olursa, kim ararsa arasın, telefonu açardı.»

«Ben bu işlerden anlamayan bir garibim. A listesi nedir onu bile bilmem, üstelik benim bestecim burada, biraz iş çıkarmaya çalışıyoruz.»

Matty, «Telefon bağlamam,» dedi, odadan çıkarken durdu, kahve isteyen var mı diye bakındı, olmadığını görünce, gitti.

Schwab sıkıntılı bir sesle, Noel'e, «Nisanda kim kayak yapar ki?» diye sordu.

«Yapma be Schwabby, akşam olmadan döner, zaten kayak yapmaya gitmedi, eski cumhurbaşkanının evinin yakınında bir yer var, oraya bir göz atmaya gitti. Düşün Başkan Ford sahneye çıkarsa, ne kıyamet kopar değil mi?»

«Baban da cebini doldurur, sürünmekten kurtulur demek istiyorsun.» Başını salladı, ayağa kalktı, Noel ve Jonny Small'a yeni sayfaları uzattı. «Siz göz gezdirirken ben de anlatayım bunları size, olur mu?»

Noel, «Baş rolü filan mı değiştirdin?» diye sordu.

«Anlatırım dedik ya...»

«... her virgölde, her satırda, seninle tam uyumlu olmak istiyorum, Schwabby. Her şeyin nasıl ayarlanacağını, öyküyü kafanda nasıl gördüğünü çok iyi anladığımdan kuşum olmamalı.»

«Anlayacaksın, anlayacaksın.»

«Peki. Sözünü kestiğim için özür dilerim. Devam et.»

«Pekâlâ. Tamam. Şimdi...»

Matty başını kapıdan göstererek, «... iki numaralı hatta Bay Kamen var,» dedi. «Sekreteri, bir müşterisi hakkında sizinle mutlaka görüşmek istediğini söyledi.»

Johnny, «Bay Kamen kim?» diye merak etti.

Schwab, «Morris'in bürosundan,» dedi. «Stan Kamen işleri yürütür.» Durakladı. «Julian'ın burada olmadığını bildirirsin ve şey... dur, buldum.. de ki Julian telefona kendi yerine damadının konuşmasını istemezmiş de, sendika kurallarına karşıymış dersin.»

Matty, «Bir denerim,» diyerek kayboldu.

Schwab, «Uf, neredeydim be?» dedi.

Noel, «Değişikliklerden söz ediyordun,» diye hatırlattı.

Schwab derin bir soluk aldı. «Sağol, Noel.» Julian'ın masasına gidip oturdu. «Tamam, şimdi hepimiz müzik konusunda benim müthiş düşünümü anımsıyoruz... Monroe'yu oynayacak yıldızın bir odadan bir odaya giderken, elinde uzaktan kontrol modülü taşıdığını ve istediği vakit, kanal değiştirdiğini anımsıyoruz. Ayrıca, çeşit çeşit müzik olacağını, dalgın, şaşkın bir odaya dalınca, müziğin değişeceğini, böylece her bir odanın değişik bir karakteri olacağını da anımsıyoruz... bir odada hızlı bir

rock, bir başka yerde ılımlı bir Sinatra, tamam mı?»

Noel, «Devam et,» dedi.

«Şimdi, bu yeni sayfalarda olan, yani benim yapmaya çalıştığım şey, Jonny'nin düzenleyeceği Sinatra müziğinin ne tür olacağı, çeşit çeşit Sinatra var, Sinatra bir yanda 'Aptalca Bir Şey'i yazdı, bir de 'Gülen Yüzlü Nancy' yazdı, 'Benim Yolum'u yazdı. İşte ben de, Monroe'nun psikolojik çöküntüsünü vurgulamak için ne tür şarkılar istediğimi belirttim, bilmem anlıyor musunuz, benim istediğim şu, cumhurbaşkanını telefonda ararken çılgın rock müziği odasını kullanacak, sonra beklerken, durmadan beklerken, elindeki kontrol modülüyle, adeta bilinçsizce oynamalı, işler yolundayken, telefona cevap verileceğini sanırken, gene sert rock müziğidir ama hafif çalışırdur, sonra baştan savılacağını anlayınca, müzik giderek yükselir, yükselir, bir bakıma kendi kafasını patlatan kendi deliliği, çılgınlığıdır.»

Johnny, «Kolayca, öp-beni tip bir müzik koyarım,» dedi. «Bu herifler kadar beni çıldırtan yok.»

«İyi, iyi, ama ayrıntılara girmeden bırak istediklerimin tümünü anlatayım, olur mu?» Noel ve Johnny baş sallarken, Schwab ayağa kalktı, odada gezinmeye başladı, bir yandan gömleğini beline yerleştiriyor, her bir sayfanın üzerinden geçiyor, her bir odayı, baş roldeki karakterin deliliği giderek arttıkça odanın ve müziğin nasıl değişeceğini anlatıyordu, Johnny baş sallıyordu, kanepeye yatmış, gözlerini yarı kısmıştı, Noel de bir yandan hızla not alıyor, yazabildiğini yazıyor, kendi kendine başını sallıyor, bazen hafifçe homurdanıyordu.

11:37'de Noel saatine baktı. «Görev zamanı,» diyerek yandaki jimnastik salonuna gitti, kapıyı ardından kapattı. Saat tam 11:40'da telefonu açıp çevirdi, ilk çalışta açılacağını biliyordu çünkü işaret buydu. Telefon etmesi gerekince, tam bu saati sececekti, 11:40. Zil bir defa çalıp da çekingen, «Alo?» sesini duyunca, hemen fısıldayarak yanıtladı, «Saat birde gelsem iyi olacak.»

«Ama neden?»

«Yeni sayfalar var. Bir yığın.»

«Bu rolü benim oynayacağımı söylemiştin ya, yeni sayfaların ne ilgisi var?»

«Rol senin, Dixie, ama ne olur anlasana! Pastanın içinden fırlamışsın gibi seni birden herkesin önüne fırlatamam ya! Onlar da seni istemeli. Babam ve Schwab. İsteyecekler de. Daha sonra bir yığın perde deneyi yapılacak. Bunda direneceğim...

ikisi de benim senin çok iyi olacağına inandığını biliyorlar, suyuma gidiyorlar. Ama vakit gelip de geçerken kusursuz olunca deneyde, olacaksın çünkü yönetmenin virgülü virgülüne ne istediğini çok iyi bileceksin, o zaman iş çok kolaylaşacak.»

Noel kibrit çakıldığını, sigaradan bir nefes çekildiğini duydu.

Gözlerini kapattı, «Ben babam değilim.. ama sen öyle sanıyorsan, seni kullandığımı, bu işte ciddi olmadığını, ya da buna benzer bir şey sanıyorsan, yaptığımız şeyin önemli olmadığını düşünüyorsan, bunu şimdiden unutalım, gene de sana söz veriyorum, deneme filmin yapılacaktır... bunun çok iyi olmasını istiyorum, Dixie. Yemin ederim.»

«Peki, Ethel'e ne derim?»

«Hizmetçiler benim umurumda değil, milyonlarca hizmetçi var, şu anda düşündüğüm şey bu film ve senin ne kadar harikade olacağın, şimdi söyle senin için önemi ne?»

Bir sigara nefesi daha. Daha sert. Sonra: «Bir milyon hizmetçi var, saat birde gel.» İkisi de telefonu kapattılar.

Noel banyoya girdi, kapıyı açık bıraktı, sifonu çekti, bir dakika bekledi, her iki musluğu birden sonuna kadar açtı, sonra koşarak büroya girdi. «Evl aradım ama babamdan hiç bir haber yok, demek ki vaktinde gelecek. Gecikecekse, telefon eder.»

Schwab, «İyi,» dedi. «Şimdi daha ayrıntılı olarak bu yeni sayfalara başlıyoruz.» Johnny'ye baktı. «Burada yemek yesek? Sizce bir sakıncası var mı? Çok vakit kazanırız. Ne isterseniz, Matty ısmarlar.»

«Bir kaç paket Camel sigarası daha alsın, bana yeter.»

Schwab düğmeye basıp küçük oparlörden sekreteri aradı, yemek siparişi için Noel'e baktı.

Noel, «Ben burada olmasam daha iyi,» dedi. «Bu çok ayrıntılı bir müzik konusu, anlamak için bir yığın soru sorarım. Siz de engel olurum.»

Schwab, «Sanırım, haklı,» dedi. Kısaca Matty ile konuştu, sonra gene odada gezinmeye başladı.

Johnny Small, «Bu konuya tam girmeden bir şey sorsam?» dedi.

Schwab başını salladı, gömleğini içeri tıktı, yürümeye devam etti.

«Bu konuya girmeye bile utanıyorum ama gireceğime söz vermiştim: Bizim kız, bu film yüzünden beni çiğ çiğ yiyecek.»

Schwab durdu. «Ne?»

«Fıstık. Sarışın. Vegas'ta seni o karşılamıştı.»

«Ha, tabii, bildim. E, nesi var?»

«Gülmeyin.. baş rolü oynamaya can atıyor.»

Noel, «Pek şansı olacağını sanmam,» dedi.

Schwab yeniden Julian'ın masasına gitti, koltuğa çöktü. «Sanki savaşta gibiyim,» dedi. Noel'e baktı. «Dün, senin kızkardeşini Allen Carr'da büyük bir galaya götürdüm. Kendimi gerçekçi bir adam sayarım. Yani, tamam, ben bir yazarım, bu nedenle de biraz deli sayılırım, ama bu sınırlar içinde bile, pek de kaçık denemez bana. Boyum kısa, gömleğim hep dışarıya fırlar, büyükannelerin makas aldığı tombiş yanaklarım var ne yazık ki. Bana olsa olsa, 'şirin' denir. Bazı günler, güneş tam arkamda batarken, bakıp da, Robert Schwab da hayli 'şirin'miş bile diyebilirsin. Sizi uyutmadım ya, bir ses çıkarın biriniz.»

Noel, Johnny'ye bakarak, «Kendini gerçekten gerçekçi sanıyor bu,» dedi.

«Dinleyin, bu gala gecesinde, beni Tyrone Power'in profiliyle Johnny Wadd'in yüzüne sahip, Chicago'lu bir para babası sanırdınız. Sürülerle geliyorlardı. Yaşı yirmiyle elli arasında iri göğüslü her dişi, ağızından inci dökülüymüş gibi bana bakıyordu. 'Bar ne tarafta?' diye soracak olsam, kadınlar karşımda sanki eriyiveriyorlardı.» Johnny Small'a döndü. «Anladın mı ne demek istediğimi?»

«Fıstık, deneme filmine razı olur. Bunu söylersem ona, yakamı bırakır.»

«Belki bir ay, belki altı hafta sonra bir çok kişiyi deneyeceğim, çok önemli bir rol bu, aceleye gelmez. Ama yahu kaç kişiye bu işkenceyi çektirebilirim, bunun da bir sınırı var. Deneme filmlerine çok para gider, para da Julian'ın parası, Amerikan Bankası'nın değil.»

«Fıstık yetenekli olduğunu söylüyor. Lâf arasında sana bunu belirtmemi istedi.»

«İyi. Bak, söyleyeyim sana ne yapacağını. Son zamanlarda çekilmiş bir filmini göster, uygunsa, olur.»

«Ama son zamanlarda çekilmiş filmi yok.»

«Peki, öyleyse eski olsun.»

«Eskisi de yok.»

Schwab, «Kulaklarıma inanamıyorum,» dedi.

«Ama sinemadan anlar... babası, Deli filminin kan sahnesini hazırlamış. Kendisi de sette doğup büyümüş.»

«Johnny, ne olur keselim bu konuyu burada. Ona Gucci'den güzel bir armağan gönderirim, haydi işimize bakalım şimdi.»

Johnny, «Bunun çok güç olacağını biliyordum,» dedi. «Dinle beni. İsteddiği tek şey, Rickie Metzenbaum'a telefon edip, onun hakkında bilgi istemem. Bu yönetmenle çalışmış. Ne kadar yetenekli olduğunu sana o söyleyebilirmiş.»

«Ben Rickie Metzenbaum'a telefon etmem, Rickie Metzenbaum'dan nefret ederim. Herifin bana selam verdiği bile yok artık. Bir zamanlar dosttuk ama adam artık 'büyük endüstri devi' oluverdi. Gece geçen gemiler gibi, sessizce birbirimizin yanından geçip gidiyoruz. Ama eğer bu konuda gerçekten ciddiye...»

«... inan bana, çok ciddi...»

«... iyi... o zaman Rickie'ye kendi telefon etsin, o piç kurusu beni kendisi arasın. Oldu mu? Adam iyidir derse, ilgilenirim, demezse, başka zamana.»

Johnny ayağa kalktı. «Bu olur. Gidip telefon edeyim.» Jimnastik salonuna işaret etti. «Yalnız olayım konuşurken. Biraz izah etmem gerekecek.»

«İstedığın kadar konuş ama kısa kes.» Cimnastik salonunu gösteriyordu. «Nasıl, komik miydi dediğim? Yahu, kafam öyle karışık ki artık şakaları bile ayırd edemiyorum.»

Noel gülümsedi, saatine baktı, gitmek üzere kalktı. «İki buçukta filan gelirim,» dedi. Kapıya ilerledi.

Sarsak Schwab, «Şey, Noel,» diye seslendi.

«Söyle.»

«Anlattığım gala gecesi. Doğruydu.»

«E?»

«Ben tek kadına bağlı bir adamım. Ama sen bekârsın, istediğin meyveyi toplarsın ağaçtan.»

«Yani insanları kullanmak mı? Kullanıp, sonra kaldırıp atmak mı?»

«Böyle deyince çok eşekçe oldu, onu demedim..» omuz silk-ti. «.. neyse, durum bu, bu kadar.»

«Sen beni babamla karıştırdın.»

«Julian o kadar kötü değildir.»

Noel, «Ringin hangi köşesinden geldiğine bağlı,» dedi.

III

Fıstık, «Rickie Metzenbaum'u rica ediyorum,» dedi.

Sekreterin sesi boğuk çıkıyordu. «Bay Metzenbaum şimdi bir toplantıda.»

«Peki, peki.» Fıstık, telefonu omuzuna sıkıştırdı, saatine baktı. On ikiyi beş geçiyordu. «Acaba ne kadar sürer biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Acaba bir not filan da mı veremezsiniz.»

«Hayır.»

«Peki, bir not bıraksam? Fıstık aradı deyin ve...»

«... anlamadım, kim?»

«O anlar. Takma bir ad bu. Siz onu Fıstığın kendisiyle konuşmak istediğini, çok ama çok çok çok önemli olduğunu ve yalnız bir dakikacık vaktini alacağını söyleyin.»

«Teşekkür ederiz. Söylerim...»

«... notu bana okur musunuz, lütfen? Çok çok kelimeleri tam yerinde mi bilmek isterim.»

Bir sessizlik. «Şaka mı bu?»

«Şaka yapmaya çalışmıştım.»

«Ben çok iyi bir sekreterim, yoksa Bay Metzenbaum gibi önemli birinin yanında çalışmazdım, Bayan Fıstık, şakaya da hiç gerek yok çünkü dişim ağrıyor. Size notunuzu okuyayım. 'Fıstık aradı. Arayınız.' Oldu mu?»

Fıstık, «Dişinize çok üzüldüm,» dedi. «Teşekkür ederim.» Telefonu kapattı, ayağa kalktı, bir an Johnny'nin Malibu'daki evine göz gezdirdi. Dünyanın neresinde olursa olsun, böylesine sefalet denirdi. Daracıktı, kırık döküktü, rütubetliydi, duvarlar çok ince olduğundan komşuların kavgası kolayca duyuluyordu. Üstelik, dalgalar yükseldi mi, ev denize kayacakmış gibi olurdu. Ama bir yıl önce bu eve Johnny tam altı yüz bin dolar nakit saymıştı, şimdi de bir o kadar daha ediyordu. Colony'de bir evin varsa, dilediğin fiyatı isteyebilirdin, bunu ödeyecek bir enayi de her zaman çıkardı. Bir komedi yönetmeni, çöpçünün bile uğramak istemediği döküntü bir ev almış ve milyon ödemiş bu eve.

Fıstık üst kattaki balkona çıktı, sonra gene telefona sarılıp Fox Stüdyosunu bir daha aradı, 277-2211. Sanral Rickie'nin sekreteri, «Bay Metzenbaum'un bürosu» der demez, Fıstık hemen konuştu, «Ay, dövmeyin beni n'olur, ben gene Fıstık.»

«Hâlâ toplantıda.»

«Tabii, ama bir şey unuttum... şey, bana adınızı söyler misiniz, bari konuştuğum yalnızca bir ses olmasın.»

«Hennessey.»

«Hennessey. Peki. Soyadınız ne?»

«Bu da bir başka şaka mı.....?»

«... biliyorum, biliyorum, dışınız. Çok özür dilerim Bayan Hennessey ama ben öyle aptalım ki, Bay Metzenbaum'da telefon numaramın olmadığını unuttum. Üstelik, olsa bile işe yaramazdı çünkü kendi numaramda değilim şimdi. Şu ara Colony'de kalıyorum.»

«Los Angeles'de midir bu dediğiniz yer?»

Eykob, pis karı, diye düşündü, çünkü sinema dünyasında çalışıp da Colony'nin ne olduğunu bilmemek olur iş değildi. «Malibu bir bakıma Los Angeles sayılabilir. Telefon numaram 456-2703. Bir daha söyleyeyim mi, bir yanlışlık olmasın diye?»

«456-2703. Güle güle.»

Fıstık telefonu kapatırken, Tanrı bazı ters şeyler yaratmıştır ama en fecisi sekreterleri yaratmak olsa gerek diye düşündü. Hepsinde Mafya kafası vardı, kim, kimi bekliyordu? Kim en uzun konuştu? Kim bir pot kırdı? Saatine baktı, 12:14 olduğunu gördü, herhalde 12:30'da öğle yemeğine giderlerdi. Telefonu aldı, üst kattaki güneşlenme terasına en yakın noktada, yere koydu. Johnny'nin sevdiği beyaz bikinisini giyiyordu, üstünü çıkarttı, telefonun yanına bıraktı, yere yatıp, gözden ırak oluncaya kadar bir havluyla örtündü. Sonra havluyu çekti, ve göğüslerini güneşe verdi.

Raquel Welch rolü istemediğinden bu yana, Fıstık ağır ağır göğüslerini yakıyordu, çünkü deneme filmi vakti gelince, vücudünün baştan başa bronz rengi olduğunu görecekti ve ne kadar şaşıracaktı. Üstelik de, Monroe rolündeki kadın vücudüne taparmış, çıplak güneşlenerek vücudünün güzelliğini sürdürürdü herhalde.

Ama göğüsler nazık şeylerdir, çok duyarlıdır. Tam deneme filmi zamanı soyulmaya başlarsa ne feci olurdu! Ama ne olurdu canım, belki de deneme filmlerini çıplak çekmezlerdi. Her neyse, o hazırды.

Fıstık bir gözünü açıp saate baktı. 12:18. Bekle. Toplantının bitmesi gereken vakte daha on iki dakika vardı.

Acaba Rickie hâlâ o garip Brooks Brothers kostümesini mi giyiyordu, ciddi kravatlar, yaka ucu düğmeli gömlekler? Ya kıvrır kıvrır kıvrır saçları? Schwab denen adama istediği şeyi söyleyeceğine güvenebilir miydi acaba? Çok üstüne düşmemesi önemliydi, etkileyici konuşması yeterdi, çünkü bu iki adam birbirlerinden dehşetli nefret ediyorlardı. Fıstık omuz silkti. Rickie'nin bir özelliği vardı, çok iyi konuşurdu, bir yığın sorun vardı çözümlenecek ama en yamanı telefon konuşmasını nasıl idare edeceğiydi.

12:20.

12:21.

Ve otuz saniye.

Fıstık sırtüstü döndü, solucan gibi yerde süründü, bilinmezdi kıl, kimbilir plajda kim vardı, kimseyi şaşırtmak istemiyordu, içeriye girince, ayağa kalktı, ağır ağır mutfığa gitti, havuç suyunu ve kepeği çıkardı, iki yumurta kattı, blender'de karıştırdı, öğle yemeği olarak içti.

Sağlıklı besinlerin tadı neden böyle berbat olurdu?

12:27.

Oturma odasına geçti, televizyonu açtı, saçma bir dizinin sonuna, bir başkasının başlangıcına rastladı, saat üçte sekreter telefonu açtı, patronunun adını söyledi.

«Ne dediniz?»

Fıstık, «İş için aramıyorum,» dedi. «Dışım ağrıyınca çok canım sıkılır, merak ettim, Anbesol denediniz mi, ağrıyı kökünden keser, diş ağrısı da çekilir şey değildir. A-n-b-e-s-o-l.»

«Çok teşekkür ederim.»

Fıstık, lâf arasında söylermiş gibi, «Bir şey değil, ha, bir dakika, Rickie ile görüşeceğim şeyin çok uzun sürmeyeceğini söylemiş miydiniz size? Söylemiştim, değil mi?» dedi.

«Dinleyin beni.» Ses, çok sertti. «Bay Metzembbaum'a bu biçim telefon eden tek kişi siz değilsiniz, ancak en çok direten sizsiniz...»

«... durun, kapatmayın. 'bu biçim' diyerek, ne söylemek istiyorsunuz?... bir zamanlar çok yakın dosttık onunla, bunu bilmenizi isterim...»

«... öyleyse siz de şunu bilin, Bay Metsenbaum oyuncu adaylarını yerinde görmek üzere yola çıkıyor...»

«... ne zaman ve nereye...?»

«... bu sizi ingilendirmez... sizin bilmeniz gereken tek şey, çok meşgul olduğu, adamın başını kaşıyacak vakti yok...»

«... hemen gitmiyor, değil mi?... uzun süre için filan gitmiyor ya... çünkü bu çok ama çok önemli...»

«... lütfen bir daha aramayın... hiç değilse, uydurma diş tedavisi için aramayın. Biz, nasıl derler, biz sizi ararız.»

Fıstık hırsıyla telefonu kapattı ama geç kalmıştı, Hennessy'nin telefonu daha önce tık diye kapandı, hırsından titreyerek, Rickie'ye ne utanmaz arlanmaz pis bir sekreteri olduğunu anlatmayı düşündü.

Yok, dedi Fıstık. Hiç kimsenin başını derde sokmamıştı, dün-

yada kimsenin saçının teline zarar veremezdi, hem belki Hennessy'nin elinde değildi, köpek gibi bir şeydi işte, üstelik dişi ağrıyordu, kimsenin derdinden anlayacak durumda değildi. Rickie telefon edince, en sevimli hallerini takınır, Bobby Schwab'a telefon etmesini söyleyip onu bir güzel şaşırtır, iyi dileklerini sunar, sonra güle oynaya işi bitirirdi.

Eğer Hennessy notunu vermişse.

Bu düşünce aklına en önce saat 12:45'de gelmişti ve bir türlü kafasından çıkaramamıştı. Güneşlenmeyi denedi, Burt Reynolds'un yakında **Dinah Shore** şov'una çıkacağını düşünerek biraz oyalanmaya çalıştı.

Yararsız.

Saat 1:02'ye kadar dayandı, gene 277-2211 numarayı çevirdi ama Metzenbaum'un bürosundan ses çıkmadı. Fıstık telefonu uzun uzun çaldırdı, sonunda bir ses duydu, bu ses mesaj alma bürosu olduğunu söyledi ve kiminle konuşmak istediğini sordu.

«Bay Matzenbaum saat birde aramamı istedi.»

«Şu anda büroda kimse yok. Belki yan bürodadır.»

«Beni bağlar mısınız lütfen?»

«Tabi.. Ayrılmayın lütfen.»

Fıstık ayrılmadı ama bu da yararsızdı. Bay Metzenbaum yan büroda da yoktu. Fıstık gene mesaj bürosunu aradı, olayı inceden inceye anlattı, böylece Hennessy'nin kendisine daha çok zarar vermesini önleyebilirdi.

Tabii bu mesaj daha önce Hennessy'ye verilmezse...

Ay, bu iş bu kadar çetin olmamalı!.. Vaktiyle seviştiğin ve seni seven ya da sevdiğini söyleyen, bir adamı aramak böylesine güç olmamalıydı, gerçi yıllar önceydi, ama yılların da bir değeri olsa gerekti.

Fıstık odada dört dönmeye başladı. 1:10. Dışarıya yemeğe gitmişse, saat iki buçuktan önce dönemezdi. Artık Fıstığı ev basmıştı, seksen dakika daha bir başına bu bekleyişe dayanamazdı, Johnny'nin yanıtlama servisini aradı. Bay Metzenbaum telefon ederse, ne olursunuz numarasını alın ve kendisini arayacağımı söyleyin, dedi.

Sıkı bir sutyen giydi, üstüne bir havlu gömlek geçirdi ve koşmak için dışarıya çıktı. Kumsal oldukça boştu, Nisan ne de olsa Nisandı, sis ağırdı, Los Angeles ne de olsa Los Angeles'di, bu dünyada cennete ulaşmak çetindi. Fıstık deniz kıyısına indi, suya varınca, dalgaların arasında bir iki adım attı.

Hemen geri fırladı, soğuşun acılığı onu şaşırtmıştı, küçük-

lüğünde Santa Monica'dayken, bu dalgaları nasıl da öyle çok sevdiğine şaşıtı, çok da uzak değildi bu anılar. On beş yaşındayken Steamer ve Sencer T. Murtaugh ile birlikte dalgaların içine dalarlardı, son yirmi yılda böylesine uzun bir yolculuğa mı çıkmıştı...

Koşmaya başladı. Zarif koşuyordu, ama hızlıydı, sutyeni sıkı olduğu halde, göğüslerinin sallandığını ve açıldığını hissediyordu. Kalan sertliğin de koşarak kaybolması duruma tüy dikebilirdi. Böyle üzüldüğü vakit Johnny eğlenirdi onunla ama Fıstık göğüslerinin eskiden nasıl olduğunu çok iyi biliyordu, kendi gözleriyle görmüştü.

Fıstık sert yürüyordu, suyun tam kıyısında yd, suda yürümek bacalarına, dizden yukarısına çok iyi gelirdi, sert ve katı kalmasına yarardı. Bacaklara pek göz yummaya gelmezdi.

Saat 2:06'da eve yaklaştığı vakit telefon çalıyordu. Evet. Evet, tabii. Herhalde Rickie, uçağa yetişmek üzere koşarken, havaalanından arıyordu. Fıstık son bir kaç metreyi deli gibi koştu, eve girdi ama yetiştığı vakit telefonun sesi kesilmişti.

Tabii, tabii,

Fıstık, yanıtlama servisinin numarasını çevirirken, bunda bir iş var, diye düşündü, Bay Metzenbaum adında birinin kendisini arayıp aramadığını sordu.

«Hiç bir mesaj yok.»

«Ama telefonun çaldığını duydum, bir mesaj olmalı.»

«Ha, o mu? Yanlış numara. Biri İspanyolca konuşup Conchita adında birini arıyordu.»

«Telefon numarası bıraktı mı?» Rickie bazen böyle şakalar yapardı. Hele dolunay zamanı.

Servisteki kadın, «Yanlış numaraydı,» dedi. «Çoğunlukla hiç bir mesaj bırakmazlar.»

Herkes işi şakaya vuruyor, diye düşündü, Fıstık telefonu kapattı. Evet ama, kim mesaj servisinde telefon görevlisi olarak çalışmak isterdi yaşam boyunca? Belki de bu kız sinema yıldızı olmak umuduyla gelmiştir buraya, bak sonu ne olmuş, zavallı her defasında müşterilere yeni yeni bir şeyler bulmak zorunda olmalıydı... telefon gene çaldı.

Fıstık, «Alo!» diye bağırdı, çok bağırmıştı, içini çok açığa vurmuştu, ama ne çıkardı, sinirliydi.

Adamın biri, telaşlı bir İspanyolcayla, «..... falan filan... Conchita,» diye bir şeyler söylüyordu.

Bu şaka yapan Rickie değildi. Fıstık, «Gene yanlış numara

çevirdiniz.» dedi.

Adam bu defa daha da hızlı konuşuyordu. «..... falan filan Conchita?»

Fıstık ağır ağır konuşmayı denedi. «Ees ne Conchita. Yanlış o numero, tamam mı?»

«... falan filan Conchita... falan filan falan **Conchita?**»

«Eşek adam burada Conchita monçita yok, kapat şimdi telefonu, hattı meşgul etme.» Fıstık bağırdıktan sonra telefonu hızla yerine bıraktı.

Adam bir daha telefon edemeden, Fıstık Fox stüdyosunu aradı, telefon açılınca, Hennessy'nin sesinden başka bir ses yanıtladı. «İyi günler, Bay Metzenbaum'un bürosu.»

«Lütfen Fıstık aradı deyiniz.»

«Bay Metzenbaum burada değil.»

«Peki. Lütfen öğle yemeğinden döndüğü vakit, F-1-s-t-1-k aradı der misiniz?»

«Bay Metzenbaum öğle yemeğinden sonra buraya gelmeyecek, bütün gün dışarda randevuları var.»

«Şimdi işe başından başlayalım, olur mu? Öbür kıza bir yığın mesaj bıraktım..»

«Bayan Hennessy olacak. Dişçiye gitti, çarşambaya kadar gelmeyecek.»

Fıstık, bu da Tanrının adaleti diye düşündü.

«Bu mesajları Bay Metzenbaum'a verdi mi?»

«Ben bunu bilemem.»

«Lütfen bay Metzenbaum'u arayıp benim telefon ettiğimi, ve 456-2703 numaradan aramasını beklediğimi söyler misiniz?»

«Ben geçici sekreterim, kendisini rahatsız edemem. Çok kesin talimat verildi bana. Başımı derde sokmak istemem.»

Fıstık, «Kendisi ararsa söyleyin öyleyse,» dedi.

«Merak etmeyin söylerim, Bayan Fıstık.»

Fıstık telefonu kapatırken ne salak şey diye düşündü. Geleceği, üstelik de geçici olan, bir aptalın elindeydi.

Belki de Tanrının adaleti yoktu.

Saat 14:35'de, aklını kaçırmadan akşamı bulamayacağını ve telefonla bağlantı kuramayacağını kestirince, Fox stüdyosunu son bir defa aramaya karar verdi, çünkü yıllar önce **Çorbamdaki Kız** oyunuyla turneye çıktığı vakit, herkesin sandığından daha duyarlı bir kulağı, olduğunu anlamıştı, bu nedenle büroda telefon açılınca, derin bir soluk aldı, tahtaya vurdu ve elinden geldiğince kendini beğenmiş ve soğuk bir edayla, İngiliz tak-

lidi yaparak, «Evet, ben Bayan E.C. Humboldt-Frith, Bay Metzenburg'a bir mesaj vermem şart,» dedi. Geçici sekreter, «Bay Metzenbaum demek istiyorsunuz,» dedi. «Neydi mesajınız?»

«Toplantıdan vazgeçildi, işte o kadar.»

«Hangi toplantı?»

«Yavrum, dikkatli olmalısın, evet, toplantı, senin Bay Metzen-herneyse ile benim kocam Bay E.C. Humboldt-Frith arasındaki toplantı, kocam, her dakika bana anımsatmaya bayıldığı bir iştedir. **Sunday Times** gazetesinin sinema eleştirmenidir. Şimdi bana hemen patronunu arayıp da bu mesajı vereceğine dair yemin edersen, yakanı bırakırım.»

«Benim patronum değil o. Ben geçiciyim. Başımı derde sokmak da istemiyorum. Önemli bir işi varken, rahatsız edilmek Bay Menzenbaum'un hiç hoşuna gitmez. Ama isterseniz Polo Saionunu arayın kendisiyle siz görüşün, buna kızmaz herhalde.»

«Polo Salonu ha, ay ne tatsız!» Fıstık iç çekti. «A, ama aramam gerekirse ararım, hoşça kal, yavrum.» Telefonu kapatınca, «Yuh be, yaşadık!» diye bağırdı. Elinden geldiğince hızla yukarıya fırladı, Johnny'nin bayıldığı şeftali rengi takımını giydi, sevgili Corvair arabasına bindi, süsünü püsünü atınca bu da pek işe yaramazdı ya... neyse, büyük bir zafer övüncüyle arabanın burnunu top gibi, Rickie Metzenbaum'a çevirdi.....

Neredeyse kaçırıyordu. Saat dört buçukta, Alman olduğu belli üç kişiyle birlikte Polo Lourné'dan çıktı, üçü de Metsenbaum'dan çok daha uzundu, yanında kale gibi duruyorlardı, Fıstık iyice şaşırmıştı çünkü Rickie'nin ayağında sandallar vardı, göbeğine kadar açık gömleğinin göğsünde bir ton altın zincir vardı, saçları omuzlarındaydı, Fıstık girişte oturduğu koltuktan kalkıp hafif bir sesle, «Rickie?» dedi ama Rickie duymadı, yanındaki adamlarla yürümeye devam etti, iç telefonlarla telefon kulübelerini geçti, veznenin önünde köşeyi döndü, lobi'nin genişlediği yere vardı, Fıstık gene «Rickie,» diyerek, yanlarına katılıp yürümeye başladı, orta yerde mesajcılar bağırp çağırıyordu, kimse Fıstığın sesini duymuyor, ona aldırış etmiyordu, sonunda Fıstık neredeyse koştu, önlerine geçti ve gene seslendi.. «Rickie...»

«...evet, Fıstık, ne var?...»

«... eh, hiç değilse adımları hatırladın...»

«... tabii hatırladım, şimdi söyle, ne var?...» neredeyse çıkış kapısına varmıştı.

«Benden kaçıp duruyorsun, Rickie.»

«Acelemlerim var da ondan, Fıstık...»

«... seninle yalnızca bir tek saniye konuşmam gerek..»

«... sana nedir diye soruyorum ama bir şey söylemiyor-sun...»

«... yerinde durmuyorsun da ondan, bir dursan..»

«... Ford bile hem yürüyüp hem çıklet çiğnemesini öğrenebildi, senin gibi bir kız da hem yürüyüp hem konuşmayı öğrenebilir...» artık adamlardan biri kapıyı açmıştı, hep birlikte, portico'nun ünlü yeşil beyaz çizgili tentesinin altına kayıverdiler.

«... Bobby Schwab adında biri var..»

«... evet biliyorum, aptalın biridir, şimdi damat oldu, şanslı açılmış...»

«... bir film yazdı, yapımcısı da Julian Garvey..»

«... bana işim sayıp dökmene gerek yok, şimdi söyle ne istediğini de bitsin..»

«...baş rol açık, Rickie, bir yığın insana deneme filmi çekti-recekler, senden bir tek kelime ne kadar da çok...»

Metzenbaum elini kaldırdı, arabaya bakan çocuklardan biri, «Bay Metzenbaum'un arabasını getirin,» dedi, Metzenbaum o sırada Fıstığa döndü, yaklaşarak konuştu, «İstediğin bu muydu? Durmadan büroma bunun için mi telefon ediyordun?» Alman-ları göstererek, «... şu adamlar var ya? Bilir misin kim bun-lar? Bunlar Berlin Film Festivalini yönetiyorlar, ben hiç bir zaman Avrupaya açılmadım, ben ciddi bir film yapımcısıyım, şimdi anladın mı, ansızın göğüsleri dışarı fırlamış garip bir ya-ratık bağıra çağıra karşıma çıkarsa, bu adamlar ne düşünür-ler..»

«... bilmiyordum, nereden bileyim, telefonuma cevap ver-seydin..»

«..... telefonuna cevap vermek istemiyordum...»

«... bu destek gerekli bana, Rickie, benim için çok önemli, kısa bir telefon konuşması, sana ne kadarcık zahmet verir ki, bir telefon edip benim yetenekli olduğumu söylersin ona, ba-ra her zaman dediğin gibi...»

«... hangi yetenek...»

«... ama sen hep derdin ki...»

«... senin bütün yeteneğin göğüslerinde, Fıstık...»

«... Ricky, ne olursun, yapma...»

«... senin bütün yeteneğin göğüslerinde, Fıstık...»

«... kes bunu artık...»

«... senin bütün yeteneğin...»

«... kes dedim sana Rickie!.....» Fıstık çıktı, dönüp «Bir zamanlar sana sevgi göstermişim,» diyecekti ama kelimeler ağzından çıkamadı, «Bir zamanlar sana sevgi göstermişim, birinin sana yakınlık göstermesine ihtiyacın olduğu vakit, bu yakınlığı ben göstermişim,» diyecekti ama fırsat kalmadı, bir Ferrarî araba bekliyordu, Ricky Almanlara el salladıktan sonra, çekip gitti, Fıstık da, boynu bükük, içi yanık, ardında kala kaldı.....

IV

Mel ile birlikte yemeklerini bitirirken, Dixie, «İyice şiştim,» dedi.

Mel homurdandı, şarap kadehlerine gene Zinfandel doldurarak, şişeyi karısına uzattı.

Dixie, «Bu kadar kalori alamam,» dedi.

«Canın nasıl isterse. Ama bu kendine çekidüzen verme hevesi pek ani başladı.»

«Anlattım sana, biraz önce anlatıyordum, dinleseydin şiştim dediğimi duyardın. Kim otuz sekizine basmak ister? Tamam mı? Bomboş bir yaş günü bu. Otuz dokuzu anladık, kırk ufukta göründü diye insan bozulur. Ama otuz sekiz? Komik. O da geldi işte.»

Ethel, başka balık isteyen var mı, diye başını uzattı.

Mel, «Hayır, teşekkür ederim,» dedi. «Sanırım Bayan Kern de istemez. Bu kadar kalori kaldıramazmış.»

Ethel mutfığa döndü.

«Alay etmesene.»

«Özür dilerim, ama biraz garip geldi.»

«Peki, belki garip, ama beni başkalarının yanında utandırma, yanlış mı söyledim?»

«Hayır. Ama bu balık şevdasından vasgeçsen desem yanlış mı konuşmuş olurum? Geçen hafta yaş gününden bu yana neredeyse havada yüzmeye başlayacağım.»

«Balık güzel değil mi?... bence nefis... Balıkhaneye Ethel'i gönderiyorum... bir saatlik bu geziye bayılıyor, ben de getirdiği balıklara bayılıyorum.»

«Bu balıkçılar eve göndermiyorlar mı?»

«Mel, balıkhane Colony'den de uzakta, bu kadar uzaktan gönderirlerse, nasıl kâr ederler? Yerel bir dükkân burası, öğrendiğime ben de sevindim.»

Mel şarabından bir yudum içti.

Dixie bu suskunluk içinde konuştu, «Son günlerde keyifsizsin.»

«Sen de öyle.»

«Benim keyifsizliğim neden biliyorsun... yaş. Bu yaş konusu çok canımı sıkıyor.»

«Sevgilim, intihar etmek dışında, elinden pek bir şey gelmez.»

«Gelir gelmesine!» Biraz sonra Dixie devam etti. «**Minden.**»

Mel ses çıkarmadı.

«Bak, benimle alay edersen, seni öldürürüm. Söz ver alay etmeyeceğine.»

Mel dua eder gibi ellerini kaldırdı.

«Bak, dinle şimdi.. ben kendi kendime bir araştırma yaptım. Yaşım, görünümüm, genel davranışım konusunda böylesine keyfim kaçınca, bana ne gerek, karar verdim, yaşamımı tümüyle canlandıracak şey, yeni bir bakış açısı; benim, eski canlılığımı kazanmam gerek, Mel.»

Mel kadehindeki şarabı çarçabuk bitirdi, şişede kalanı da kadehine doldurdu.

«Diyelim La Costa, orada herkes birbirinin ilğini tanır. Sonra Greenhouse'u araştırdım, biliyorsun Neimun Marcus'un işlettiği yer, ama kim Texas'a gitmek ister, üstelik orası sırf koca arayan genç kızlarla doluymuş.»

Mel gözlerini şaşılattı, boğulurmuş gibi sesler çıkardı. Sonra masaya abanıp kıpırdamadan durdu.

Dixie, «Benimle eğlenme demiştin sana.»

Mel, Robert Duvall'a benzeyen ince yüzünü karısına çevirdi. «Özür dilerim, Dixie, ama özentisi bir çiftlik ve kür yaşamı sinirime dokunur,» dedi.

«Çünkü Minden denen yeri hiç duymadın da ondan.»

«Tabii çok haklısın, artık ben de bunuyorum. Evet. Doğru. Minden. Nabakov **Lolita'yı** orada yazmıştı. Yanılmıyorsam Kont Leo da **Savaş ve Barış'ın** ilk hazırlıklarını orada yapmış.»

«Minden, Long Island'da koca bir konak, çok ciddi bir yer. Sıçramalı koşu için özel yolları filan da var.»

Mel, «Çok şeker şeysin,» dedi. «Hatırlat da bir ara evlenelim seninle,» dedi.

«Sana aldırış etmiyorum çünkü oraya gitmeyi çok istiyorum, Mel... şunu demek istiyorum, anlasana, otuz sekizimde çökersem, kırkımda hazin duruma düşerim. Minden benim hem vücüdümü hem kafamı tazeler. Jimnastik yaptırıyorlar, masaj yapıyorlar, günde üç yüz kalorilik bir perhize sokuyorlar istersen, belim incecik olur.»

«Fiyatı da cüzdanımı incecik eder mi?»

Dixie yüzünü buruşturdu. «Pek ucuz denemez.»

Mel ayağa kalktı, masayı dolaşıp karısının yanında durdu. «Bir şartla gidersin.»

Dixie başını kaldırıp Mel'e baktı.

«Kaç paraya patladığını bana asla söyleme.» Sonra güldü, karısını hafifçe öptü, yazı odasına geçti. Bir dakika sonra Branderburg konçertoları gürül gürül duyuluyordu...

Dixie, sesi uykusunda duymaya başlamıştı. Ses uzaktan geliyordu, ard arda yineleniyordu, bozuk, hafif bir vuruş sesiydi.

Dixie döndü, homurdandı, uzandı, Mel'e dokunmak istedi, ışığı yaktı, yalnız olduğunu farketti.

3:15?

Gene aynı vuruş sesi.

«Mel?» Banyoya doğru sesleniyordu, ama banyo karanlıktı. Kalktı, koridora çıktı. Daha yüksek sesle, «Mel?» diye seslendi ama yazı odası da karanlıktı. Ev baştan başa karanlıktı.

Dixie gözlerini kırıştırdı. Bütün ev karanlıksa, o ışık nereden geliyordu? Bazı şeylerden anlardı, bazılarından anlamazdı, ama uyku sersemi olunca hiç bir şeyden anlayamadı.

Banyoya gitti, yüzüne soğuk su çarptı, kendi kendini biraz tokatladı, kan dolaşımını hızlandırmaya çalıştı.

Gene o saçma vuruş sesi.

Ansızın ne olduğunu anladı. Tenis kortunun ışıkları ya-
nıyordu, biri topa vuruyordu. Hızla. Çok sık. Bir an için Dixie çok korktu çünkü Bel Air çevresinde korkunç bir öykü dolaşıyordu, hırsızın biri bir ara büyük evlerden birinin tenis evine yerleşmiş. Kovalanınca, bir köşede saklanırmış. Kovalayanlar girdince gene dönermiş, sabah ne kadar erken kalkıp baksan da, tenis evinde birinin yattığı ve gittiği belli olurmuş.

Dixie, «Mel,» diye seslendi, neredeyse haykırdı, acaba Bel Air devriye polisini çağırabilir miyim diye düşündü.

Önce bakıp bazı şeyleri kontrol edeyim dedi. Cesur sayılmazdı ama polisleri çağırıp da, kortta bir maç yapıldığını gör-

mek hoşuna gitmezdi.

...oyun mu? Sabahın üç buçuğunda mı?

Çılgınlık.

Geceliğinin üstüne bir kazak geçirip mutfığa indi, belki hırsızdır kaygısıyla koca bir et bıçağı aldı. Ağır ağır dışarıya çıktı, korta iyice yaklaşıncaya kadar gölgede kalmaya çaba gösterdi.

İşte o zaman, «Mel!» diye bağırdı, bembeyaz tenis giysileri ile, kortta bir başına servis atan Mel'e koştu. Raketi, sarı topa vurdukça, boğuk vuruş sesleri çıkarıyordu. Tenis evinden bir de küçük oyun masası çıkarmıştı, üstünde şarap şişeleriyle bir bardak ve Tanrı bilir başka neler vardı.

Mel, karısını görünce el sallayıp gülümsedi, sonra yanında duran dolu, koca kovadan bir top daha çıkardı. Şimşek gibi bir servis daha attı.

Dixie, «Beni korkuttun,» dedi. «Ne yapıyorsun burada?» «Servis atıyorum.»

Dixie kortun ortasında, Mel'in tam karşısında durdu, neredeyse öfkeliydi. «Servis attığını görüyorum, burada ne yapıyorsun derken ne yaptığını görüyordum, neden buradasın demek istedim?»

Mel omuz silkti.

Dixie hızla kocasına yaklaştı, et bıçağını masaya bıraktı. «Ben de seni hırsız sandım, Mel, ödümü kopardın.» Masadaki sarılı sigaraları gördü. «A duman almışsın sen.»

Mel, «Hırsız mı?» diye yanıtladı ve gülmeye başladı. «Ben mi? Ünlü Bel Air hırsızı. Ev benim olabilirken neden tenis evinde uyuyacakmışım? **Hırsız!**» Gözlerinden yaş boşalıncaya kadar güldü.

«Ne kadar duman çektin sen?»

«Şekerim, kendimden geçinceye kadar. Biz hırsızlar duma-
na ve ota bayılırız.» Gözlerini sildi, çılgın bir servis daha attı.

«Haydi gel yatalım artık. Bu durumda yarın bir tek hastaya elini süreceksin olursan, diplomanı elinden alırlar.»

«İşte Tanrı avukatları bunun için yarattı, boş ver sen.»

«Mel, delilik bu seninki, haydi gel içeriye.»

Mel bir sigara aldı, yaktı, derin derin çekti, sonra bir daha çekti, daha sonra Dixie'ye uzattı.

Dixie sertçe başını salladı.

«Biraz da eski şarap?» Kadehini masadan aldı.

Dixie gene başını salladı.

Mel omuz silkti, kadehini dikledi, sonra yeniden ağzına kadar doldurdu.

«Hırsızlık madalyası almak için en önce insanın kendi dayanıklılığını ölçmesi gerekir.» Bu lafına da çok güldü.

Dixie artık titriyordu. «Ne oluyor, söylesene bana.»

Mel sert bir vuruş daha yaptı. «Sen biliyorsun.»

«Hayır bilmiyorum.»

«Öyleyse ben biliyorum.»

«Neyi biliyorsun? Anlatsana.»

«Ben biliyorum.»

«Neyi biliyorsun?»

«Sana doğum günü armağanını getirdiğim vakit, Excalibur arabayı görmüştüm. Biraz da araştırdım. Durumu bilmiyor değilim, işte bildiğim bu.»

Bir süre sonra, Dixie hiç bir şey söylememeye karar verdi.

Mel uç top daha attı, her biri, bir öncekinden daha sertti. «Er geç vazgeçersin sanmıştım. Sonra, bu gece, sözü dönüp dolaşıp vücüdüne yeniden çekidüzen vermeye getirince, 'Eyvah' dedim, 'bu, kendisini gerçekten yıldız olacak sanıyor, bu iş geçmeyecek.' Onun için ben gidiyorum.» Kortu gösterdi. «Burasını gerçekten çok severim, ayrılmadan önce bir kaç top atayım dedim.» Daha sonra, masanın altındaki gölgeleri ve orada dizili küçük torbaları gösterdi. «Günü geçiştirmek için yeterince paket aldım.» Bir nefes daha çekti, gene gülümsedi, bir servis daha attı.

«Öyle durup nasıl gülebilirsin?»

«Birini öldürmektense, daha iyi, çünkü farkına vardığım vakit yapmak istediğim ilk şey buydu. Ama ne işe yarardı, kime bir yararı dokunabilirdi? En iyisi duman çekmek. Her şeyi tatlıya boğar.»

«Mel, Tanrı aşkına, konuşmayacak mıyız bunu?»

«Konuşuyoruz sanmıştım.»

«Sen bu durumda olunca konuşamayız. Birini de göremez miyiz, en az elli ruh doktoru tanıyoruz. Tanrım, hiç değilse kavgaya da mı etmeyeceğiz?..»

«... Dixie...»

«... film çevirmeyi istemek o kadar b...tan iş mi yani...»

«... yoksa sen mi bana kızdın?...» Mel gülmeye başladı. «Bence bu çok komik... yani çok enayice, ben bir şey yapmadım ki, ben sokak sürtmüyorum, ben masum bir dişciyim, diş oyup yaşamımı sürdürüyorum, iş karıştıran sensin.» Başını salladı.

«Aman be, biz hırsızların işi çetin, bu kesin.» Artık bağıyordu.

«... kes bunu...»

Mel arkasını döndü, kendine hâkim olmaya çalıştı.

«... kes bunu...»

«... çalışıyorum, Tanrı biliyor ya, ağır ol sen de..» Döndü, sigarada kalan ottan bir nefes daha çekti. Gene konuşabilecek duruma gelince, «Yok, haklısın sen, bu kadar b...tan bir iş değil, ama sen ne demek istediğimi anlıyorsun.»

Dixie kıpırdamadı.

«B...tan olan, güzelliğin bu dünyada ne büyük haksızlık oluşu. Burnun birazcık uzun olsaydı, ya da k...ın biraz daha büyük, bütün bunlar başımıza gelmezdi.» Mel omuz silkti. «Tabii, o zaman da ben seninle evlenmezdim, onun için boş ver.»

Dixie döndü, hızla eve doğru ilerledi. Buz gibiydi, daha fazla konuşmanın yararı yoktu, hele Mel bu durumdayken, hiç yoktu. Bu durumda olmasaydı, gene bir yararı olamazdı, sorun onu aşmıştı.

Şu siviller yok muydu, hiç anlayamazlardı.

SALI

Büroya ilk gelen hep Noel olurdu. Matty ya da Schwab gelmeden, Julian'dan ise çok önce gelmişti. Güne her zaman yaptıklarıyla başladı: kahve pişirdi, dergileri okudu, **Times** gazetesine baktı. Sonra sinematograflar üzerinde çalışmaya başladı. İyi olanların tümünün listesini yaptı, yapıtlarını incelemek için meslek dergilerini karıştırdı, diyelim Gordie Willis'in adından söz ettiniz, hemen listesinde o sayfayı açar ve size o anda **Büyükbaba'nın** çok iyi olduğunu, **Annie Hall'un** harika olduğunu, ama **Ölüm Havuzu'nun** da unutmamak gerektiğini söylerdi. Gölge açısından en iyisi Willis'di, ama **Mutsuz Yıldız** için o kadar karanlık gerekli miydi? Konu zaten psikolojik açıdan karanlık değil miydi? Willis'in katkısı ne olabilirdi?

Noel bir de ses teknisyenlerinin listesini yapmıştı ama ses açısından kimin ne gibi katkısı olduğunu bilmiyordu. Tam dekoratörler üzerinde çalışırken telefon çaldı. Açtı, «Ha?» dedi.

Adamın biri, «Schwab'ı ver bana,» diyordu.

«Daha gelmedi. Bir saat sonra arayın, gelir.»

«Bir haber bırakabilir miyim?»

«Siz kimsiniz?»

«Rick Metzenbaum, ve...»

«... a, benim babam birkaç kez neredeyse sizinle birlikte çalışacaktı. Benim adım Noel Garvey.»

«Kaleminiz var mı?»

Noel sarı bloknotunda temiz bir sayfa çevirdi, başına **Rick Metzenbaum 9:05** yazdı. «Söyle.»

«Bir rol dağıtımı üzerinde çalışıyor, doğru mu?»

«Hem de nasıl!»

«Dur bakalım, aynı şeyden mi söz ediyoruz anlamak istedim.»

«Vereceğin haber nedir?»

«Biraz karışık... dur be... şey, bak ne yapalım.. ben sana ne istediğimi anlatayım, sen sonra yazarsın, böylesi daha kolay anlaşılır.»

«Sen nasıl istersen Rick.»

«Bir kız var, Fıstık derler ona... benden Schwab'a kendisi için bir öneri istedi çünkü birbirimizi ta Doğu'dan çok eskiden tanırdık. Sanırım bu deneme filminin yapılması için. Ne dediğim anlaşılıyor mu?»

«Sözünü ettiğiniz rol sanırım aşağı yukarı verildi. Daha resmen açıklanmadı ama...»

«... bak, işin bu yanı beni ilgilendirmez, benden bir tavsiye istendi, beni ansızın yakaladı, çok meşgul bir anımda, çok nazik davranmadım yani anlıyorsun..»

«... mesaja bu da dahil mi?»

«Hayır. Sadece Schwab'a şunu söyle, ben projenin ne olduğunu, neyi gerektirdiğini bilmiyorum. Gerekenin dışında bir şey de yapmak istemiyorum. Anlıyor musun?»

«Evet anlıyorum.»

«Bu Fıstık çok tecrübesiz bir oyuncudur. Hiç film çevirdi mi, bilmiyorum, ya da b...tan bir tv filmi.»

«... 'Tecrübesiz' bunu da yazayım mı?»

«Evet. Ama şunu da yaz. Yeteneklidir. Bunun altını çizebilirsin. Son derece duygusaldır, ekibe çok şey katar. O bunu bilmez, bundan hiç bir zaman da yararlanamadı, ama bu bir gerçektir.»

«'Tecrübesiz, altı çizilerek yetenekli ve duygusal.' Tamam mı?»

«Şunu da ekle, çok duyarlıdır, kolay kırılıp dökülebilir bir duyarlılığı vardır. Sana şunu söylemek istiyorum: Eğer Fıstık isterse, eğer'in altını çiz, eğer isterse kendini iyice verir, iyice, ve çok iyi olabilir.»

Fıstık hiç kıpırdamadan oturuyor, pis zampara suratlı adam çıplak göğüslerine bakarken dehşetini belli etmemeye çalışıyor-du. Adamın gözleri kan çanağı gibiydi, sanki iyice sarhoşmuş ya da yeni ayılmış gibiydi. Gözlerinin altı da, ayyaşlığını kanıtlayan mor torbacıklarla çevriliydi.

Şimdi de yumuşak elleri Fıstığın göğüslerine uzandı.

Fıstık geri çekilmek istemiyordu ama elinde değildi.

«... hey... dursana...»

Fıstık dudağını ısırды, başını salladı.

Gene adamın elleri uzandı.

Fıstık başını çevirdi, gözlerini kapattı, ansızın adamın parmak uçları, sağ göğsün üzerinde dolaşüyor bastırıyor, sıkıştırıyordu. Sonra parmaklar gitti. Fıstık tam rahat bir soluk alacakken, parmaklar geri geldi, bu defa göğüs ucuna dokundu, sertleştiğini hissedince Fıstık utandı.

Fırlayıp kaçmamak için bütün gücünü kullandı.

Adamın parmak uçları sol göğse geçti. Gene baştan aşağı dolaştı, dokundu, yokladı. Sonra bütün parmakları gene göğüs ucunda toplandı, bu defa da göğsü sertleşti.

Sonra parmaklar uzaklaştı.

Fıstık adama baktı. Adam ellerini kavuşturmuş, Fıstığın göğüslerine bakıyordu. Gözleri önce sağ göğsü, sonra sol göğsü, sonra sağ, sonra gene solu deldi, geçti.

Fıstık daha fazla dayanamayacağını anlamıştı.

Gözleriyle yemekten bir vazgeçse.

Adam bir adım yana kaydı, gene gözlerini dikti. Tekrar ortaya geçti, gözlerini ayırmıyordu. Bir adım sola kaydı. Bir adım daha sola. Şimdi de gene yaklaşıyordu, neredeyse sol profilden bakıyordu. Fıstık ne olduğunu anlayamadan, adamın sol eli göğüs ucuna dokundu, çekildi! Sonra gene geri geldi.

Fıstık, bir çılgılık atabilsem, ferahlıyacağım, diye düşündü.

Önünde durunca, pis ihtiyara bir daha baktı, adamın torba gözlerinden hiç bir şey okunmuyordu. Ama gözlerini göğüslerden ayırmıyordu. Dik dik bakarak, boğuk ve kısık bir sesle, «Bayan Higgins, sizin işiniz ne burada?» diye sordu.

—«Belli değil mi?»

«Bana göre değil.»

«Bakın bir daha anlatmak istemiyorum. Bir defa anlattım, yenilersem, kendimi tekrarlamış olacağım, ne gereği var?»

«Bayan Higgins, sizi çok iyi tanımıyorum ama lütfen bana

inanın, ben yaşlı bir adamım, aptal da sayılmam. Bu sizin yaptığınız bir delilik, Bayan Hingins. Yemin ederim delilik.» Gene dikkatle Fıstığa baktı, gözleri bir göğüs ucundan öbürüne se-yirtiyordu.

Fıstık elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

Adam bir an için Fıstığın gözlerinin içine baktı.

«Göğüsleriniz sizin için çok önemli galiba.»

«Herkes gibi.»

«Bu pek doğru değil bence.»

Fıstık omuz silkti. «Belki haklısınız. Bir bakıma, yıllarca ge-çimimi onlardan sağladım.»

«Ben size dokunur dokunmaz, neredeyse yerinizden fırlıyor-sunuz, farkında mısınız?»

«Nasıl farkında olmam? Fırlayan benim.»

«Benim işim bitti, buna sevineceksiniz. Sadece Schimmel-busch kontrolü yapıyordum.»

Fıstık başını dikip adama baktı.

Adam gülümsedi. «Sizin sistik olmadığınızdan kuşku kal-mamasını istiyordum. Schimmelbusch hastalığı budur.»

«Anlayamadım galiba. İşte bir bu eksik, Schimmelbusch hastalığı.» Adama baktı. «Doğru mu söyledim?»

Adam başını salladı.

Fıstık, «Peki, şimdi ne olacak?» diye sordu.

Yaşlı adam uzaklaştı, muayene masasının karşısındaki koltu-ğa oturdu. «Benim mesleğimde, insanların karşılaştıkları en bü-yük sorun şudur, Bayan Higgins: beklenmedik olaylar. Hastalar, gerçekleştiremeyeceğimiz umutlarla gelirler buraya.»

«Ben çok büyük bir şey istemiyorum ki..»

Adam içini çekti, gözlerini ovuşturdu. «İstiyorsunuz. Garip bir biçimde istiyorsunuz. Eğer ahlâk dışı olmasaydı da reklâ-mımızı yapabilseydik, hani önce—ve—sonra fotoğrafları var ya, hastanın önceki durumuyla ameliyattan sonraki durumunun fo-toğraflarını yayınlayıp başarılarımızı sergileyebilseydik, siz da-ha şimdiden, 'sonraki' fotoğraflara girerdiniz. Kadınlar, ülke-nin çeşitli yerlerinden gelirler ve bana ne istediklerini anlatır-lar, çoğunlukla, sizin göğüslerinizin şimdiki durumudur iste-dikleri.»

«Eski durumu demek istiyorsunuz.»

«Hayır. Şimdiki. Şu andaki durumu. Kusursuz bir vücudü-nüz var, Bayan Higgins, ne diye el attırmak istiyorsunuz bu vücuda?»

«Çok önemli de ondan.»

«Ben dokunmak istemem.»

«O zaman başkasını bulurum.»

«Bu sizin bileceğiniz iş.»

Fıstık tam kalkacaktı, gene yerine oturdu, artık kendini tutamayacağını biliyordu. «Gerçi bunu istemiyorum. Ben sizi istiyorum Doktor Michaels, çünkü birkaç hafta önce buraya, Vegas'a erkek arkadaşım ile geldiğim vakit, sizin adınızı duymuştum, herkes Vegas'ın estetik ameliyat konusunda dünyanın özeği olduğunu söylüyordu...»

«... bence bu onur artık Brezilya'ya geçti...»

«... ama burada da çok var, değil mi?»

Doktor Michaels başını salladı. «Şov kızlarından dolayı, tabii, çünkü kumarda kazanan kocalar da kazandıkları parayı harcayacak yer ararlar, karılarına ya da her kimse, yeni bir vücut vermekten daha iyi bir armağan olabilir mi? Bu işte, insan fazla soru sormamayı öğreniyor.»

«En iyisinin siz olduğunuzu söylediler, ben de geldim. Bütün gece çölü arabayla aşarken kafamda hep siz vardınız. Doğru söylüyorum. Kalktım geldim. Sizden başka kimse nerede olduğumu bilmiyor. Bana yardım etmeniz gerek.»

«Etmem demedim. Yardım etmek istemiyorum, dedim.»

«Öyleyse yapacaksınız?»

«Bayan Higgins... Sizin durumunuzda mastopeksi'ye gerek yok. Çok karmaşık ve çok pahalı bir ameliyattır, bana kalırsa, hiç ama hiç gerek yok.»

«Ben bunu çok kolay bir şey sanırdım.»

«Yanıyorsunuz işte. Siz göğsünüzün çektirilmesini istediniz, bu basit, sıradan bir iş değildir. Siz mastopeksi nedir bilir misiniz?»

«Hiç bir fikrim yok.»

«Bakın, en önce, göğüs uçunu çıkartmamız gerekir...»

«Göğüs ucumu çıkartmak mı?» Kollarını göğsünde kavuşturdu, «Ayyy...» diye bağırdı.

«Sonra da yerine koymamız gerekir, ve yeni göğüs ucunun yerinin...»

«... ben çok yufkayımdır, Doktor Michaels, ne olur susun, daha fazla söylemeyin...»

«Bakın, siz gerçekte çok sevimlisiniz.» Doktor Michaels kalktı, bir rafa yaklaştı, bir projektör alıp fişe taktı. Muayene odasında boş bir duvara çevirdi. «Işıkları söndürür müsünüz?» dedi.

Fıstık, üzerindeki beyaz kimonoya sarıldı, uzandı, odayı varı karanlığa boğdu.

«Mastopeksi, hastanede yapılan bir ameliyattır. Birlerce ciolar tutar. İyileşme süresi çok güç geçebilir. Her bir göğüs için iki saat süren bir ameliyattan söz ediyoruz. Neler olup bitceğini iyice bilmenizi istiyorum. Operatör açısından işin en güç yanı da, iş bittiği vakit göğüs uçlarının aynı noktada olmasıdır. Birini, öbüründen biraz daha yukarda, ya da, Tanrı korusun, bir başka yana bakar, istemezsiniz. Şimdi bu ilk fotoğraf sizin yaşınızda bir kadına aittir, ama çok belirgin bir ptosis vakasıdır.» Birinci slaydı gösterdi.

Fıstık, «Valı zavallı kadın, göğüsleri göbeğinin altında.» dedi.

Doktor Michaels, «Şimdi bu da, ameliyattan sonra,» diye devam etti.

Fıstık yeni fotoğrafa baktı. Eskisiyle aynı açıdan çekilmişti, kimliği belli olmasın diye başı kesilmişti. Yalnızca göğüsler görünüyordu. «Başka var ını?»

«Çok. İşte ameliyattan önce bir resim.» Bir slayd daha gösterdi.

Fıstık, «Sonrasını da görebilir miyim?»

Doktor gösterdi.

Fıstık duvara yaklaştı ve eliyle göstererek, «Bu ne?» diye sordu. Göğüs uçlarını çevreleyip, eğik bir T gibi aşağıya kıvrılan bir yara izine işaret ediyordu.

«Biraz daha açık konuşur musunuz?»

«Çok açık konuşabilirim. Bu iz ne zaman kaybolur?»

«Hiç bir zaman.»

«Mayoyla, ya da giysiyle, farkına varılmaz, karanlıkta da, zaten ne çıkar?»

Fıstık, «Ama benim filmim çekilecek,» dedi. «Bu biçim göğsüm olursa, Kazimodo rolünü oynayacağım sanırlar.» Doktora döndü. «Neden bana Carol Doda'ya verdikleri o sıvıyı enjekte etmiyorsunuz?» _

«Çünkü sıvı silikon artık yasa dışıdır. Yürür. Göğüs alanından çıkar ve vücutta dolaşır.»

Fıstık gene, «Ayyyy...» diye bağırdı. «Tanrım, Tanrım, bana yardımcı olun.» Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. «Beni dinleyin, ne olur. Bir rol var.. bir çok kişiyi deneyecekler bu rol için, ben de bunlardan biriyim... daha bunu, benden başka bilen yok, ama kendimi kabul ettirip bu deneme filmine girmek için yap-

mayacağım şey yok, girince de öylesine göz kamaştırıcı olmak istiyorum ki, düşüp bayılsınlar... ama şu anda kendimi hiç de göz kamaştırıcı bulmuyorum...»

Doktor Michaels projektörü durdurdu, ışıkları yaktı, Fıstığa kâğıt mendil verdi. «Peki, şimdi ne yapabilirim, onu söyleyeyim,» dedi sükunetle. «Göğüste elimden geldiğince çok küçük bir yer keserim... bu hat, göğüsünüzün altının vücudunuzla birleştiği yerdir... oraya bir de jelatin doldurulmuş bir göğüs protezi takarım... bu zarf gibidir... jelatin içindedir... protez, göğüs kemiğinizle, doğal göğüs dokunuzun arasına konur. Yara izi başta çok hafiftir, sonra kaybolur.»

«Bu da, öbürü gibi çok büyük bir iş midir?»

«Hayır. Bunu ya hastanede, ya da burada hemşirelerimle yaparım. Burada daha ucuz olur, ama bunun kararı size kalmış. Nerede kalıyorsunuz?»

«Kentin Henderson yanında küçük bir motelde.»

«Öyleyse hastanede yaparız.»

«Ne kadar sürer?»

«Her bir göğüs için kırk beş dakika kadar. Genel anestezi gerektiren bir ameliyat değildir. Novokain ve valyum yeterli olur.»

«Ben baygın olacağım.»

«Ameliyat süresince.»

«Çok büyük bir işe benzemiyor. Motelde kalırım.»

«Çok umutlu bir ameliyattır, Bayan Higgins. Tabii, vakaların üçte birinde, 'sertlik' dediğimiz sorun ortaya çıkar.»

«Bunu da anlatsanız.»

«Tabii. Üç ay sonra bir sabah uyanınca göğüslerinizin koca birer sünger balon olduğunu görebilirsiniz.»

«Üç ay sonrası üç ay sonrasıdır, önemli değil. Yapabilir miyiz bunu?»

«Yarın öğleden sonra beşte boş randevu saatim var.»

Fıstık, «Anlaştık,» dedi. El sıkıştılar. «Bana yapılacak bu ameliyatın adı nedir?»

«Mamoplasti ogmentasyonu.»

«Mama...» Bir an Fıstığın sesi söndü, gitti. Sonra Doktor Michaels'e baktı. «Demek daha dik olmaları için, daha büyütmeniz gerekiyor.»

«Buraya gelirken, aklınızda bu yoktu, biliyorum.»

Fıstık içini çekti. «Değerli olan hiç bir şey kolay değildir,» dedi.

Ginger, Bel Air Otelinin arkasında, kiralık arabasında oturmuş saatine bakıyordu. Saat dokuza on vardı, yarım saattir oracıkta oturup düşünmekteydi. Garvey ondan daha kurnazdı, bu su götürmezdi. Üstelik elinde Ginger'in istediği bir şey vardı, bu da burnunu büsbütün büyütüyordu.

Ginger biraz gecikir de, gelmeyecekmiş izlenimi bırakırsa, hiç değilse biraz gururu kırılır, biraz sinirleri gerilirdi. Ginger'de de onun istediği, yıllardır istediği bir şey vardı, o rol. Demek ki Ginger tümünden silahsız değildi.

Beş kala arabadan indi, koşarak seksen dört numaralı daireye gitti, çılgınca kapıya vurdu, Garvey açınca, «Kahrolasıca uçak,» dedi, «döndük durduk.» Garvey de, «neredeyse gidecektim, vazgeçtin sanmıştım,» diye yanıtladı. Ginger, «vazgeçtiğimin ne olduğunu bilemem, daha başlamadık,» dedi. Kendini Garvey'in kollarına attı.

Garvey bir an onu kollarında tuttu, sonra bıraktı, telefona gitti, oda servisini istedi. «Ne içiyoruz?..»

«Alkollü bir içki, eğer varsa.»

Julian Garvey başını salladı, Perrier maden suyu ve Chivas Royal Salute ısmarladı.

Odanın karşı tarafından Ginger onu gözlüyordu, telefon Garvey'in elinde hafifçe titriyordu. Bu Ginger'in hoşuna gitmişti, özür diledi, yatak odasına geçti, bir iki parça giysisini aştı, içki geldikten sonra salona girdi. Julian ikisi için de sert birer içki hazırladı, birlikte kanepeye oturdular. Ya da oturmak üzereydiler. Ginger oturunca, Julian kalktı, odanın karşı tarafındaki dik yazıhane koltuğuna oturup, iyice yerleşti. Ginger, yerinde bir davranış, diye geçirdi içinden, senin dengeni sarstı, kendine güvenini azalttı. Kadehini kaldırdı, içti.

Julian, «Söyleyeceklerimi, elimden geldiğince zerafet ve açıklıkla söylemeye çalışacağım,» dedi. «Yakında altmışıma geliyorum, yaşamım, hiç değilse, kendi derimin içinden bakıldığında, baştanbaşa b.. b..»

Ginger başını salladı. «Anlıyorum. Ün, başarı servet; gerçekten çok çetin. Nasıl yıkılmamışsın hayret.»

«Bir kaç ay önce, ben de yıkılacağımı sandım... kanserden korkmuşum.. kaygılanacak bir şey yok.. habis çıkmadı.. ama bu kesinleşmeden önce, arada bir derin derin düşünebil-

dim ve bazı sonuçlara vardım. Başlıcası da, geleceğim geçmişimin çizgisinde olacaksa, bundan pek hoşlanmayacağım yolundaydı.»

«Sen de çıplak kadın filmi çevirmeye karar verdin, sağlam ve usçu.»

«Lütfen, ben, ciddi olmaya çalışırken, sen işi şakaya vurma.»

Ginger bir yudum viski daha içti. «Yatakta hiç işe yaramadığımı söylemiştim sana.»

Garvey bir an için dikkatle genç kadına baktı «Bu da ne-si?»

«Şu: şimdi yaptıklarımız, seks numarasının bir parçası. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Bu, ön oyundur. Kusura bakma, ama bazı şeyler bana çok gülünç gelir. Bazen doruktan önce de gülerim. Pek de değişeceğimi sanmam, Julian.»

«Bir soru: Seni acaba neden istiyorum? Sana tutkunluğumun temel nedeni, senin garipliklerin. Sen hem çok zeki bir insansın, hem de sanatçısın. Bunun ne denli ender olduğunu bilir misin? Çok ünlü bir söz vardır, derdi Mike Nichols, biri ona kaç tane parlak zekâlı — dikkat edersen kurnaz değil, aydın kişilikten yana sağlam — oyuncu tanıdığını sormuş, o da şöyle yanıtlamış: ‘Bir buçuk. Anthony Perkins zekidir, Richard Burton da sağlam.’ Sen, yavrum, sen de sağlamsın.»

Ginger biraz daha içti.

Julian Garvey de.

Ginger, acaba neden böyle gergin, diye merak etti.

«Ben de, kendi yaşamımdaki, rol dağıtımını değiştirmek istiyorum...»

«...Raca ile beraberken, yuva yıkıcı denmişti bana, unuttun mu? Pek de bayılmamıştım bu role.»

«Sevgili yavru, benim yuvam çeyrek yüzyıldır yıkık zaten. Senin yapacağın hiç bir şey bu yıkıntıyı daha berbat edemez.»

İçkilerini bitirdiler.

Garvey birer tane daha hazırladı. Elleri daha çok titriyordu.

İçkiyi Ginger’e uzatırken, «Bugüne dek...» dedi... «sevişirken karımın yüzüne hiç bakmadım. Hep düş kurardım. Çoğunlukla seni düşledim.»

«Bu gece de herhalde onu düşlersin.»

Julian, «Ay, işte bu korkunç bir düşünce,» dedi ve kahkaha attı.

Ginger içkisini yudumlarken, acaba neden böyle gürültülü gülüyor diye merak etti. Neden gergin ve sinirli olan Julian'dı? Bir yudum daha içti. İyi viskiydi. Gerçi önemi yoktu..

Biraz sonra, Julian, «Ben neşeyi ne edeceğimi bilemem,» dedi. «Sanırım hep korktum bundan. Ama şimdi, bulsam geri çevirmezdim.»

«Belki çok gezip tozdun, çok sürttün. Belki de senden çok sürten biri çıkarsa dünyanın sonu gelir sanırdın.» Ginger gene içti.

Julian koca bir yudum daha içti. «Sanırım yanlış zamanda doğmuşum — *droit de seigneur*? — evin efendisi dilediğini yapar, üst tarafını umursamaz anlamına gelmez mi bu? Ben de evin efendisi olmak isterdim.» Yaklaştı, kanepeye, Ginger'in yanına oturdu.

Ginger gülmeye başladı.

Julian, «Ne zarıfsın,» dedi. «Amerikan erkeğine güven vermek böyle olur.»

«Özür dilerim... ama olur olmaz yerde güldüğümü sana söylemiştim.» Sonunda kendine hâkim olabildi. «Ama, dinle bak, aklıma üniversitede olan bir şeyi getirdin de, bir seminerdedik. Dorothy Parker'dan söz ediyorduk, başka bir zamanda, diyelim şimdi, doğmuş olsaydı daha mı mutlu olurdu, kadınların erkeklerin dünyasında barındığı bir çağda, diyelim şimdi doğmuş olsaydı, daha mı mutlu olurdu diye düşündük, öğretmen de, 'Siz ne zaman doğmuş olmayı isterdiniz?' diye sordu, ben de patlayıverdim, "Tampax çağından sonra ne zaman olursa" dedim.»

İkisi birden kahkahalarla güldüler, Julian üçüncü viskilerini hazırladı, yatak odasına geçip hazırlandılar, önce Ginger çarşafın altında çıplak yattı, Garvey yanına geldiği vakit Ginger gereken her hareketi yaptı, Julian gereken yerlerinde dokununca, titremesi gereken anlarda titredi, onu okşadı, öptü, büyük beceriyle öptü.

Ama hiç bir şey olmadı.

Ginger kendi kendine, acelesi yok, dedi, içki böyle oyunlar oynar insana, oyun bozanlık eder, er geç tepki gösterecekti, yapacağı tek şey acele etmemek ama hareketli olmaktı, sonunda tepki duymaya başladı.

Ama çok da değil.

Julian gergindi. Ginger kendisinin de gerginleşeceğinden korkuyordu, çünkü onun için erkekler bir sorun olmamıştı, canı istediği vakit, ardından koşmuşlardı hep...

Ginger, «...neden telefona bakıyordun?» diye sordu.

«...bakmıyordum...»

«...evet, bakıyordun.. anlamıştım...»

«...yanılıyorsun...»

«...iş için mi telefon edecektin ne?...»

«...şşş...» Julian onu öpmeye çalıştı.

Ginger yuvarlanıp uzaklaştı, telaşlanmıştı, çünkü ansızın Julian'ın onun varlığından bile haberi olmadığını, olsa bile aldrış etmediğini, kendisini düşünmediğini, çekici bulmadığını, artık ona çekici gelmediğini sezinledi ve birdenbire nedenini anladı.

«Benim hakkımda ne duydun?»

«Duymak mı?»

«Evet... garip söylentiler... insanlar benim hakkımda hep garip söylentiler yayarlar... diyelim, şu deli nimfo, ya da şu deli lezbi gibi...»

«...hiç bir şey...»

«...iyi, çünkü doğru değil, ben basit bir kadınıyım Julian, basit gereksinimleri olan ve değişiklik isteyen bir kadın,» bunu söyler söylemez de dediğini kanıtlamaya girişti, çünkü çok zeki ve uçsuz bucaksız buluşları olan bir kızdı, istediğini de elde ederdi, üstelik zamandan yana sorunu yoktu, ağır ağır Julian'ı gevşetmeye başladı, vücudü yatağa iyice yayılmıştı, Ginger onun üstüne çömeldi, usulca, yumuşak dokundu ona, kimseyi düşlemeye, bu gece düşlemeye gereği olmadığını fısıldadı, çünkü düş artık yanındaydı, fısıldıyordu, ateşliydi, diliyle, eliyle seviyordu, övüyordu onu, uzun sürdü, çok uzun sürdü, ama zaman Ginger'-den yanaydı, hep, hep ondan yanaydı, sonunda Julian kaya gibi oldu, sıkı sıkı genç kadına sarıldı, Ginger, yanındaki adam Julian Garvey'den başka biri olsaydı, onu gerçekten sevgi veren biri sanabilirdi.

Saat on birde, Julian, «Uyudun mu?» diye sordu.

«Sarhoşum ama uyumuyorum.»

«Rolden hiç söz etmedin.»

«Bence, yeterince büyük bir rol değil benim için. Yani filmin ikinci yarısında tek başıma kameranın karşısında olacağım. İlk yarısı ise yeniden yazılmalı, Julian, yoksa benim kafamda biri ilgilenmez.»

«Siz yıldızlar, sizi ünlü yapan rolleri hep zorla oynamışsınızdır. Gable, Rüzgâr Gibi Geçti'de oynamamak için az direnmemişti.

«Bir soru: doğru mu?»

«Doğru. **Bir Gecede oldu** filminde de, **Mogambo'da** da. Ünlü filmlerini say, hepsine karşıydı.»

«Belki beni kandırırsın. Sen inandırıcısındır.»

«Umarım. Daha başka canavarlarla da uğraşmak gerek.»

«Bu ne demek?»

«Senin ilgileneneğin bir şey değil. Harry Brennerman hâlâ senin ajanın mı?»

«Daha onunla görüşmedim ama tabii onunla başlarım gene.»

Julian gözlerini ovuşturdu. «Şimdi neredeyiz? Salı gecesi mi? İşleri yoluna koymam için bana bir kaç gün gerekli. Harry'ye söyle, beni cuma günü arasın. Söyle canıma da okumasın.»

«Sana böyle bir şey dünyada yapmam, Julian, düşünmene de gücendim. Bak, Jane Fonda'ya ne veriyorsan, iki katına razıyım.»

Tepki yok.

Julian kıpırdamadan yatıyordu, gözlerini tavana dikmişti, ertesi günün neler getireceğini merak ediyordu. Yaşamı boyunca bir çok şeyden korkmuştu: ölümden korkardı, acı çekmekten...

Ve, tabii, ertesi sabah Estelle'i görmekten...

ÇARŞAMBA

I

Klik-klik.

İlmik.

Klik-klik.

İlmik.

Estelle, havuz başında oturmuş, yün örüyordu. Koca yeşil bir şemsiye onu sabah güneşine karşı koruyordu.

Garvey, el sallayarak seslendi, «Gerçekten enfes bir görünüm.» Karısına doğru yürüdü.

Klik-klik.

İlmik.

Estelle örgü örmeye devam ediyordu. «Ya usulca gözetleyen?»

Julian, şemsiyenin altına, tam karşısına oturdu. «Neden Paramount stüdyosu, San Francisco'yu kullanır bilmem. Çok şık bir seylrci var. Oradakilerin yarısı herhalde i..., öbür yarısının ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum.» İçini çekti. «Ama, gelip de görüşlerimi söylememi isterlerse, nasıl geri çevirebilirim?»

«Çok fazla çalışıyorsun, Julian. Doğru söylüyorum.»

«Aile babası olmak kolay mı şekerim?» Gerindi. «Bizim yönetmen oğlumuz, kendi kendine yönetmeye başladı bile sanırım.»

Estelle gülümsedi. «Noel'i hiç, şimdi olduğu kadar mutlu görmemiştim. Bu işe bayılıyor. İkimiz de övünebiliriz onunla.»

«Bu işe onu başarıyla başlattık, bu kesin. Artık, kendi açımızdan, başka konulara da eğilsek, iyi olur.»

Klik-klik.

İlmik.

«Bence, ikimiz de birbirimize artık olumlu etki yapmıyoruz, Estelle. İlişkimize bir bayatlığın sızdığını seziyorum, eminim sen de farkındasındır. Bu nedenle, bir süre ayrı yaşasak, ikimize de çok iyi gelir diye düşündüm.»

Estelle bu sözleri bir süre düşündü. Sonra dudaklarını sık-tı, ve en özentili öğretmen edasıyla konuştu. «Yani ayrı yaşayalım mı diyorsun?»

«Yasal açıdan demiyorum tabii. Ama işte buna benzer bir şey.»

«Ha, yok, ben bu görüşe katılmıyorum.» Dikkatini gene örgüsüne çevirdi.

Klik-klik.

İlmik.

«Belki de yeterince düşünmemişsindir bunu, Estelle.»

«Bu yaşımda çok tatsız olur, Julian, onun için bence hayır. Üstelik, herkese ne deriz?»

«Jack Warner'in özürünü kullanabiliriz.»

«Ne yazık ki, ne olduğunu bilmiyorum.»

«Bir yardımcısı vardı, çok uzun bir süre, ne bileyim, belki yirmi yıl. Gerçekten çok yakınıydı, sağ koluydu, işte ona benzer bir şey. İhtikleri su ayrı gitmezdi. Bir gün çevrede Warner'in adamı kovduğu duyuldu, şok etkisi yaptı bu haber. Sanırım Dick Zanuck gidip Warner'e sormuş, 'Aman, Jack, yirmi yıl sonra, ne oldu böyle?' Warner omuz silkmış ve, 'Yürümedi' demiş.»

Estelle güldü. «Eğlenceli bir öykü. Öykü anlatmana bayılırım. Aslında ben seninle birlikte oldukça mutluyum, on yıl sonra düşünsek bunu?»

Klik-klik.

İlmik.

«Sen benim ne kadar ciddi olduğumu pek kestiremedin sanırım, Estelle.»

«Biz uygar bir çift değil miyiz?» Julian'i taklid ediyordu.
«Sen benim ne kadar ciddi olduğumu pek kestiremedin.»

Julian gülümsedi ve hafifçe alkışladı. «Çocuk programlarına yaman rakip olurdun.»

Estelle ses çıkarmadı.

Klik-klik,

İlmik.

Bir hizmetçi gelip Bay Garvey bir şey ister mi, diye sordu.
Bay Garvey gerçekten istediğini, ama bunu hizmetçinin sağlayamayacağını söyledi.

Kız şaşırıp gitti.

«Yeni mi bu?»

«Meksika'lılar artık eskisi kadar dayanmıyor, Julian, gerçek bu. Bugün yeni, yarın gitmiş olur.»

Klik-klik.

İlmik.

«Şu b... tan örgünü bırakırsan, daha düzgün düşünebilirim.»

«Dur sinirlenmesene.» Gene öğretmen sesi. Kocasına baktı. «Sinirlenmesene doğru kelime miydi?»

«Estelle, tartışma konumuz dil bilgisi değil. Bir süre Bel Air oteline taşınacağım. Şimdi dikkatimizi bu konuya çevirelim. Bu durumun çirkinleşmesini istemiyorum. Sen de bu duygumu paylaşırsın, eminim. Şimdi...»

«...kadın kim acaba?»

«Yani, biri mi var, demek istiyorsun. Yok. Bu karara kendi kendime vardım.»

«Develer de uçar. Neyse, kim bu kadın acaba?»

«Estelle, anamın mezarına yemin ederim, kimse yok. Düşündüğüm, **kendi** mutluluğum. Yalnızca kendimin.»

«Ama, şeker sevgilim, domuz ikinci ini bulmadan birinciden çıkmaz derler.»

«...sabah sabah ne güzel bir benzeti...»

«...eksik olma, eksik olma, ama övme böyle beni, bu iş Çin işkencesine dönüşmeden soruma cevap ver, **kim bu kadın acaba?**»

«Ginger Abraham.»

«Ha, şu ünlü lezbiyen kayakçı. Aman ne şahane.»

«Çok garip, ama durup dururken **Mutsuz Yıldız** için beni aradı. Vail'de duymuş senaryoyu, rolü okudu, sana söylememe gerek yok, bir harikaydı...»

«... giderek geliyor durum. Benim yerime bu bozuntuyu koyacaksın, üstelik bir de yıldız yapacaksın onu.»

«Buna memnun olmazsın tabii, ama bu iş kesin...»

«...bence değil...»

«...boş yere tartışmayalım...»

«...bence değil...»

«...Estelle...»

«...ben herkesin gözünde küçük düşürülemeim, Julian... ..yerimi bu erkeksi bayan Abraham'a da bırakamam...»

«...ona ne dersen de, umurumda değil, Estelle, çünkü ben-deki horozu o çalıştırabiliyor, benim yaşıma gelince de bu büyük önem kazanır...»

«...zaten senin için bir o bir de dilin çalışmıştır, Julian...»

Klık-klık.

İlmik.

Julian kalkmak için davrandı. «İkimiz de çok bayağılaşa-biliriz, ama neden olsun? Tabii haberleşiriz, görüşürüz...»

Estelle gülmeye başladı. «Gerçekten beni bırakacağını sanı-yor.»

«Beni durduramazsın, ne yazık ki...»

Estelle örgüsünü bırakıp gülümsedi. «Ah, bebeğim, ah za-vallı, zavallı bebecik, sen biraz bekle bakayım burada.» Kalktı, aceleyle eve doğru yürüdü.

Julian kıpırdamadan oturuyordu.

Havuz bakıcısı görüldü, eski bir sörf'çüye benziyordu. «Gü-naydın Bay Garvey,» dedi, ilaçlarını bıraktı, havuzun yüzeyin-deki yaprakları temizlemek için aliminyum fileyi arandı.

Julian, «Temiz ama,» dedi.

Havuz bakıcısı. «Ben burada oldukça,» dedi.

Julian, gülümsedi. «Cuma günü gelseniz?»

«Günaydın Bayan Garvey.»

Estelle, «Chester,» dedi. Elinde bir deste beyaz daktilo ka-ğıdı vardı.

Julian, «Chester gidiyordu,» dedi.

Chester gitti.

Estelle konuştu. «Bak, hiç de uzun sürmedi.» Gözlüğünü çıkardı, sayfalardan bazılarına baktı. Julian kâğıtlarda ne ya-zılı olduğunu görmüyordu, Estelle'in söze başlamasını bekledi.

«Bir oyuna var mısın?»

«Bana göre hava hoş, Estelle. Sen atışa başla, ben fırla-rım.»

«Bu uzun sürmez, söz.»

«İyi, iyi.»

Estelle canlanmıştı. «Bak, nasıl oynayacağız. Ben sana tarifini okurum, sen kimden söz edildiğini bulursun. Oldu mu? Şuradan başlayalım : 'Dişi biraz kazma ama hayatımın en müt-hiş birleşmesi. Kemiklerim kalmayacak sandım. Yedi bitirdi.' Estelle kocasına baktı. «Kim?»

Julian başını salladı. «Nedir, anlayamadım ki, Estelle.»

«Talulah Bankhead. Şimdi şunu dene: 'Çok, çok zeki. Büyük bir sürpriz. Dahası da var: Göğüsleri sanıldığı kadar iyi değil, Göğüs çatısı geniş olduğundan iri görünüyor.' Yenilğini kabul ettin mi, Julian?»

Julian yerinden kalkarak, «Nedir o senin elindeki?» diye sordu.

«...bu sonuncusu Jane Mansfield idi. Bak.»

«...ver onları bana lütfen...»

«...otur yerine pis o... çocuğu...»

Julian oturdu.

Estelle gene öğretmen edasıyla konuşmaya başladı. «Bu çok eğlenceli bir iş. Al bir tane daha: «Göğüssüz ve donuk, gülmesini, bilmez ve sıkıcı. **Tanrı bana acısın!** Bu da Estelle Caliborne. Bak bir tane daha...»

«...nereden buldun bunları?»

«...senin sevgili sekreterin Bayan Bumpstead sattı bana.»

«Olamaz. Çekmecedan almak üzereyken yakalamıştım onu...»

«Yok, koca aptal seni, sen onu alıyor sanmıştın... gerçekte sen onu geri koyarken yakaladın... senin ünlü sekize on kartlarını... fotokopisini çekmişti, bir sayfada üç kart, sonra bana verdi.» Bir deste kâğıt gösterdi. «Gördün mü? Sen belki Bay Sekize—On'sun ama ben de Bayan Yirmiye—Otuzum. Devam edelim mi? Holliday, Maxwell, Miranda.» Başını salladı. «Olur iş değil, Carmen Miranda, bu kadarı da fazla.»

«Yani sana bu kâğıtların yüzünden mi bağlı kalacağım, Estelle?»

«Bu ilginç bilginin ortalığa yayılmasını istemezsin sanmış-tım. 'İlginç' lafını doğru mu kullandım?»

Zavallı Estelle... bunlar en azından on yıllık ve bu güzel bayanlar ne yazık ki artık yaşamıyorlar. Günümüzde buna

Enquirer dergisi bile metelik vermez.» Bu defa artık ayağa kalktı.

«Tabii vermez. Bu eski anılar bölümüydü. İyisini sona sakladım.»

«İyisi' ile ne kastedtiğini bilmiyorum. Ona bakarsan, umurunda bile değil.»

«Stüdyo yöneticilerinin karılarından söz ediyordum, Julian.»
Gene örgüsünü eline aldı.

Klik-klik.

İlmik.

Julian dondu kaldı.

Estelle dikkatini örgüsüne vermişti. «Üst düzey yöneticilerden kaçının film yıldızlarıyla evlendiğini düşünürsen şaşarsın. Şu anda senin listenin toplamı sanırım iki stüdyo yöneticisi ve on bir üst düzey yönetici. Yedi bayan da sinema şirketi başkan yardımcılarıyla evli şu anda.»

Julian sayfaları kapıldığı gibi koşmaya başladı.

«Onlar burada değil, aptal. En ilginçleri kasamda.»

Klik-klik.

İlmik.

«Anımsar mısın şu Eddie miydi neydi o aktöre nasıl çullanmışlardı, Julian? Buranın ne kadar tutucu bir çevre olduğu inanılır iş değil. Anımsar mısın adam tam on yıl çalışmamıştı, çünkü bir stüdyo yöneticisi zavallıyı karısını becerirken yakalamıştı da başka hiç bir stüdyo ona iş vermemişti. Düşün senin koparacağın kıyameti. On yıl ortalıkta kalırsın Julian. O Eddie denen adama bunu yapmışlardı. Düşün sana ne yaparlar. Seni yeniden aralarına soktukları vakit, sen kaç yaşında olursun?»

«Bu skandalı hazmedecek mide yok sende.»

Klik-klik.

İlmik.

«Estelle, sen de benimle birlikte bütün gazetelere geçersin, bundan pek hoşlanacağını sanmam.»

«Bayılırım, salak kafalı!»

«Dayanamazsın...»

«...dayanamam ha? Dayanamam? Ya sen kendine bakšana, o... tüccarı, sen gözümün önünde yıkılmaktasın, daha ben dipdiriylim... basının karşısında çok cesur olabilirim... Amerika'nın gözlerini yaşartırım... 'Bu korkunç kartlar da nereden çıktı, ama evet, kocamın el yazısı, ama kim bu güzelim adama

kötülük etmek ister ki...' Senin mezarını kazarım, sevgilim, top-
rağını da sana attırırım.»

Klik-klik.

İlmik.

«Bayan Abraham'a benim tarafımdan da veda ediver.»

Julian gözlerini karısına dikmişti.

«Öyle şaşkın şaşkın bakma. Ben her zaman senden güçlü-
yümdür. Bunu ikimiz de biliriz. Ne yazık ki, şekerim, yaşamının
geri kalanı benim gibi tatsız, donuk, göğüssüz bir kadınla geç-
cek.»

Julian döndü, kaçtı.

Estelle ardından seslendi. «Yumuşayacağımı da umma. Se-
nin yerinde olsam hiç umutlanmazdım.»

Klik-klik.

Klik-klik.

İlmik...

II

Noel, Excalibur arabasını Ferguson dondurmacısının karşı-
sına park yaptığı vakit yağmur iyiden iyiye bastırmıştı. Ara-
banın farlarını söndürdü, saatine baktı. Daha dokuz olmamış-
tı, kapanmasına vakit vardı.

İndi, asfalt yolu sıçrayarak koştu, kaldırıma çıktı, trafiği
kontrol etti, ışığı umursamadan karşıya geçti, dükkânın kapı-
sını açıp, sıırıslıklam içeriye daldı. Neli dondurma isteyeceğine
karar veremiyordu, bir türlü kafasını toplayamıyordu, çünkü
kimbilir hangi nedenle, babası ortadan kaybolmuştu. Annesi
öğlene doğru geleceğini, biraz çene çaldıklarını, sonra herhalde
bürosuna gitmiş olacağını söylemişti.

Oysa bürosuna hiç gitmemişti.

Peki Julian neredeydi?

«...bana şeyli dondurma ver...»

Garson çocuk, «Çabuk karar ver,» dedi. «Kararsızlardan
hoşlanmam.»

Noel tezgâh başında duran çocuğa baktı; yüzücüye benzi-
yordu, ama artık Los Angeles'de iş bulmak için yüzücüye ben-
zemek gerekli olmuştu — üstelik bu çocuğun sinemaya geçme-
ye istekli olduğu da anlaşılıyordu. Noel, gelişigüzel atıp tutma

umuduyla sordu, «Kimin yanında yetişiyorsun?»

«Strasberg'i görmeye çalışıyorum ama yalnız yılın altı ayı buradaymış. Çok da masraf be! Bu adamın aldığı para korkunç.»

«Bana çikolatalı dondurma ver, biraz da taneli çikolata atıver içine.»

«Harika bir buluş.» Çocuk dondurmayı hazırlamaya koyuldu.

Noel cüzdanını çıkardı, tezgâhın üstüne birkaç kâğıt para bıraktı, hazır olunca dondurmasını aldı ve paranın üstünü beklemeye başladı. Dışarıya çıkmadan dondurmadan üç kaşık yedi, bekledi, tadını çıkara çıkara hepsini bitirdi, hoşçakal diyerek çıktı, yağışlı hava iyice soğuk ve sert olmuştu. Noel boş park yerine doğru koştu, arabasına yaklaştığı vakit orada Robert Duvall'i görünce çok şaşırdı, ilk yumruk öylesine çabuk inmişti ki, yuvarlanarak sırtı kendi arabasına dayandı, ona vuranın kim olduğunu anlayamadı, döndü ama bir yumruk daha indi, bu defa karnına vurulmuştu, iki büküm oldu, dondurmasını asfaltın üstüne düşürdü, üçüncü yumruk ağzının kenarına geldi, anında kan aktı, doğruldu, kendini yumruklara karşı korumaya çalıştı ama yumrukların ardı kesilmiyordu, midesine, gene midesine, gene midesine vuruluyordu, soluksuz kaldı, kollarını indirdi, yumruklar artık yüzüne iniyordu, kanama artmıştı, iyice kötüydü, kan ağzından gömleğine akıyordu, gene pek bir etkisi yok gibiydi, bir yumruk tam gözlerine gelirken Noel başını çevirmeyi becerdi, bu defa yumruk kafasına gelince, bir ses duyduğunu sandı, bir kırık sesi gibi, belki parmak, işte bu iyiydi ama bu bile yumrukların delercesine midesine inmesine engel olamamıştı.

Noel bayılmak üzere olduğunu sezdi.

İki büküm öne eğildi, Kern'i boynundan yakaladı, bırakmadı, dışının gözlerini oymaya çalıştı ama kaygandı, gözler yaşlıydı, yaşıdan ya da yağmurdandı, o sırada Kern onu arabasına doğru itti ve bir daha vurdu.

Bu defa o kadar sert vurmamıştı.

Adam yoruluyordu.

Noel elinden geldiğince kendini korudu, yumrukların kafasının tepesine ya da kollarına gelmesine çalıştı, sonra yumruklar kesildi, Kern artık tükenmişti.

Ama Noel'in gözleri sanki kafasının içine kayıyordu.

Kern'in üstüne düştü, adama iyice sarıldı, bir yandan ka-

fasını çalıştırmaya çabalıyordu, artık Kern'in yumrukları za-
yıflamıştı, sorun değildi.

Noel'in bacakları bükülmeye başladı.

Kern, soluk soluğa, onu gene arabasına dayadı, sağ eliyle yandan bir yumruk indirdi, Noel arabanın dibinde fırlıdak gibi döndü, acıdan değil, dengesini yitirmişti, gene Kern'e döndü-
ğü vakit, adam aynı biçim bir vuruş daha denedi ama Noel bu-
nu çoktan görmüştü, yumruk yaklaştı, yaklaştı ve çenesine bin-
di.

Eli ayağı tutmadan sırtüstü düştü, Kern yalpa vurarak yaklaştı, büyük çabayla kaburgalarını tekmeledi, artık iyice ağ-
lıyordu, koca hıçkırıklar çıkıyordu ağzından, Noel artık adamın delirmiş olduğuna inanmıştı.

Ağzına bir yumruk daha.

Ağzına bir yumruk daha.

Gene Noel'in gözleri kaymaya başlamıştı.

Ağzına bir yumruk daha.

Noel, adam beni öldürmek istiyor, diye düşündü. Kalan gücü neyse, kullanıp beni öldürecek, dedi kendi kendine, sağ bacağına kaldırdı olanca gücüyle vurdu, tekme Kern'i belden aşağı yakaladı.

Ağzına bir yumruk daha.

Noel asfalta kaydı.

Kern bir yumruk daha atmak üzereydi, ellerini karnında kavuşturdu. Sonra sallandı, ıslak yere, erimiş çikolatalı dondurmanın üstüne düştü.

İkisi de, bitik, soluksuz, yerde yatıyorlardı, çikolatayla, yağ-
murla, kanla örtülüydüler. Birbirlerinden birkaç metre arayla öylece yatıp kaldılar, ikisi de kıpırdayamıyordu.

Bir kaç dakika sonra kalabalık toplanmaya başladı. Pek kalabalık sayılmazdı da; bisikletli birkaç çocuk, sinemadan çı-
kan bir kaç büyük. İki adamı çevreleyip durdular, aralarında konuşuyorlardı.

Sonunda Noel ve Kern kalkabildiler, kalkınca da ağır ağır, sendeleyerek arabalarına bindiler, ayrı yönlerle doğru yol aldılar...

III

İzlediği **Çarli'nin Melekleri** dizisinin berbat olması dışında, Fıstığın keyfi yerindeydi.

Canı yanmıyor değildi, göğüsleri de biraz morarmıştı. Ama gene de dış doldurmaktan daha kolay olmuştu. Damara valyum iğnesi yapılmıştı, kaygılanacak bir şey de yoktu çünkü Doktor Michaels çene çalıp duruyordu, iki hemşire de bir harikaydı, şaka yapıyorlardı, tecrübeliydiler ve sakindiler. Bu mammaplasti denen ameliyat anlaşılan bahar ameliyatıymış. Fıstık nede-nini sorunca, doktor da «Mayolar» demişti. İnsan, indirimli çarşaf satışları gibi ameliyatların da mevsimlere göre ayarlan-dığını düşünemez ama bakarsanız pek de saçma değil.

Doktor protezi göstermişti, saydam ve içinde jelatin bu-lunan bir paketti, sonra doktor kesti, paketi yerleştirdi, Fıstık daha başladığını bile farketmemişti.

İş olup bittikten sonra doktor ona her bedene uyan bir sut-yen giydirmiş, bir süre ellerini başının üstüne kaldırmamasını, kendini yormamasını, bir kaç gün sonra da gelmesini söylemiş-ti.

İşte bu kadar. Altı saatte bir alınacak antibiyotik ve ağrı ilacı da vermiş, yanağından öpmüş ve yola koymuştu.

Kate Jackson neredeyse yakalanacaktı.

Ama Cheryl Ladd eğer Jackie Smith'ı vaktinde uyarırsa, kurtulabilirdi.

Uykusu geldi.

Fıstık, Mutlu John motelindeki odasında, yatağa sırtüstü yattı ve odaya çepeçevre baktı. Ne berbat bir yer. John eğer mutluyken bu moteli yapmışsa, keyifsizken yaptığı yerde her-halde hiç kalınmazdı.

Neyse, bari pire yok, dedi Fıstık kendi kendine.

TV de çalışıyordu.

Başucundaki masaya uzanıp ağrı ilacını aldı. Doktor, «gere-kirse al,» diye uyarmıştı. Ama Fıstık adamın ne dediğini pek çıkaramamıştı. Fıstık uyuşturucu almaktan hiç hoşlanmazdı, vücudüne garip şeyler katmaktan hep kaçınırdı.

Ama gece sabaha kadar uyumak istediğini de iyi biliyordu.

İnsan tam dinlenmeden güç bulamazdı. Bir süre fazla ha-reket edip spor yapamayacaktı. Göğüslerini ıslatamazdı da, de-mek ki yüzemeyecekti, kollarını kaldıramayacağına göre, tenis ya da golf oynayamazdı. Acaba uyuşturucu alması için sancısı-nın ne kadar artması gerekiyordu?

Cheryl Ladd geç kalmıştı, Kate Jackson hainlerin eline düş-müşü.

Ya Kate Jackson'u öldürürlerse, diye düşündü Fıstık. Aaa-

rikan gençliğinde ne büyük bir dehşet yaratırdı bu. Çünkü şu anda milyonlarca kuş kafalı oturmuş, tehlike ne denli büyük olursa olsun, dizinin devamı için, Kate'in kurtulacağını biliyordu.

Aman ne yaman iş! Fıstık gülmeye başladı. Gülerken canı acıyordu ama elinde değildi. Cheryl ve Jackie arabayla son sürat gidiyorlar, bir yandan da birbirlerine, «Daha çabuk, daha çabuk, vaktinde yetişemezsek, Kate'in işi bitik,» ya da «Umarım canını yakmamışlardır, daha çabuk, daha çabuk,» gibi laflar ediyorlardı.

Sonra yetişirler ve eyvah... yerde Kate Jackson ölü yatmakta.

Cheryl Ladd, «Ne b.. be, yetişemedik,» der.

Jackie Smith, «Tuh be, öldüğünü duyunca Charlie b.. b.. olacak,» der.

Cheryl, «Dur, dur,» der.

Jackie, «Yani yaşıyor mu?» diye sorar.

«Yok canım, ama bir küçük kardeşi var, o da bu mesleğe girmek istiyor,» der.

Kamera ölmüş Kate'e yaklaşıyor.

Karanlık.

Son böyle olursa, nüfusun yarısı kalpten ölürdü.

Fıstık güldü, ağır ağır kalktı, sancısı artmıştı, banyoya gitti, bir bardak su alıp dişlerini fırçaladı. Aynada kendine baktı. Oldukça benziyordu Fıstığa. Yarı uykulu gene yatağına gitti, oturdu, bir kaç sancı ilacı aldı, TV'yi kapattı, ve uyudu.

Uyandığı vakit dudakları şişmiş gibiydi, gözleri kurşun gibi. Ağrı ilaçları gerçekten işe yaramıştı, yüzde yüz başarılı olmuştu...

...öyleyse neden canı yanıyordu?

Neden?

Canı yanıyordu?

Karanlıkta yere basmaya çalıştı ama gücü yetmedi. Soluk soluğaydı. Bu işte bir çılgınlık vardı, sapıtmıştı bir şeyler.

Yere basmaya çalıştı.

Banyo ışığının düşmesi neredeydi. Fıstık arandı.

Neredeydi?

Neredeydi bu b.. düşme?

Sonunda, sonunda düşmeyi buldu, çevirdi.

Işık başını döndürdü, ya da başka bir şey başını döndürdü, belki de ağrı ilaçları ama kafası sepet gibiydi, dengesini bulun-

caya kadar kapı tokmağına tutunması gerekti, bulunca da aynaya baktı ama gördüğü şey beter etti; çünkü sol göğsü, zavallı sol göğüsçüğü, gece şişmişti, sutyenden taşmıştı, en kötüsü de ağrı, ne de derisinin gerilmesiydi. En kötüsü, baktıkça gördüğü kadarıyla, göğsün giderek, giderek büyümesi ve sancının artmasıydı.

Göğsü artık korkunç bir biçimde şişmekteydi, bütün göğsünü kaplamıştı, gördüğü şey, şişeden taştan bir sıvıyı andırıyordu.

Taşan sıvı ise, Fıstık görmese, bilmese de, kandı. Ne de, bir damarın çatladığını ve koca alanın kanamayla boğulduğunu, zehir gibi kara ve mora boyandığını biliyordu. Fıstık, sol göğsü gözünün önünde balon gibi şişerken, avaz avaz bağırmaktan başka yapacak bir şey bulamadı...

PERŞEMEBE**I**

Estelle perşembe gününü büyük güvensizlik içinde geçirdi. Yukarda Noel, bir gece önce Beverly Hills'de bir grup serserinin saldırısına uğradığından, yüzü gözü şiş, yatıyordu.. Bundan söz etmek istemiyordu ve etmiyordu. Kimseyi görmüyordu, çünkü birini görmek demek olaydan söz etmek demektir, Beverly Hills'de çoluk çocuğun çetesinin saldırısına uğramak da kimsenin sözünü etmek isteyeceği bir şey değildi. Bir yeri kırılmadığına göre, annesine bir yerinin kırılmadığına dair güvence verdiğine göre, Estelle'in yapacağı fazla bir şey yoktu.

Üstelik Julian'dan yana kaygılanması gerekiyordu.

Bir sabah önceki tartışmalarından sonra gitmişti, Estelle de nerede olduğunu hiç mi hiç kestiremiyordu. Bürosuna hiç uğramamıştı. Kimseye telefon da etmemişti, ne doktoruna, ne avukatına, ne de başka birine.

Ayrılırken öylesine sinirliydi ki, Estelle bir otomobil kazası yapmıştır diye de aklından geçirdi ama saçmaydı bu, çünkü saatler ilerleyip, perşembe günü öğleden sonrayı bulmuş, ama hiç

bir hastaneden arayan olmamıştı. Kaza olsaydı, ararlardı. Ya bir hastaneden, ya polisten, ya da bir başka yerden.

Ama telefon suskundu.

Perşembe akşamı saat yediye geldiği vakit, Estelle onu daha önce böyle hiç görmemiş olduğunu düşündü. Kusursuz, itinalı, sinek kaydı traşlı, Leslie Howard saçları yerli yerinde, iyi dikilmiş İngiliz kostümü kırışksız adam gitmişti. Arabadan inen bu Julian sanki saatlerce uykusuz kalmıştı. Saçları darmadağınık, elbiseleri bumburuştu.

Ve uçuyordu.

Sokak kapısının önünde Estelle'e sordu, «Merak mı ettin?»

Estelle merak ettiğini söyledi.

Julian karısını alnından öptü. «Ne şeker şey.» İçeriye girdiler. «Noel?»

«Odasında.»

«Çağır onu, olur mu? Bir haberim var.» Yazı odasına girdi en sevdiği koltuğa yıkıldı, öbürleri yanına gelene kadar gözlerini kapatıp dinlendi. Oğlunu görünce ne olduğunu sordu ama Noel sadece omuz silkti. «Daha sonra anlatırım, haberin ne?»

«Bana bir votka stringer verir misin, Estelle?»

Estelle durakladı.

«Baba eve geldi. Artık korkma. Haydi şimdi dediğini ver lütfen.»

Estelle yandaki bara giderken, «Yüksek sesle konuş da ben de duyayım,» dedi.

Julian, «Bu sözler duyulur,» dedi.

Noel sabırsızlanmıştı. «Neymiş haberin?»

«Eğer cerbezeli bir adam olsaydın, biraz önce tam otuz altı saatlik bir maraton görüşme yaptığımı ve sonunda sinema tarihinin en parlak anlaşmasını elde ettiğimi söyledim, ama daha alçak gönüllü olacağım ve diyeceğim ki, Julian Garvey tarihinin en güzel anlaşmasını yaptım.»

Estelle başını kapıdan uzattı. «Sen lafı öyle eveler gevelersin ki adamı deli edersin.»

«Sen doruktan pek anlamazsın, Estelle. Pekâlâ. İşte kısaca söylüyorum. **Mutsuz Yıldız** rolü verildi. Sonunda ve sonsuza dek ve kesin olarak bu iş bitti.»

Noel, babasına gözlerini dikip, bekledi.

«Baş rolü Barbara Streisand oynayacak...»

Noel avaz avaz bağırmaya başladı. «**Sen seks sembolü olarak Barbara Streisand'a mı verdin bu rolü?**»

«Ben 'baş rolü' dedim, oğlum... onun yeteneklerine uyması için şurasını burasını değiştiriyoruz. Artık çıplak çevrilmeyecek. Filmin son bir saatinde, yıldız çok güzel ve çok şık bir sabahlıkla dolaşacak. Ayrıca sönmek üzere olan bir seks yıldızı değil, sönmek üzere olan bir ses yıldızı yapacağız rolü...»

«...saçma, bu rolü **Bir Yıldız Doğuyor** filminde oynadı bile..»

Julian gülümsedi, içkisini Estelle'den alıp sessizce teşekkür etti. «Yüzde yüz yanıyorsun, Noel. Yanıyorsun, hem çok yanıyorsun. Bu filmde yükselen bir ses yıldızını oynadı, bu dünyada herkesin bildiği gibi filmde bu denli sorun çıkmasının nedeni de, gerçekten Streisand'ın istediği rolün Kristofferson rolü olmasıydı, çünkü filmi ne türlü evirip çevirsen de çekici ve sevimli rol budur. Üstelik, **Bir Yıldız Doğuyor**'da olduğu gibi filmin son yedi dakikasında perdede bir başına kalacağı yerde, bu filmde tam bir saat tek başına perdede. Ya dolaştığı bunca oda? İşte bütün pikaplar, piyanolar hep Bayan Streisand'ın söylediği şarkıları çalacak. Sevgili baban da daha başlangıçtan plakların kârından pay alacak, tıpkı başından filmin içinde olduğu gibi. Brüt cirodan alacağım, şekerim, kesinti filan da yok. Tabii Streisand da mali durumu kontrol edecek. Onun hesabına da çok sevindim doğrusu. Çünkü **Mutsuz Yıldız** eğer **Bir Yıldız Doğuyor** filminin yarısı kadar hasılat yapsa —bence daha da fazlasını yapar— bendeniz tam on bir milyon dolar kazandım demektir.» İçkisinden koca bir yudum içti. Estelle'e «Enfes,» dedi. «Noel'e de bir tane yapsana, biraz içse içi açılır gibi bir hali var.»

Estelle baba oğulu yalnız bıraktı.

Julian, «Bana böyle kötü bakmamalıydı,» dedi.

«Bakmamalıydı ha? Canına okuduğun bunca insandan sonra mı?»

«En önce kendi canıma okudum, yavrum, unutma bunu.»

«Sen insanı kahredersin, biliyor musun bunu?»

«Öyle mi? İnsanlar bana formumdan düştüğümü fısıldarken ben tutup dünyanın en büyük yıldızını alıyorum —her yerde yıldız olan dünyanın tek yıldızı— plaklarda, kulüplerde, TV'de, sinemada yıldız —her yerde yıldız olan başka tek kişi yoktur. Almakla kalmadım, anlaşımda da canlarına okudum çünkü bu filmi çok istiyorlardı. Belki de herkes artık formda olduğumu, bir adım da ileride gittiğimi görecektir, böylesi gerçeğe daha uygun. Ya sen? Doğrusu sana üzülemiyorum.»

«İsteyen mi var?»

«Vah zavallı yaralı yavrucağ, üzüntün yüzünden okunuyor. Düşün bir. Daha bir ay bile olmadı, sen kozmık bir nedenle Beatles'ın yaş günlerinin ortalamasını hesaplamaya çalışıyordun. Oysa şimdi neredeyse önemli, güçlü bir kişi oluverdin. Harry Brennerman'ı alt ettin, bunu ben bile beceremem. Düşlerindeki kızı da bir kaç defa becerdin. Değil mi? Hayır. Peki. Özür dilerim. Gözlerim iyi görür. Bu yaşadığımız bir aya bayıldın, bunu sen de biliyorsun, üstelik başarılısın, giderek daha da iyi olacaksın, bunu da biliyorsun.»

Estelle içkiyi getirdi, Noel sessizce bir süre içti. Estelle, «Gidip yemeye bakayım,» dedi. «Bugün uzun zaman, ailece sofraya oturacak mıyız, bilemedim.»

Julian, «Ve daha nice akşamlara,» dedi.

Estelle, «Ne kadar mutlu olurum bundan,» diyerek çıktı, erkekleri yalnız bıraktı.

Noel sonunda, «On bir milyon var ya?» dedi.

«Evet, oğlum?»

«Vergiden önce mi, sonra mı...?»

CUMA

I

O sabah, Harry Brennerman'ın kahvaltı odasında, Ginger son derece heyecanlıydı. «Bu  ılınca bir i  ama,» dedi.. «Daha ne isteyeceğimi bile bilemiyorum»

Brennerman, « ılınca değil,» diye yanıtladı. «Daha önce hiç olmamış bir şey bu, on yıl sonra, ansızın, durup dururken yıldız oluyorsun.»

«Yüz bin iyi mi sence?»

«Adını bile duymadığın insanlar yüz bin alıyor. Benim bile adını duymadıklarım yüz bin alıyor. Bence başlangıç için iki yüz elli daha uygun.»

«Julian aklını kaçıracak.»

«Ka ırsın.» Harry kahvesini bitirdi. Ginger'in fincanına baktı. «Biraz daha ister misin?»

«Bir damlacık.»

«Garson!» diye seslendi. Sonra Ginger'e döndü. «Garson diye bağırdığım vakit çok sinirlenir.» Ayağa kalktı. «Kusura bakma. Karımı harekete geçirmem gerek.» Terliklerini sürüye-

rek yürüdü, eliyle bir yandan saçını düzeltiyordu.

Mutfğa vardığı vakit, karısı gözleme pişiriyordu. «Neredeyse hazır,» diye başladı ama kocasının yüzünü görünce sustu. «Ne var?»

Harry, «Daha Ginger bilmiyor,» dedi. «Ama herkes duydu, Beverly Hills otelindeki berberler bile biliyor, Hollywood'un bütün sürtükleri biliyor. Barbara Streisand olayını henüz bilmeyen tek kişi şu anda senden kahve istiyor.»

Bayan Brennerman, «Allahın cezası, kahrolasınca herif,» diye söylendi.

Harry başını salladı.

«Eee?»

«Eeee deyip durma bana. Ben söyleyemem ona. Bunu söyleyecek olan ben değilim.»

Bayan Brennerman, «Ben yukarıya çıksam,» dedi.

Harry karısına, «Yatağı toplama,» dedi. «Ginger gittikten sonra gelip yatacağım, yorganı da kafama çekeceğim.» Kahve ibriğini yakalayıp, kahvaltı odasına girerken bağıırıyordu, «Tanrı korkaklardan nefret eder. Gel yarım milyon isteyelim.»

Ginger adama baktı. «Olur mu sence?»

«Neden olmasın? Bir de ondalık. Sen bana, mesleğe dönüyorsunuz demiştin, doğru mu?»

«Bu defa doğru, tepetaklak giriyorum. Bu defa bu Sihirli kentte kalacağım artık.»

«Vail'e dönmek istemez misin?»

«Artık orada benim için hiç bir şey kalmadı.»

Harry ellerini ovuşturup gülümsedi, «Yedi yüz elli bin,» dedi. «Daha aşağısı olmaz. Cesaretin var mı?»

Ginger adama sarıldı. «Talih Yiğide Güler,» dedi.

II

Dixie öğle vakti tenis evinde kendi düşleriyle başbaşa otururken telefon çaldı. Ethel arıyordu. Hizmetçi, «Burada,» diyordu. «Doktor Kern. Şimdi geldi arabasıyla. Şu anda yatak odanızda.»

Dixie teşekkür anlamına gelen bir ses çıkardı, telefonu kapattı, kıpırdamadan oturmuş, ünlü siyah korta bakıyordu. Haber bir saat kadar önce aldığından beri, kafası durmuştu, çok

ağırlına gitmişti. Her şeyi, kendisini seven iyi bir erkeği vardı, bir çırpıda fırlatıp atmıştı.

Tabladaki izmaritten bir sigara daha yaktı. Mel ile karşılaşma gücünü kendinde bulsa, ya da biraz kafasını kullanabilse de yolu bir açılverse, belki her şey yeniden düzelebilirdi.

Ama belki de düzelmezdi.

Kalktı, korta çıktı, bir yandan da raketini kaptı.. Belki de bir iki atış denemek iyi olurdu. Kafasını buna toplamalıydı, iyi bir bekhend ya da...

...gene telefon.

Dixie gidip açtı, «Efendim?»

Arayan gene Ethel'di, artık çok heyecanlıydı.. «Beni duymadınız mı? Adam evde.. Elbiselerini topluyor. Buraya gelmelisiniz. Konuşmalısınız. Yumuşak davranın ona. Bir şeyler söyleyin.»

Dixie, «Ne diyebilirim ki,» dedi, sonra düşündü, vay canına vay vay canına, hizmetçime gönül postası soruları sorar oldum artık.

Ethel, «Buraya gelin hem de çabuk tarafından,» diyerek telefonu kapattı.

Dixie elindeki sessiz telefona baka kaldı. İçini çekti, telefonu bıraktı, oturdu, ayağa kalktı, bir sigara daha yaktı, söndürdü, bir tane daha yaktı ve eve doğru son sürat koşmaya başladı.

Mel yatak odasında idi, birkaç iri bavul açıktı, bavullara hızla elbiselerini atmaktaydı.

Dixi kapıdan, «Bu işi Ethel'e yaptırayım,» dedi.

Mel omuz silkti.

«Hepsi buruşacak.»

«Asarım.»

«Benim yapacağım bir şey yok mu?»

«Olursa söylerim.»

«Duydun mu?»

«Barbara Streisand'ı mı?»

«Hnm.»

«Duydum..»

«Benim içim...»

«...duymasam daha iyi.»

«Doğru.» Bavulları doldurup, fermuarını çekerken kocasını gözledi. Daha iki bavul var, biri yarı yarıya dolmuş. Mel çabuk çabuk dolabına gidiyor, elbiselerini yakalıyor, bavula fırlatıyor,

gidip geliyordu. «Ya, diz çöküp, sürünerek gelsem ve...»

«...bak.. bu iş çok basit... bana elbiselerim gerekli.. Ethel'e telefon ettim, senin kortta olduğunu söyledi, ben de boş ver ne çıkar, dedim, eve bir girer bir çıkarım, sana bir zararım olmaz. Yapamayacağım tek şey şu anda konuşmak.»

«Neden?»

«Çünkü içim öfke dolu. Çok. Bu öfkeyi sana yöneltmek istemiyorum. Bizimki 'Yaratıcı Boşanma' olacak.» Mel başını salladı. «İşte Hollywood'da doğan bir deyim.»

«Barışma filan istemiyor musun?»

«İstemiyorum.»

«Baksana.»

«Ne var?»

«Sen uyduruyorsun, kanıtlarım bunu.»

Mel gene dolaba gitti ama Dixie ardından koştu, önünü kesti. «Seni pis yalancı seni, Ethel'e telefon ettim diyorsun, benim burada olduğumu biliyordun... bir insan, görmek istemediği kişi bir yerdeyse, o yere neden gider? Ha? Cevap ver? Gitmez. Sen, ben burada mıyım öğrenmek için telefon ettin çünkü bir daha denemek istiyordun, haydi kabul et, haklısın de bana, yalan söylüyorsun sen.»

Mel karısını itmeye çalıştı.

Dixie kıpırdamadı.

Mel, «Yürüméz,» dedi.

«Ben göze alırım.»

«Çirkinleşir.»

«Sen de çirkinleşeceksin, yeterince yaşarsan.»

«Nedir istediğin, Dixie?»

«Seni becermek.»

«Kapkarayım, mosmorum.»

«Ne incessin sen,» Dixie kocasının boynuna sarıldı.

«En sevdiğim renkler...»

III

O gün öğleden sonra geç vakit Johnny haberi Fıstığa verince, Fıstığın ilk tepkisi «O göğüslerle mi oynayacak?» oldu ama Johnny filmde yapılacak değişiklikleri anlattı, Fıstık biraz sakinleşti. Johnny öyle yumuşak, öyle sıcaktı ki.. Fıstık, Sun-

rise Hastanesinin en gösterişli odasında yatıyordu, ilk yardım odasından hıçkırıklarla telefon edip söylediği andan sonra daha yarım saat geçmeden Johnny onu buraya yatırmıştı.

Hemen ardından da Doktor Michaels gelmiş, yarayı açmış kan pıhtısını temizlemiş, protezi çıkarmış, yarayı temizlemiş, protezi takmış, ve yeniden dikmişti. Bütün bunlar bir saat bile sürmemişti ve Fıstık yeniden Mutlu John moteline gidebilirdi ama Johnny kesinlikle kabul etmedi. Fıstığı Sunrise Hastanesinin en üst katındaki köşe odaya yatırmış, ve lütfen laf dinlemek istemiyorum, demişti.

«Malibu'ya dilediğin vakit dönebilirsin,» demişti Johnny. «Michaels ile konuştum. Yakında gidersin dedi.»

«Kumsalda bol bol yürürüz. Bayılırım buna.»

«Benim bir süre Springs'e gitmem gerekecek,» demişti Johnny. «Ev senin. İstediyin sürece.»

«Palm Springs'de ne var?»

«Söylememe gerek yok, bu Mutsuz Yıldız'ın müziğini yazmanın, özellikle şimdi, benim için ne kadar büyük bir anlamı vardı...»

«Anlıyorum...»

«Streisand'ın ekibi belki beni biraz eskimiş bulur...»

«...boşversene onlara...»

«...yok, yok, belki de haklıdır.. uzun süredir platin plak yapmadım, bunu kabul edelim. Springs'de şarkı sözü yazan bir çocuk var, onun sözlerine çok güzel müzik yazabilirim diyorlar. Biraz konuştuk, ben de denemek istiyorum.»

«Ne köpeksin,» dedi Fıstık.

Johnny gülümsedi.

«Seni yüreksiz i... seni...kaç yaşındaymış bu söz yazarı?»

«Yirmi bir filan.»

«Hmmm. Güzel mi...?»

«On üzerinden dokuz.»

«Birlikte iyi yürüttük, şimdi yalanla bozma.»

«Bozmazdım ama, Fıstık, sen bana çok iyi davrandın, üstelik de başına çok şey geldi.»

Fıstık, «Çok şey de kaldırabilirim,» dedi, gerçek değildi, ama içtenlikle söylemişti, bu nedenle de, Johnny gittikten çok sonra gözleri yaşarınca, buna kendi de şaşıtı. Uzanıp bir kâğıt mendil aldı, biraz hızla uzanmıştı, bu sert hareket canını yaktı, elleri nazlı göğüslerine gitti, acı geçene kadar tuttu. Dikkatle telefonu aldı, yatağa yanına koydu, şehirler arasını çevirdi. Son

zamanlarda lokanta turnelerini ayarlamış olan Şimşek Louie'yi aradı. Adam telefonu açınca, Fıstık, «Bugün şanslı günün senin,» dedi.

«Nedenmiş bilmek isterdim.»

«Lynn Fontanne boşa değil, Laurette Taylor da öldü, ben ise bu yaz biraz çalışmak istiyorum. Herhalde Scofield'i Hamlet turnesine göndermişsindir. O da benim Ofelya oynamamı istiyordu. Söyle kabul ediyorum.»

«Şimdilik California Suite turnesine adam topluyoruz.»

«Bak bu harika. Kız rollerinden hangisi olsa varım.»

Şimşek Louie, «Britt Eckland oynayacak. Rod Stewart ile birlikte yaşamaya başladığından beri çok gözde. Giyim kuşama ne para harcadığını bilmeyen yok. Herkes onu canlı, sahnede görmek istiyor. Üstelik Virginia Mayo ile görüşmekteyiz.»

«Harika bir kadro topluyorsun anlaşılan. Ha, dinle. İkisinden biri cayarsa, İrlandalı McCalla'ya baş vurabilirsin.»

Fıstık telefonu kapattı, başucundaki ışığı söndürdü, kıpırdaman yattığı yerden Vegas'ın öğlen güneşine gözlerini dikti. Aklını Rod Carew'a çevirmeye, bu yıl dört yüz puan toplayabilir mi diye düşünmeye çalıştı, geçen yıl üç yüz seksen sekizi bulmuştu ve...

...boş. İçinden çıkılacak nice şey vardı. Johnny gitmişti, işsizdi, ağırları sürüyordu. Çarşafı indirdi, gevşek sutyene gözlerini dikti. Ağır ağır avuçlarıyla göğüslerini kapladı.

«Zavallı yavrucaklar...»

ERTESİ CUMARTESİ

Ethel arka kapının cam pencerelerinden bakıp başını bir kaç defa salladı, ama mavi kasketli ufacık tefecik adam olduğu yerde durup gülümsüyordu.

Ethel sonunda yumuşadı, tokmağı çevirdi, «Evde kimse yok,» diyebilirdi.

Bay Balducci sordu, «Ne zaman gelirler?»

«Kern'ler gittiler. Ayrıldılar. Pst.. anlıyorsun ya?»

Bay Balducci mavi kasketini elinde evirip çevirdi.

«Boşanıyorlar, anladın mı şimdi... Burası berbattı, artık daha da berbat olacak...»

«Ev n'olacak?»

Ethel omuz silkti. «İşler bitinceye kadar Doktor Kern evi kiraya verecek.»

«Kime?»

Ethel başını salladı. «Bir 'rock' grubu. Ben son bir temizlik yapıyorum. Pazartesi taşınacaklar.»

Bay Balducci, «Ben gene gelirim,» dedi...

William Goldman, seçkin bir Amerikan romancısı. Gerçekleri hiçbir kılıfa sokmadan, inanılmaz bir dürüstlikle sergileyen bir yazar. Aynı zamanda birçok ünlü filmde imzası bulunan saygın bir senaryocu. Usta bir gözlemci olarak çok görmüş geçirmiş ve Hollywood'un en ele geçirilmez sırlarını öğrenmiş. Bunların hepsini bu kitapta bulacaksınız. "Kocanı Atlat, Baş Rol Senin", insanı sarsan, şaşırtan, son derece kıvrak bir zeka ürünü ve o denli akıcı bir roman. Şimdiye kadar böylesine başarılı bir Hollywood romanı yazılmadı.